karl may

SECRETUL ŢIGĂNCII

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediţia princeps:
KARL MAY
Zepter und Hammer
Roman
Freiburg, 1879–1880

Traducere inedită de MIRELA MATEI.

KARL MAY

Opere – 27

SECRETUL ŢIGĂNCII

sau

ÎNTRE SCEPTRU ŞI CIOCAN

Roman

EDITURA EDEN

Bucureşti, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-62-5

CUPRINS

I. CĂPITANUL NEGRU..2
1. Şatra de ţigani...2
2. Dreptul seniorului...23
3. Pe Nil..44
4. Sclava mudirului...79
5. O noapte de nuntă infernală.............................98
6. De la reis la kapudan-paşa............................124
7. Răzbunarea khedivilor...................................155
8. Viaţă pentru viaţă...173
9. Sub pavilionul roşu..198
10. Sub pavilionul negru....................................219
II. SECRETUL ŢIGĂNCII.......................................228
11. Fiul fierarului..228
12. Ospiciul...249
13. „Aducătorii de lumină”...................................266
14. Mutări de şah..286
15. Doi prieteni din copilărie..............................309
16. În cetatea ţiganilor..330
17. În cârciuma contrabandiştilor.........................346
18. La castelul Falkenau......................................367
19. Ziua celor şapte fraţi.....................................396
20. Înaintea marii hotărâri...................................426
21. Cad vălurile...460

I. CĂPITANUL NEGRU

1. Şatra de ţigani

Departe de poalele munţilor se înălţa pădurea deasă. De acolo pornea o prelungire care cobora tocmai până în apropiere de Fürstenberg, capitala ducatului Nordland. O îngrădire croită în adâncul acestei păduri delimita o rezervaţie cu aspect sălbatic, unde nimănui, în afara pădurarilor de prin acele locuri, nu-i era îngăduit să pătrundă. Cu toate acestea, într-o dimineaţă, în rezervaţie puteau fi văzuţi nişte bărbaţi ale căror veşminte arătau de la o primă ochire că nu erau nici pădurari şi nici măcar dintre cei care ar fi avut permisiunea de a pătrunde în acel loc.

Între doi stejari bătrâni care să tot fi avut cam două mii de ani şi care-şi trimiteau ramurile vânjoase şi noduroase până hăt-departe în tării, se afla o căruţă împovărată de ani. Mârţoaga care o trăsese până acolo păştea în iarba înaltă, ale

cărei lujere pline de sevă se iţeau printre muşchii şi buruienile de tot felul. Lângă trunchiul unui copac văpaia un foc unde se frigea la proţap o spată de căprioară. Un flăcăiaş care de-abia părea să aibă zece anişori învârtea vânatul cu un aer expert şi vizibil încântat. Era îmbrăcat numai până la brâu, de altminteri, ca şi ceilalţi care stăteau tolăniţi în jurul focului, privind cum se rumenea friptura îmbietoare. Cu toţii aveau inconfundabilele trăsături de ţigani şi, în ciuda înfăţişării lor modeste, nu păreau a face parte din tagma acelor hoarde rătăcitoare a căror adevărată şi bănoasă îndeletnicire erau tâlhăria şi furtişagul.

În căruţă stătea, înfofolită în pături căptuşite cu puf — un lux neobişnuit pentru o ceată de ţigani mereu pe drumuri — o femeie care părea extraordinar de bătrână; fără doar şi poate că era chiar *vaidzina*[1]. Bătrâna acum îl căuta din ochi pe băiat, acum cerceta din priviri spata de căprioară, scoţând din pipa ei vălătuci de fum al căror miros provenea de la ierburi care pe un cunoscător l-ar fi minunat până peste poate.

În liniştea care domnea primprejur răzbăteau zgomote îndepărtate, care aduceau cu nişte glasuri înfundate, ascunse printufişuri. Vocile veneau de la două persoane care discutau retrase la câteva sute de paşi de căruţă, ţinându-se departe de ceilalţi.

Una din ele era o fată. Să tot fi avut vreo şaptesprezece ani şi era de o frumuseţe desăvârşită în toate cele. Stătea culcată pe covorul de muşchi într-o atitudine pe jumătate nepăsătoare, pe jumătate mândră. Veşmintele ei întreceau cu mult pe cele ale celorlalţi în frumuseţe şi îi acopereau tot trupul, se vedea bine că se înveşmântase cu mare grijă.

În faţa ei se afla un tânăr. Se sprijinea cu spatele de un copac şi stătea cu braţele încrucişate pe piept. Oamenii care se complac din instinct într-o asemenea postură fac dovada unui caracter foarte puternic. Era înalt şi prin aceasta

[1] Principesa lombardarilor, numiţi şi *boiniari* (ţigani).

impresiona întotdeauna pe cei din jur, fiind mereu obligat să adopte o ţinută cât mai impunătoare, îmbrăcămintea sărăcăcioasă nu reuşea să umilească trupul lui puternic şi foarte bine clădit. Un observator atent s-ar fi minunat, probabil, de culoarea pielii tânărului. Nu avea chipul nici alb, ca al caucazienilor, dar nici oacheş, ca al ţiganilor. Mai degrabă s-ar putea spune că era cenuşiu; acel cenuşiu amestecat cu brun pe care-l dă bătaia vântului şi a soarelui. Purta pantaloni scurţi şi largi, care cu siguranţă că fuseseră croiţi pe măsurile altui trup; de sub tunica mult prea strâmtă şi foarte zdrenţuită se iţea o cămaşă ponosită. Pe cap avea un chipiu fără cozoroc. Era în picioarele goale, iar din mânecile tunicii îi ieşeau la iveală braţele musculoase tot goale. Printr-o gaură din mâneca tunicii se putea vedea un semn ciudat — era un tatuaj în roşu şi negru care înfăţişa un blazon ale cărui trăsături erau atât de întinse şi de şterse, încât abia se mai putea desluşi ceva din el. Părea că tatuajul şi-l făcuse cu mulţi, mulţi ani în urmă. Tânărul avea părul negru ca pana corbului dar dacă te uitai mai îndeaproape la el, puteai sa vezi că la rădăcini avea o culoare mai deschisă, iar pielea din creştet era alb-străvezie, cum o au de obicei blonzii. Pe chip purta întipărit un aer fără doar şi poate nordic. Fruntea neobişnuit de înaltă, ochii cenuşii luminoşi nu arătau a fi de sorginte indiană sau egipteană. Aşa se făcea că tânărul, îmbrăcat cum era în hainele acelea, lăsa o impresie stranie, întărită şi de stăpânirea de sine şi siguranţa cu care se mişca şi vorbea. Se deosebea întru totul de acele fiinţe fără astâmpăr şi vivace care erau ţiganii.

În ciuda liniştii pe care o afişa, părea a fi într-o stare de mare tulburare. Chipul îi strălucea, iar privirile îi scăpărau. Ochii îi erau aţintiţi în depărtări, unde părea că vede ceva inaccesibil muritorilor de rând.

Tânăra *ţingara*[1] strigă pe un ton plin de aprobare, chipul

[1] Ţigancă (în lb. italiană); *ţingaro* = ţigan.

trădându-i o mare uimire:

— Katombo, tu ai fost dăruit cu un spirit mai mare şi mai puternic decât darul ghicitului. Pot să-ţi mai dau încă o însărcinare?

— Sigur, Lilga! răspunse tânărul.

— Ştii unde îşi are locuinţa Bhovania, regina ţiganilor?

— Pe insula Nossidambo, pe care poporul creştin a botezat-o Madagascar.

— Aşa e! Tocmai sus în Munţii Ambohitseme este tronul ei. În timpul zilei doarme jos, departe de poalele Munţilor Befour, pentru a-şi face apariţia abia pe înserate. Poţi oare să-ţi închipui cum arată? În serile liniştite chipul ei străluceşte în lumina stelelor; cu un surâs drăgăstos îşi îmbăiază picioarele sale de alabastru în valurile învolburate ale mării, până apar zorile, de sărutul cărora fuge înspre apus. Poţi să-mi descrii toate astea pe limba poeţilor?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, te rog s-o faci.

— Numai dacă nu ai să fugi şi tu de sărutul meu, aşa cum fuge ea de îmbrăţişarea zorilor.

Ea ezită puţin, apoi răspunse:

— Îţi dau voie să mă săruţi, Katombo! Dar acum, dă-i drumul!

Tânărul luă o figură visătoare, apoi îşi ridică braţele şi, fără vreo pauză sau vreo întrerupere, cuvintele începură să-l picure dintre buze:

„Când în munţii din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
Ieşind de prin adâncuri
Cu diadema ei de azur
Sclipind ca cerul plin de stele.
Prin pletele-i ca noaptea

Răsună cântece aromitoare;
Iar depărtările făr' de sfârşit
I-aprind pe creştet a suferinţei strălucire;
Norii mânaţi de-a visului aripă
Îi jertfesc a stelelor de aur sclipire.

Dar iată ziua se arată,
Miile de suflete la viaţă să trezească iar,
Iar ea îşi mână turma-nvolburată
Văpaia dimineţii înfruntând,
Şi-apoi dispare înspre apusul încă depărtat.”

Fata îi urmărise cuvintele cu aerul unei cunoscătoare într-ale artei. După ce tânărul sfârşi, ea îşi lăsă alene capul în jos.

— Boiniarii mai au ei câţiva poeţi, dar nici unul dintre ei nu este hărăzit cu un spirit atât de viu şi de strălucitor ca al tău, Katombo.

Tânărul surâse slab.

— Neamul nostru mă preamăreşte şi mă preţuieşte ca pe cel mai mare poet al său, Lilga! Dar eu dau toate onorurile şi toate măririle din lume pentru o privire prietenoasă şi un cuvânt bun de la tine. Acum trebuie să-mi primesc sărutul.

Făcu un pas spre fată, dar ea se împotrivi cu o mişcare a mâinii.

— Mai ai răbdare, încă nu ai terminat!

— Ba am terminat!

— Nu, ai zugrăvit-o pe Bhovania doar cum apare în seara calmă şi blândă. Dar când tună şi fulgeră asupra poporului ei, trebuie să o înfăţişezi altfel. Cerul se acoperă cu nori; talazurile se dezlănţuie dimpreună cu ea...

— Stai! o întrerupse el. Eu vreau doar un sărut de la tine, şi nu să-mi dai lecţii. Ascultă-mă mai departe, până am să termin, apoi îmi voi lua răsplata. Este vorba despre aceeaşi regină, aşa că o să-mi încep poezia cu aceleaşi versuri:

„Când în munţii din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
Ieşind de prin adâncuri
Să-şi picure perla de rouă
Pe câmpia binecuvântată.

Serafii cerului se-avântă
Mantaua norilor mereu gonind,
Pământul în urmă-l lasă, de durere acoperit,
Florile amare lacrimi sângerând,
Pe-ascunse stânci vuind
A lor sălbatică jale.

Şi iată sufletul învăpăiat
Al zorilor se-arată,
Sărută durerea ca de diamant
Cu stropi arzând ca roşe rubine,
Serafii sunt luaţi pe-al norilor covor
În cerul cel înalt,
Ca jalea în tării să-şi plângă.”

După ce sfârşi poezia, începu să o cerceteze stăruitor pe fată. Ea îşi coborâse privirile, iar genele sale lungi ascundeau ce avea ea în suflet.

— Lilga!

— Katombo!

— Sărutul promis!

— Cruţă-mă!

Fata ridică ochii şi, cu o privire pe jumătate rece, pe jumătate compătimitoare, căută privirea lui.

— De ce?

— La ce-ţi trebuie? Ai să mori fără sărutul meu?

El se îndreptă mândru, iar privirea i se înflăcără.

— Lilga, tu m-ai iubit doar pe mine, suntem logodiţi, iar în curând îmi vei fi soţie. Tu singură ai vrut aşa, iar Geja, vaidzina noastră ne-a împreunat mâinile. De câte ori nu ai spus că fără mine ai muri! Şi eu am sorbit viaţă şi fericire din ochii tăi şi, dacă ar fi ca moartea să mi te smulgă, atunci aş muri şi eu!

— Nu am să mor.

— Încă nu am terminat. Aş muri împăcat cu tine, dar dacă ar fi să te pierd altfel decât răpită de moarte, atunci... atunci...

— Ei, atunci, ce?...

— Atunci... atunci mi-aş dori să trăiesc, căci aş avea de dus la bun sfârşit un lucru pe care-l face orice boiniar căruia un altul îi fură nevasta sau logodnica!

— Ce lucru, mă rog?

— Răzbunarea!

Se uită la el cam uimită, apoi pe faţă îi flutură un zâmbet neîncrezător.

— Răzbunare? Katombo şi răzbunarea? Oare sensibilul Katombo a omorât el vreodată măcar un vierme? A făcut el măcar o singură dată pentru ai săi ceea ce creştinii numesc înşelăciune şi furt? Tu ai suflet de poet, dar nu eşti un bărbat. Vorbeşti de răzbunarea boiniarilor, şi în schimb trebuie să-ţi căneşti părul şi pielea la fiecare lună plină. Chiar eşti un gitano?

— Ce te îndreptăţeşte mai mult să fii gitano: scurta oră a naşterii sau lungii ani ai vieţii? Vaida[1] m-a găsit în pădure şi nimeni nu-mi cunoaşte părinţii; dar eu am stat cu voi tot timpul, iar Geja îmi spune fiul ei, aşa că am tot dreptul să pretind că sunt un gitano. Acum, sărutul!

— Vino şi ia-ţi-l singur!

Rosti cuvintele rece şi indiferentă. El se întunecă la faţă;

[1]Soţul vaidzinei.

se lupta cu mânia care clocotea în el, iar vocea îi tremură uşor când îi replică:

— Poţi să ţi-l păstrezi! Dar să nu uiţi niciodată că buzele tale îmi aparţin, altfel voi fi nevoit să-ţi dovedesc că sunt un boiniar adevărat!

Vorbele îi răsunară ca o ameninţare, dar în ochi i se citeau lacrimile. Ea văzu aceasta, sări spre el şi îl cuprinse pe după gât.

— Iartă-mă! îl rugă ea, sărutându-l. Îmi eşti foarte drag, Katombo, dar…

Şovăi. El o cuprinse de mijloc, şoptindu-i:

— Dar ce? Spune mai departe, Lilga!

— Nu pot, Katombo!

— De ce?

Ridică spre el o privire în care se citeau deopotrivă sfiala şi rugămintea mută de a o ierta.

— Vei afla la timpul tău; dar tu trebuie să fii încredinţat că mi-ai fost dintotdeauna drag.

— Ştiu asta; dar de câteva zile inima ţi-a amuţit, chipul ţi s-a înăsprit, şi cu toate astea, privirile îţi strălucesc ca o stea căreia un alt soare i-a împrumutat căldura lui. Lilga, rămâi a mea, căci altfel am să mă pierd şi eu odată cu tine!

Chipul său frumos şi mândru părea aproape speriat, când rosti aceste vorbe. Deodată se auzi un foşnet într-un tufiş şi o voce care porunci:

— Şo pe el, Pluto!

Un câine uriaş năvăli din spatele copacilor şi se aruncă pe Katombo.

— Doboară-l! izbucni al doilea ordin.

Câinele îl înşfăcase pe ţigan de ceafă şi îl trântise la pământ, înainte ca acesta să mai apuce să se apere.

— Ţine-l strâns!

Spunând acestea, ieşi la iveală stăpânul animalului. Era un bărbat tânăr, cam de o vârstă cu ţiganul. Era îmbrăcat în

ţinută de vânătoare cu croială de uniformă, dar oricum nu ar fi fost greu să ghiceşti că era ofiţer, din felul în care mergea şi vorbea.

Lilga era foarte speriată de cele petrecute, dar, cu toate astea, pe obrajii oacheşi tot îi înfloriră doi bujori de emoţie.

Străinul veni la ea şi o luă de mână.

— Cine este ticălosul care îndrăzneşte să te îmbrăţişeze? o iscodi el.

— Katombo.

— Katombo?... Se prea poate, dar asta nu-mi spune prea multe!

— Este... fratele... meu... spuse, ea şovăind..

— Fratele tău? Doar atât? întrebă el aruncând priviri aprige către cel doborât la pământ.

— Doar atât!

— Zău? Aşa se îmbrăţişează şi se sărută un frate?

Ea tăcu, vizibil foarte încurcată. El o luă cu un braţ de mijloc şi o trase spre el, cu toate că ea se împotrivi.

— Dacă este chiar fratele tău, atunci să poftească să vadă ce am de gând să fac.

Îşi apropie buzele de ale fetei, dar nu apucă să o sărute, căci câinele său slobozi un urlet care-l făcu să se uite după el. Cu toate că era foarte periculos, Katombo înşfăcase de grumaz câinele, îl imobilizase cu o mişcare fulgerătoare şi îl strânsese de gât în aşa fel încât animalul zăcea acum neputincios la pământ.

— Omule, cum îndrăzneşti?! strigă vânătorul, ducând mână la puşcă. Dă-i drumul câinelui, altfel te împuşc!

Katombo era încă doborât la pământ. Zâmbea.

— Să-i dau drumul? Ca să mă sfâşie apoi? Omule, dar eşti isteţ, nu glumă!

Cu stânga ţinea strâns câinele, în timp ce cu dreapta îşi scoase cuţitul şi îl înfipse până la plăsele în coastele animalului.

— Atunci, să mori! izbucni vânătorul într-un clocot de mânie, punând puşca la ochi.

Şi trase. Dar ţiganul se aruncă cât ai gândi în lături; glonţul sfredeli pământul chiar lângă capul său. Într-o clipă, sări în picioare şi se năpusti la adversarul său, îl doborî şi ridică pumnalul asupra lui.

— Acum, să mori tu!

Cu siguranţă că lovitura i-ar fi fost fatală vânătorului, dacă Lilga nu l-ar fi apucat de braţ pe Katombo şi nu l-ar fi ţinut strâns.

— Cruţă-l, Katombo! Este contele!

— Poate să fie şi ducele! De ce nu i-ai spus mai întâi lui să mă cruţe?

Încerca să-şi elibereze braţul din strânsoarea fetei, cu celălalt braţ ţinându-l la pământ pe adversar. Ar fi reuşit negreşit să-şi ducă la bun sfârşit ameninţarea, dacă nu ar fi intervenit încă o piedică, mult mai drastică.

— Stai! răsună o voce puternică şi autoritară dinspre direcţia unde se afla tabăra ţiganilor.

Era Geja, care auzise împuşcătura şi se grăbise într-acolo cu toţi ai săi. Când dădu cu ochii de cel care era prăbuşit la pământ, îşi împreună mâinile speriată.

— Contele! Prea măritul, bunul, frumosul, distinsul domn care ne-a îngăduit să întindem tabăra aici în rezervaţie şi să vânăm câte animale ne doreşte sufleţelul! Ţi-ai pierdut minţile, Katombo? Dă-i drumul contelui!

Ţiganul se supuse şi se ridică, fără însă a-şi pune la loc pumnalul. Vânătorul se ridică şi el; chipul i se aprinsese de înverşunare şi de ruşine. Principesa ţiganilor făcu o reverenţă adâncă în faţa lui şi-şi duse poalele rochiei la buze.

— Iartă-l, preaputernice domn! Este un om bun şi blajin şi se prea poate să-l fi întărâtat foarte rău dacă a îndrăznit el să ridice mâna asupra domniei tale!

— Întărâtat? De când cutează un mişel ca ăsta să pretindă

că a fost întărâtat de contele de Hohenegg?

— Voia să o sărute pe Lilga şi a tras în mine, se dezvinovăţi Katombo.

— Flăcăul ăsta mi-a înjunghiat cel mai bun câine! scrâşni contele. Câine pentru câine, sânge pentru sânge!

Se repezi la carabină, care-i scăpase pe jos, cu gândul să tragă în Katombo. Însă unul din ţiganii strânşi acolo ţâşni drept în faţa armei.

— Dă puşca la o parte, domnule! Numele meu este Karavey. Katombo este fratele meu şi, dacă nu-l laşi în pace, se prea poate să păţeşti ce-a păţit şi câinele domniei tale!

— Oho! Vi s-a urât amândurora de viaţă? Nu-mi stă în obicei să glumesc, şi cu atât mai puţin cu o şleahtă de teapa voastră!

Vaidzina veni iarăşi între beligeranţi.

— Îngăduinţă, domnule! Mânia ne face adesea să rostim vorbe de care inima nu vrea să aibă habar. Gitanii nu cunosc alt legiuitor în afară de vaida şi de vaidzina lor; de un altul nu ascultă, ci fug — aşa le porunceşte legea lor. Dacă tânărul Katombo v-a jignit cu ceva, atunci faceţi plângere împotriva lui şi eu voi şti cum să-l pedepsesc!

Mânia contelui păru că se înmoaie; surâse ironic:

— Tu vrei să fii judecătoarea mea? Atunci, fie; am să mă supun obiceiurilor voastre. Acest om mi-a ucis câinele şi a atentat la viaţa mea — ia să văd, cum ai să-l pedepseşti?

— Ce pretenţii are domnia ta?

— Cer o sută de lovituri de bici pentru el, douăzeci pentru celălalt, care spune că e fratele lui, şi apoi evacuarea rezervaţiei. V-am îngăduit să vă aşezaţi tabăra aici din mărinimie şi din milă, şi nu am de gând ca pentru asta să-mi pun în pericol viaţa.

— Mărite domn, bunătatea domniei tale a fost mare, dar şi vaidzina v-a arătat recunoştinţă pe măsură, îi replică bătrâna, aruncând fără să vrea o privire piezişă înspre Lilga. Ai asmuţit

câinele asupra lui Katombo — iată de ce l-a omorât. Ai vrut să-l împuşti — iată de ce a încercat să se apere. Domnia ta să aleagă o pedeapsă mai blândă!

— Fie, bătrânico, voi fi din nou mărinimos. Am asmuţit câinele pe mişelul ăsta pentru că voia să o sărute pe Lilga, iar el l-a omorât pentru că apoi am vrut şi eu s-o sărut. Dacă acum fata mă sărută în văzul tuturor, am să dau totul uitării.

Fata se îmbujoră. Nimeni nu spuse nimic.

— Ei? întrebă contele. De voi depinde dacă-i acord îndurare sau dacă o să-l supun unei judecăţi mult mai aspre!

Vaidzina ridică mâna spre Lilga:

— Du-te şi sărută-l!

— Stai! strigă Katombo. Lilga este logodnica mea, iar sărutul ei mi se cuvine doar mie şi nu altcuiva!

Contele zâmbi dispreţuitor:

— Vă dau un singur minut timp de gândire. Pe urmă va fi prea târziu şi voi pune să fie arestaţi amândoi ticăloşii.

— Sărută-l! porunci a doua oară bătrâna.

Deşi adânc tulburată şi cu faţa roşie ca para focului, Lilga făcu totuşi un pas spre conte.

— Stai pe loc, Lilga, o ameninţă Karavey. O gitană nu sărută decât un gitano!

— Iar pe mine ai să mă pierzi dacă-l săruţi, mai spuse şi Katombo.

— Atunci, asta este, hotărî contele. Evacuaţi de îndată rezervaţia! Cine se mai află aici într-un sfert de oră, va fi tratat ca un braconier. Cât priveşte cei doi trufaşi, am eu ac de cojocul lor!

— Sărută-l! porunci a treia oară vaidzina.

— Trebuie s-o fac, fiindcă mi-a poruncit vaidzina! se scuză Lilga.

Se duse iute la conte, îl luă cu braţele pe după gât şi-l sărută din vârful buzelor. Katombo scoase un strigăt de spaimă şi de mânie şi dădu s-o smulgă înapoi, însă vaida îl

apucă de braţ.

— Stai, Katombo! Vaidzina i-a poruncit, iar porunca ei trebuie împlinită fără preget. Acum putem să rămânem aici, mărite domn?

— Rămâneţi! râse acesta. Dar pe viitor feriţi-vă să-mi mai ieşiţi din cuvânt! Dacă aveţi vreo dorinţă, nu mi-o transmiteţi prin nimeni altcineva decât prin Lilga. Luaţi seama la ce vă spun!

Se întoarse şi plecă, fără a mai învrednici pe nimeni cu vreo privire. La ieşirea din rezervaţie dădu peste un paznic, care îl salută cu aer de adâncă supuşenie.

— Cine este azi de serviciu, Stephan?

— Toţi, mărite domn, căci nimeni nu are liber.

— Tu îi ştii pe toţi ţiganii ăştia?

— Da, îi răspunse paznicul, pe chip citindu-i-se limpede că nu fusese nicicum de acord ca aceştia să primească încuviinţarea de a poposi acolo.

— Îl ştii şi pe unul căruia-i spun Katombo?

— Şi pe el. Este cel mai de treabă din toată şatra.

— Aşteaptă să-ţi cer eu părerea! De altfel, trebuie să te descotoroseşti de oamenii ăştia cât poţi de repede. S-au purtat grosolan cu mine şi îşi vor primi pedeapsa cuvenită. Dar nu vreau să duci vorba mai departe. Poţi să păstrezi tăcerea?

— Domnul conte mă ştie, doar, bine!

— Te încumeţi să-l arestezi pe acest Katombo?

— Nimic mai simplu, mărite conte!

— Trebuie să o faci fără să stârneşti vâlvă! Şi mai ales, nu trebuie să afle nimeni de unde vine ordinul şi unde va dispărea arestatul.

— Ştiu eu cum să aranjez treburile.

— Astă seară, spre orele unsprezece, voi veni în pădure. Vreau să-l găsesc pe Katombo legat în căsuţa dezgolită.

— Voi face întocmai, domnule conte! Dar dacă se

împotriveşte şi face zarvă mare, ce metodă să pun în aplicare?

— Oricare vei voi, numai să-l faci să tacă.

— Şi dacă tăcerea asta va dura mai mult decât am avut noi de gând?

— În cazul ăsta, tu nu ai ce să păţeşti. Vreau ca în seara asta la unsprezece fix să-l am pe ţigan prizonier în căsuţa cu pricina. Restul mă priveşte numai şi numai pe mine. Ai dat raportul la postul silvic?

— Nu, căci mi se pare că nu mă prea bucur de favorurile pădurarului-şef şi oricum, nici nu am eu o poziţie atât de importantă, încât să se ţină seama de mine.

— Dă-i raportul!

— Dacă domnul conte îmi ordonă, aşa voi face.

— Vei căpăta situaţia pe care ţi-o doreşti. Viitorul tău se află în mâinile mele, după cum vei putea să te convingi şi singur. Dar, bagă de seamă, îmi place ca ordinele mele să fie îndeplinite întocmai şi îmi mai place şi discreţia desăvârşită.

Plecă, iar Stephan intră înapoi în rezervaţie, cu gândul să închidă poarta.

Până nu demult, poarta fusese tot timpul straşnic zăvorâtă, pentru a împiedica vreo sălbăticiune să scape din rezervaţie. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, contele dăduse ordin ca ceata de ţigani să fie lăsată înăuntru, să li se dea voie ţiganilor să iasă şi să intre după plac şi să se treacă cu vederea dacă la un moment dat aceştia ar fi vânat ceva pentru propria folosinţă. Acest ordin ciudat i-a supărat foarte rău pe cei însărcinaţi cu supravegherea locului. Ţigani în rezervaţia sălbatică! Se părea că era un prilej nemaiîntâlnit, aşa că au fost căutaţi şi găsiţi foarte repede.

În şatră era o fată care-i vrăji pe toţi cu frumuseţea ei. Contele o văzu şi el şi îşi făcu apoi zilnic drum prin rezervaţie, ca să o poată întâlni, ceea ce se petrecu uneori în prezenţa ţiganilor, dar alteori în secret, după cum văzură şi pădurarii.

Acum, misterul era dezlegat. Ceata de ţigani primise permisiunea de a sta în rezervaţie şi chiar de a vâna, pentru a-i lăsa contelui prilejul de a o întâlni pe frumoasa Lilga. Tocmai de aceea Stephan, paznicul, fu luat prin surprindere de represaliile atât de aspre pornite împotriva unui membru al familiei ţiganilor, iar ordinul de a-i izgoni pe ţigani îl uimi până peste poate.

Nu-şi bătu capul să ştie în amănunt motivele misiunii ce-i fusese încredinţată. Contele era şeful său cel mai mare, iar viitorul lui depindea de bunul plac al acestuia şi, cum nu era o fire deloc sentimentală, nu putea decât să i se supună orbeşte. Intrarea o încuiase pentru a fi sigur că nu-l va pierde pe Katombo; acum se îndreptă spre tabăra ţiganilor.

Când ajunse aproape, auzi o voce furioasă. Se apropie cu grijă şi se ascunse după un copac. Îl recunoscu pe Katombo, care stătea în faţa frumoasei Lilga, cu un aer mânios.

— Nu ţi-am spus că ai să mă pierzi dacă-l săruţi? Şi cu toate astea, ai făcut-o! îi aruncă el în faţă.

— Am făcut-o numai din cauza ta şi a lui Karavey, îl lămuri ea.

— Nu te cred! De ce mi te-ai împotrivit când am vrut să te sărut, că doar eram încă singuri? De ce Geja mă trimite în oraş ori de câte ori acest om vine în rezervaţie? Sau cumva trebuie să-i dai plata pentru carnea pe care o mâncăm aici şi pentru permisiunea de a sta în pădure?

— Eşti gelos? îl întrebă ea cu un surâs a cărui tulburare lui nu-i scăpă.

— Gelos?! Un bărbat inteligent nu are de ce să fie vreodată gelos, iar eu cred cu tărie că am destulă minte. Bărbatul unei femei credincioase şi logodnicul unei fete cuminţi nu ar avea nici un motiv de gelozie. Dar o femeie care îi dă prilej de gelozie bărbatului nu mai este vrednică să poarte în inimă dragostea lui.

— Am fost nevoită să fac precum mi-a poruncit vaidzina.

— Trebuia să faci cum ţi-am poruncit eu, căci buzele tale sunt proprietatea mea din ziua în care mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să-mi fii logodnică. Acum mi-ai răpit bogăţia asta şi ai dăruit-o altuia, care nu face altceva decât să se joace cu tine în batjocură. I-o las lui, fiindcă eu renunţ la gura pe care o sărută un altul. Iar contele ăsta va afla el, cum ai aflat şi tu mai înainte, că eu sunt un boiniar adevărat, care ştie cum să răzbune o faptă ca asta. Vei fi sora mea, dar logodnică mi-ai fost, iar mireasă nu-mi vei fi niciodată!

Privirea fetei se învăpăie.

— Mă dispreţuieşti?

— Nu, dar în schimb îţi port de milă şi voi şti cum să răzbun dezamăgirea pe care mi-ai pricinuit-o; nu am să mă răzbun pe tine, ci pe el, căci tu îţi vei primi pedeapsa din plin, pe drept, şi va fi mult mai mare şi mai grea decât am gândit-o eu.

— Aşa îndrăzneşti tu să vorbeşti cu viitoarea vaidzina? Spui că nu mă mai vrei de soţie — dar ştii tu dacă te mai vreau eu de soţ? În ce fel ai putea tu să mă pedepseşti şi ce ar putea să mi se întâmple? Katombo, ai înnebunit de tot! roagă-te la Bhovania să te mântuiască de sminteala în care ai căzut! Iar când are să ţi se lumineze din nou mintea, va trebui să recunoşti că Lilga nu avea de ce să te implore s-o ierţi şi s-o iubeşti. Iertare nu avea de ce să-ţi ceară, căci nu a păcătuit în faţa ta cu nimic, iar dragoste găseşte pretutindeni şi chiar mai multă decât unele cucoane care tânjesc în zadar după conţi şi duci.

Katombo se uită la fată cu o milă nemărginită.

— Lilga, nu eu sunt cel care şi-a pierdut minţile, ci tu! Nu eu trebuie să mă dezmeticesc, ci tu, şi pe urmă vei tânji după iertare precum orbul după lumina soarelui. Ah, am priceput eu prea bine vorbele nerostite din ochii tăi atunci când preaînaltul domn a vrut să te sărute, în timp ce eu zăceam cu câinele acela pe mine! Ţi-am simţit pulsul îngrozit când am

scos pumnalul asupra lui! Inima ta nu-mi mai aparţine; acum este a lui. Iar când va voi să se întoarcă la mine, nu am s-o mai primesc, căci numai sugarul prostănac şi neajutorat ia înghiţitura pe care a mestecat-o altă gură.

Katombo trebuie că o iubise din adâncul inimii, după cum scrâşnise ultimele cuvinte. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare. Strângea din dinţi şi nici măcar căneala nu mai putea să ascundă paloarea cadaverică a obrajilor săi. Fata, însă, nu văzu nimic din toate acestea; mânia o copleşise într-atât, încât vocea îi răsună aproape răguşită când îl înfruntă batjocoritoare;

— Ei bine, dacă tot mă iei drept iubita unui conte, află că nu eşti decât un biet nenorocit pe lângă un bărbat ca el. Mă faci să râd cu ameninţările tale caraghioase!

Din câţiva paşi iuţi, fata dispăru printre copaci.

Nu cu mult înainte, când îl atacase pe conte, Katombo făcuse dovada că nu-i lipseau nici curajul şi nici forţa. Acum, în schimb, când în faţa ochilor pierderea i se înfăţişa fără cale de întoarcere, îşi propti fruntea de scoarţa dură şi aspră a unui copac.

Rămase aşa timp îndelungat. Deodată, simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de Stephan, paznicul.

— Tu eşti, Katombo?

— Da, recunoscu el pe un ton de parcă s-ar fi dezmeticit dintr-un vis greu şi adânc.

— Lilga, tânăra ţiganca, nu este logodnica ta?

— De ce întrebi?

— Pentru că am ceva să-ţi destăinuiesc. Suntem în siguranţă aici?

— Vrei să-mi spui un secret?

— Da. Eu îţi sunt prieten şi vreau să-ţi fac astăzi un mare serviciu.

Katombo îl fixa neîncrezător pe paznic.

— Prietenul meu? De când? Dintre toţi, nu tu ai fost cel

care ne-a făcut răul cel mai mare şi care ne-a prigonit cel mai mult?

— Pe tine, nu, ci pe ceilalţi, care sunt cu toţii făţarnici şi vicleni. Tu nu ai furat niciodată lemne sau vreo sălbăticiune. Iată pentru ce îmi placi şi vreau să ţi-o dovedesc.

— Atunci, să mergem puţin mai încolo!

Merseră o bucată de drum prin pădure, până ajunseră într-un loc unde puteau fi siguri că nu sunt văzuţi sau auziţi. Ţiganul se opri.

— Şi acum, vorbeşte!

— Ştii căsuţa dezgolită?

— Căsuţa mică din piatră din locul ăla descoperit, care e tot timpul zăvorâtă? Ce e cu ea?

— În spatele ei se află o bancă. În serile cu lună am văzut stând acolo două persoane — un bărbat şi o fată. Fata era Lilga, logodnica ta.

— Cine era bărbatul?

— Nu i-am văzut faţa. Stătea ferit de privirile mele.

— Nu se poate! Doar stăteau unul lângă celălalt şi dacă ai văzut chipul ei, trebuia să-l vezi şi pe al lui. Cred că nu vrei să-mi spui numele lui.

— Şi dacă e cum spun eu?

— Cred că-l ştiu şi eu pe bărbatul care vine la Lilga, dar noaptea nu are cum s-o întâlnească, pentru că am eu grijă. Ea nu are cum să iasă din tabără!

— Nerodule! Nu poţi să te gândeşti că bătrâna cotoroanţă ocroteşte din toate puterile ei amorul ăsta, pentru că-l aduce avantaje mari? Te trimite în oraş ori de câte ori vine el; trebuie că face toate pregătirile posibile ca tu să nu tulburi întâlnirile din noapte. Lucrurile trebuie privite cu totul altfel.

— Cum?

— Bărbatul al cărui nume nu vreau să ţi-l dezvălui, dar căruia am chef să-i joc o festă pe cinste, mi-a poruncit, înainte de a pleca din rezervaţie, să acopăr banca cea veche

din piatră cu muşchi; până la căderea serii trebuie să pun treaba la punct.

— Aşadar, are de gând să vină în seara asta?

— Eu aşa cred. Dacă ne-am afla amândoi în căsuţă am putea să tragem cu ochiul la perechea de porumbei şi să auzim fiecare cuvinţel pe care l-ar rosti vreunul din ei, căci căsuţa are o singură lucarnă care dă chiar deasupra băncii cu pricina. Restul depinde de împrejurări.

— Fie, sunt omul tău! Dar la cine se află cheia căsuţei?

— La pădurar, şi nimeni nu are să bage de seamă când am s-o fur!

— Aşa ai de gând să faci?

— Da, mai ales dacă mi te alături şi tu.

— Mai încape vorbă? La ce oră?

— Când i-am văzut eu pe cei doi, era trecut de unsprezece, aşa că pe la zece ar fi tocmai bine să ne întâlnim.

— Am să vin. Unde ne întâlnim?

— Cel mai bine e sub fagul acela înalt de la marginea pădurii şi care se află chiar în faţa căsuţei.

— Bine!

Plecară împreună; paznicul cu convingerea că victima îi căzuse deja în laţ, iar Katombo cu sufletul încărcat de dragoste rănită, ură şi dorinţă de răzbunare.

Când ajunse în tabăra alor săi, Katombo nici nu se atinse de îmbietorul vânat proaspăt fript, în jurul căruia se strânsese toată şatra, ci se tolăni pe pătura de muşchi, străduindu-se să pară că ar vrea să doarmă.

După ce ospăţul luă sfârşit, Karavey veni la el:

— Katombo!

Cel strigat nu răspunse.

— Să nu-ţi închipui că te cred adormit! Durerea nu-ţi lasă timp de odihnă.

— Ce vrei?

— Să-ţi spun că dintotdeauna ţi-am fost fratele şi prietenul

cel mai bun.

— Ştiu, Karavey!

— Ce ai de gând să faci?

— Eu? Ce pot să fac? Un ţingaro amărât şi demn de tot dispreţul poate oare să-şi măsoare puterile cu un conte atotputernic? Nu!

— Atunci vrei să te răzbuni pe Lilga şi pe el să-l laşi în pace?

— Pe ea? Niciodată! Pe ea am iubit-o!

— Nu mă duce cu preşul! De când te-ai întors ţi-am ghicit în priviri o hotărâre statornică. Un prieten adevărat îţi citeşte în suflet. Spune-mi ce ai de gând şi am să te sprijin din toate puterile mele!

— Dă-mi pace, Karavey! De fapt, tu eşti frate cu Lilga, aşa că nu pot să-ţi destăinui secretul meu.

— Vrei să ne părăseşti?

— Nu ştiu. Vreau să fiu un om liber, iar vaidzina să nu se mai amestece în viaţa mea; dar am fost un fiu al neamului vostru şi aşa doresc să rămân; căci mi-e sufletul plin de recunoştinţă.

— Jură pe năprasnica Bhovania că n-o să pleci de la noi mai înainte să mă înştiinţezi şi pe mine!

— Jur!

— Poate am să plec cu tine. Un gitano nu are voie să încalce porunca dată de vaida şi vaidzina. Dar dacă cei doi au de gând să jertfească unui crai desfrânat propria lor fiică, cea mai bună şi mai frumoasă copilă a neamului, pe cea sortită să devină ea însăşi o vaidzina, atunci am să mă răzvrătesc împotriva poruncii lor şi, dacă asta nu ajută cu nimic, o să-mi părăsesc neamul. Lumea e mare şi largă. Un gitano nu are patrie şi ştie că este sortit pribegiei.

Cei doi tineri rămaseră cufundaţi în gândurile lor tulburate. Aşa trecu o bună parte din amiază, până când vaida şi Karavey, împreună cu ceilalţi bărbaţi, se duseră în

pădure să prindă vreo sălbăticiune. Femeile şi fetele rămaseră pe loc; cele petrecute în acea zi îşi puseseră pecetea asupra lor, tăindu-le cheful de a mai schimba vreo impresie.

Katombo se ridică, în sfârşit, şi se duse să se preumble puţin prin pădurea sălbatică, pentru a-şi cerne gândurile. Astfel trecu oră după oră, până când ceasurile se făcură aproape zece. Katombo o apucă în sfârşit pe drumul care ducea la căsuţa dezgolită.

Căsuţa se afla într-o rarişte înconjurată de brazi printre care se iţea câte un stejar sau un fag mai înalt. Căsuţa nu avea decât un cat şi era clădită cu ziduri groase; avea o uşă solidă din scânduri, ferecată cu un drug de fier. În spate se deschidea o ferestruică prin care abia îţi puteai strecura capul; lucarna era zăvorâtă cu vergele de fier înfipte zdravăn în canaturi. Clădirea folosise odinioară pentru vânătoare, dar acum zăcea pustie şi inutilă.

Katombo se strecură pe lângă cabana goală şi, sub razele gălburii ale lunii, văzu că pe banca din spatele casei nu era nimeni. Se îndreptă spre fagul cu pricina şi dădu peste paznic, care-l aşteptase acolo.

— Eşti punctual, remarcă paznicul. În curând va bate de ora zece.

— Ai cheia?

— Da. Vino!

Se duseră la căsuţă. Ajunşi în faţă, paznicul scoase la iveală o cheie lungă şi ruginită, apoi descuie.

Balamalele vechi scrâşniră straşnic; un aer mucegăit şi jilav îi izbi pe cei doi.

— Fereastra e închisă. Pot s-o deschid? întrebă Katombo.

— Da.

Katombo o porni spre peretele din fundul încăperii întunecate. Întinse amândouă mâinile, încercând să cerceteze încuietoarea ferestrei. În acel moment se trezi cu o lovitură

straşnică în cap şi se prăbuşi într-un icnet de durere. Stephan îngenunche lângă el şi-i mai dădu încă o lovitură, care-l lăsă fără cunoştinţă.

2. Dreptul seniorului

Se scurse ceva timp până ce Katombo îşi veni în fire; simţi că avea mâinile legate. Unde era? Fără îndoială că ajunsese în puterea contelui, rivalul său. Dar locul exact unde se afla nu şi-l putea imagina. Un singur lucru i se păru cert — nu mai era în căsuţa dezgolită, ci într-o încăpere care semăna cu o pivniţă. Vru să se ridice cu gândul să cerceteze încăperea, dar nu reuşi, fiindcă mâinile îi amorţiseră straşnic din cauza sforii strâns legate, iar capul îl durea încă în urma loviturilor primite. După câteva încercări zadarnice, căzu într-o nepăsare totală şi alunecă încet, încet într-un somn adânc.

Se trezi neputând să-şi dea seama cât dormise. Dar trebuie că fusese un somn foarte lung, foarte lung, căci se simţea complet refăcut. Durerea de cap îi dispăruse şi numai legăturile de la mâini îi mai pricinuiau o durere de nesuportat.

Se ridică. În încăpere domnea un întuneric dens. Să fi fost întunericul nopţii sau temniţa nu avea nici o fereastră? Nu putu să-şi dea seama; pipăi pereţii de jur împrejurul său. Atât cât putu să ajungă, nu dădu decât peste un zid rece şi jilav, întrerupt doar de o uşă.

Încă mai cerceta încăperea când îi ajunse la urechi zgomot de paşi. Zăvoarele zăngăniră; uşa se deschise şi înăuntru pătrunse o străfulgerare de lumină. Acum putu să vadă limpede că temniţa nu avea nici o fereastră; nu avea nici măcar o singură lucarnă care să lase aerul proaspăt sau lumina zilei să intre.

Îl recunoscu şi pe cel care intrase cu lanterna cu blendă şi care închisese apoi cu grijă uşa — era contele von Hohenegg.

— Bună seara! se răsti contele dispreţuitor şi, văzând că prizonierul e mirat de cele auzite, continuă:

— Da, s-a făcut deja iarăşi noapte. Am fost pe aici de trei ori; nu aveai cum să vorbeşti, pentru că dormeai de parcă ai fi înghiţit o spiţerie plină cu opium şi nu două lovituri amărâte. Ei, dar ce părere are fălosul gitano de locuinţa aleasă pe care i-am rânduit-o?

— Ticălosule!

Rostise un singur cuvânt, dar în el îşi revărsase tot dispreţul de care fusese în stare.

— Frumos! E musai să te altoiesc un pic cu biciuşca fiindcă văd că ţi-ai cam luat nasul la purtare! Te afli în puterea contelui von Hohenegg, care este obişnuit să i se vorbească pe un cu totul alt ton decât al tău!

— Ticălosule! izbucni din nou Katombo, fără să se teamă. Numai o clipă de mi-ai dezlega mâinile, ţi-aş arăta eu ce face un ţigan fălos ticăloşilor ca tine!

— Nu te osteni să mă scoţi din răbdări, că n-o să reuşeşti. Am venit doar ca să-ţi aduc la cunoştinţă verdictul. Frumoasa Lilga trebuie să rămână doar a mea; tu îmi stai în drum, aşa că ţi-am făcut rost de un culcuş de-unde să nu mă mai poţi deranja. Poate că odată şi odată ţi-aş fi dat drumul, dar mi-ai pus răbdarea la încercare şi m-ai insultat, aşa că n-o să mai vezi lumina zilei cât vei trăi.

— Îţi închipui cumva că o să-ţi cerşesc îndurare? Eu nu vreau decât dreptate şi-ntr-o bună zi am s-o capăt!

— Dreptate?! Mda, aşa este; eu sunt autoritatea cea mai sus-pusă din casa asta şi cineva cu o răspundere atât de mare este obişnuit să ia hotărâri mai rapide şi mai drepte decât orice alt funcţionar. Te faci vinovat de tentativă de omor împotriva mea, aşa că trebuie să mori; dar eu te graţiez şi îţi strămut pedeapsa la închisoare pe viaţă aici în carcera asta. Însă poţi să fii convins că o să am grijă să nu mai ieşi viu de aici.

— Nu ai de ce să mă condamni şi nici de ce să mă graţiezi. Pretind un judecător adevărat în faţa căruia să răspunzi şi tu, căci şi tu eşti vinovat de tentativă de omor împotriva mea şi de sechestru de persoană.

Contele râse.

— Ai în faţa ta unicul judecător posibil care îţi promite că-ţi va da o sentinţă meritată. Lilga urmează să se hotărască să vină la mine şi să-mi fie soţie; ceilalţi trebuie să plece deîndată şi îmi vor fi recunoscători pentru acest ordin, căci libertatea le este foarte dragă. Şi, ca să mă ascultaţi întocmai, am să vă interzic să mai puneţi vreodată piciorul prin ţara asta.

— Mişelule! strigă Katombo pentru a treia oară.

Se încordă să-şi desfacă legăturile dar fu în zadar, aşa că se repezi ca turbat spre conte. Acesta se dezechilibră şi se lovi de perete, încât fu cât pe-aci să scape lanterna. O puse jos şi îl înşfacă pe ţigan, care era cu totul lipsit de apărare.

— Câine, o să-ţi smulg eu dinţii cu care vrei să muşti! O să te leg de trei ori cu sforile astea şi...

Se opri în mijlocul tiradei. Încercând să scape din încleştarea mâinii contelui, ţiganul îşi rupse şi mai tare mâneca găurită. Contele dădu astfel cu ochii de ciudatul tatuaj. Îi dădu drumul lui Kalombo şi făcu un pas înapoi, înspăimântat.

— Omule, cine eşti tu? scăpă contele fără să vrea.

Katombo nu pricepu ce-i cu întrebarea aceasta ciudată, aşa că se mulţumi să se holbeze la conte plin de uimire.

— Te-am întrebat cine eşti! repetă Hohenegg poruncitor. Nu te cheamă Katombo şi nici nu eşti ţigan!

— Ei! Cine spune asta?

Contele îşi revenise din stupoare. Îl întrebă, chipurile, indiferent:

— Vaidzina este mama ta?

— Da.

— Mama ta adevărată?

— De ce nu ar fi? Şi apoi, pentru lucrurile astea nu datorez nimănui nici o explicaţie. De aici încolo nu mai scot un cuvânt, decât că vreau să fiu liber sau să mi se dea judecător cum se cuvine.

— Bun, atunci am încheiat discuţia.

Hohenegg luă lanterna şi părăsi celula. Apoi ferecă uşa cu ambele zăvoare şi porni în sus câteva trepte, până într-un loc în care scara se despărţea. O parte a scării ducea la poarta pe care fusese adus Katombo, iar cealaltă spre interiorul castelului. Ajuns aici, contele stinse lanterna, urcă scara largă de marmură, intră în camera sa de lucru şi o cercetă gânditor.

Îşi lăsă lanterna şi se duse în biblioteca luminată ca ziua. Se apucă şi răsfoi mult timp în nişte hârtii vechi şi îngălbenite de vreme. Citi cu atenţie unele acte, de mai multe ori, apoi le puse la loc cu mare grijă, ca şi, cum de ele ar fi depins ceva foarte important.

Se duse apoi la culcare, dar în zadar; se zvârcoli toată noaptea, nefiind în stare să închidă un ochi. Aşa o ţinu până la ziuă, când se ridică grăbit. Nu peste mult timp ieşi în oraş.

Paşii îl conduseră în rezervaţia din pădure unde-i găsi pe ţigani pradă unei mari agitaţii; descoperiseră lipsa lui Katombo. Vaidzina dădu prima ochii cu contele şi se repezi îndată să-i spună păsul.

— Ah, mărite domn, mare necaz i-a lovit pe gitani şi mare tulburare a dat peste copiii neamului meu. Nu cumva l-ai văzut pe Katombo, fiul meu?

— Nu. Ce-a păţit?

— A dispărut de ieri de când a plecat din tabără şi nimeni nu i-a dat de urmă. Pădurea ascunde sălbăticiuni care l-ar fi putut sfâşia, şi apoi nu i-a spus nimănui că ar avea de gând să ne părăsească. Sunt sigură că a păţit vreo nenorocire!

— Ce poate să i se fi întâmplat?

Karavey se apropie de cei doi.

— Ce i s-a întâmplat, nu pot să ştiu, spuse el aruncându-i contelui priviri aprige. Dar îi ştiu duşmanul, singurul duşman pe care-l are şi care trebuie că poartă vina dispariţiei lui. Vai şi-amar de el dacă şi-a băgat coada în povestea asta!

— De cine vorbeşti, flăcăule? Spune-mi-l mie! Sunt prietenul vostru şi am de gând să vă dau tot sprijinul de care aveţi nevoie.

— Chiar dumneata eşti cel care nu are nevoie să-l spun eu numele făptaşului. Dar fiii boiniarilor au privirea pătrunzătoare, mâini pricepute şi o memorie care nu uită nici fapta bună, dar nici fapta rea. Ori Katombo este din nou cu noi în seara asta, ori începem pregătirile de răzbunare.

— Faci ce vrei, dragule, dar gândeşte-te bine la cel pe care vrei să-l supui răzbunării tale. De altfel, treaba asta nici nu mă priveşte. Am venit aici pentru altceva; am de discutat cu vaida şi cu vaidzina.

Îi chemă cu un semn pe cei doi bătrâni şi o luă înspre pădure.

Cei doi îl urmară, fără să-l observe pe Karavey, care se luase după ei. Când se îndepărtară suficient, contele se opri şi se întoarse către cei doi:

— Vreau să vă pun câteva întrebări. De sinceritatea cu care îmi veţi răspunde depinde dacă veţi avea noroc sau nu.

— Vorbiţi! spuse bătrânul. O să vă spunem tot ce vreţi să aflaţi.

— Cine este tatăl acestui Katombo şi cine este mama lui?

— Eu sunt tatăl, îi răspunse vaida.

— Şi eu, mama, spuse şi vaidzina.

— Pretindeţi că sunteţi într-adevăr părinţii săi naturali? Doar se vede clar că flăcăul nu este ţigan!

Cei doi bătrâni pricepură imediat şi-şi aruncară o privire plină de înţelesuri. Cea care vorbi prima fu vaidzina.

— Este ţigan, domnule, şi este fiul meu iubit.

— Unde l-ai născut?

— Departe, pe o insulă din sud, numită Sicilia.

— Şi tatăl cine a fost?

— Cel de faţă — bărbatul meu.

— Minţi!

— Puteţi să dovediţi că nu spun adevărul?

— Pot şi am să vă povestesc pe scurt o istorioară. Până acum nu aţi mai auzit de numele Hohenegg?

— Unde să-l mai fi auzit?

— Aşadar, nu aţi mai fost niciodată prin acest ţinut?

— Niciodată!

— Hm. A fost odată un conte von Hohenegg care era vrăjit de farmecele unei tinere ţigănci, întocmai ca mine de frumuseţea Lilgăi. Aceasta şi-a lăsat neamul şi i-a cerut să o ia de nevastă. Contele însă a respins-o, aşa că fata s-a întors la ai ei. Contele s-a căsătorit apoi, iar soţia i-a dăruit un fiu, care, însă, a dispărut fără urmă când de-abia împlinise unsprezece luni. Niciodată nu l-a mai găsit. Dar, la un moment dat, contele a aflat că tocmai în acea perioadă prin apropiere se aflaseră nişte ţigani. Un om se pare că ar fi văzut o ţigancă tânără ieşind din curtea contelui cu o legăturică în braţe şi, după ce fata se depărtase, auzise chiar o voce înăbuşită de copil; trăsese, aşadar, concluzia că ducea cu ea un copil. Ştiţi cine era femeia? Cea care-i fusese iubită contelui, răzbunându-se astfel pe el răpindu-i copilul!

— O afirmaţie ca asta trebuie dovedită, mărite domn!

— Uitaţi dovezile! Sunt aşa de limpezi şi de exacte, încât eu pot să vă dezvălui chiar numele şi locul în care se află acum făptaşa.

— Despre gitani se spun atâtea răutăţi, care nu sunt decât nişte minciuni.

— Eu, în schimb, vă spun adevărul; tu ai fost femeia, iar copilul răpit s-a aflat până acum la voi!

Îi aruncă femeii o privire ameninţătoare. Aceasta nu păru defel speriată, ci îi replică liniştită:

— Aveţi de gând să glumiţi cu doi oameni bătrâni şi amărâţi, domnule?

— Să glumesc? Ce spun eu este foarte serios şi poate să vă înfunde. Contele despre care v-am povestit a pus să se tatueze pe braţul copilului său blazonul familiei, după cum o cerea tradiţia din timpuri străvechi a familiei sale. Cel răpit poate fi recunoscut după însemnul pe care-l poartă. Poate chiar în acest moment se află în faţa unui judecător care are în acest fel prilejul să-l cerceteze îndeaproape. Dacă ar descoperi adevărul, nu aţi mai putea părăsi rezervaţia nici măcar pentru un moment, iar pădurarii v-ar ţine arestaţi până la noile mele ordine.

Spunând acestea, păru că vrea să plece. Deodată, bătrâna îl prinse de mână şi-l opri.

— Staţi, domnule! Vreau să vă mărturisesc că, într-adevăr, Katombo nu e fiul nostru natural. L-am găsit pe jumătate mort şi l-am luat la noi, ca să nu piară de foame.

— Unde s-a întâmplat totul?

— Aici.

— Aşadar, îl cunoşteaţi pe contele von Hohenegg, răposatul meu tată?

— Da, recunoscu ea cu glas smerit, dar cu privirile aprinse şi neavând nimic de-a face cu smerenia.

— Katombo este fiul său?

— Cum pot eu şti, domnule?

— Ascultă, bătrânico, vreau să-ţi spun că eu nu ţin aici vreun interogatoriu oficial, ci vreau să aflu ceva care să rămână pecetluit în tăcere deplină! Doar nu-mi poate fi totuna dacă am un frate în viaţă care ar putea să-mi ştirbească din averea şi din drepturile care mi se cuvin. Vedeţi că sunt sincer. Vreau doar să am o certitudine. Dacă mărturisiţi adevărul, nu vi se întâmplă nimic, ba, nici mai mult, nici mai puţin, veţi primi o răsplată în loc de pedeapsă.

Cei doi se uitară unul la celălalt şi se înţeleseră din ochi.

— Domnule, ne lăsaţi să plecăm în pace dacă vă spunem adevărul?

— Da.

— Binevoiţi a ne jura?

— Vă jur.

— Unde se află Katombo, domnule?

— La mine, aşa că e în siguranţă.

— N-o să-i faceţi nimic rău?

— Nu.

— O să se întoarcă la noi?

— Dacă aşa va dori şi el. Dar dacă nu vrea, nu am cum să-l silesc.

— Atunci o să vă mărturisim: Katombo este fratele domniei-voastre întâi născut. De domnia-voastră depinde acum ca ceilalţi să afle sau nu.

Contele se scotoci prin buzunare şi scoase la iveală o punguţă pe care o întinse celor doi.

— Luaţi banii ăştia! Nimeni nu o să vă alunge din rezervaţie. Rămâneţi aici cât vă doreşte inima! Dar să nu uitaţi că sunteţi pierduţi dacă cineva află că aţi răpit un conte de Hohenegg!

Mulţumit de cele aflate, contele făcu cale-ntoarsă. Cei doi bătrâni se întoarseră şi ei în tabără; imediat ce ajunseră acolo, vaidzina îi făcu semn fiicei sale Lilga.

— Ştii unde este Katombo?

— Nu.

— La conte!

— La conte?! Cum a ajuns acolo?

— Habar n-am. Dar a intrat în bucluc. Contele vrea să-i facă de petrecanie, cred.

— De ce?

— Pentru că este iubitul tău şi pentru că... dar ăsta-i un secret pe care nu trebuie să-l ştie decât vaida. Tu poţi să-l salvezi pe Katombo.

— Cum?

— Prin conte. Când bărbatul ăsta a apărut pentru prima dată pe la noi, ţi-am spus că odinioară eu l-am iubit pe tatăl său care, însă, m-a respins. Dragostea fiului său pentru tine trebuie să-mi fie răzbunarea, dar şi instrumentul prin care să-l salvezi pe Katombo. Unele lucruri nu le vei înţelege încă, dar va veni şi timpul când totul se va limpezi. Prefă-te că-l iubeşti!

— Şi Katombo? Doar el este iubitul meu...

— Va fi gelos câtva timp, dar apoi te va ierta. Bunul cel mai de preţ al unui gitano este răzbunarea, iar dacă tu te vei arăta afectuoasă faţă de conte, îmi vei deschide calea spre răscumpărarea pe care o doresc. Contele te iubeşte, dar precum fluturele iubeşte florile zburând la una după ce s-a înfruptat din cealaltă. Păzeşte-ţi inima, iar dragostea lui las-o să dospească. Fii gingaşă cu el, dar refuză-i ceea ce o mireasă nu-i refuză mirelui ei. Ştiu că nu a plecat încă, ci a rămas în rezervaţie ca să se întâlnească cu tine. Mergi şi încearcă să dai de el, apoi încearcă să-l descoşi despre Katombo, ca să aflăm ce are de gând cu el.

Lilga se supuse oftând uşurel. Era sortită a fi unealta răzbunării. Simţea că jocul devenea serios. Nu avea de ce să se prefacă în faţa contelui, nu; ea chiar îl iubea cu toată ardoarea inimii ei sălbatice. Bărbatul cel mândru, sigur pe el şi cu o ţinută atât de impunătoare o fascinase, iar dragostea pe care i-o arăta o făcea fericită cum Katombo, cu toată tandreţea lui, nu fusese în stare să o facă.

Plecă în căutarea contelui. După cum se aştepta, îl găsi în locul care le mai oferise găzduire în câteva rânduri.

— Lilga, începusem să mă tem că nu ai să mai vii.

— M-ai aşteptat vreodată în zadar?

— Nu. Ştiu că mă iubeşti, iar dragostea e o stăpână foarte severă. Dar de ce nu-mi împlineşti cea mai arzătoare dorinţă?

— Să vin cu tine? Vaidzina nu-mi dă voie să merg în oraş,

unde oamenii sunt atât de străini, de trufaşi si de răi.

— Şi eu sunt străin şi rău pentru tine?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii cu mine?

— Nu pot; noaptea ar trebui să plec pe furiş, iar Katombo ar băga imediat de seamă.

— Katombo? Credeam că a dispărut!

— Este la tine.

— Cine ţi-a spus?

— Vaidzina. De ce îl ţii închis?

— Nu eu îl ţin închis, ci judecătorul.

Fata se sperie.

— Judecătorul?! Cu ce a greşit Katombo?

— Cu multe, foarte multe. L-aş fi iertat pentru atacul de ieri dacă nu ar fi venit după aceea în oraş şi nu mi s-ar fi furişat în casă, încercând să mă omoare mişeleşte. A fost prins şi acum va trebui să ispăşească prin moarte îndrăzneala sfruntată!

— Nu se poate. Katombo n-a mai făcut vreun rău vreodată cuiva; nu el a fost cel care a vrut să te omoare.

— Ba el şi nu altul. Nu a vrut să mă ucidă chiar ieri?

— Tu l-ai provocat; iartă-l şi dă-i drumul!

— Acum nu mai stă în puterile mele.

— Şi cu toate astea, poţi s-o faci. După duce eşti omul cel mai puternic şi mai însemnat din ţinutul ăsta, iar vrerea ţi-e poruncă.

— Să salvez un bărbat pe care l-ai sărutat?

— Este fratele meu. Şi apoi, n-am să-l mai sărut. Dă-i drumul!

— Dacă l-aş fi arestat eu, nu mi-ar fi fost greu, dar el se află în mâinile judecătorului şi sunt atât de mulţi martori care au văzut că a încercat să mă omoare, încât este aproape imposibil ca fapta să-i fie trecută cu vederea.

— Spui că-ţi sunt dragă? se alintă ea.

— Da.

— Şi nu vrei să-mi îndeplineşti rugămintea? Vrei să-mi omori fratele?! Pleacă, dragostea ta este făţarnică!

— Ei, atunci şi a ta e la fel. Îmi ceri ceva ce nici o alta n-ar cuteza şi-mi respingi dorinţa de a merge cu mine.

— Porunceşte şi te voi asculta. Numai dă-i drumul lui Katombo!

— E adevărat? Ai să vii cu mine? În seara asta?

— Da! Dar nu ştiu drumul spre casa ta.

— Voi da ordin să nu se închidă rezervaţia. Cu un ceas exact înainte de miezul nopţii vei găsi o căruţă pe drumul care duce la Fürstenberg. Vizitiului nu ai să-i spui decât un singur cuvânt: „vaida”, şi el te va lua şi te va aduce la mine. Nu va vorbi cu tine, dar nici tu să nu scoţi un alt cuvinţel, ca nimeni să nu ştie încotro te duci.

Mai stătură împreună încă o bucată bună de vreme. El plecă apoi pe ascuns, iar Lilga se înapoie la ai săi. Vaidzina o chemă imediat la ea.

— Te-ai întâlnit cu el? o întrebă ea înfrigurată.

— Până acum am stat cu el.

— L-ai întrebat de Katombo?

— Da. Katombo este arestat.

— Unde?

— Nu ştiu. S-a dus în casa contelui să-l omoare. Acolo a fost prins. Acum trebuie să moară.

Bătrâna îşi încruntă chipul boţit.

— Să nu crezi o iotă din ce-ţi spune omul ăsta cu faţa palidă! Vrea să-i facă de petrecanie lui Katombo dintr-o pricină pe care tu nu o cunoşti, dar o vei afla.

— Nu-i va face de petrecanie, ci îi va da drumul.

— Aşa a spus el? Să nu-l crezi! Este la fel de mincinos şi de viclean ca şi taică-său. Caută să afli în ce închisoare zace Katombo! Trebuie să-l salvăm!

— Îi dă drumul, doar mi-a promis!

Bătrâna se încruntă şi mai mult.

— Dacă ţi-a promis ceva, înseamnă că şi tu i-ai făcut o promisiune!

Lilga lăsă ochii în jos, tulburată.

— Da, şopti ea în sfârşit. Ştia că este greu să scapi de vaidzina.

— Ce ţi-a cerut?

— Să vin în seara asta în pădure să vorbesc cu el.

— Minţi! Este o răscumpărare prea măruntă în schimbul libertăţii lui Katombo! Se poate întâlni cu tine în pădure şi fără să ceară o jertfă atât de mare. Vrei s-o tragi pe sfoară pe cea care îţi este şi mamă, dar şi vaidzină? Crezi că mi s-au întunecat de tot minţile? Văd bine şi-mi dau seama ce-mi ascunzi! Trebuie să te duci la el acasă, nu-i aşa? Răspunde-mi!

— Da.

— Asta i-ai promis?

— Da.

Bătrâna rămase pe gânduri un răstimp, după care spuse:

— Ascultă bine ce-ţi spun! Trebuia să-i trezeşti dragostea, dar inima să-ţi rămână rece. Focul i l-ai aprins, dar inima nu ţi-a rămas neclintită, ci ţi-a fost cuprinsă de jar, ca şi a lui. Asta vrei să-mi ascunzi. Drept pedeapsă îl vei duce la pierzanie pe cel care îţi este mai presus decât porunca mea. Astăzi te vei duce la el şi dacă nu va voi să-ţi mai dea drumul, noi vom veni şi te vom cere înapoi. Dar să nu te vadă nimeni!

Bătrâna făcu cale-ntoarsă, iar Lilga rămase singură-singurică. Cufundată adânc în gânduri, rătăci toată ziua fără rost prin pădure, până se lăsă seara şi se apropie ceasul întâlnirii cu contele. Se duse apoi şi-şi puse veşmintele cele mai alese, după care, văzută numai de vaidzina, ajunse la stradă, unde, după ce mai merse puţin, apăru, într-adevăr, trăsura care o aştepta. Rosti parola, iar vizitiul o ajută să se urce; o porniră apoi iute spre oraş. Palatul familiei von

Hohenegg era aşezat pe celălalt mal al râului Oller, care străbate oraşul Fürstenberg, aşa că Lilga fu nevoită să ajungă acolo cu o barcă. Pe terasa cu scări care dădeau în grădină se întâlni cu contele.

— Eşti liber! Poţi să pleci! îi porunci el servitorului, care se îndepărtă fără să scoată un cuvânt.

Hohenegg o luă pe Lilga şi se duse la o fereastră laterală cu scara, care era deja deschisă şi se urcă. Fata tremura.

— Vino fără teamă, îi şopti el. Ne folosim de o intrare mai neobişnuită în locuinţa mea ca să nu te vadă nimeni.

Fata îl urmă; la lumina lanternei, care le deschidea drumul, văzu că intraseră într-o încăpere ca un fel de pivniţă cu o uşă care nu se deosebea de restul zidăriei şi care ducea spre un culoar lung şi scund. Urcară o scară îngustă, trecură prin bibliotecă şi ajunseră în camera lui de lucru. Acolo o invită să ia loc pe o sofa. Se aşeză şi el lângă ea şi o luă de mână.

— Lilga, copilă dragă, îţi sunt nespus de recunoscător că mi-ai îndeplinit dorinţa şi ai venit la mine!

— Atunci, îndeplineşte-o şi tu pe a mea şi eliberează-l pe Katombo!

— Katombo! strigă contele, pierzându-şi răbdarea. Mai bine să vorbim despre dragoste şi nu despre netrebnicul ăla.

— Dar mi-ai promis că-i dai drumul dacă îţi fac pe voie.

— Nu a fost chiar o promisiune. E foarte greu să-l scot din mâinile judecătorului.

— Tu poţi orice.

— Eu ştiu...

— Atunci, dă-i drumul!

— Cu o condiţie!

— Ce condiţie?

— Ca tu să rămâi cu mine pentru totdeauna, Lilga!

— Pentru totdeauna? Dar eu nu am venit decât pentru o oră!

O trase spre el şi începu să o mângâie pe păr.

— Mă iubeşti cu adevărat, frumoasă gitana?

— Da.

— Rămâi atunci cu mine! Îl eliberez pe Katombo doar cu această condiţie!

Fata coborî privirile zăpăcită. În sinea ei dragostea se lupta cu un sentiment de ruşine şi de reţinere feciorelnice.

— Ce să fac eu aici?

— Să-mi fii nevastă, să fii femeia mea!

Îi vorbi mai departe, înşirându-i vrute şi nevrute, cu un glas mieros şi linguşitor care ar fi păcălit chiar şi o fată mai învăţată într-ale vieţii decât Lilga. Îi povesti despre luxul şi splendoarea care-i stăteau înainte şi o învălui în promisiuni care mai de care mai fastuoase, încât, până la urmă, rezistenţa fetei slăbi. Într-un sfârşit, Lilga spuse:

— Te cred şi am de gând să rămân. Acum îi dai drumul lui Katombo?

— Da.

— Chiar acum?

— Deîndată. Am să dau ordin să fie eliberat.

Se ridică. Lilga îl opri. Vocea lui să-i fi trezit totuşi fetei îndoiala?

— Trebuie să fiu şi eu de faţă. Trebuie să mă conving că este într-adevăr liber!

El zâmbi.

— Neîncrezătoarea mea mică şi dragă! Îţi voi face voia ca să te liniştesc şi să te conving pe deplin. Să înţeleg, dar, că îţi face plăcere să te întâlneşti cu Katombo?

— Nu, dar trebuie să afle că rămân cu tine ca să-l salvez pe el.

Hohenegg ieşi pe coridor şi de acolo intră într-o cameră unde se aflau doi bărbaţi care aveau aerul că-l aşteptaseră pe el. După îmbrăcăminte se vedea că erau angajaţii contelui, ba chiar că erau oamenii lui de încredere.

— Aduceţi-l pe ţigan! Am să vă ordon eu când să-i daţi drumul. Aveţi grijă să nu vă vadă nimeni!

Se întoarse apoi la Lilga, pe chipul căreia se putea citi că aştepta cu îngrijorare ca cel care-i fusese până nu demult iubit să-şi facă apariţia.

După câteva clipe uşa se deschise şi intră unul din cei doi bărbaţi.

— Ce porunceşte domnul să facem cu arestatul?

— Aduceţi-l înăuntru!

Fu adus Katombo şi, de cum intră, dădu cu ochii de fată.

— Lilga! exclamă el, dându-se un pas înapoi, de parcă zărise o nălucă. Ce cauţi aici?

— Am venit să cer îndurare pentru tine!

— La ora asta? Eu nu am nevoie de îndurare, ci de dreptate!

— Spune-i cum doreşti — îndurare sau dreptate, totuna-i, intră şi contele în vorbă. Voi face precum ai dorit, eşti liber. Scoateţi-i legăturile şi daţi-i drumul să plece!

Servitorii se supuseră ordinului, apoi părăsiră încăperea. Katombo făcu câteva mişcări cu mâinile, ca să-şi pună sângele în circulaţie, după care se îndreptă către Lilga.

— Hai!

Contele o luă pe fată pe după umeri şi o trase spre el.

— Pleci singur; Lilga rămâne cu mine.

— Ah!

Katombo nu scoase decât un oftat, dar pe un ton care-i trăda limpede tulburarea.

— Altfel nu aveam cum să te salvez, se dezvinovăţi Lilga, vizibil încurcată.

— Dacă ăsta-i preţul, nu doresc să fiu liber, spuse el cu dispreţ. Chiar şi aşa erai pierdută pentru mine, şi nu era nevoie să te împăunezi cu o bravură care, oricum, nu e decât o minciună. Te-ai înjosit. Nu mai sunt dator să te salvez, căci oricum ar fi în zadar; te rog doar să te întorci la vaidzina, căci

eu mă voi duce înapoi în temniţă.

— Degeaba, Lilga rămâne cu mine, chiar dacă nesocoteşti libertatea care ţi se oferă, îi replică dur contele.

Cu toată durerea din suflet, Katombo izbuti să surâdă. Se îndreptă demn şi făcu un pas înainte.

— Chiar crezi că aveam de gând să rămân prizonier? Am vrut doar să văd şi să demonstrez că salvarea mea nu este altceva decât o înşelătorie. Mă duc Lilga, te compătimesc, dar te şi dispreţuiesc. Mi-ai răpit tot ce aveam mai drag; mă vei revedea când voi veni să reglez conturile cu tine.

Ieşi, îndreptându-se spre scări. Jos stăteau cei doi servitori; de ei trebuia să treacă dacă voia să ajungă la intrarea principală. Unul din ei îi tăie calea.

— Pe-aici este închis. Vino prin spate!

O luă înainte pe coridor. Katombo mergea după el, urmat de cel de-al doilea servitor. Primul servitor ajunse la capătul culoarului şi deschise o uşă prin care se zărea o scară.

— Aici, jos!

Ţiganul pricepu numaidecât ce se întâmpla. Se răsuci iute şi îl doborî pe cel din spatele lui la pământ, luând-o apoi la fugă pe coridor. Lângă poartă mai era o uşă mică închisă cu un lacăt care avea cheia în el. Cât ai clipi, deschise uşa, se strecură înăuntru şi trase uşa după el.

Servitorii veniseră după el.

— O să vrea să fugă pe fereastră. Repede, deschide uşa să intrăm! porunci unul din ei.

Încuietoarea dinăuntru cedă imediat; uşa se dădu în lături şi cei doi se năpustiră înăuntru. Încăperea strâmtă în care intrase Katombo era camera portarului, care nu se afla acolo, căci fusese îndepărtat pentru a nu fi martor la cele ce urmau să se întâmple. Pe masă era o foarfecă de grădină. Katombo o înşfăcă, deschise fereastra, se caţără şi o tuli afară. Exact în clipa când simţi pământul sub picioare, cei care-l urmăreau intrară în cameră. Se aruncară după el, dar cel care sărise

primul pe fereastră, se prăbuşi la pământ într-un urlet de durere — Katombo îl înjunghiase cu foarfecele, iar acum fugea cu paşi mari spre râu.

— Ajutor! Criminalul! Opriţi-l! striga celălalt.

Din câteva salturi, Katombo ajunse la râu şi se aruncă în apă. Dar strigătele de ajutor ale servitorului nu rămaseră fără ecou. Toată servitorimea contelui, auzind larma, dăduse buzna afară din castel şi fugise pe malul râului. Pe celălalt mal se adunaseră nişte cheflii atraşi de zarvă, aşa că fugarul nu avea cum să mai iasă la liman nici dincolo şi nici dincoace. Spre norocul lui, văzu o bărcuţă care mergea în susul apei. Barca era mânată de un bărbat. Dacă putea să-l convingă, era salvat. Ca un înotător de excepţie ce era, Katombo ajunse iute la luntre. Omul trase vâslele în barcă şi cârmi înapoi.

— Cine-i acolo?

Katombo nu răspunse. Cu foarfecile în mâna dreaptă, se împinse zdravăn cu cealaltă mână ca să se poată urca mai repede în barcă. Ţinându-se bine de marginile bărcii cu o mână, cu cealaltă scoase la iveală foarfecă. Luntraşul văzu sclipirea oţelului şi, dintr-o smucitură fulgerătoare, îi înşfacă pe ţigan de mâna cu care ţinea foarfecă, făcându-l ca, din cauza strânsorii, să dea drumul armei. Katombo simţi cum este apucat de tunică şi este tras în barcă. Modesta ambarcaţiune fu cât pe-aci să se răstoarne; se clătina încolo şi-ncoace ameninţător, udându-i din cap până în picioare pe cei doi. Posesorul bărcuţei nici că se sinchisea; ţinându-l zdravăn pe Katombo, îl întrebă cu un glas aproape prietenos:

— Hop aşa, flăcăiaşule, cred că ai greşit muşteriul! Ia să vedem, cine eşti, de fapt?

— Salvează-mă! Sunt nevinovat! izbucni gitanul.

— Nevinovat? De-aia eşti urmărit şi ţi se strigă că eşti criminal? Cine eşti?

— Sunt un ţigan şi am fugit din mâinile contelui von Hohenegg, care m-a închis în pivniţă ca să-mi poată lua

logodnica.

— Hohenegg? Hm! Nu prea îl am nici eu la inimă pe flăcăul ăsta, dar m-ai ameninţat cu arma!

— Eram disperat!

— Se poate!

Luntraşul cercetă cu atenţie malurile râului, apoi spuse:

— Ascultă, băiete! Te cred pentru că îl cunosc pe conte. Dacă eşti nevinovat, am să te protejez, dar dacă nu, te predau poliţiei. Povesteşte-mi totul sincer şi nu încerca să te fereşti de mine! Până o să fii gata cu povestirea, o să ne plimbăm puţin, în ciuda scandalagiilor de pe mal.

Îi dădu drumul lui Katombo, ca să-l lase să se ridice şi se întinse după vâsle. De-abia acum văzu ţiganul că se afla în faţa unui bărbat neobişnuit de solid, care nu părea că se teme de cineva pe lume. Mânuită de două braţe puternice, barca o luă înapoi în josul apei. Se mai auzeau încă slab strigătele celor care-l urmăriseră pe Katombo, dar luntraşul nu le dădea nici o atenţie.

— Acum, hai, povesteşte! îi mai porunci o dată.

Omul avea un chip şi o purtare care inspirau o încredere ce-i insuflă curaj lui Katombo. Începu să povestească cu lux de amănunte peripeţiile prin care trecuse, iar când termină, oraşul rămăsese deja mult în urma lor. Luntraşul dădu drumul vâslelor şi lăsă barca s-o ducă apa.

— Hm! Cred tot ce mi-ai spus. Dar te-ai folosit de foarfece şi asta înseamnă bucluc curat. Dacă nu s-ar fi iscat atâta zarvă, contele ar fi lăsat ca totul să se stingă de la sine. Cel mai potrivit este să ştergi putina cât poţi de repede.

— Asta înseamnă că îmi dai drumul?

— Exact. Pe întunericul ăsta nu ne-a recunoscut nimeni, iar tu îmi pari a fi un flăcău de treabă. Urmăritorii tăi pot să creadă că te-ai înecat.

— În cazul ăsta, te rog să mă duci la mal. Trebuie să merg neapărat în rezervaţie.

— Ce-ţi trece prin minte? Nu-ţi închipui că drumul este înţesat de oameni trimişi de conte să te aresteze?

— Dar trebuie să ajung la vaidzina!

— Nu acum, tinere. Nu am de gând să dau o mână de ajutor la pieirea ta. Dacă vrei să dai de veste alor tăi, pot să dau chiar eu o fugă până în rezervaţie.

— Vorbeşti serios?

— Da, şi chiar în noaptea asta, dacă vrei.

— Eu unde rămân?

— La mine acasă eşti în siguranţă.

— Dar tu cine eşti?

— Mă cheamă Albert Brandauer şi sunt fierar de curte al ducelui. Acum tragem la mal.

— Şi pe urmă, o luăm înapoi în oraş?

— Da, însă, fii fără grijă, căci cu mine eşti în siguranţă.

— Ce faci cu barca? Poate să te dea de gol.

— Este a unui pescar; mâine poate să şi-o ia. Traseră la mal şi scoaseră barca pe uscat. Porniră apoi spre Fürstenberg, făcând un ocol larg. Ferindu-se să dea ochii cu careva şi luând-o mai mult prin locuri dosnice, ajunseră, în sfârşit, cu bine la fierăria castelului, unde în ferestre nu ardea nici o lumină.

— Intrăm pe uşa din spate, spuse fierarul, sărind apoi gardul.

Katombo îl urmă. Odată ajunşi în atelier, Brandauer făcu lumină. Primul lucru de care dădură cu ochii fu chipul palid al unui omuleţ care se pitulase în spatele ţoalelor. Era fără doar şi poate un ucenic care se furişase în atelier crezând că stăpânul avea să lipsească mai mult timp de acasă. Fierarul îl scoase din ascunzătoarea lui. La lumină ieşi la iveală un băietan îmbrăcat doar în cămaşă şi izmene.

— Ce faci aici, Thomas?

— Eu… hapar n-am, meştere Prandauer…

— Aşa! Lumină colţul unde se ascunsese băiatul, scoţând

la iveală o ţigară încă fumegândă. Ce-i asta?

— Asta? Păi, cred că este chiar o Ampalema!

— Ai fumat?

— Doar o pucăţică mică, meştere!

— Şi de ce mă rog, aici?

— Afară nu am voie, mi-a fost frică să nu primesc vreo muştruluială zdravănă.

— Să ştii că ai fi meritat-o! râse Brandauer, care părea să nu mai fie supărat pe ucenic. Dacă tot mai e aprinsă ţigara, binevoieşte s-o fumezi afară. Dar mai bine ocupă-te de omul ăsta pe care ţi-l las în grijă până mă întorc!

— La ordine, punule meşter Prandauer! zâmbi băiatul şi îi urmă pe cei doi într-o cămăruţă unde fierarul deschise un dulap de haine.

— Uite, schimbă-ţi hainele, iar Thomas are să-ţi aducă de-ale gurii şi ceva de băut! Să aibă grijă să nu trezească pe cineva. Acum, am să mă strecor până în rezervaţie.

Spunând acestea plecă, iar Katombo se apucă să-şi schimbe hainele. Ucenicul îl sluji cum putu el mai bine. După ce Katombo mâncă, Thomas se duse în atelier şi se întoarse după câteva clipe cu o ţigară.

— Vrei şi tu să aprinsi una? îl întrebă el.

— Da.

— Ia-o pe asta. Dar fumeaz-o cum se cuvine! Să ştii că nu e vreo ţigară cupaneză sau vreo havană; este Ampalema de cea mai pună calitate. Le-am luat de la frăţiorul meu Palduin, care lucrează la prăvălia de fizafi: două pucăţi la trei pfenigi!

Asta le fu toată conversaţia, căci ucenicul nu avea chef să-şi strice plăcerea de a savura o „Ampalema” veritabilă cu palavre inutile. Katombo era, oricum, adâncit în gânduri, aşa că nici el nu simţea nevoia să trăncănească.

Aşa trecură aproape două ceasuri până se întoarse Brandauer. Îl trimise pe băiat la culcare şi apoi îi dădu pe scurt raportul lui Katombo.

— Nu i-am găsit.

— De ce? Locul e uşor de găsit şi pe timp de noapte.

— Asta aşa e. Dar ei nu mai sunt acolo. Am dat nas în nas cu o strajă militară, care m-a luat la întrebări. I-am spus că m-am rătăcit, apoi l-am întrebat de ce s-a pus pază militară. Mi-a spus că unul din ţigani a înjunghiat un om şi pe urmă a şters-o. Au împresurat toată rezervaţia ca să-l aresteze în caz că-şi face apariţia pe acolo. Ceilalţi ţigani au fost evacuaţi sub escortă militară. Dar unde au fost duşi, habar nu are.

— Mâine mă duc să-i caut.

— Las-o pe seama mea! Deocamdată eşti în siguranţă în casa mea. Am să te duc într-o cameră unde nimeni n-are voie să intre, în afară de ucenicul meu, care te va sluji. Este un băiat de încredere şi ştie să-şi ţină gura. Restul îl punem la punct mai târziu.

3. Pe Nil

Era în Siut, în Egipt. Dogoarea soarelui de amiază împrăştia asupra oraşului o zăpuşeală apăsătoare, pustiind străduţele înguste unde abia se mai putea zări câte un trecător năuc grăbind pasul sau abia de se mai auzea vreun asin tropăind sau vreo cămilă fornăind. Văpaia arunca scântei tremurânde în apele Nilului; în valuri nu se avântase nici o barcă, nici măcar o luntre. În port erau ancorate câteva *sandale*[1], dar nu se vedea nici un echipaj; probabil că, goniţi de arşiţă, oamenii se adăpostiseră în vreo *kahwe*[2] răcoroasă, ca să-şi mai ostoiască puterile.

Pe malul fluviului se afla o clădire mare, din care nu se vedea mare lucru, căci era bine împrejmuită de un zid înalt din cărămidă. Construcţia avea, înainte de toate, o grădină care-i închidea cei patru pereţi solizi din care era formată.

Poarta care străpungea zidul curţii era îndreptată spre fluviu şi se afla faţă în faţă cu intrarea în clădirea care avea o curte interioară încadrată de colonade. Dacă urcai pe scara largă din *sienit*[3] adus tocmai din Munţii Mokattam, ajungeai într-o încăpere vastă, în care domnea o răcoare binefăcătoare, datorată evaporării apei din numeroasele vase de lut aşezate în nişe, de-a lungul pereţilor. Podeaua era acoperită cu un singur covor persan foarte mare, cu o lucrătură şi un colorit desăvârşite.

Pe un astfel de podium se afla un divan îmbrăcat în catifea roşie de Nubia[4]. Pe divan stătea un bărbat care fuma

---

[1]Bărci de dimensiuni mici specifice pentru regiunea Nilului.

[2]Cafenea.

[3]Granit egiptean.

[4]Provincie din Africa, corespunzând cu jumătatea nordică a Sudanului de astăzi.

aşezat în poziţia pe care turcii o numesc „rahat otturmak”, adică „odihna mădularelor”.

Nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar tristeţea care i se citea pe chipul mândru şi bărbătesc îl îmbătrânea. Cea mai sigură măsură a valorii avuţiei unui bărbat oriental era narghileaua. Cel care îndeplinea acest criteriu era considerat un om foarte însemnat. Măciulia pipei sale era sculptată din spumă de mare de o grosime neobişnuită. Ciubucul din lemn de trandafir avea o împletitură de aur solid, în care puteau fi văzute nenumărate perle veritabile. Muştiucul era dintr-o bucată masivă de chihlimbar translucid, din acel soi care în Orient este mai scump decât cel transparent; partea care lega ciubucul de muştiuc scânteia de briliante, smaralde şi rubine, care numai ele singure valorau o avere.

La picioarele lui stăteau doi sclavi negri. Unul din ei avea grijă ca să stingă pipa, iar celălalt potrivea în nişte ceşcuţe, abia mai mari ca nişte degetare, cafeaua mocca, acea băutură neagră care se serveşte cu desăvârşire simplă, fără zahăr şi fără frişcă.

La un moment dat, pe o uşă laterală intră o femeie cu vălul pe ochi. Se apropie de bărbat, îl sărută, ridicându-şi puţin vălul. Îl mângâie apoi şi rosti cu jumătate de glas:

— Iarăşi s-au adunat nori deasupra frunţii tale şi umbrele îţi străpung inima. Soarta celor muritori stă scrisă în cartea Ursitei şi nici o mână nu poate desface ceea ce voia lui Allah a legat.

— Ai dreptate, Ayesha, dar voia lui Allah pricinuieşte mult rău când sfâşie inima. Allah mână destinele precum apele unui râu şi cu toate astea, îi dă omului posibilitatea să-şi încerce forţele şi să se desfăşoare în voie. Viaţa mi-a fost tot o luptă grea. Kismetul mi s-a arătat până acum binevoitor, dar iată că a venit lovitura asta care mi-a zdrobit viaţa. Mă lupt şi mă războiesc, dar toată bogăţia şi puterea nu-mi sunt

de nici un folos. Arunc cu aur în jurul meu de parcă aş avea averea din „O mie şi una de nopţi”; îmi trimit prietenii, slugile şi sclavii, dar nimeni nu vrea să vină cu vestea după care tânjesc precum noaptea după lumina zilei, precum deşertul după rouă şi ploaie, precum Valea Nilului după milostiva *Lailet en Nuktha*[1].

— Tată, numai unul singur este îndeajuns de înţelept şi de viteaz ca să poată descoperi misterul şi să-ţi aducă vestea mult dorită. Dar el nu este aici.

— Cine?

— Katombo.

Bărbatul îşi ridică privirile, întrebător.

— Îl ştii tu atât de bine, încât să fii convinsă că aşa este?

Fata nu răspunse imediat. După, câteva clipe, spuse:

— Dar nu mi-ai povestit chiar tu despre el?

— Da, aşa e, iar tu te-ai gândit la omul cel mai potrivit. Ei, de-ar fi fost el aici, de mult mi-ar fi redat bucuria şi zâmbetul pe care nici unul din cei pe care i-am trimis s-o caute pe Sobeida, copila mea, nu mi le-a redat.

— Allah este mare; poate să ne ajute când vrea, iar ajutorul lui poate apărea atunci când te aştepţi mai puţin… Tocmai ce stăteam sus pe terasă să mă bucur de aerul jilav şi răcoros, când am văzut o barcă pe fluviu. Avea culorile bărcilor noastre şi era condusă de un bărbat care a tras la malul nostru, Asta-i pricina pentru care venisem, de fapt! Să fie una din bărcile tale?

— A venit din josul sau din susul apei?

— Din jos.

— Atunci trebuie că a ajuns deja la mal şi trebuie să apară în orice moment. Auzi ceva?

Din curte răzbătură paşi grăbiţi. Se auziră urcând scara şi apoi uşa se deschise. Intră un servitor care făcu o plecăciune până la pământ.

---

[1] Inundaţie anuală care fertilizează Valea Nilului.

— Effendi, un corăbier doreşte să-ţi vorbească!

— Cheamă-l înăuntru!

Servitorul mai făcu o plecăciune, apoi ieşi şi-l chemă pe barcagiu. Acesta era îmbrăcat după portul corăbierilor de pe Nil.

Avea fruntea îmbrobonită de sudoare.

— Ce doreşti?

— Eşti Said Abdallah, marele şi faimosul Abu er Reisan[1]?

— Eu sunt.

— M-a trimis Katombo, căpitanul tău.

— Katombo? Abdallah mai să sară în sus de bucurie, dar se stăpâni; o asemenea tulburare nu se potrivea cu calmul care la orientali era semn de înaltă demnitate.

— Katombo, întări cel întrebat, scuturând cu putere din cap, ca semn de încuviinţare. M-a trimis să te anunţ că este aici.

— Pe unde zăboveşte?

— Are să vină în câteva minute. Eu am vâslit mai iute să vin să te înştiinţez.

— Aşa de aproape este acum? Din cele ce-mi spui trag concluzia ori că i s-a întâmplat o nenorocire, ori că a făcut o călătorie foarte bună. Care este adevărul?

— Nu ştiu. Katombo m-a tocmit de-abia în Dongola, pe drumul de întoarcere.

— Aţi avut încărcătură bună?

— Aşa de multă că de-abia a mai rămas loc pentru echipaj.

— Aţi trecut cu bine de *shellal*[2]?

— Aşa de bine, că nu s-au pierdut nici oameni şi nici cea mai mică încărcătură.

— Aşadar aţi călătorit cu bine. Du-te acum jos la servitori să mănânci şi să bei ceva!

---

[1]Mai-marele corăbierilor.

[2]Vârtej.

Barcagiul plecă, iar Said Abdallah se ridică. Nu băgase de seamă că fiica sa tresăltase de bucurie la auzul veştii că sosise Katombo.

— Pregăteşte masa, Ayesha! Eu voi purcede spre fluviu să-l întâmpin pe Katombo.

Fără să scoată un cuvânt fata ieşi iute din odaie, îmbrăcată într-un şal lung de caşmir moale. Said Abdallah îşi făcu în jurul fesului un turban, ale cărui capete îi cădeau pe faţă, ca apărătoare împotriva pârjolului de afară. Părăsi casa, o luă prin grădină şi ieşi pe poartă, îndreptându-se spre fluviu.

Cine îl cunoştea, ştia că a fi întâmpinat personal de cel mai de vază şi mai bogat om de pe Nil era o mare cinste şi o favoare deosebită.

Katombo era desigur unul din favoriţii săi dacă se ostenise să-l iasă înainte, în loc să-l aştepte liniştit pe divanul lui răcoros.

Când ajunse la fluviu, zări o *dahabyie*[1] neobişnuit de mare, care se îndrepta spre mal. Pânzele erau strânse, ambarcaţiunea fiind purtată spre mal doar de curentul apei. Pe puntea din spate stătea în picioare un bărbat tânăr care, după ce aruncă ancora la prora, sări pe mal cu un salt vioi. Îşi încrucişă braţele pe piept şi făcu o plecăciune adâncă. Said Abdallah îl întâmpină salutându-l:

— *Habakek*, bine ai venit, Katombo! Allah a fost cu tine şi cu dahabyia ta?

— Allah m-a ocrotit iar duhurile bune ale cerului au izgonit norii şi vântul, ca să nu ne poată face vreun rău.

— Ai încărcătură bună?

— Nu te-am ascultat, o Abu er Reisan. Trebuia să aduc siminichie din Mek-Nimr, iar eu am adus-o din Amhara.

— Ai ajuns până în Amhara? întrebă uimit Abdallah. Profetul te ocroteşte dacă-ţi dă vânt bun şi inimă neînfricată.

---

[1] Barcă mare folosită pe Nil.

Nesupunerea ta este un câştig pentru mine. Ştii că siminichia din Amhara este mai bună şi mai fină decât cea din Mek-Nimr?

— Ştiu, effendi; tocmai asta-i pricina pentru care am fost la Amhara.

— Cu ce preţ ai cumpărat-o?

— Cu acelaşi pe care mi-ai spus să-l dau în Mek-Nimr.

— *Mashallah*, este oare cu putinţă? Înseamnă că mi-ai adus un mare câştig, Katombo! Ai adus încărcătură plină?

— Da, effendi, dar trebuie să-ţi mai fac o mărturisire. Siminichia nu este singura marfă pe care am adus-o.

— Ce mai ai cu tine? îl iscodi Said Abdallah, încruntându-se puţin. Sper că nu ai cumpărat vreo marfă pe care s-o vând foarte greu?

— *Sinn el fii*, fildeş, effendi! răspunse Katombo pe un ton modest, de parcă ar fi fost vorba de nisip sau de cărămidă de pe lângă Siut.

— Fildeş! striga Abdallah. Cât?

— În jur de 4.000 de kilograme!

— 4.000 de kilograme! Chiar că Allah te iubeşte! Dar asta înseamnă că nu ţi-au ajuns banii pe care ţi i-am dat!

— Mi-au ajuns, ba ţi-am adus şi înapoi.

— Sunt uimit. De unde ai luat fildeşul?

— De la Bahr el Asrak, unde a fost adus de o caravană din ţinutul Tigre.

— L-ai cumpărat sau l-ai preschimbat?

— Nici una, nici alta, effendi: l-am luat ca pradă. Nu ai auzit de sandala de corsari care în Bahr el Abiad şi Bahr el Asrak atacă toate corăbiile paşnice de negustori?

— Am auzit de ei şi n-aş sfătui pe nimeni să se pună cu ei. Singura salvare din calea lor este fuga!

— Şi eu am auzit la fel; cu toate acestea, mi-am zis că o inimă curajoasă şi o mână puternică nu sunt chiar de ici, de colo. Prin urmare, n-am fugit, ci le-am ţinut piept, i-am învins

şi am omorât toţi piraţii. Încărcătura pe care o jefuiseră la rândul lor, am luat-o pentru tine, o Abu er Reisan, fildeşul l-am păstrat, iar restul l-am vândut, chiar dimpreună cu cele două sandale.

— Mare pehlivan eşti, Katombo! Eşti un erou cum altul Nilul n-a mai cunoscut! Dar ai greşit când ai vândut cele două sandale şi mi-ai adus fildeşul, pentru că aparţine de drept celor care au fost jefuiţi!

— Aceştia sunt cu toţii răposaţi. Corăbiile aparţineau tâlharilor pe care i-am omorât şi care la rândul lor i-au omorât pe cei jefuiţi. Chiar tu ai spus că nu obişnuiesc să cruţe vreodată pe cineva.

— Ai dreptate şi ţi se cuvine o răsplată pe măsură. Banii care ţi-au rămas sunt ai tăi.

— Effendi, ai un suflet darnic şi milostiv, dar nu pot să-ţi primesc darul. Ţi-am adus înapoi aproape dublu faţă de cât mi-ai dat. Pe cele două sandale am luat bani frumoşi în Khartum.

— N-are a face, rămâne cum am hotărât. Cuvintele profetului sună aşa: ţine-te de promisiune, fiindcă aerul care poartă cuvintele iese cu uşurinţă, dar nu se mai întoarce niciodată! Câţi bani ai adus înapoi?

— Îngăduie-mi, effendi, să-ţi fac socoteala acasă! Bunătatea te-a adus aici, dar soarele pârjoleşte prea tare şi tare mă tem pentru sănătatea ta.

— Dacă-i pe-aşa, hai! Dar nu trebuie să stai în dahabyie?

— Timonierul este un om iscusit! O să-mi ţină locul până ne terminăm socotelile.

Porniră spre casă. Odată ajunşi, toate slugile dădură buzna să-i arate cât de bucuroase sunt de reîntoarcerea lui. Prin urmare, Katombo se bucura nu numai de favorurile lui Said Abdallah, ci şi de preţuirea oricui ajungea să aibă de-a face cu el. De altfel, se schimbase. Arăta mult mai bine acum. Se înălţase şi se împlinise, iar chipul său mai înainte vreme

copilăros căpătase acum trăsături bărbăteşti, iar pe obrajii săi bronzaţi îi crescuse o barbă minunată. În timp ce urca scările, alături de stăpânul său, arăta chiar mai respectabil, mai puternic şi mai impunător decât egipteanul, de parcă nu acesta ar fi fost, în fapt, stăpânul.

Intrară în odaia răcoroasă cu divan. Cei doi sclavi nu mai erau acolo. Abu er Reisan se aşeză, poftindu-l şi pe Katombo:

— Aşază-te lângă mine, fiindcă sunt foarte mulţumit de tine!

Katombo se supuse, bucurându-se în sinea lui de această invitaţie îndatoritoare. Îşi dădu jos de la brâu iataganul şi pistoalele, apoi scoase din buzunar o sumă de hârtii.

— Iată socotelile mele, effendi, care-ţi vor arăta că am fost o slugă credincioasă!

Said Abdallah le luă, apoi bătu din palme. Cei doi negri veniră imediat.

— Tutun!

Sclavii aduseră pipele; după ce le aprinseră, se aşezară la picioarele celor doi, aşteptând pentru noi ordine. Said Abdallah citi şi compară hârtiile cu pricina, iar când termină, i le dădu înapoi lui Katombo.

— Văd că eşti un servitor credincios, brav şi iscusit. Banii pe care i-ai adus înapoi îţi aparţin şi mă gândesc să-ţi aduc o dovadă a încrederii mele cum alta n-ai să mai primeşti vreodată.

— Vorbeşte, o Abu er Reisan! Te ascult şi mă supun.

— Îţi voi da o însărcinare pe care o poţi împlini, doar punându-ţi viaţa în joc.

— Sunt numai ochi şi urechi, effendi! Sufletul şi dragostea mea îţi aparţin, aşa că şi viaţa mea îţi aparţine deopotrivă.

— Ştii că un musulman adevărat nu vorbeşte despre haremul său cu un alt bărbat. Eu am să încalc acest obicei bun şi onorabil ca tu să-ţi poţi da seama de încrederea şi preţuirea mea. Eu nu am un harem ca ceilalţi credincioşi.

Moartea soţiei mele mi-a sfâşiat inima! Sufletul meu i-a rămas credincios până în ziua de azi şi nici o femeie sau sclavă nu a reuşit să-mi alunge tristeţea. Când a părăsit lumea aceasta, m-a lăsat cu cele două odoare ale vieţii mele — cele două fiice. Nu le-ai văzut până acum, cu toate că te afli în casa mea de aproape trei ani. Sunt frumoase precum huriile paradisului, drăgăstoase precum aripile rândunicii şi bune şi supuse precum Roath[1] despre care istorisesc scrierile califilor, ca şi kutubele[2] iahuzilor[3] şi ale nasarilor[4]. Ele au fost bucuria şi desfătarea mea. Zi şi noapte nu am avut decât o singură grijă: să le fac fericite. Dar iată că acum fericirea s-a preschimbat în durere, căci Sobeida, fata cea mai mare, a dispărut.

Said tăcu. Privirea i se întunecase, iar ochii îi înotau în lacrimi. Katombo rămase gânditor, cu privirea aţintită în podea. Deodată o ridică spre stăpânul său.

— Pot să vorbesc, effendi?

— Vorbeşte şi întreabă-mă tot ce doreşti, iar eu am să-ţi răspund bucuros!

— De când a dispărut Sobeida?

— Mâine se fac trei săptămâni.

— Ziua sau noaptea?

— Seara.

— Era singură?

— Da. Ieşise în chioşcul din grădină. Nici nu ne-a trecut prin minte că i s-ar putea întâmpla ceva, fiindcă obişnuia să meargă adesea singură în colţişorul său liniştit. A dispărut şi mi-a însângerat inima.

— V-a spus că merge în grădină?

— Da.

— I-a cerut surorii ei s-o însoţească?

---

[1]Ruth.

[2]Cărţi.

[3]Evrei.

[4]Creştini.

— Nu.

— Unde era sora când Sobeida a dispărut?

— Era cu mine. Jucam şah. Sobeida a stat şi ea cu noi, apoi s-a ridicat, ne-a înştiinţat că vrea să meargă în grădină şi a plecat.

— Juca şi ea şah?

— Nu-i făcea plăcere şi nu juca bine.

— S-a dus mai întâi în haremul ei înainte de a ieşi din casă? Gândeşte-te bine, effendi!

— Nu, pentru că a coborât scările până în curte şi de acolo, în grădină. Dahvud, eunucul, a văzut-o.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Cu o rochie de casă.

— Lipseşte vreun veşmânt de-al ei, ceva rufărie, vreo podoabă de-a ei sau ceva bani de-ai tăi?

— Deloc. Am cercetat chiar eu şi am pus-o şi pe Ayesha să caute.

— Asta înseamnă că fiica ta nu a plecat de bunăvoie, ci a fost răpită!

— *Allah akbar*, Allah este mare! Katombo, îmi picuri balsam pe rănile din suflet cu vorbele tale, dar nu mi le poate vindeca; Sobeida tot pierdută rămâne!

— *Allah kerim!* Allah este milostiv! El ia şi tot el dă înapoi, dar nu coboară din ceruri ca să-ţi înapoieze fiica, ci ţi-a dat o minte înţeleaptă, braţe puternice şi slugi credincioase cu care să-ţi poţi aduce singur înapoi ce ţi-a fost răpit!

— Mintea mea nu mai ştie ce planuri să urzească; braţele-mi sunt slăbite de mâhnire, iar slugile pe care le-am trimis să caute, ori nu s-au întors, ori au venit fără cea pe care o aşteptam. Doar pe tine te mai am, Katombo. Vrei să mergi şi s-o cauţi pe Sobeida?

— Vreau, effendi. Când m-ai trimis cu dahabyia în acel ţinut necunoscut mie, ştiam că trebuia să-ţi îndeplinesc voia, şi acum, când mă trimiţi să-ţi caut copila răpită, o voce din

lăuntrul meu îmi spune că am s-o găsesc.

— Îţi mulţumesc, Katombo! Speranţa pe care mi-o dai mă trezeşte din nou la viaţă. Uite aici, mâncare şi băutură. Cred că am să mă pot bucura din nou de ele, căci mă încred în tine şi în iscusinţa ta. Când vrei să pleci?

— Îngăduie-mi, o Abu er Reisan, să mai zăbovesc încă o zi. Trebuie să cercetez totul mai îndeaproape şi să chibzuiesc bine, ca să-mi pot face un plan potrivit. Ceilalţi nu au făcut nimic pentru că au plecat fără o ţintă precisă.

— Vorbeşti înţelept şi cu dreptate. Şi apoi, trebuie să prinzi puteri după călătoria din care tocmai ai sosit. Hai, mănâncă şi bea ceva!

Servitorii aşezară, după obiceiul oriental, o masă joasă dinaintea celor doi, pe care o acoperiră cu bucate alese. Katombo se apucă să mănânce cu poftă, dar Said Abdallah abia dacă se atinse de mâncare. Supărarea este un bucătar prost.

După ce luă masa, cel ce fusese mai demult ţigan îşi părăsi stăpânul. Chiar din timpul mesei chibzuise pe îndelete la tot ce avea de făcut; se duse la chioşcul de unde îşi închipuia că fusese răpită Sobeida. Chioşcul era, de fapt, o căsuţă de lemn în stil persan. Câteva trepte din cărămidă urcau spre uşa care stătea descuiată. Katombo păşi fără zgomot pe pajiştea molatică şi întreţinută cu mare grijă. În schimb scara scârţâi sub greutatea paşilor săi şi, chiar în acea clipă, desluşi un zgomot slab venind dinăuntrul elegantului chioşc. Deschise uşa, apoi se opri scoţând un strigăt de uimire: pe divanul din chioşc stătuse Ayesha, care, auzind apropiindu-se paşi, se ridicase degrabă.

— Katombo! îi scăpă fetei un strigăt.

Îşi lăsase vălul şi-l privea ţintă cu ochii ei mari şi întunecaţi. Katombo îi zări gleznele delicate care apăreau din pantofii eleganţi de marochin, apoi se uită la degetele mici şi gingaşe ale mâinii drepte cu care ţinea vălul.

— Iertare, domniţă, că te tulbur şi îngăduie-mi să mă retrag!

— Ce treabă aveai pe aici? întrebă ea cu glas înăbuşit.

— Tatăl tău mi-a poruncit să o găsesc pe Sobeida şi m-am gândit că aici aş putea găsi prima urmă.

— O vei aduce înapoi?

— Numai Allah şi profeţii săi pot şti; dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi găsesc sora!

— Ştiu, Katombo!

— Să plec acum?

— Nu, rămâi să cercetezi!

Răspunsul fetei îl surprinse pe Katombo. Întâmplarea aceasta trezi în el sentimente pe care şi le înăbuşise de mult în adâncul sufletului. Ayesha se aşeză din nou pe divan, iar Katombo se apucă să cerceteze cu toată atenţia. Din păcate, toate urmele de pe podea şi cele câteva obiecte din încăpere fuseseră şterse de praf, din neatenţie, aşa că, toată agerimea minţii lui nu-l ajută să descopere, nimic.

Se duse la fereastră, de unde putea să arunce o privire peste ziduri. Rogojina pusă drept oblon era ridicată. Cercetă cu atenţie canatul ferestrei şi observă că în partea de jos era înfiptă o bucată dintr-un obiect de oţel sau de fier. Nu putea să fie un cui, fiindcă era lung şi îngust, ca tăişul unei săbii. Îşi scoase iute cuţitul şi scobi scoţând rămăşiţa cu pricina. Era vârful unui pumnal cu două tăişuri.

Se uită apoi la partea din afară a peretelui. La o palmă deasupra locului unde chioşcul se lipea de perete, văzu un cui adânc înfipt, de care atârna ceva strălucitor. Katombo se întinse şi trase în jos obiectul cu pricina. Era o bucăţică dintr-un şnur aurit, dintr-acelea cu care se împodobesc tunicile.

Stătea şi cerceta gânditor cele găsite, când, din spatele său auzi:

— Ai găsit vreo urmă?

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Ayesha, care se

ridicase şi venise la el.

— Încă nu-mi dau seama. Tu sau Sobeida aţi adus vreodată arme aici?

— Nu.

— Sau poate altcineva?

— Nu. Chioşcul era doar pentru noi două; nimeni altcineva nu avea cum să-l deschidă.

— Dar tatăl tău mai venea pe aici?

— Doar atunci când am observat lipsa surorii mele.

— Ai fost şi tu?

— Da.

— Avea vreun pumnal la el?

— Nu.

— Înseamnă că ce-am găsit eu este vârful unui cuţit străin! Vreunul din servitori poartă veşminte împodobite cu şnur ca ăsta?

Fata luă şnurul şi-l duse aproape de vălul care-i acoperea ochii; nu putu să-şi dea bine seama privind prin ţesătura vălului, aşa că se dădu puţin în lături, îşi desfăcu vălul şi se uită cu atenţie la şnurul aurit. Katombo văzu atunci un chip a cărui frumuseţe îi făcu inima să-i spargă pieptul. Se gândi la Lilga, fata care-l părăsise şi-l trădase. Tot ceea ce rămăsese de atunci, din acele zile grele, îngropat în adâncul sufletului său, ieşi în acea clipă la iveală, străpungând învelişul dur în care fusese bine închis; era ca un foc trezit la viaţă de o pală de vânt proaspăt, întinzându-şi văpăile cu forţe întreite.

Fata îşi trase la loc vălul şi se întoarse iarăşi spre el.

— Nimeni din casa noastră nu poartă un asemenea şnur.

El îşi coborî privirile în pământ şi-i trebui ceva timp să-şi vină în fire. Deodată, privirea i se aprinse, iar chipul său inteligent i se lumină.

— Am găsit, am găsit! strigă, el. *Allah kerim*, Allah e milostiv!

— Ce-ai găsit? Ştii unde se găseşte Sobeida şi cine a răpit-

o?

De emoţie, venise repede la el şi-i pusese o mână pe umăr. Stătea cu faţa foarte aproape de a lui; el putu să-i simtă răsuflarea delicată. Nu se mai putu înfrâna şi o luă cu mâna stângă pe după talie, iar cu dreapta îi dădu la o parte vălul.

— Ayesha!

— Katombo, cum îndrăzneşti... Ce faci? şopti ea speriată, zăpăcită şi în acelaşi timp fericită.

— Ayesha, lumina ochilor mei, pot să-ţi văd chipul fără văl?

— Nu... da... nu! şovăi ea, dând să se acopere din nou.

El o opri.

— Ah, lasă-mă să-ţi sorb licoarea ochilor şi dulceaţa chipului! Lasă-mă să-ţi sărut buzele şi apoi să mor de fericire!

Se apleacă spre ea şi-i sărută uşor buzele o dată, încă o dată şi încă o dată, fără ca ea să i se împotrivească. Faţa îi ardea ca para focului, dar nu duse mâna repede la văl şi nici nu încercă să scape din strânsoarea lui.

— Eşti îndrăzneţ, Katombo, dar eu te iubesc! spuse ea cu glas scăzut.

— Mă iubeşti! Mă iubeşti! chiui el. Ah, atunci sunt cel mai tare şi mai puternic. Atunci pot să îndrăznesc orice, mai ales tot ce este, mai greu! Atunci o voi găsi şi pe sora ta!

— Crezi? Ai găsit într-adevăr vreo urmă pe aici?

— Încă nu sunt sigur, dar voi căuta să mă conving. Rămâi cu bine, Ayesha, bunul meu cel mai de preţ! Astăzi, când la zenit va apărea luceafărul de seară, voi fi din nou aici să te aştept. Vei veni? Poţi să vii fără să te vadă nimeni?

— Da, voi veni!

O mai sărută încă o dată, iar ea se lăsă moale pe divan. El se duse la fereastră, se ridică pe pervaz şi dintr-o săritură îndrăzneaţă ajunse pe partea cealaltă a zidului grădinii. De aici se duse cu pas grăbit spre fluviu. Ajuns acolo, se urcă

imediat în dahabyie şi-l întrebă pe timonier:

— Omul care ne-a rugat să-l luăm din Assuan a plecat?

— Da.

— Şi-a luat şi bagajul?

— Nu avea bagaj când l-am luat la bord.

— Încotro s-a dus?

— A luat-o în josul fluviului, pe drumul care duce la kavedji Abd el Oman.

— Şi-a plătit călătoria?

— Da.

— Ştia a cui este dahabyia?

— M-a întrebat, iar eu nu i-am spus decât numele tău. Aşa trebuia să fac pentru a-i păcăli pe cei care sunt duşmani într-ale negustoriei cu stăpânul nostru.

— Bine. Pregăteşte încărcătura să o putem descărca mâine.

Sări înapoi pe mal şi o luă pe drumul pe care i-l arătase *reisul*[1]. La câteva sute de paşi de locul unde era ancorată dahabyia, se afla o cafenea, chiar pe malul fluviului, unde obişnuiau să tragă barcagiii. În încăperea din faţă se adunaseră oameni mai simpli, iar în spate, unde era o odaie mai mică, dar foarte aerisită, stăteau de obicei oaspeţii mai însemnaţi, la fel ca în cârciumile marinăreşti de prin porturile apusene.

Katombo intră pe uşa din spate şi pătrunse în încăperea din dos, unde nu era nici ţipenie de om. Se aşeză pe un divan care se întindea de-a lungul pereţilor. Bătu uşurel din palme. Îşi făcu apariţia unul din arapii care aveau sarcina de a servi oaspeţii. Acesta adusese deja ciubuce şi cafea, întinzându-le tânărului căpitan de corăbii.

— Unde este Abd el Oman, stăpânul tău? întrebă noul venit.

— În faţă, cu oaspeţii, sidi.

---

[1]Navigator.

— Cheamă-l încoace fără să bage nimeni de seamă!

Negrul se duse. Nici după un minut apăru cafegiul.

Când dădu cu ochii de Katombo, îşi încrucişă braţele pe piept şi făcu o plecăciune atât de adâncă, mai-mai să măture podeaua cu turbanul.

— *Salam aleik*, *yu reis akbar!* Pacea fie cu tine, mărite căpitan, tu care eşti cel mai bun şi mai de seamă învăţăcel al lui Said Abdallah, cel mai curajos şi mai mare dintre toţi navigatorii!

Katombo îi răspunse la salut înclinându-şi uşor capul.

— Tu, cel mai însemnat dintre toţi cafegiii din Egipt, tu, care ai cea mai bună cafea şi cel mai fin ciubuc de pe faţa pământului!

— Sidi, vorbele tale îmi onorează casa şi-mi mângâie inima. Dar nu cumva îl iei în zeflemea pe cel care te serveşte ca pe nimeni altul?

— De ce ar trebui să mint în loc să grăiesc adevărul? Nu am venit mai întâi la tine? Ce oaspeţi te-au reţinut de nu ai observat venirea mea?

— Sunt numai patru, sidi, trei prieteni şi un străin.

— Un străin? De unde a venit?

— L-am întrebat, dar nu mi-a spus. A venit cu barca ta.

— I-ai spus că nu este a mea, ci a lui Said Abdallah?

— Nu. Trebuia să-i fi spus?

— Ai făcut foarte bine. Spune-i că un sidi vrea să-i vorbească aici, dar trece sub tăcere numele meu! Iar după ce va fi intrat aici, să stai de strajă la uşă până te voi chema eu!

— Sidi, nu ştiu ce treabă ai cu el, dar mă supun, căci mâna ta nu a făcut niciodată ceva care să nu fie pe placul Profetului!

Cafegiul plecă, iar după un scurt răstimp intră străinul. De la o primă ochire se putea vedea că nu era nici băştinaş egiptean şi nici turc; ba, mai mult, statura lui înaltă şi subţiratică, chipul său gălbejit, nasul uriaş ca un cioc de

vultur şi ochii mici cu sclipiri viclene îi trădau sorgintea armenească. Originea nu-i era de prea bun augur, căci se ştie că nici un alt neam nu umblă cu mai multe şiretlicuri decât cel armenesc. Purta pe cap un turban, în partea de sus era îmbrăcat într-o tunică împodobită cu şireturi aurii, iar pe el avea o pereche de pantaloni bufanţi care-i cădeau în falduri pe ghetele din piele solidă; la brâu îi străluceau ţevile a două pistoale, printre care apărea teaca de piele a unui pumnal cu vârful bătut în argint.

Bărbatul se minună recunoscându-l pe căpitanul dahabyiei.

— *Salam'aleik!* îl salută el, ducând mâna la inimă.

Katombo înclină scurt din cap, fără să-l răspundă la salut.

— Cum te numeşti?

— Modestul meu nume este Shirvan, sidi.

— Bag de seamă că te-ai mirat văzând cine te-a chemat, îndată ai să afli şi motivul.

— Ascult, sidi, vorbi armeanul.

— De unde ai cumpărat pistoalele?

— Din Bulak[1], de la Abu Soliman, faimosul negustor de arme.

— Am văzut imediat ce te-am luat la bordul corăbiei mele că sunt deosebite. Tare te-aş mai fi întrebat dacă nu le vinzi. Dar lucrurile la care râvneşte un reis trebuie să-i fie de îndată dăruite şi tu ai fi putut să-ţi închipui că-ţi voiam pistoalele ca bacşiş. Iată de ce am aşteptat până acum. Le vinzi?

— Da, sidi. De ce să nu le vând, dacă pot scoate un preţ bun? Pot foarte bine să-mi cumpăr altele.

— Pot să le văd mai îndeaproape?

— Iată-le.

Le scoase de la brâu şi i le întinse lui Katombo, care le cercetă cu luare-aminte.

— Sunt într-adevăr de la Abu Soliman, de unde şi eu

[1] Mahala.

doream de mult timp să-mi cumpăr arme, dar nu am avut încă drum pe la Cairo.

Spunând acestea, privirea îi căzu ca din întâmplare pe cingătoarea armeanului.

— Ce fel de pumnal ai acolo, că pare la fel de preţios ca şi pistoalele.

— Este extraordinar; l-am moştenit de la tatăl meu, care l-a cumpărat din Damasc.

— Din Damasc? Oraşul ăsta este neîntrecut pentru pumnalele sale faimoase, vinzi şi pumnalul?

— Nu, sidi, căci tatăl meu l-a purtat în luptă şi i-aş jigni memoria dacă aş înstrăina pumnalul.

— Dar să-l privesc am voie?

— Uite-l aici.

Îi întinse arma împreună cu teaca de piele; în orice caz, trebuie că fusese mai lung, căci vârful părea rupt, refăcut şi ascuţit din nou.

— Un oţel foarte bun. Cred că ai avut multă putere ca să-l rupi, îşi dădu căpitanul cu părerea. Cum s-a întâmplat?

— Habar n-am. Aşa mi l-a lăsat tatăl meu.

— Zău? Cred că ai impresia despre mine că sunt vreun nepriceput. Nu vezi că trebuie să tot fie vreo trei săptămâni de când a fost refăcut acest tăiş? În orice caz, tatăl tău cred că a murit mai demult.

— Te îndoieşti de adevărul vorbelor mele? întrebă armeanul cu un glas ofensat, dar demn.

— Da, îi răspunse Katombo şi-şi înfipse privirea în ochii lui. Ia uită-te la tunica ta! N-ai observat că-ţi lipsea ceva?

— Nu, sidi!

— Am să-ţi arăt eu.

Puse gânditor pistoalele şi pumnalul jos, în faţa lui, apoi se ridică. Celălalt rămăsese dezarmat. Katombo arătă cu degetul spre unul din şnururile care-i împodobeau tunica.

— Nu-ţi lipseşte nimic?

— O bucăţică de şnur, răspunse omul, fără să se uite spre locul cu pricina. Aşadar, observase lipsa, dar nu avusese când s-o repare.

— De ce nu ai dus tunica la un croitor?

— Ce-ţi pasă de tunica mea? îi aruncă armeanul, pe care începuse să-l cam stânjenească discuţia.

— Te întreb fiindcă sunt preocupat de binele tău, căci această lipsă din tunică îţi poate fi la fel de fatală ca şi pumnalul.

— Nu pricep nimic, sidi. Vorbeşte mai desluşit!

— Aşa am să fac. Cuţitul tău s-a rupt odată cu şiretul de la tunică. Uite aici vârful pierdut al pumnalului şi uite şi bucăţica de şiret!

Vârî mâna în buzunar şi scoase obiectele la iveală. Armeanul tresări, dar îşi reveni iute.

— Ce treabă am eu cu resturile astea?

— Foarte multă treabă! Restul de metal provine de la cuţitul tău, iar restul de şiret, tot al tău este! Ia uite cum se potriveşte!

Punând bucăţica de şiret pe tunica omului, se convinse că nu se înşelase. Armeanul bănuia acum ce scop avusese discuţia şi îşi dădu seama că se lăsase tras pe sfoară de un adversar inteligent. Se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ce vrei de la mine? Nu-ţi mai vând armele! Dă-mi-le înapoi, că vreau să plec!

— Mai stai puţin! Unde ai dus-o pe Sobeida, fiica mai marelui navigatorilor, Said Abdallah?

Cel întrebat păli, dar încercă să zâmbească indiferent.

— Te-a bătut soarele în cap de ai ajuns să-mi pui întrebări smintite?

— Iar ţie ţi-a luat şeitanul minţile de ai făcut ceva ce doar un nebun ar fi fost în stare să se încumete? Nu ştii oare că Mahomed avertizează: „Cel care face răul, va întâlni pedeapsa negreşit?″ De cum te-am văzut prima dată mi-a

sărit în ochi lipsa şiretului. Când am auzit că Sobeida ar fi fost răpită mi-am amintit de tine şi mai ales după ce am găsit la locul faptei vârful cuţitului şi bucăţica de şnur. Coranul spune: „Fapta mărturisită e pe jumătate ispăşită, iar căinţa iartă cealaltă jumătate de vină”. Ia aminte la aceste vorbe şi deschide-ţi sufletul, ca să te pot ierta!

— Nu ştiu nimic. Lasă-mă în pace şi du-te să-ţi cauţi capul pe care văd că ţi l-ai pierdut! Dar mai înainte, dă-mi armele înapoi!

— Aşa deci, tăgăduieşti?

— Tăgăduiesc. Dă-mi armele! spuse el, repezindu-se la Katombo să-l prindă de braţ.

— Poftim, ia de aici!

Reisul luă unul din pistoale şi-i trase celuilalt o lovitură după ceafă, care-l năuci cât ai zice peşte. Katombo îl trânti la podea, apoi îl legă fedeleş cu cordonul lui. Îi rupse apoi o bucată din tunică şi-i făcu un căluş în gură.

— Abd el Oman!

Uşa se deschise şi cafegiul, care aşteptase până atunci afară, se năpusti înăuntru. Văzând omul legat şi imobilizat la pământ, îşi împreună palmele speriat.

— Ce nenorocire! Sidi, ce faci în casa mea! Vrei să cred că eşti vreun tâlhar sau vreun călău?

— Nu sunt nici una, nici alta. Tâlharul este cel care zace pe jos; l-am biruit şi acum am de gând să-l duc în faţa unui judecător.

— Înseamnă că trebuie să-l duci la *reis es sabtiye*[1] sau la *cadiu*[2]*!*

— Am s-o fac, sau poate că nu! Depinde cum se va comporta omul ăsta. Deocamdată ţi-l predau în grija ta. Leagă-i şi picioarele şi ţine-l aici un sfert de ceas, până mă întorc eu să-l iau!

---

[1]Şeful poliţiei.

[2]Judecător.

— Chiar este un tâlhar, sidi?

— Da.

— *Allah kerim*, Allah este milostiv! Ce uşor ar fi putut să-mi facă şi mie felul! Am să-l leg aşa de zdravăn, de o să-l doară sufletul; îi voi preveni pe toţi cei care sunt aici şi pe cei care vor veni să se ferească de el; voi face…

— Ba n-o să faci nimic, mă auzi? Pentru moment nu trebuie să ştie nimeni ce se întâmplă aici. Aşadar, să nu spui nimic până nu-ţi dau eu voie. Ştii bine ce bogat şi puternic este Said Abdallah; eşti pierdut dacă nu-ţi ţii gura!

— Sidi, vorbele-ţi sunt mai înţelepte ca ale unui calif şi mai deştepte ca ale bărbaţilor din Coran; voi păstra tăcerea.

— Foarte înţelept din partea ta. Îmi voi trimite slugile cu o litieră să-l ia de aici. Ai grijă să nu vadă nimeni când îl vor transporta!

Cafegiul făcu o plecăciune când văzu moneda pe care i-o întindea Katombo drept răsplată.

— Sidi, Allah să-ţi binecuvânteze mâna care împarte bunătate şi îndulceşte traiul slugilor tale. Întoarce-te iute în casa celei mai supuse dintre slugile tale!

Katombo plecă din cafenea şi se întoarse în casa stăpânului său. Îl găsi tolănit pe divan, savurându-şi ciubucul. Când tânărul reis îşi făcu apariţia, Abdallah îl luă în primire plin de nerăbdare.

— Te-ai întors cu ochii strălucind şi cu obrajii aprinşi ca văpaia răsăritului care anunţă o zi proaspătă. Ce veşti mi-ai adus?

— Ştii, effendi, că am stat de vorbă cu fiica ta?

— Ştiu; chiar ea mi-a spus că te-ai dus la chioşc să cauţi vreo urmă a fiicei mele Sobeida. Ai găsit vârful unui pumnal şi o bucată de şnur aurit, nu-i aşa?

— Aşa este, effendi; provin din seara cu pricina. L-am descoperit pe cel care ţi-a răpit fiica.

Said Abdallah sări ca un arc.

— L-ai descoperit? E de necrezut!

— Effendi, îl ştiu de o săptămână pe acest om!

— De unde?

— De pe dahabyia mea.

— Ai înnebunit?

— Ba nu, o Abu er Reisan, minţile-mi sunt la fel de tefere ca şi pumnul cu care mai adineauri l-am doborât şi l-am luat prizonier pe cel de care-ţi vorbesc.

— Prizonier? Unde l-ai dus?

— La cafegiul Abd el Oman.

— Povesteşte-mi!

— Îngăduie-mi mai întâi să trimit patru slugi de-ale tale ca să-l aducă încoace!

— Fă-o!

Katombo se duse în curte şi dădu ordinele trebuincioase. Se întoarse apoi la stăpânul său şi începu să-l istorisească pe îndelete cele petrecute, timp în care îşi făcu apariţia şi Ayesha. Dată fiind importanţa momentului, tatăl îi îngădui fiicei să rămână, aşa că cei doi ascultară foarte încordaţi cele povestite de Katombo. Când termină, Said Abdallah îi întinse mâna.

— Katombo, îţi spuneam mai devreme că-mi eşti drag; de-acum înainte să-mi vorbeşti precum un fiu către tatăl său. Îţi voi fi ca un tată, atâta timp cât vei avea nevoie de unul şi cât Allah mă va mai ţine în viaţă. Să-mi aminteşti de promisiunea asta dacă va fi vreodată să uit!

— Îţi mulţumesc, effendi!

Vru să mai spună ceva, dar îşi făcură apariţia cei patru servitori, aducându-l pe armean.

— Lăsaţi-l aici, iar voi ieşiţi şi aşteptaţi în faţa uşii!

Îl duseră pe ostatic aproape de divan, apoi părăsiră încăperea. Armeanul stătea drept şi cu priviri aspre în faţa judecătorilor săi, dar se vedea prea bine că nu prea era în apele sale.

— Acolo ai tăgăduit, începu Katombo. Acum ai de gând să recunoşti?

Prizonierul tăcu.

— Aha, ai amuţit de frică; lasă că-ţi dezleg eu limba.

Bătu din palme şi de îndată îşi făcură apariţia cei patru servitori.

— Duceţi-l în curte şi trageţi-i o mamă de bătaie la tălpi. Începeţi cu zece lovituri, la fiecare talpă!

— N-am făcut nimic! Vreau să fiu dus la cadiu! scrâşni cel arestat.

— *Mashallah*, uite că ameninţarea şi-a făcut efectul! Oameni buni, ieşiţi acum, dar fiţi pregătiţi!

Se întoarse din nou către prizonier:

— N-o să mergi la cadiu, fiindcă nici înainte de a intra în grădina noastră nu te-ai dus la el. Unde este fiica acestui effendi?

— N-o cunosc şi habar n-am ce vrei de la mine.

— Ascultă, omule, văd că nu ţi s-a dezlegat de tot limba. Sunt nevoit să-ţi administrez totuşi medicamentul de care vorbeam mai devreme!

Katombo bătu iarăşi din palme, iar servitorii intrară din nou.

— Daţi-i câte douăzeci de biciuri la fiecare talpă dacă nu are de gând să vorbească!

Îl duseră afară. Nu după mult timp răsunau plesniturile de bici şi aproape imediat începură văicărelile prizonierului. Ayesha se înfăşură şi mai strâns în văl, căci ceea ce se petrecea afară o tulbura până peste poate. Până şi Said Abdallah începu să şovăie.

— Chiar trebuie să-l batem, Katombo? întrebă el îndoit. N-ar fi mai bine să-l ducem la caid?

— Este un creştin armean şi nu vreun supus al viceregelui. Noi vom termina cu el mult mai repede decât cadiul, care ar putea să-i facă greutăţi fiindcă este străin. Dar nu-i aşa că ţi-a

pricinuit mai mult rău decât i se face lui acum?

— Ai dreptate, fiule. Ia uite, îl aduc înapoi!

Într-adevăr, servitorii îl aduseră pe acuzat înapoi şi unul din ei raportă că-i dăduseră numai zece lovituri de bici, căci se hotărâse să vorbească. Îl aşezară pe covor, fiindcă nu se mai putea ţine pe picioare, apoi plecară.

— Slavă domnului că ţi-a dezlegat la timp limba, spuse Katombo, şi roagă-te să ţi-o lase aşa. Căci altfel îţi jur pe Allah şi pe profeţii lui că îndată ce vei şovăi să vorbeşti, vei primi câte douăzeci de lovituri de bici!

— Sunt în mâinile tale. Am jurat să tac, dar Dumnezeu mă va ierta, căci de durere îmi calc jurământul, se auzi în sfârşit glasul scăzut al arestatului.

— Vorbeşte, aşadar! Tu ai răpit-o pe fată?

— Da.

— Nu aveai cum s-o faci de unul singur. Cine a mai fost cu tine?

— Tot echipajul de pe o sandală.

— Sandala era tocmită de cel pentru care aţi răpit fata?

— Da.

— Cine este?

— *Mudirul*[1] din Assuan!

— Mudirul! exclamă Said Abdallah, de surpriză scăpându-şi pipa pe jos. Duşmanul meu de moarte, puternicul Hamd el Arek, pe care *khedivul*[2] îl ocroteşte ca pe un frate! *Allah akbar*, acum pricep totul! Ştia că Sobeida este perla fecioarelor Egiptului şi a pus să fie răpită ca să-şi împodobească haremul cu ea şi totodată să se răzbune pe mine! Continuă, Katombo! Omul ăsta nu trebuie cruţat!

— Ai auzit, da? se întoarse căpitanul către prizonier. Eşti în serviciul mudirului?

— Da.

---

[1]Guvernator.

[2]Vicerege.

— Ca ce?

Cel întrebat tăcu. Katombo zâmbi.

— Acum pricep. Trebuia să-i faci servicii dintr-acelea de care nu trebuie să afle nimeni şi care nu poartă nici un nume?

— Aşa este.

— Ţi-a poruncit s-o aduci neapărat pe Sobeida?

— Nu; trebuia să-l aduc una din cele două fiice ale acestui effendi, indiferent care.

Ayesha tresări îngrozită; cât de uşor ar fi putut s-o lovească pe ea soarta Sobeidei!

— Cum ai ajuns la chioşc?

— M-am interesat dacă cele două fiice ale şeicului er Reisan vin seara acolo şi m-am furişat într-acolo cu oamenii mei. Am înfipt cuţitul în cerceveaua ferestrei, ca să agăţăm de el scara de funie. Oamenii mei au coborât cu fata, iar eu am fost nevoit să sar după ei, dar când am vrut să scot cuţitul, i s-a rupt vârful.

— N-ai reuşit nici să sari cum trebuie, căci te-ai agăţat de un cui. Fata a fost dusă cu bine la mudir?

— Da.

— Acum se află în haremul mudirului?

— Nu, pentru că soţia lui favorită este geloasă şi nu-i dă voie să mai aducă nici o sclavă tânără şi frumoasă.

— Atunci unde aţi dus-o?

— Într-o casă de pe strada Bab er Run. O recunoşti uşor după prima surată[1] inscripţionată deasupra porţii.

— Cât ai primit pentru ce ai făcut?

— Încă n-am primit nimic. Mudirul avea de gând să mă plătească abia după ce mă întorceam.

— De ce ai revenit în Siut?

— Voiam să aflu dacă Said Abdallah ne-a dat de urmă.

— Ştiai că dahabyia cu care ai călătorit este a lui?

— Nu, timonierul mi-a spus doar numele tău.

[1] Capitol din *Coran*.

— Hamd el Arek se mai află în Assuan? Am auzit că l-ar fi chemat khedivul la Cairo.

— Mai rămâne câteva zile în Assuan ca să se obişnuiască Sobeida, dar mai mult, nu.

— Gata, am terminat, cu tine!

Se întoarse apoi către Said Abdallah:

— Mai departe este al tău, effendi!

Acesta îi mai puse câteva întrebări fără prea mare însemnătate în legătură cu fiica sa, din care află mai multe despre cele petrecute, dar prea puţin despre locul unde fusese dusă. În cele din urmă, hotărî:

— Rămâi prizonierul meu până când se termină toată povestea! Dacă îmi primesc fata înapoi teafără şi nevătămată, am să fiu indulgent cu tine; dar dacă nu, aici îţi vor putrezi oasele!

Dădu poruncă ca armeanul să fie dus de acolo, îngrijindu-se să nu aibă putinţă de evadare. Apoi îi întinse iarăşi mâna lui Katombo:

— Îţi spun din nou că-ţi voi fi ca un tată. Allah să te ia în paza lui cu toţi ai tăi! Mi-ai redeşteptat speranţele când eram în culmea disperării; mi-ai arătat calea pe care s-o urmez. Chiar astăzi o voi porni spre Assuan să-mi iau copila înapoi!

— Ba n-ai s-o faci. Vrei să-ţi laşi cealaltă fiică singură şi fără apărare?

— O las în grija ta, fiindcă sunt sigur că sub oblăduirea ta este la fel de pusă la adăpost ca în cortul patriarhilor.

Katombo se simţi cuprins de mândrie şi satisfacţie, dar se mulţumi doar să spună:

— Nu spuneai chiar tu că Hamd el Arek este duşmanul tău de moarte? Şi apoi, viceregele îl ocroteşte. Vrei să te arunci în groapa cu lei? Nu vei face altceva decât să pieri şi tu, în loc să-ţi salvezi fiica.

— Odinioară eu am avut puterea pe care o are el acum; comandam flote întregi pe mare şi tot ce făceam era bine şi

drept. La un moment dat, viceregele a vrut să-mi dea de soţie pe una din fiicele sale; însă eu o iubeam pe mama copiilor mei, şi l-am refuzat. Atunci am căzut în dizgraţia lui. Lovitura finală, însă, mi-a dat-o Hamd el Arek. Ştia că am respins acea femeie şi că l-am ridicat pe khediv împotriva mea. Mi-a luat locul şi s-a băgat pe sub pielea suveranului, începând să umble după fetele mele. Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Numai să-l găsesc, că-i fac eu de petrecanie!

— Lasă-l mai bine în seama celui pe care-l numeai adineauri fiul tău, effendi! Tu nu ai cum să acţionezi în voie, căci mudirul îţi va da imediat de urmă. Pe mine, în schimb, nu m-a văzut niciodată şi nici numele nu mi-l ştie. Tu mă cunoşti prea bine. Îţi jur că-mi voi da viaţa dacă nu îţi voi aduce fiica înapoi!

Said Abdallah şovăia. Ayesha îi puse o mână pe umăr.

— Îndeplineşte-i rugămintea, tată, şi rămâi cu mine! O va aduce înapoi pe Sobeida!

— Şi tu, fiica mea? Atunci, aşa să fie! Du-te la Assuan, Katombo! Tu îmi vei împlini speranţele! Ia dahabyia care nu are încărcătură! Te numesc comandantul ei.

— Iertare, effendi, dar dahabyia este prea înceată. Dă-mi sandala, care a fost construită după planurile mele şi care oricum trebuia ca în trei zile să facă prima sa călătorie în josul râului!

— Nu poţi să iei sandala, fiindcă este deja încărcată cu vârf!

— Atunci să mutăm totul pe cealaltă dahabyie. Dacă ne ajută şi corăbierii noştri, până la ivirea zorilor suntem gata de drum. O să meargă aşa de repede, că o să câştigăm îndoit timp!

— Fă cum doreşti! Sandala a fost construită după planul tău şi chiar tu i-ai pus numele Ter el Djennet[1]; spuneai că va fi cea mai bună corabie de pe Nil. Prima sa călătorie să o faci în

[1]Pasărea paradisului — un alt nume al rândunicii.

onoarea ta şi să-ţi fie precum fericirea pe care mi-o aduci înapoi! Du-te, fiul meu, şi dă ordinele trebuincioase; trebuie ca toţi să te asculte ca şi cum le-aş fi dat chiar eu!

Katombo se duse. Odată ajuns în grădină, văzu un servitor arab care venea grăbit spre el: era un individ subţiratic şi extraordinar de nervos.

— *Hamdulillah*, preţuit şi slăvit fie Allah că te văd din nou! Când ai plecat în călătorie, eram bolnav. M-a muşcat un crocodil, dar norocul meu că nu sunt decât piele şi os, aşa că n-a avut cu ce se îndestula şi m-a lăsat în pace. Oricum, mi-a înfipt bine colţii în carne, de n-am mai fost în stare să mă ridic din pat şi să merg cu tine. Acum Allah mi-a redat puterea şi sper să mă iei cu tine dacă pleci în vreo altă călătorie.

— Sigur că da, Savab, şi încă nu peste mult timp; chiar mâine în zori plecăm cu corabia cea nouă — Ter el Djennet.

— Mâine în zori? Cu sandala ta, sidi?

De bucurie, omul sări în sus mai abitir ca un maimuţoi şi spuse:

— Eşti cel mai bun şi cel mai de treabă om, sidi, cum nu mai există în tot Musulmistanul, Parsistanul, Chinistanul şi Franchistanul!

Katombo zâmbi. Savab îi era cel mai drag dintre toţi supuşii lui Said Abdallah. Era nu doar un servitor credincios şi iscusit, ci se număra printre cei mai apropiaţi camarazi ai săi, căci vioiciunea şi veselia lui înseninau adesea sufletele tuturor. Dar mai presus decât orice era o trăsătură care îl binedispunea întotdeauna pe Katombo. Savab, ca mulţi alţi arabi, de altfel, avea obiceiul ca la numele său să le adauge pe cele ale înaintaşilor săi, ca să-şi sporească prestanţa staturii cu care natura nu fusese prea darnică. Din această cauză îşi spunea Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur. Tot pomelnicul ăsta însemna Hagi Savab, fiul lui Hagi Kafur cel mare, fiul lui Hagi Shehab cel puternic, fiul lui Hagi Ghanem

cel luminat.

— Să fii pregătit, Savab!

— Sunt pregătit de acum, sidi! Să ridic pânzele?

— Nu, râse Katombo. Dar dacă tot eşti aşa de grăbit, du-te la dahabyia cu care am venit şi anunţă tot echipajul să vină la sandală, căci au treabă urgentă de făcut acolo.

— Am zburat!

Savab sări sprinten în dahabyie. Unul dintre oameni, pe care nu-l cunoştea, îi ieşi în întâmpinare.

— Ce cauţi aici?

— Mai întâi spune-mi tu ce cauţi aici, Ben el Kuskusu[1]?

— Lucrez pe corabia asta.

— Ai fi ăla care a halit toţi şobolanii şi şoarecii de pe corabie, după cum văd că eşti de negru în cerul gurii?!

— Vezi ce spui, ţâcă! Eu sunt Hassan şi sunt însărcinat cu straja corăbiei!

— Hassan, straja corăbiei?! Ce Hassan, ce strajă? O strajă este un nimeni, iar Hassan este numele pe care îl poartă atâţia bărbaţi câte fire de nisip pe fundul mării sau câţi purici în Sahara. Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi sunt prim-servitor şi ministru al lui effendi Katombo. Vezi că de uimire ai rămas cu gura căscată de parcă vrei să hălpăieşti piramidele din Giseh la fel cum ai făcut cu şoarecii şi şobolanii ăia! Unde e timonierul?

— În cabină! spuse dintr-o suflare Hassan, complet zăpăcit de vorbăria lui Savab.

Savab se duse iute la sus-pomenitul.

— *Allah kerim!* Te-ai însănătoşit, Savab! îl salută acesta. Ce treabă ai pe dahabyie? Te-a trimis reisul?

— Da. Sidi Katombo îţi transmite să trimiţi de îndată toţi oamenii pe Ter el Djennet, unde este treabă multă de făcut.

— Dar şi aici avem destulă treabă.

---

[1]Fiu de mămăligă.

— Allah să-ţi binecuvânteze vorbele, dar ce porunceşte effendi al meu cere degrabă supunere. Şi tu ştii bine asta, tu care ai mintea mai luminată decât Nur ed dunyie[2]!

— Fugi de-aici, Hagi Savab Ben Hagi Kafur şi mai ştiu eu cum! râse timonierul, care-l ştia prea bine pe flăcăul şugubăţ ca să-i ia vorbele în nume de rău. Se urcă pe punte să-şi adune oamenii şi apoi să plece cu toţii, lăsând în urmă doar o strajă.

Îl găsiră pe Katombo, care deja supraveghea mutarea încărcăturii pe cealaltă dahabyie.

Timonierul îl întrebă de ce era grabă aşa de mare, dar, spre necazul lui, nu scoase nimic de la el.

Şi aşa trecu după-amiaza cea fierbinte. Veni amurgul, foarte scurt prin locurile acelea, şi se lăsă apoi seara. Dar munca nu se termină. Continuare cu toţii să muncească la lumina făcliilor şi opaiţelor sub conducerea lui Katombo, care-i predă timonierului comanda abia când luceafărul de seară ajunse la culme.

Părăsi sandala şi se întoarse acasă. Dar nu intră, ci merse mai departe, încercând să ajungă la chioşc neobservat, ceea ce-i reuşi, cu toate că pregătirile de plecare ţinuseră pe toată lumea trează. Găsi căsuţa încuiată. Se duse îndărătul unui pâlc de smochini, să-şi aştepte acolo iubita.

După câteva minute auzi zgomot uşor de paşi. Văzu apropiindu-se o siluetă de femeie înfăşurată din cap până în picioare în voaluri negre; până acum nu o văzuse pe Ayesha decât în straie albe, însă bătaia inimii îi spuse că ea era şi că se îmbrăcase în negru ca să nu poată fi zărită.

Se opri în faţa lui, îşi ridică privirea spre cer, căutând din ochi luceafărul de seară, apoi şopti, iscodind în jurul ei:

— Katombo!

— Ayesha!

— Erai aşa de ocupat, încât credeam că nu ai să mai vii.

[2]Lumina lumii.

— Aş fi venit de m-ar fi reţinut şi o mie de braţe! Mai degrabă eu eram îndreptăţit să cred că nu ai să vii!

— Dar nu ţi-am făgăduit? Hai să intrăm!

Fata urcă scara şi deschise uşa. El veni după ea. Perdeaua care acoperea geamul cu vedere spre grădină fusese ridicată, lăsând luna să intre nestingherită în chioşc. Se aşezară unul lângă celălalt pe divan. Katombo dădu nerăbdător la o parte vălul care-i acoperea fetei chipul, apoi o privi, lung în ochi, fără să scoată un cuvânt.

— Ayesha, ceasul ăsta minunat nu este oare un vis, o fata morgana care i se arată pelerinului frumoasă şi aleasă, dar care mai pe urmă îl aruncă pradă deznădăjduirii?

— Nu, este cât se poate de adevărat. Eram încă o copilă când te-am văzut prima dată la noi în casă, dar te-am iubit chiar din acea zi şi până acum şi voi continua să te iubesc atâta timp cât mă va binecuvânta cu zile atotputernicul Allah.

— Dar de ce mă iubeşti, că doar am venit aici sărac lipit pământului, fără vreunul din darurile pe care Allah le dăruieşte celor fericiţi.

— Tu ai cel mai de seamă şi mai vrednic de cinste dar pe care Allah îl oferă doar aleşilor săi: eşti un erou! Nu ştii, oare, că pe la noi doar sclavii sunt aceia care aici se ploconesc cu umilinţă, iar dincolo se umflă în pene trufaşi? Există oare un *kismet?* Profetul zice că da, şi *Coranul* zice la fel. Iar dacă soarta ta este să fii un erou, atunci aşa trebuie să fii şi să rămâi mereu tu însuţi. Tatăl meu te-a primit când ai venit la el sărman şi abătut. L-a interesat numai cum te cheamă şi nimic altceva, dar tu posezi mult mai mult decât acest nume.

— Da, am mult mai mult decât el şi asta pentru că te am pe tine, care-mi eşti mai scumpă decât toate bogăţiile de pe faţa pământului.

— Nu, tu te ai pe tine şi tocmai de aceea trebuie să mă ai şi pe mine. Am văzut cât te-ai luptat pentru a câştiga dragostea şi încrederea tatălui meu. Am văzut nopţi în şir

lumina arzând până dimineaţa în camera ta — citeai cărţile pe care ţi le dăduse tatăl meu şi care închideau în ele greaua ştiinţă de a conduce o corabie pe fluviu şi pe marea cea largă. Iar când erai plecat în călătorii, eu am intrat în camera ta şi am văzut multe cărţi în limbi străine pe care nici un *taleb*[1] nu le poate desluşi. Tata spune că eşti mai înţelept şi mai iscusit decât el. Eşti un erou, pentru că nu crezi în kismet, ci vrei să ajungi cineva prin muncă şi forţele tale proprii, de aceea te iubesc eu!

Ce fericire îi picurară în suflet vorbele fetei! Vedea că este înţeles până în străfundul sufletului său, că fata i-a ghicit gândurile şi năzuinţele sale cele mai ascunse! Se simţi mândru şi fericit până peste poate. De unde avea fata aceasta educată în spirit oriental concepţiile acestea despre kismet? La aşa ceva nu se aşteptase deloc!

— Cine te-a învăţat să te îndoieşti de kismet?

— Pot să-ţi spun adevărul, Katombo?

— Chiar te rog!

— Când ai să afli, nu ai să mă mai iubeşti!

El îşi sprijini capul de pieptul ei şi-i susură:

— Ayesha, am fost într-o ţară străină pe unde se cântă un cântec minunat. Cuvintele lui ar putea să-ţi fie răspuns.

— Cum sună?

— Te-am iubit, te iubesc şi te voi iubi pentru totdeauna!

— Ce cuvinte frumoase! În ţara de care-mi povesteşti trebuie că sunt poeţi la fel de mari şi de pricepuţi cum sunt ai noştri! Cum îl cheamă pe poet?

— Almanyia.

— Aşadar, pot să dau crezare cântecului şi să-ţi răspund fără să-mi fac griji?

— Aşa să faci! Mai degrabă aş vrea să mor decât să renunţ la dragostea ta!

— Atunci, află că noi am avut o sclavă bătrână care a fost

---

[1] Cărturar.

nevoită să stea mereu cu noi după moartea mamei. Nu era o credincioasă, ci o *nasrani*[1]. Ne-a povestit mie şi Sobeidei în secret foarte multe despre mântuitorul ei pe care îl chema Isa Ben Maryiam[2] şi care şi-a dat viaţa pentru cei săraci şi năpăstuiţi. Învăţăturile pe care le propovăduia erau precum roua în deşert şi balsamul pentru răni. Am plâns mult pentru patimile Lui, dar acum sălăşluieşte lângă Allah şi conduce lumea. Îl iubesc şi, fiindcă El a interzis credinţa în kismet, îi voi da ascultare.

— Tatăl tău ştie tot ce mi-ai povestit?

— Nu, dar tu eşti credincios şi nu mă vei alunga acum de lângă tine!

— Nu am să fac aşa ceva, căci şi eu cred în învăţăturile lui Isa Ben Maryiam. Totuşi, inima este o fântână din care nu trebuie să se adape oricine, de aceea nu trebuie să vorbeşti despre gândurile tale, şi nici despre simţămintele pe care le porţi în tine. Cel fericit trebuie să ferece extazul înăuntrul lui, iar cel necăjit nu trebuie să-şi arate necazul nimănui.

— Cu toate astea, tu ţi l-ai arătat!

— Eu? De unde ştii că sufletul mi-e întristat?

— Ai râs vreodată, de când te ştiu eu? Ai fost vreodată vesel şi bine dispus? Pe chip ţi se citeşte că o mare nefericire îţi apasă sufletul. De-abia astăzi ţi-am văzut pentru prima dată privirea neînnegurată. Vrei să-mi spui ce te-a tulburat într-atât?

— Da, dar acum este rândul meu să mă tem că nu ai să mă mai iubeşti!

Fata îl luă pe după gât şi-i şopti:

— Te-am iubit, te iubesc şi te voi iubi pentru totdeauna!

O sărută pe frunte, foarte mişcat.

— Da, port în inimă o durere foarte mare! Ce-ai spune, Ayesha, dacă acum te-aşi izgoni şi aş iubi pe altcineva, care

---

[1]Creştină.

[2]Iisus, fiul Mariei.

nu m-ar vrea decât pentru o săptămână, ca să se joace cu mine de-a dragostea?

— Ah, Katombo, să nu faci aşa ceva! Aş muri de supărare! îl imploră ea înspăimântată.

— Nu, sufleţelul meu, n-o fac! Şi eu am crezut că am să mor, dar inima unui bărbat este puternică. Sângerează mult, dar rămâne în viaţă, ceea ce este mai rău decât moartea.

Fata îl privi întrebătoare.

— Deci ai iubit pe o alta, care te-a părăsit?

— Da. Şi acum, după ce ai aflat, spune-mi, n-o să mă părăseşti şi tu?

— Ah, nu, căci pe vremea aceea nu mă cunoşteai. Dimpotrivă, vreau să întreiesc dragostea pe care ţi-o port, ca să te ajut să-ţi vindeci rănile. Cum o chema?

— Lilga.

— Lilga! Voi ţine minte acest nume rău, dar nu-l voi rosti niciodată, ca să nu tulbur fericirea pe care vreau atât de mult să ţi-o dărui.

Vorbele fetei mult iubite îi merseră până în adâncul sufletului. Toată nefericirea şi amărăciunea care-l chinuiseră până acum i se strânseră într-o lacrimă grea, care căzu pe obrazul fetei. Ayesha îl luă în braţe, implorându-l printre suspine:

— Nu plânge, Katombo, ci iubeşte-mă! Cu mine ai să uiţi de toate supărările!

— Nu ai să mă dai uitării nici atunci când am să fiu departe?

— Mă voi gândi tot timpul la tine, în fiece zi, în fiece oră şi în fiece clipă! Acum poţi să mă ierţi că te trimit într-acolo unde te pasc pericole?

— Tu?

— Da, căci eu am fost cea care l-am implorat pe tata să te lase pe tine să te duci în locul lui la Assuan.

— Nu am de ce să te iert. Ba mai mult, trebuie să-ţi

mulţumesc că ai fost alături de mine atunci când nu-l puteam îndupleca să-mi îndeplinească dorinţa.

— Sunt sigură că doar tu îmi vei putea aduce înapoi sora. Sunt sigură că vei învinge toate obstacolele. Tata nu s-ar mai fi întors niciodată. Are inima bolnavă; ah, Katombo, adu-i alinarea pe care o aşteaptă, căci mă iubeşti pe mine, dar îl iubeşti şi pe el, care ţi-a spus fiul său.

— I-am făgăduit că mai degrabă voi muri decât să mă întorc fără Sobeida. Niciodată nu mi-am încălcat cuvântul dat. M-a numit fiul său, şi va trebui să fiu aşa cum şi tu şi eu dorim — ca soţul fiicei sale?

Chiar când rostea această întrebare, uşa pe jumătate deschisă se întunecă — era Said Abdallah. Se ridicară amândoi speriaţi, dar cel intrat îşi puse mâna pe creştetele lor şi spuse:

— Aşa va fi, Katombo, căci vă iubiţi atât de mult cum mi-am iubit şi eu odinioară soţia. Meritaţi să fiţi fericiţi. Voiam să-ţi vorbesc, Ayesha, dar nu te-am găsit în haremul tău, aşa că am plecat să te caut. Am auzit tot ce aţi discutat. Du-te la Assuan, Katombo, şi, când mi-oi aduce-o pe Sobeida, o vei avea pe Ayesha drept soţie. Este un preţ mare şi deosebit. Câştigă-ţi-l!

4. Sclava mudirului

Soarele se ridicase deja deasupra talazurilor Mării Roşii. Nilul era însufleţit, pe uliţele şi străduţele din Assuan era forfotă mare, care, însă, avea să se stingă doar câteva ceasuri mai târziu, când astrul zilei îşi va fi trimis săgeţile de zăduf asupra oraşului.

La mal era trasă o sandala, care se unduia printre alte ambarcaţiuni şi care atrăgea privirile celor cunoscători. Coca era zveltă şi subţiratică, aşa cum se construia pe vremea aceea. Din cauza pânzelor nu se vedea mare lucru din corabie, şi, cu toate acestea, numai dacă te luai după echipamentul foarte ciudat puteai să-ţi închipui că şi pânzele aveau o formă şi o poziţie neobişnuită.

La proră stăteau câţiva bărbaţi fumând tutun şi admirând foarte liniştiţi forfota care domnea pe chei. În schimb, la pupa, chiar lângă cârma vasului, se aflau alţi doi bărbaţi, care erau atât de prinşi într-o discuţie foarte însufleţită, că nu dădeau nici cea mai mică atenţie celor ce se petreceau în jurul lor.

Unul din ei era încă tânăr, foarte înalt, înveşmântat în haine de reis, pe când celălalt era subţirel şi mult mai scund, dar extraordinar de vioi.

— Cum îţi spuneam, effendi: Bab er Run. Sunt mic de stat, dar mintea mi-e deschisă precum Nilul. Cum aş putea să nu ţin minte chiar propriul meu nume?

— Iar deasupra porţii casei cu pricina stă scrisă prima sură din *Coran*.

— Prima — asta nu e rău! Bine că nu e a nouăzecea sau a o sută paisprezecea, că mi-era cam greu să tot număr...

— O să faci ce trebuie, Savab, mă auzi?

— *Mashallah!* Am făcut eu vreodată ce nu trebuie? Numai o dată am fost prost, când trebuia să înghit eu crocodilul ăla nenorocit, în loc să-l las pe el să mă mănânce! Nu-ţi face griji, sidi! Assuanul nu are faima că ar fi locuit de oameni prea deştepţi!

— Ia bani de aici, căci se prea poate să ai nevoie.

— *Mashallah*, sidi, ştiu că mereu am nevoie de câte ceva, dar dacă mi-o rămâne vreun rest, am să ţi-l aduc în dinţi înapoi. Banii sunt precum păsările; se ştie din ce ou ies, dar, odată spartă găoacea, nimeni nu poate spune încotro îşi iau zborul.

— Hai, du-te! râse Katombo.

— *Salam*...

Restul nu se mai auzi, căci Savab sărise deja pe mal. Ajuns aici, îşi luă aerul unui trecător care se plimbă tihnit pe străzi, fără vreo ţintă precisă, având la dispoziţie cât timp îi dorea sufleţelul. De-abia după niscaiva timp dădu peste un hamal care trândăvea în voie.

— *Salam aleik!*

— *'aleik!* i se răspunse scurt.

— Pacea e cu tine?

— Pace tot timpul!

— Şi ai noroc la afaceri?

— Allah dă fiecăruia ce-i trebuie. Dă mult, atunci ai nevoie de mult, dă puţin, atunci ai nevoie de puţin.

— *Hamdulillah!* Slavă Domnului că am găsit ce căutam!

— Ce căutai?

— Mai bine întreabă-mă: pe cine căutai? Caut un om înţelept, care să-mi răspundă la o întrebare. Şi, cum mi-ai vorbit atât de cărturăreşte, încât m-am dus cu gândul la scrierile cadiului, cred că tu poţi să-mi dai răspunsul căutat.

— Întreabă-mă! îi spuse hamalul, care se simţea foarte flatat şi de-abia aştepta o întrebare care să ceară un răspuns neobişnuit de înţelept.

— Unde este strada Bab er Run?

Hamalul se întunecă la faţă.

— Dacă asta e o întrebare deşteaptă, atunci du-te de unde ai venit, altfel îţi arăt eu cu asta pe unde e strada! ţipă hamalul, ameninţându-l cu prăjina cu care obişnuia să-şi sprijine cobiliţa pe care o purta pe umeri.

— Crezi că un om de treabă îngăduie să fie maimuţărit de un *mukkle*[1]*?* Cară-te, altfel o s-o ştergi de aici de trei ori mai iute decât îţi închipui!

Spunând aceste vorbe, făcu o mişcare atât de grăitoare, încât Savab fu nevoit s-o ia la sănătoasa.

— *Mashallah*, ce grobian! Aşadar, metoda asta nu merge. Trebuie să încerc alta.

O coti apoi pe o uliţă strâmtă, unde dădu peste un vânzător de şerbet. Se duse la el şi-l întrebă scurt:

— Unde e strada Bab er Run?

Negustorul puse un pahar de şerbet pe pământ, apoi îşi făcu mâinile pâlnie la urechi:

— Hă? Ce?!

Văzând că omul e tare de urechi, Savab se apropie şi mai mult de el, pregătindu-se să urle, când, deodată, apărură doi catâri care duceau o litieră. Trebuie că în litieră se afla o femeie aleasă, căci avea doi înaintaşi care strigau: *remalek* şi *shimalek*, pentru a-i îndemna pe cei care le ieşeau în cale să se dea la o parte. Cei doi aveau câte o biciuşca, după moda locului, ca să-i supună pe eventualii neascultători. Nici nu apucă Savab să ţipe: „Unde este strada Bab...” că se şi trezi cu o lovitură zdravănă pe cocoaşă. Se întoarse ca turbat.

— *Shimalek!* tună înaintaşul către el şi-i mai dădu încă o lovitură, la fel de crâncenă. *Shim*... aşa, deci?! *Allah kerim*, tăbărâţi pe flăcăul ăsta!

Savab se dădu iute la o parte, dar lovi fără să vrea găleata sorbegiului, răsturnând pe jos tot conţinutul ei lipicios.

---

[1]Caraghios.

Negustorul auzise cu întârziere ameninţarea, aşa că primise şi el o lovitură de bici de la celălalt înaintaş, care-i tot dădea înainte cu „remalekul” lui. Până să apuce omul să-şi ferească găleata, cei doi catâri îşi făcură drum atât de vijelios, încât îl răsturnară şi pe el.

Când văzu Savab necazul pe care-l pricinuise, se ridică degrabă din ţărână şi o luă la fugă, ţinându-şi respiraţia, până când ajunse iarăşi în mulţime şi-i mai veni inima la loc. Acum se opri să-şi frece locul îndurerat.

— *Allah akbar!* Allah e puternic, dar loviturile astea de bici au fost şi mai puternice! Ce noroc pe mine că am scăpat! Dacă negustorul m-ar fi denunţat să mă aresteze, aş fi fost nevoit să-i plătesc tot şerbetul. Se pare că astăzi kismetul meu e să nu găsesc strada Bab er Run.

Aruncă o privire în jur şi dădu cu ochii de un sacagiu, care-şi mâna din spate măgarul încărcat cu două butelci destupate. Aşteptă până omul se mai apropie şi-i ieşi înainte.

— Vrei să-mi spui pe unde este strada Bab er Run, ia Abd el Moiye, tu, servitor al apei?

Negustorul avea o statură herculeană. Îl măsură netulburat din cap până în picioare pe Savab, înşfacă apoi polonicul, îl vârî adânc în apă să-l umple bine, după care îi aruncă apa drept în faţă. Apoi se aşternu din nou la drum, fără să scoată vreun cuvinţel, de parcă nu se întâmplase nimic. Savab rămase ţintuit locului, jignit până-n vârful unghiilor, şi-i trebui mult timp până să-şi vină în fire, să-şi lege eşarfa şi să se şteargă cu ea de apă. Se afla în bazarul croitorilor, chiar în dreptul unei prăvălii, al cărei proprietar asistase la scenă şi care îl invită să intre.

— *Salam aleik!* salută Savab.

— *Salam!* Pacea fie cu tine! De ce te-a împroşcat omul ăla cu apă?

— *Mush arif*. Habar n-am. Poţi tu să-mi spui de ce?

— Ce i-ai spus?

— L-am întrebat pe unde se află strada Bab er Run.

— Eşti străin în Assuan?

— Da.

— Dincotro vii?

— De la Cairo, minţi Savab.

— *Mashallah*, atunci te-a pedepsit degeaba! Te afli chiar pe strada Bab er Run. Omul o fi crezut că vrei să-l iei în bătaie de joc. Ce cauţi pe strada asta?

— Casa mudirului.

— E mai departe de aici. O recunoşti după *fatha* sfântă care se poate citi deasupra porţii. Ce treabă ai cu Hamd el Arek?

Savab avusese parte până în acel moment numai de ghinioane, dar, cum era suficient de descurcăreţ, îşi reveni iute şi spuse:

— Vreau să-i cer dreptate.

— Dreptate? Profetul spune: „Când întâlneşti un prieten, deschide-ţi inima în faţa lui, şi-atunci nu te vei mai poticni”. Spune mai departe!

— Îmi eşti prieten?

— Încearcă şi ai, să vezi! Sunt prietenul tuturor celor drepţi şi duşmanul celor nedrepţi.

— Am un frate în Wadi el Maghrib care nu e prea departe de aici. A răposat şi mi-a lăsat moştenire toată averea lui. Dar când am venit din Cairo în Wadi, ce să vezi...

— ... mudirul ţi-a confiscat *tirka*[1]?

— Tu ai spus-o.

— Şi acum te duci la el să i-o ceri înapoi?

— Aşa e! dădu din cap Savab.

Croitorul se uită precaut în jurul său, îşi puse mâna la gură şi şopti:

— Ştii ce-o să primeşti? O bătaie la tălpi, iar din moştenirea ta o să iei praful de pe tobă. În loc să te duci la el,

[1]Moştenire.

mai bine ia-ţi tălpăşiţa şi întoarce-te la Cairo!

— Vorbeşti serios?

— Da, pentru că îl cunosc pe cel despre care vorbeşti. Un an de zile şi-a luat haine de la mine, iar când m-am dus să-i cer umil plata, m-a luat la bătaie. Ce-i drept, mi-am luat plata, căci pentru fiecare argint pe care i l-am cerut, am încasat un bici la tălpi! *Allah isharkilo!* Allah să-l pedepsească!

— Odată cu averea, a dispărut şi fata fratelui meu.

— *Mashallah*, ce spui?! E clar că a închis-o în haremul său. Adună cele mai frumoase fecioare din zonă fără ca nevasta lui, Saida, să afle ceva. În casa de care ţi-am vorbit sunt închise fetele. Ştiu prea bine lucrul ăsta, căci sora mea este paznic la odăile fetelor.

— Mai vine pe la tine în vizită?

— Vine zilnic, la ora la care trebuie să-şi facă târguielile pentru bucătăreală.

— Ai să-mi dai voie să vorbesc şi eu cu ea o dată?

Croitorul clătină încet, dar gânditor din cap.

— Este prea periculos!

— Atunci, stai să-ţi spun ceva, omule! Fiica fratelui meu are un *mahbub*[1] care a venit şi el în Assuan. Este un comerciant foarte înstărit şi are la el o pungă plină cu cocoşei de aur. Tare i-ar plăcea să stea de vorbă cu tine. Ce spui, să-l aduc încoace?

Croitorul îşi lăsă privirile în pământ, chibzuind adânc.

— Aşteaptă niţel! Vreau să-mi consult kismetul!

Îşi vârî mâna în buzunarul şalvarilor şi scoase la iveală trei zaruri, pe care le amestecă puţin în palmele făcute căuş, apoi le aruncă pe podea. Îşi ridică ochii, cercetă cu atenţie privirea care-l aţintea de sus, după care spuse:

— Fugi şi adu-l! Pot să am încredere în voi!

Savab părăsi prăvălia şi se întoarce iute de tot la sandala unde Katombo îl aştepta cu nerăbdare. Când îl zări venind,

[1] Iubit.

coborî în cabină, să-l primească acolo.

— Ei?!

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ţi-am îndeplinit porunca!

— Ai găsit strada?

— Foarte repede, se umflă el în pene.

— Şi, mai departe?

— Pe strada cu pricina locuieşte un croitor care îl duşmăneşte foarte mult pe mudir, fiindcă i-a tras o bătaie la tălpi, în loc să-i plătească serviciile pe care i le-a făcut. Sora lui păzeşte haremul mudirului şi îl vizitează mereu. Nu vrei să stai de vorbă cu el? I-am spus că fratele meu din Wadi el Maghrib a murit şi că am venit de la Cairo să-mi iau moştenirea. I-am mai spus că mudirul mi-a confiscat-o dimpreună cu fiica fratelui meu, al cărui iubit ai fi tu. Tu ai fi, chipurile, un comerciant şi ai avea ceva cocoşei de aur cu tine.

— Savab, mintea ţi-e la fel de bogată precum ţi-e numele. Aşteaptă puţin; sunt gata într-o clipă!

Nu avea cum să meargă îmbrăcat în haine de reis, ci era nevoit să-şi schimbe veşmintele. Când fu gata, părăsiră amândoi corabia şi îşi îndreptară paşii spre strada Bab er Run. Savab ţinuse bine minte unde se afla strada cu pricina. Croitorul părea că tocmai pe ei îi aştepta. Se prea poate ca sora lui să fi venit şi ea.

— Prietenul meu de faţă mi-a recomandat prăvălia ta, începu Katombo, după saluturile de rigoare. Ai ceva veşminte potrivite pentru mine?

Croitorului i se aprinse privirea de mulţumire. Avea în faţă un bărbat care ştia cum să abordeze o chestiune delicată.

— La mine găseşti ce-ţi doreşte inima. Vrei o stofă bună sau una ieftină?

— Cea bună este mereu cea mai ieftină!

— Vorbeşti ca un cunoscător. Aşază-te aici şi primeşte o pipă! Îţi voi prezenta ce am.

Aduse la vedere cele mai diferite piese de îmbrăcăminte. Katombo îşi alese câteva dintre ele şi îi plăti croitorului preţ dublu. Croitorul îi mulţumi:

— Binecuvântată fie mâna care dă în loc să ia! Ridicaţi-vă, oameni buni! Intraţi pe uşa asta, căci acolo veţi găsi ceea ce căutaţi.

Îi urmară invitaţia şi pătrunseră într-o odaie strâmtă, în care se afla o femeie scundă, rotofeie şi acoperită cu văl: Katombo făcu o plecăciune foarte adâncă, deşi ştia prea bine că nu avea în faţă decât o simplă servitoare.

— *Salam aleik!* Pacea şi mântuirea fie cu tine! Coranul spune: „Inima femeii este aidoma trandafirului care răspândeşte parfum şi arome îmbietoare”. Îngăduie-mi să admir acest trandafir — sora ta.

Lângă femeie se afla un vas de lut cu un trandafir în el. Luă vasul, mirosi trandafirul, apoi puse înăuntru un pumn plin de monezi de aur, după care puse vasul la locul lui. Această introducere avu un efect nesperat: vălul fu ridicat puţin, scoţând la iveală un chip ca o lună plină, binevoitor şi cu o căutătură foarte atentă; cu două mânuţe grăsuţe femeia luă vaza de flori şi scoase banii din apă.

— Se vede că ai studiat Coranul şi că ai deprins vorbele meşteşugite şi o purtare aleasă! Te voi servi cât îmi va sta în puteri.

— Eşti supraveghetoare în haremul mudirului. Cunoşti numele tuturor femeilor sale?

— Da, le cunosc.

— Ştii şi locul de baştină al fiecăreia?

— Deloc. De ce le-aş umple sufletul de durere întrebându-le despre ţinutul lor natal?

— Numele Sobeida îţi spune ceva?

— O cunosc. Dar ea nu face parte din femeile sale.

Mudirul nu are voie să se apropie de ea, altfel ea a spus că se omoară.

— Când a fost-adusă?

— Acum nici o lună. Dar habar nu am de unde a venit!

— Este iubita mea. Aş putea să vorbesc măcar o dată cu ea?

— Dacă îmi juri pe barba profetului că ai să fii discret.

— Îţi jur.

— Ei, atunci treaba trebuie făcută repede, căci mudirul pleacă chiar azi la Cairo şi îşi ia cu el câteva femei, printre care ar putea fi şi Sobeida.

— Cu ce corabie pleacă?

— Nu ştiu. Ia ce corabie îi place, fără să-l întrebe pe corăbier dacă îi convine.

— Când pot s-o văd pe Sobeida?

— Chiar la vremea prânzului. Va fi în grădină. Cum te uiţi la casă, ai să găseşti uşor zidul din spate al grădinii. Te descurci cum ştii să ajungi acolo. Sobeida va sta lângă un lămâi.

— Pot să am încredere în tine?

Jură cu mânuţa ei grăsulie pe inimă.

— Cu siguranţă!

— *Kattar cherak*, îţi mulţumesc. Dacă voi avea să-ţi spun ceva, îţi voi transmite prin fratele tău.

— Aşa să faci!

Katombo şi Savab îşi luară rămas-bun. Ieşiră în stradă şi merseră până dădură de o casă aşezată mai departe de celelalte, pe poarta căreia se putea citi sfânta *Fatha*. O luară pe un ocoliş, căutând partea din spate a grădinii. Reuşiră să o găsească şi, spre bucuria lor, văzură că terenul era în avantajul planului pe care şi-l făcuseră, împrejurimile erau aşa de părăsite şi de dosnice, că nu aveau a se teme de vreun martor nedorit. Katombo se întoarse la sandală bucuros până peste poate.

De-abia apucă să-şi schimbe veşmintele, că se întoarse şi Savab.

— Sidi, câţiva *zubbat*[1] străbat călare cheiul fluviului. Se vorbeşte că ar căuta o corabie pentru mudir.

Katombo ieşi degrabă pe punte, ajungând tocmai la timp pentru a vedea cum unul din oamenii cu pricina descălecase şi venea acum spre ei. Ajuns la malul apei, ceru permisiune cu o voce aspră să vină pe punte. I se dădu voie, şi păşi la bord.

— Unde este reisul?

I se făcu semn spre Katombo, care aştepta foarte curios.

— Eşti conducătorul acestei corăbii?

— *Na'am*, da, eu sunt.

— Ce încărcătură ai?

— *Mush haage*, nimic.

— Încotro merge sandala?

— Înspre Bahr el Abiad.

— Ce vrei să duci acolo?

— Siminichie.

— Dincotro vii?

— De la Cairo.

— Arată-mi interiorul vasului!

— *Min inte*, cine eşti?

— Mă numesc Hamd el Arek şi sunt mudirul din Assuan. Mă cunoşti?

— De văzut, nu te-am văzut până acum, dar numele ţi l-am auzit nu de puţine ori. Vino şi te uită!

Îl conduse pe mudir în cabină şi apoi îl plimbă peste tot. Când ajunseră din nou pe punte, guvernatorul părea foarte mulţumit. Îşi puse mâna pe umărul lui Katombo.

— Eşti un navigator bun?

— Judecă şi singur! Sandala am construit-o după propriile mele planuri.

---

[1] Pluralul de la zabit — ofiţer.

— Înseamnă că pot să mă încred în tine, căci stilul şi înzestrarea corăbiei sunt nemaivăzute. Nu te vei duce la Bahr el Abiad!

— Nu? întrebă reisul, chipurile mirat.

— Nu, te vei întoarce la Cairo.

— Ce să fac eu în Cairo?

— Să mă duci pe mine, slugile mele dimpreună cu femeile mele. Dacă ajungem cu bine, vei primi bani frumoşi.

Katombo se strădui să pară cât mai îmbufnat şi reuşi aşa de bine, încât mudirul se încruntă de-a binelea.

— Sper că nu ai ceva împotriva cinstei care ţi se face de a mă avea la bord! Biciuşca mea e gata să-ţi deschidă ochii! Echipajul meu de servitori va sta sub proră, escorta mea va sta în corturile pe care am să ţi le trimit, eu în cabină, iar femeile în cealaltă cabină. Dacă faci vreo încercare să fugi cu sandala, te aşteaptă biciuirea la tălpi, să ştii!

— Voi face precum spui! îl linişti Katombo.

— Aşa sper, spre binele tău! Nu trebuie decât să aranjezi locul şi să te îngrijeşti să avem o călătorie plăcută. Restul am să ţi-l aduc eu.

Părăsi corabia, încălecă şi plecă. Katombo nu ştia dacă trebuia să fie bucuros dar trebuia să capete o certitudine, şi asta nu se putea întâmpla decât la amiază. Până atunci avea, oricum, multe lucruri de făcut, pentru a pune la punct puntea vasului şi cabinele. Cu puţin înainte de prânz, părăsi împreună cu Savab sandala, îndreptându-şi paşii spre grădina guvernatorului, înfruntând zăpuşeala apăsătoare. Ajunseră netulburaţi la locul care le fusese indicat. Mai întâi cercetară cu grijă împrejurimile ca să se asigure că nu era picior de străin pe acolo, după care merseră spre locul unde pe după zid se zărea lămâiul cu pricina.

— Trebuie să mă caţăr pe umerii tăi, Savab!

— *Mashallah*, că doar nu pe nas oi vrea să te urci! Fireşte că am să te ţin, sidi!

— După aceea am să sar singur dincolo. Între timp, tu să rămâi ascuns aici, pe după tufişul ăsta, şi să ţii sub supraveghere locul. Imediat ce observi ceva suspect, scoţi un ţipăt de uliu, ne-am înţeles?

— Mă descurc eu, sidi. Dar să nu mă pui să fredonez vreun cântec de călugăr, că se duce naibii totul. Las' că am să stau cu ochii în patru ca un vultur! Vrei să te cocoţi pe umerii mei?

— Da, hai!

Se urcă pe umerii servitorului său şi putu, astfel, să cuprindă cu privirea peste zid. Dintr-un salt îndrăzneţ, se cocoţă pe marginea zidului.

— *Hamdulillah*, Allah fie slăvit că nu m-am suit şi eu acolo! Nu cred că m-aş fi dat jos decât cu o frânghie lungă cât numele pe care-l port! îşi spuse Savab, care se piti apoi după tufiş.

Katombo se ascunse printre crengile copacului, ca să poată cerceta grădina fără să fie văzut.

De sus, văzu o siluetă înveşmântată în alb venind pe drumul care se întindea la picioarele zidului. Era cea pe care o aştepta sau nu? Uitase să-i spună supraveghetoarei de harem cum îl chema, aşa că îşi imagina neîncrederea cu care înfrunta Sobeida toată aventura pe care o pusese el la cale. Văzu cum făptura făcu un semn discret printre vălurile care o acopereau spre locul unde se afla el şi se hotărî să facă un mic gest de îndrăzneală, pentru a se convinge că ea era cea pe care o căuta.

— Sobeida! strigă el cu glas scăzut.

Cea strigată îl auzi, după cum putu el să-şi dea seama.

— Sobeida, m-a trimis tatăl tău să te eliberez.

Făptura mai făcu doi paşi până la copacul unde se cocoţase Katombo şi întrebă repezit:

— Cine eşti?

— Sunt Katombo, servitorul tatălui tău.

— Katombo, chiar tu eşti?

— Eu sunt. Dar nu te uita în sus, ci prefăte că te uiţi după flori! Acasă totul e bine. Tatăl şi sora ta îţi trimit sărutări. Am descoperit unde te afli şi am venit să te salvez.

— *Ma yimkinnish*, e cu neputinţă. Chiar în seara asta trebuie să merg cu mudirul la Cairo, pe vapor.

— Aha, deci te ia cu el? Ei, totul e în regulă, căci mudirul va călători cu sandala mea.

— *Allah kerim!*

— Vei fi dusă în cabina de lângă cea-a căpitanului. Am să fac o gaură în peretele cabinei tale, ca să putem vorbi pe acolo. Ai grijă să nu te dai de gol că ne cunoşti, pe mine şi pe oamenii mei!

— Ai vreun cuţit la tine? Aruncă-mi-l!

Katombo îşi scoase pumnalul de la brâu şi i-l aruncă.

— Ia-l, cu toate că sper să nu-l foloseşti.

Se auzi o chemare slabă.

— Supraveghetoarea îmi face semne *Ma'assalame*, rămâi cu bine!

— *Salam ve amal'aleik*, pacea şi speranţa fie cu tine! Plecă degrabă, iar Katombo sări jos de pe zid. Savab ieşi din tufiş.

— Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea, sidi?

— Da.

— A pomenit cumva de mine?

Katombo pufni în râs când văzu ce mutră curioasă avea servitorul.

— *Na'am jakessa*, o, ba da!

— Ce a spus, sidi? Hai, nu mă mai fierbe!

— M-a întrebat de ce erai ud leoarcă azi-dimineaţă.

Savab îi aruncă o privire încurcată.

— Nu cumva te aruncase din nou în apă el *Timsah*, crocodilul?

— Nu, sidi. Pe strada Bab er Run a fost o inundaţie teribilă

despre care am să-ţi povestesc altă dată.

— Bun, nu mă grăbesc. Dar acum, hai să mergem, că aici nu suntem deloc în siguranţă.

Plecară, făcând un ocol larg de-a lungul fluviului.

Pe timpul după-amiezei fuseseră aduse pe sandală toate cele trebuincioase călătoriei. În hărmălaia pregătirilor nu avea cum să fie auzit zgomotul uşor pe care îl produse Katombo, care se ţinu de cuvânt şi desfăcu câteva scândurele din peretele cabinei unde avea să stea Sobeida. Ba, montă şi un lacăt, cu care se putea închide pe dinăuntru. Prin urmare, fata era apărată de orice primejdie.

Amiaza se scurse, şi apoi trecu şi seara. Se lăsă noaptea cu stelele lucind liniştite în înaltul cerului, de parcă pe pământ nu ar fi fost nici necazuri şi nici dureri, nici griji şi nici angoase. Deodată, pe cheiul unde stăteau ancorate bărcile, dahabyile şi sandalele, apăru lumina unor făclii. Patru purtători duceau o lectică păzită de un eunuc negru. Convoiul se apropia de locul unde era ancorată sandala. Când ajunseră cerură podeţul de îmbarcare. Li se îndeplini cererea, aducând astfel lectica la bord. Eunucul ţinea o biciuşcă în mână.

— Unde este reisul? întrebă el cu o voce nefirească, total nepotrivită cu statura sa herculeană.

— Aici, răspunse Katombo, apropiindu-se de el.

— Deschide camera pentru femeia aceasta, dar iute, altfel te strunesc cum ştiu eu!...

Reisul se uită şi îl cercetă calm pe cel care-i vorbise.

— Am s-o deschid, dar cât am să doresc eu de iute. La bord se ascultă doar de biciuşca mea.

Eunucul rânji cu colţii lui albi şi mari, dar nu avu curajul să-şi pună în practică ameninţarea.

Litiera fu dusă la intrarea în cabină, unde Sobeida se dădu jos. Gardianul i-o luă înainte, dar se întoarse numai după câteva minute şi se duse glonţ la Katombo.

— Dă-mi un ciocan şi un cleşte!

— La ce-ţi trebuie?

— Cum poţi să pui zăvor la uşa care o desparte pe femeie de stăpânul ei? Este proprietatea lui şi trebuie să poată intra la ea ori de câte ori îi pofteşte inima. Vreau să scot zăvorul.

— Spui că vrei?! *Allah akbar*, aşa cum Allah e mare în cer şi pe pământ, eu sunt stăpân pe corabia mea. Zăvorul rămâne la locul lui!

— Aşa deci, câine? Ei, pofteşte aici!

Eunucul dădu să lovească cu biciul, dar Katombo i-o luă înainte, îi smulse biciuşca din mână, îl plesni de câteva ori peste faţă, apoi îl înşfăcă de gât. Nici nu trebui să se forţeze prea mult ca să-l pună pe negru la pământ.

— Legaţi-l fedeleş! porunci el supuşilor săi, care dăduseră zor într-acolo. Puneţi-i căluş la gură şi aruncaţi-l în celulă!

Subordonaţii săi făcură întocmai cum li se poruncise, apoi Katombo se duse la cabina slab luminată doar de o lampă. Uşa care dădea spre cabina alăturată era zăvorâtă.

Bătu la uşă.

— Cine e?

— Katombo!

Uşa se deschise repejor, iar Sobeida i se aruncă la piept izbucnind în hohote de plâns. Tradiţia, stricteţea, reţinerea fură date uitării, lăsând locul nefericirii care îndurerase inima fetei.

— Katombo, acum sunt în siguranţă?

— Da, nici o mână nu va mai îndrăzni măcar să te atingă!

— Dar unde este omul acela înfricoşător?

— Zace arestat în carcera corabiei.

— Pe Allah! Te bagi în mare bucluc! Eunucul are cea mai mare putere pe lângă mudir! Eşti un om pierdut!

— Încă nu. Dacă nu te-aş fi avut aici, n-aş fi avut atâta îndrăzneală, dar acum, că eşti în siguranţă, totul e altfel. Sunt căpitanul acestei sandala şi va fi vai de cel care va îndrăzni să nu se supună voinţei mele! Zăvorul este bine pus; te va apăra

de Hamd el Arek. Scândura asta nu trebuie decât să o dai puţin într-o parte şi ai să dai de locul pe care l-am amenajat pentru mine, căci mudirul a dorit să locuiască în cabina mea. Porunceşte şi porunca-ţi va fi dusă la bun sfârşit!

— Nu ai să poţi să-i faci nimic, căci vine cu douăzeci de oameni după el!

— Nu mă tem de el, chiar de-ar fi să nu am decât zece oameni!

— Fugi, să nu te prindă aici!

— *Di ma yissah'hish*, aşa nu merge. Trebuie să fac cumva să te iau de la el. Dar cum şi-a adus deja tot calabalâcul la bord, nu am cum să plec fără el! În cazul ăsta ar avea tot dreptul să-mi pună capul unde-mi stau picioarele, mie şi oamenilor mei!

— Dacă-i aşa, apără-mă de el şi de negrii lui fioroşi!

— Stai liniştită, nu ai să păţeşti nimic!

Urcă din nou pe punte şi văzu lumini de făclii. Era mudirul, care venea cu toată suita lui. Katombo pusese totul în ordine şi era gata de plecare. Sandala era legată doar într-un odgon, iar pânzele erau pregătite pentru a fi înălţate. Din doi timpi şi trei mişcări, corabia putea fi adusă în mijlocul fluviului.

Fu întins podeţul pentru urcare la bord, aşa că toţi ce urmau să plece se îmbarcară. Trebuie că mudirul fusese chemat de urgenţă la ordinele khedivului, căci era nespus de grăbit. Katombo îl întâmpină pe puntea centrală, dar, în loc să-i răspundă la salut, rosti un singur cuvânt:

— *Yalla!* Pornim!

Era tocmai ce aşteptase reisul, căci, imediat ce aveau să se afle pe calea apelor, singurul care avea de dat vreun ordin nu era altul decât el; aşa o cerea obiceiul navigatorilor.

— Ho-ih! îi răsună cu putere vocea, şi, deîndată, ancora fu ridicată. Pânzele se desfăşurară pe catarge, iar corabia alunecă, intrând cu carena adânc în apă.

În tot acest răstimp, puntea fusese cuprinsă de o agitaţie

nespusă, căci fiecare dorea să se instaleze cât mai bine, reuşind astfel să se asmută unul împotriva celuilalt. În sfârşit, se făcu un pic de ordine, dar nu avea să ţină mult, căci se petrecu ceva care tulbură iarăşi liniştea. La uşa cabinei îşi făcuse apariţia mudirul. La lumina făcliilor, se vedea bine că era foarte mânios.

— Reisule! tună el, rostogolindu-şi ochii care aruncau scântei.

Katombo veni alene la el. Era de ajuns un singur semn, ca oamenii să i se adune în jur.

— Pe mine mă strigi?

— Da, pe tine! Cine a poruncit să se monteze un zăvor la uşa camerei vecine cu a mea? Deunăzi, când am fost aici, nu era nici un zăvor.

— Să poruncească? îi replică cu sânge rece Katombo, dar apăsând vorbele. Mie nu mi-a poruncit nimeni; am făcut-o cu de la mine putere.

— În cazul ăsta îţi poruncesc să-l scoţi imediat!

— Îmi porunceşti? spuse Katombo, apăsând iarăşi pe cuvinte. A cui este sandala asta?

— Mă rog, a ta!

— Aşa zic şi eu, prin urmare sunt singurul care are dreptul de a porunci aici. Cine doreşte ceva de la mine, nu are decât să mă roage!

— *Kelb*[1]*!* mârâi mudirul, dând să se repeadă la Katombo.

Se abţinu, însă, şi-şi roti privirea împrejur, căutând parcă ceva. Asmar!

— Asmar? Adică, eunucul tău?

— Da, unde e?

— La răcoare. A trebuit să-i administrez o pedeapsă, având în vedere că m-a ameninţat cu biciul.

— Ţi-ai pierdut minţile, omule?

— Nu mai mult ca tine. Îmi cunosc drepturile, pe când tu

---

[1]Câine.

vrei să-ţi însuşeşti cea ce nu ţi se cuvine.

— Scoate-l imediat din carceră, sau te împuşc! Ai merita să-l pun să-ţi jupoaie mutra obraznică! Hei, voi, veniţi încoace! Arestaţi-l!

Katombo se dădu câţiva paşi înapoi, până la oamenii săi: în mâini îi străluceau ţevile a două pistoale.

— Ce-nseamnă asta? izbucni Katombo. Provocatorule! Asmuţi propriii mei oameni împotriva mea?! Nu ştii că aici eu am drept de viaţă şi de moarte? Ce crezi că poţi să faci cu adunătura ta? Am pus să fie blocaţi jos, sub punte, când am văzut că ridici glasul la mine.

Mudirul se uită cu atenţie în jur şi văzu că pe punte nu se aflau decât cinci din oamenii săi.

— Deschide zăvorul! porunci el din nou, dar vocea nu-i mai sună la fel de sigură ca mai înainte.

— Cu ce drept îmi ceri aşa ceva? Cea care stă în cabină este cumva soţia ta?

— *Na'am*, da.

— *Ja kisbe*, minţi!

— Omule! scrâşni guvernatorul. Rişti mult, să ştii!

— Ba nu risc nimic, ci tu îţi rişti viaţa dacă nu te duci degrabă în cabina ta.

— Cine ţi-a spus că nu este soţia şi nici sclava mea?

— Shirvan, armeanul!

Numele rostit de Katombo avu un mare efect asupra mudirului. Acesta se dădu îndărăt şi se luă fără să vrea cu mâna de cap.

— Shirvan! Îl cunoşti?

— Da.

— Unde te-ai văzut cu el?

— La Siut. Acum este arestat acolo.

— Cine l-a arestat?

— Said Abdallah, faimosul Abu er Reisan.

Mudirului îi scăpă o înjurătură urâtă.

— Minţi, câine, şi am să te nimicesc fie azi, fie mâine!

— Mai spune-mi odată mie, reisului acestei corăbii, că mint, si ai să faci cunoştinţă cu biciul propriului tău călău! Chiar eu sunt acela care l-a arestat pe Shirvan. Chiar eu l-am interogat şi chiar eu am fost în grădina ta s-o înştiinţez pe Sobeida că va fi eliberată în curând, şi află acum că sandala pe care te afli este proprietatea lui Said Abdallah, pe care l-ai asuprit. Până la Siut eu sunt stăpânul şi comandantul tău. După aceea poţi să părăseşti corabia şi să pleci încotro vei vedea cu ochii. Dă-mi armele!

Ordinul căzu precum un trăsnet asupra lui Hamd el Arek, paralizându-l în aşa hal încât acesta nu mai fu în stare să mişte un deget; Katombo îşi luă singur pistoalele, sabia şi pumnalul pe care mudirul le avea asupra sa. Ceilalţi îi urmară exemplul. Fără să crâcnească, mudirul făcu stânga-mprejur şi se duse în cabină. La un semn al lui Katombo, Savab se repezi într-acolo şi puse zăvorul; guvernatorul era prizonier.

În timpul celor petrecute, sandala îşi văzuse de drumul ei, înfruntând valurile cu cea mai mare viteză. În calitatea lui de comandant al corăbiei, Katombo puse să se mai înalţe chiar în noaptea aceasta un cort pe covertă pentru Sobeida, într-un loc de unde nu putea fi zărită, chiar dacă s-ar fi plimbat câţiva paşi încolo şi-ncoace. Coborî apoi în cabină, dădu scândura la o parte, şi o rugă să iasă de acolo.

— Afară? întrebă ea îngrijorată.

— Afară!

— Unde este mudirul?

— E arestat.

— Şi oamenii lui?

— Arestaţi.

— *Remallah*, Allah să ne aibă în grija lui! Ce ai făcut?

— Ceva pentru care pot să mă justific oricând.

O conduse apoi afară pe fata înfăşurată temeinic în văluri, unde aerul era mult mai respirabil decât în chiţimia

înăbuşitoare unde stătuse până atunci.

5. O noapte de nuntă infernală

Câteva zile mai târziu, o caravană şerpuia prin marginea de răsărit a pustiului libian. Era o caravană formată din patruzeci de cămile scumpe de călătorie şi tot atâtea cămile de povară. Ceva mai în faţă călărea un bărbat tânăr în veşmânt de mameluc pe un cal din acel soi arab preţios — baccara, care avea un păr mătăsos şi fin cum nu putea fi întâlnit la nici o altă rasă.

Umbrele depăşiseră deja animalele cu călăreţ cu tot; soarele îşi cam terminase drumul său zilnic; cam sosise vremea să se pună punct călătoriei sau măcar să se facă oprirea pentru odihna de noapte. Deodată, *hedjina*[1], care era chiar în fruntea caravanei, întinse gâtul ei lung, trase cu putere aer pe nări şi slobozi un răcnet puternic şi strident, zbughind-o apoi la fugă drept înainte ca gonită de vijelie. Bărbaţii scoaseră un strigăt de bucurie şi o luară la fugă, întrecându-se cu animalele. Hedjina adulmecase aerul umed al Văii Nilului şi în curând caravana ajunse în valea înverzită şi frumos mirositoare.

— Siut! strigă călăreţul de pe iapa murgă. Mergeţi în caravanserai şi aşteptaţi acolo ordinele mele!

Dădu frâie calului şi o luă de-a lungul apei, trecând prin faţa casei cafegiului. Abd el Oman tocmai ieşise în uşa casei. Când văzu călăreţul trecând prin faţa lui, îşi spuse în barbă:

— Omar Bathu, principele mamelucilor, care este mai bogat chiar şi decât khedivul! Sigur merge la şeicul reisanilor.

Cafegiul nu se înşelase, căci călăreţul o coti spre poarta lui Said Abdallah, străbătu grădina şi se opri în faţa scărilor care duceau la divanul mai-marelui navigatorilor. Părea că

[1] Cămila de călătorie.

drumul şi locurile îi sunt foarte familiare.

Tropotul copitelor calului său nu rămase neobservat. Câţiva servitori se şi năpustiră afară, iar sus se deschise o uşă în cadrul căreia apăru chiar stăpânul casei.

— Abdallah!

— Bathu!

Cei doi se aruncară unul în braţele celuilalt.

— Binecuvântat să-ţi fie gândul care ţi-a purtat paşii încoace! îl salută Abdallah pe noul sosit. Intră şi fii binevenit!

Câteva clipe mai târziu stăteau tolăniţi pe divan, savurându-şi pipele şi cafeaua mocca îmbietoare.

— Au trecut luni de când nu ai mai fost pe la mine. Unde ai aşezat corturile?

— Ici şi colo, oriunde sabia mea şi-a găsit de lucru. Am învins şi am făcut multe prăzi, căci Allah îl iubeşte pe cel curajos şi îi binecuvântează căile. Şi tu? Ce mai fac ai tăi? Unde este Katombo, curajosul, şi ce mai face… Sobeida?

Ultimele cuvinte le spusese cu glas scăzut şi aproape şovăitor.

— Katombo a plecat cu sandala spre Assuan, iar Sobeida… ea… a…

— Ştiu că un bărbat nu vorbeşte despre femeile sale, dar despre Sobeida tot trebuie să întreb: mă iubeşte, şi mi-ai dat-o de logodnică. Astăzi am venit ca să o peţesc în mod oficial şi să o duc la Cairo în palatul meu. Cămilele pe care le-am adus pentru mireasa mea, sunt pregătite în caravanserai.

— Prietene, o mare nenorocire a lovit casa mea, căci Sobeida a dispărut.

— A dispărut?

Mamelucul sări ca ars, aruncă pipa cât colo şi duse mâna la iatagan.

— Cu siguranţă că a fost răpită, căci de bunăvoie nu pleca ea. Cine este diavolul care a făcut nelegiuirea?

— Am căutat săptămâni de-a lungul în zadar, până când

Katombo s-a întors în sfârşit de la Bahr el Asrak. La numai o oră de la înapoiere, a reuşit să descopere numele celui care a răpit-o.

— Aşa e, Katombo este înţelept, curajos şi neînfricat; îmi este prieten. Dar spune-mi, cine a răpit-o? Vreau să-l văd capul stând la picioarele mele.

— Este foarte puternic; nici o mie de săbii nu ar putea să-i vină de hac...

— Dar spune-mi odată cum îl cheamă! strigă Bathu, bătând din picior. Pe toţi *şeitanii*[1] din infern, trebuie să aflu cum îl cheamă!

— Hamd el Arek, mudirul din Assuan.

— A, ăsta? Favoritul khedivului? Lua-l-ar toate *djiniile*[2] din adâncurile gheenei! Povesteşte, cum ai făcut?

— Voiam să merg chiar eu şi să o iau înapoi de la el...

— Te-ar fi omorât, îi tăie Bathu vorba.

— Dar Katombo m-a rugat să-l trimit pe el.

— Foarte bine a făcut. Dacă e cineva în stare să o aducă înapoi, apoi el este acela, dar dacă eu...

Nu-şi mai termină vorba, căci uşa se deschise şi intră Savab.

— *Salam aleik*, effendi! Pacea fie cu tine!

— Savab! strigă Abdallah, scăpându-şi pipa din mână. Ce veşti ne aduci din Assuan?

Principele mamelucilor se repezi la el şi-l scutură de umeri.

— Hai, spune repede! Aţi ajuns cu bine în Assuan?

— Da, sidi. Ne-am dus într-acolo s-o luăm pe Sobeida, fiica reisanului nostru.

— Şi ce-aţi reuşit să faceţi?

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el...

— La naiba cu numele tău! Vreau să ştiu dacă aţi fost

---

[1] Diavolii.

[2] Spirite.

biruitori sau nu!

— Dă-mi voie să vorbesc pe îndelete, că aşa o să afli cel mai repede.

— Hai, vorbeşte!

— Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ce-mi pun în gând, duc la bun sfârşit.

— *Hamdudillah*, preţuit fie Allah! Prin urmare, aţi văzut-o?

— Da, mai întâi a văzut-o sidi Katombo, când s-a suit pe zid; apoi am văzut-o şi eu, când…

— Ia taci puţin! Spune-mi mai întâi dacă aţi adus-o cu voi?

— Bineînţeles. Eu am venit înainte cu barca cea mică, să vă înştiinţez.

— Şi Hamd el Arek ce spune de toată tărăşenia?

— Ei, nu avem cum să-l auzim, pentru că acum stă prizonier în cabină.

— Mudirul?

— Mudirul! Sidi Katombo i-a luat, pe el şi pe oamenii săi, prizonieri pe sandală.

— E de necrezut! Povesteşte!

Bunul Savab îşi începu raportul anevoios. Dură mult până reuşi să-şi termine povestirea, întrerupt de sutele de întrebări ale celor care ascultau. Nici nu sfârşi bine, că se auzi o salvă de pistol — era semn că sandala ajunsese la ţărm.

Said Abdallah şi Omar Bathu se duseră iute spre malul fluviului. Savab venea după ei, împreună cu servitorii. De pe corabie tocmai se aruncase ancora şi se făceau pregătirile de apropiere spre ţărm. Trecu un minut, după care săriră cu toţii la bord, stăpâni şi servitori.

Copleşită de emoţie adâncă, Sobeida îngenunchease în cortul său. Tatăl său veni la ea, se aruncă lângă fiica lui şi o luă în braţe, nefiind în stare să scoată un cuvânt. Pe punte, Katombo şi Omar Bathu schimbau saluturile de bun găsit. Servitorii se îmbrăţişau, făcând o larmă grozavă. Era o scenă

greu de cuprins în vorbe. Dar toată învălmăşeala se înteţi când îşi făcu apariţia Sobeida, la braţ cu tatăl ei. Said Abdallah o conduse la Omar Bathu.

— Uite, ţi-o dau de soţie, precum ţi-am făgăduit astăzi când ai venit s-o peţeşti. De-acum este a ta, aşa că trebuie s-o conduci chiar tu la casa tatălui ei!

Omar o luă pe fată de mână şi o ajută să sară pe mal. Comportarea lui Abu er Reisan îi lăsă pe toţi cu gurile căscate, căci încălcase întru totul tradiţia mahomedană. Se duse apoi la Katombo şi-i întinse amândouă mâinile.

— Fiule, am să-ţi mulţumesc mai târziu! Purtarea mea cred că te-a mirat, dar ai nişte prizonieri la bord care n-ar fi scăpat teferi dacă ar fi intrat pe mâna lui Omar Bathu, căruia-i clocoteşte sângele în vine de mânie. Trebuie să ne mişcăm repede. Ce mă sfătuieşti să fac?

— Fiica ta este neatinsă, aşa că te sfătuiesc să renunţi la răzbunarea ta personală şi să te mulţumeşti doar să-l reclami pe mudir la vicerege! Dacă îi atacăm pe mudir şi pe ai săi cu arma în mână, intrăm în bucluc, pentru că khedivul nu nouă are să ne dea ascultare, ci preferatului său, mudirul!

— Vorbele tale sunt foarte înţelepte. Aşa voi face, precum spui. Unde sunt cei arestaţi?

— Mudirul este în cabină, iar pe ceilalţi i-am strâns la un loc sub punte.

— Dă-le drumul! Acolo, de partea cealaltă, se află o barcă, unde putem să-i mutăm cu tot cu calabalâc. Le-ai luat armele?

— Da.

— Dă-le înapoi! Un om liber nu cunoaşte umilinţă mai mare decât aceea de a fi lipsit de arme!

— N-ar fi mai bine să le primească de-abia când vor ajunge pe barcă?

— Nu, Katombo! Sau vrei ca mudirul să creadă despre noi că ne temem de el? O să se înroşească precum un rac fiert

când o să vadă cât de politicos mă port cu cel care mi-a răpit copila.

— Nu o fac cu plăcere, dar mi-ai ordonat, şi trebuie să mă supun.

Dădu poruncă să i se aducă armele prizonierilor, apoi făcu un semn să se deschidă lucarna care ducea în încăperea unde îi închisese. Dădu la o parte zăvorul de la cabină chiar cu mâna lui.

Hamd el Arek năvăli afară precum un tigru rănit. Dar când dădu cu ochii de toată suflarea adunata acolo, se prefăcu că nu vede nimic şi merse pe punte, unde se adunaseră toţi oamenii săi. Lipsea doar eunucul.

— Sunteţi liberi! îi înştiinţă Said Abdallah. Luaţi-vă armele înapoi!

Luă pistoalele, sabia şi pumnalul mudirului şi se apropie de el.

— Hamd el Arek, ia-ţi înapoi lucrurile care-ţi aparţin!

Cel interpelat le luă fără să facă nici un gest. În tot cest răstimp Katombo se ocupase de eunuc, poruncind unuia din oamenii săi să-l elibereze. Când negrul îşi făcu apariţia pe punte, se vedea de la o poştă că era straşnic de supărat. Pielea îi crăpase de la loviturile de bici încasate de la Katombo, iar pe chip i se citea o mânie de nedescris. Îl căuta din ochi pe Katombo. Numai ce-l văzu, că şi smulse cuţitul de la cingătoarea celui mai apropiat de lângă el şi se repezi la Katombo.

Acesta nu era atent; întorsese capul şi nu ştiu nimic până ce nu fu avertizat de un strigăt general. Dacă Said Abdallah nu s-ar fi aruncat între ei, totul ar fi fost prea târziu. Dar aşa, reisul îl înşfacă pe negru de braţ, ca să-l împiedice atacul, dar eunucului mânia îi dădu o forţă atât de neobişnuită, încât reuşi să scape din strânsoare şi-i reteză lui Abdallah obrazul, din care ţâşni un şuvoi de sânge. Cel rănit făcu un pas îndărăt, dar se aruncă apoi cu toată puterea asupra

agresorului şi-i smulse pumnalul din mână, înfigându-i-l apoi în umăr până la plasele. Mudirul sări în sus.

— Sânge vreţi? De sânge o să aveţi parte! Pe ei! Sfârtecaţi-i în bucăţi!

Ridică pistoalele şi le aţinti asupra lui Abdallah. În clipa în care detună împuşcătura, reisul se aruncă în lături, iar Katombo reuşi să-i ia unul din pistoale. Mudirul rată ţinta, ceea ce îi fu fatal, căci chiar în clipa următoare, pistolul fulgeră din mâna lui Katombo. Mudirul se prăbuşi la pământ. Glontele îl nimerise drept în frunte. Şi acum începu bătălia. Văzându-şi căpetenia răpusă, assuanii sloboziră un urlet înspăimântător şi se năpustiră pe siutani. Fu o luptă crâncenă, din care siutanii se aleseră cu câţiva răniţi. Assuanii, în schimb, fură nimiciţi până la unul.

Totul nu dură mai mult de câteva minute. Omar Bathu, mamelucul, o condusese acasă pe Sobeida. Auzise împuşcăturile şi făcuse iute cale-ntoarsă, dar când ajunsese el, soarta luptei era deja hotărâtă. Tocmai se prăvălea la pământ ultimul assuan ucis.

— *Allah akbar*, ce s-a întâmplat aici? întrebă el. Cine le-a dat arme arestaţilor?

— Eu, răspunse Said Abdallah cu glas abia auzit, totuşi încă răvăşit de cele ce se înfăţişau înaintea ochilor tuturor — puntea înecată în sânge şi leşurile zăcând pe jos.

— Tu? De ce?

— Am vrut... *mashallah*, am comis cea mai cumplită greşeală din viaţa mea!

— Că bine spui! Ia uite ce ne aşteaptă! Vin khavasii[1], iar în fruntea lor este un bărbat. Cine este?

— E khasheful[2].

— Îngăduie-mi atunci să plec! Dacă vreau să vă ajut, nu trebuie să fiu văzut aici!

---

[1]Gardişti.

[2]Comandant de poliţie.

Bineînţeles că împuşcăturile se auziseră tocmai până în oraş. Khasheful îşi luase câţiva oameni cu el şi dăduse fuga să vadă ce se întâmplă. Urcă la bord şi salută cu o privire care nu anunţa nimic bun.

— *Shu sar hene*,ce s-a întâmplat aici?

— O luptă, precum vezi, mârâi Abdallah.

— Între cine?

— Între assuani si navigatorii mei.

Khasheful se uită în jur si recunoscu leşul mudirului.

— *Remallah!* Ce-i asta? Nu este Hamd el Arek, mudirul din Assuan?

— Ba chiar el e.

— Cine l-a ucis?

— Eu. Însă el a tras primul în mine.

— Ai dovezi?

— Oamenii aceştia au fost cu toţii martori.

— Părerea lor nu e valabilă, pentru că au participat şi ei la luptă. Cum a ajuns mudirul pe sandala ta?

— Vroia să meargă la Cairo.

— Aha, prin urmare, era oaspete pe vasul tău, iar tu l-ai omorât! Sunt obligat să te arestez.

— Mai întâi aşteaptă să afli totul! Katombo, povesteşte-i cum s-a întâmplat!

Katombo, care era greu rănit la un braţ, făcu un raport succint, dar cuprinzător. Cele auzite îl mai îmblânziră puţin pe comandant. Se întoarse către Abdallah.

— Nu ştiai că mudirul este prietenul khedivului? Împotriva mudirului, nu mai am cum să înaintez nici o acuzaţie, fiindcă e mort. În schimb, ţie n-o să-ţi fie deloc uşor, căci ai să simţi acuzarea pe propria piele şi în toată grozăvia ei!

În timp ce comandantul îşi făcea însemnările de care avea nevoie, celor răniţi li se interzise să părăsească locul şi se purcese la oblojirea lor cu ce se găsea la îndemână — şi nu era prea mare lucru. Cazul cu pricina îi dădea comandantului

ocazia să iasă în evidenţă. Acesta fu şi motivul pentru care se puse de îndată pe lucru, şi începu cercetările cu cea mai mare meticulozitate de care era capabil. Soarele se pregătea să apună când reuşi să tragă o concluzie.

— Said Abdallah, nu vreau să te arestez, căci eşti grav rănit. Dar ai grijă să nu lipsească nici un om de-al tău când vă voi chema pe toţi la judecată. Sandala ta nu are voie să părăsească cheiul, până când nu sosesc trimişii de la Cairo. Morţii vor fi îngropaţi imediat ce vor fi văzuţi de cadiu. Assuanii care mai sunt în viaţă îi voi lua, în schimb, cu mine, ca arestaţi — în numele khedivului şi al legii!

Îi salută scurt din cap pe Abdallah şi pe Katombo şi plecă de pe sandală, luându-şi un aer foarte important. Lăsă, totuşi, doi jandarmi de pază pe corabie. Reisanul se întoarse către Katombo:

— Ai avut dreptate, fiule, când nu ai vrut să le dai armele înapoi. Eram atât de fericit că mi se reîntorsese copila şi uite cum mi-a întunecat acum fericirea vălul negru al morţii! Şi tu eşti rănit. În loc să te răsplătesc pentru credinţa şi fidelitatea pe care mi le-ai arătat, te-am făcut să plăteşti cu sânge!

— Nu vorbi aşa, effendi! Hai acasă, unde eşti aşteptat cu mare nerăbdare!

O porniră spre casă. În faţa porţii îl găsiră pe Omar Bathu.

— Cum a mers? întrebă el.

Said Abdallah îi spuse la ce rezultat ajunseseră cercetările poliţiei.

Omar Bathu căzu pe gânduri.

— Khasheful ştia că am fost pe sandală înainte de a veni el? se interesă el.

— N-a pomenit nimic despre aşa ceva.

— În cazul ăsta, pot să-ţi salvez toate bunurile!

— Crezi că e posibil să le pierd?

— Este chiar foarte posibil. Khasheful trebuie neapărat să-l înştiinţeze pe khediv despre moartea favoritului său, Hamd

el Arek. Va trimite chiar astăzi un sol de încredere la Cairo şi poţi să-ţi închipui şi singur ce va urma. Khedivul are împuternicirea, iar tu eşti bogat. Justiţia are nevoie de bogăţie ca să poată supravieţui, aşa că îşi va întinde braţul tocmai până în Siut, pentru a te elibera din strânsoarea aceasta a lui Mammon, care-ţi primejduieşte sufletul. Se prea poate chiar să-ţi elibereze sufletul şi de strânsoarea trupului, despre care ar considera că împiedică spiritul să ajungă cu bine în împărăţia lui Allah. Hai să mergem în odaia ta, să discutăm mai pe îndelete trebuşoara asta!

Străbătură grădina, apoi urcară scările care duceau spre odaia lui Abdallah. Fetele îi întâmpinară cu bucurie şi, mai înainte de orice, îşi oblojiră tatăl, destul de greu rănit. Katombo observă tulburat cu ce grijă copilăroasă îşi îngrijea Ayesha tatăl. Puţin după aceea, văzând cât de rău se sperie iubita lui când dădu cu ochii de rana lui şi mai grea, fu cuprins de un val de fericire.

—Katombo! strigă ea, repezindu-se la el fără să-şi dea seama. Said Abdallah auzi şi el strigătul de groază al fetei.

— Fii fără grijă, copila mea, luând-o de mână şi arătând mai întâi spre Omar Bathu. Acest om a cerut mâna surorii tale, aşa că nu mai ai de ce să te fereşti de el. Apoi, îţi aminteşti ce v-am promis când a plecat Katombo la Assuan să ne-o aducă pe Sobeida? Du-te la el, urmează-l în odaia lui sau ia-l în haremul tău, căci acum îi eşti soţie. Nu trebuie să plătească nici un preţ pentru tine, ci trebuie să-mi fie precum un fiu şi, după moartea mea, să împartă cu Omar Bathu moştenirea de la mine!

Principele mamelucilor veni mai aproape şi-i puse o mână pe umăr.

— Said Abdallah, ştii doar că am bogăţii cum puţini de-a lungul Nilului sau din deşert se pot lăuda că au. Lasă-i lui Katombo tot avutul tău, iar mie dă-mi-o pe Sobeida! Ea singură mă face mai fericit decât toate pietrele preţioase şi

aurul tău! Jos, în serai, mă aşteaptă cămilele pregătite special pentru Sobeida. Îngăduie să dau poruncă să fie aduse încoace!

— La ce bun să primesc bogăţii de la tine, când eu nu mai pot să mi le păstrez nici măcar pe ale mele?

— Ţi le vei păstra. Cheamă-l pe cadiu să ne oficieze căsătoria!

Said Abdallah aprobă printr-o înclinare a capului, apoi, cu o bătaie din palme, chemă un servitor, căruia îi dădu poruncă să-l cheme de urgenţă pe cadiu.

— *Ta'ala!* Vino! îi şopti Ayesha lui Katombo.

Tremurând şi şovăind, fata îl luă de mână pe Katombo şi se duse în camera ei. Acolo, Katombo se aşeză pe divan, pentru a o lăsa pe Ayesha să-i îngrijească rana. În timp ce iubita lui îl bandaja, o întrebă cu glas uşor:

— Te-ai gândit la mine când eram în Assuan, Ayesha? Ai fost convinsă că am să-ţi aduc sora înapoi?

— Nu m-am îndoit o clipă. Ştiam că reuşeşti să duci la bun sfârşit tot ce-ţi pui în minte.

— Aşa şi trebuie să fie: bărbatul trebuie să fie convins de dragostea femeii sale şi ea trebuie să creadă în forţa lui! Dragostea ta este adevărată şi profundă şi ne va face pe amândoi fericiţi. Ţine-o tot aşa, iubita mea, căci ne aşteaptă zile grele! Simunul[1] năvăleşte peste noi şi spectrul morţii ne învăluie precum talazurile ucigaşe în stare să înghită totul în calea lor! Vei avea forţa să fii mereu lângă mine, orice s-ar întâmpla? Vei avea încredere că Allah care supraveghează totul de sus, din tării, îmi va da şapte vieţi, ca să-ţi pot apăra ţie viaţa?

— Mă încred în el şi în tine!

O cuprinse de mijloc şi se uită drept în ochii ei, atât de senini şi de sinceri.

— Îţi mulţumesc. Acum, vină ce-o veni; noi suntem mai

---

[1]Vânt nimicitor de deşert.

puternici împreună şi nu ne vom descuraja niciodată.

Steaua care-i luminase odinioară dragostea, dispăruse acum pe drumul fără de întoarcere: Lilga era uitată, iar pe cerul vieţii lui apăruse o lumină nouă, a cărei strălucire nu-l putea înşela.

Stătură aşa mult timp unul lângă celălalt, până când perdeaua haremului se dădu la o parte şi apăru Sobeida.

— Veniţi, a sosit cadiul!

— N-ar trebui să ne împodobim? întrebă Ayesha.

— Nu. Tata spune că nu este timp pentru asta.

Ieşiră din odaie şi intrară în încăperea unde cadiul se instalase comod lângă Omar Bathu şi Abdallah, să fumeze „narghileaua pregătitoare”. Se ridică, făcu o plecăciune adâncă în faţa celor nou intraţi, apoi se aşeză la loc cu un aer foarte demn. Katombo se aşeză şi el pe divan, luând o pipă adusă de un sclav. Cele două fete se aşezară cu picioarele încrucişate sub ele pe nişte perne aduse special pentru acest scop.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce cadiul îşi termină pipa. În sfârşit, o puse deoparte şi tuşi, semn că avea să purceadă la cele trebuincioase ceremoniei pentru care venise. Începu cu sfânta fathă, care constituie prima sură a Coranului şi pe care nici un musulman nu o uită când este vorba de o ocazie importantă:

— În numele atotmilostivului Allah! Slavă şi preţuire Lui, Stăpânitorului lumii, Atotîndurătorului, care domneşte în ziua judecăţii. Ţie vrem să-ţi slujim şi pe tine te rugăm să ne dai harul tău asupră-ne şi să nu ne duci pe calea celor care-ţi stârnesc mânia, şi să nu ne laşi să ne rătăcim de turma ta!

Să începem cu Omar Bathu, marele şi temutul emir al mamelucilor!

Omar se ridică în picioare, cadiul îşi aşeză pe genunchi o foaie de pergament şi luă un beţişor de trestie, ca să treacă la însemnarea celor necesare.

— *El ism el kerim*; care îţi este prealuminatul nume?

— Omar Bathu.

— Cum îl cheamă pe părintele tău şi pe părintele părintelui tău?

— Tatăl meu a fost prinţul mamelucilor Kaman Ibn Aku el Aret Ben Ommanam. Tatăl lui a fost faimosul principe Pehlevan Aku el Aret Ben Ommanam, pe care îl preţuia marele sultan el Kebir[1].

— Cum se numea mama ta?

— Un credincios adevărat nu rosteşte în faţa altuia numele unei femei. Era sora sultanului Ageb Nureddin din Tebris.

— Văd că eşti un fiu al Profetului care respectă foarte strict credinţa. Poţi să te aşezi.

Se întoarse acum spre Said Abdallah:

— Care este numele tău complet?

— Said Abdallah Ben Halal.

— Pe care din fiicele tale vrei să o oferi lui Omar Bathu?

— Pe cea mai mare.

— Cât îţi dă pentru ea?

— Plata se află în serai[2]; Said Abdallah nu a evaluat-o.

— Mai aveţi ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, puneţi-vă numele aici, sub cele scrise de mine!

Făcură întocmai, apoi cadiul i se adresă lui Katombo:

— Acum, să binevoiască tânărul reis să ia cuvântul! Care îţi este preapreţiosul nume?

— Katombo.

— Doar atât?

— Da.

— Cum îl chema pe tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut. Cadiul făcu un gest de mare uimire.

---

[1]Napoleon I.

[2]Apartament destinat cadânelor într-un palat turcesc. (n. tr.)

După ce că în Orient şi aşa nu este deloc recomandabil să ai un singur nume, să nu-ţi cunoşti tatăl este o ocară cât se poate de mare.

— *Allah kerim!* Nu cunoşti numele tatălui tău?

— Nu.

— Dar pe tatăl tatălui tău cum îl chema?

— Nici asta n-o ştiu.

— A cui fiică era mama ta?

— Nu mi-am cunoscut nici mama şi nici tatăl.

— *Allah akbar!* Preaputernicul îi dă fiecărui copac o sămânţă şi fiecărui animal un procreator. Numai pe tine nu te-a lăsat să-ţi cunoşti tatăl. Eşti un nefericit printre copiii pământului şi părăsit printre fiii oamenilor! Şi eu ce scriu aici, dacă tu nu ai tată?

— Vezi ce vorbeşti, cadiule! Eu nu sunt obişnuit să aud lucruri care nu-mi fac plăcere! Am fost răpit de la tatăl meu pe când nici nu puteam încă să rostesc două vorbe. Ia zii, acum, cine poartă vina pentru asta — eu sau tu?

— Nici tu, dar nici eu!

— Allah ţi-a luminat judecata, în sfârşit! De ce ai rostit cuvinte care m-au rănit? Scrie numele celui care m-a adoptat!

— Spune-l!

— Numele său este Kanaveda el Vaida el Boiniari! răspunse Katombo, tălmăcind numele părintelui său ţigan în arabă, pentru a fi mai aproape de rangul său de acum.

— Şi mama, cine era?

— Era Vaidzina, adică principesa poporului lombardarilor.

— Allah să te binecuvinteze, fiul meu, căci ai avut părinţi de rang mare. Însă trebuie că locuiesc într-o ţară foarte îndepărtată, căci numele pe care le-ai rostit nu sunt deloc de prin ţinutul el Arab.

Katombo se abţinu să-i mai dea vreo lămurire, astfel încât cadiul i se adresă din nou lui Said Abdallah:

— Numele tău l-am scris deja. Pe care din fiicele tale vrei

să o dai de soţie acestui Katombo Ibn Kanaveda el Vaida el Boiniari?

Cel întrebat nu-şi putea împiedica un surâs uşor, auzind cu ce nume arătos, lung şi pompos se alesese dintr-odată Katombo. Răspunse, apoi:

— Pe cea mai mică.

— Cât dă pentru ea?

— A plătit un preţ regesc pentru ea; nu-i mai cer nimic.

— Mai aveţi ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, scrieţi-vă numele pe acest pergament!

Aşa făcură; cadiul îşi puse şi el sigiliul şi semnătura, apoi înmână câte o foaie lui Omar Bathu şi lui Katombo. Se ridică şi spuse:

— Sculaţi-vă în picioare, căci mi-am terminat serviciul divin. Acum să rostim rugăciunea — a nouăzeci şi şaptea sură din Coran.

Se supuseră cu toţii, chiar şi femeile, iar cadiul începu:

— În numele atotmilostivului Allah! În adevăr, am descoperit Coranul în noaptea de el Kadr. Dar ce ştim că este noaptea de el Kadr? Noaptea de el Kadr înseamnă mai mult decât o mie de aştri ai nopţii. În noaptea aceasta pogoară pe pământ îngerul sufletelor, cu învoiala Domnului său, aducând cu sine soarta hotărâtă de Cel Drept pentru toate lucrurile pământeşti. Bucurie şi mântuire să vă aducă această noapte până la ivirea aurorii!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Vouă, bărbaţilor, vi s-a deschis acum calea spre haremul femeilor voastre; urmaţi această cale, şi fie ca soţiile voastre să vă fie precum Huriile paradisului, să vă bucure inimile şi să vă întărească forţele pentru lupta şi osteneala care vă aşteaptă în cursul vieţii voastre!

Cele două perechi de proaspeţi însurăţei părăsiră odaia, lăsându-i singuri pe Said Abdallah şi pe cadiu. Said întinse

mâna pe după perna pe care şedea şi scoase o punguţă plină ochi cu galbeni strălucitori.

— „Mâna ta trebuie să fie deschisă pentru fratele tău şi să-l răsplătească din belşug pe servitorul Profetului!” spune Coranul. Ţine aici, cadiule, ce ţi se cuvine!

Cadiul luă punguţa cu aerul că i se făcuse o surpriză foarte plăcută. Tăcu o clipă, de parcă se lupta în sinea lui cu o hotărâre, apoi întrebă:

— Ai să faci astăzi o petrecere pentru bărbaţii fiicelor tale, aşa cum este tradiţia printre fiii profetului?

— Nu. O mare năpastă a căzut asupra mea şi o mare nenorocire ameninţă casa mea. Eşti cadiu, aşa că trebuie să ştii despre ce vorbesc.

— Da, ştiu.

— Khasheful ţi-a povestit?

— A fost la mine.

Ezită un moment, însă darul bogat primit de la Said Abdallah îi dezlegă limba. Vorbi mai departe:

— De multe ori m-a însărcinat să-i ţin locul când pleca din oraş. La miezul nopţii vrea să plece la Cairo cu corabia ta.

— Cu corabia mea? Dar n-a venit să o ceară cu chirie de la mine!

— Nici nu o să vină. Tocmai de aceea o să descindă la miezul nopţii însoţit de zece khavasi pe sandala ta, ca s-o ducă la Cairo exact în starea în care se află şi khedivul s-o poată vedea cu propriii lui ochi.

Said Abdallah se sperie; îşi dădu seama că aceasta însemna sfârşitul său.

— Iar pe tine te-a însărcinat să ne supraveghezi cu străşnicie, pe mine şi pe oamenii mei?

— Mda, cam aşa ceva

Deodată, cadiului i se aprinse privirea, se aplecă spre Abdallah şi-l întrebă, cu voce şoptită:

— Cât dai pentru libertatea ta?

— Cât valorează pentru tine viaţa khashefului?

— Văd că eşti un om înţelept, o Abu el Reisan! Spune-mi sincer ce ai în minte!

— În cazul în care khasheful nu se mai întoarce de la Cairo, tu îi vei lua locul.

— Gândurile tale sunt aidoma gândurilor mele. Zii mai departe!

— Ce este mai important pentru tine: ruinarea mea sau ascensiunea ta?

— Allah să aibă grijă de mine şi să capăt postul visat! Dar khedivul se va întoarce, şi tot vei muri!

— Crezi că Said Abdallah pregetă în faţa unui călău şi se resemnează să-şi pună singur capul sub tăişul sabiei lui? Cine trebuie să mă păzească până la miezul nopţii, tu sau el?

— Eu, fiindcă el nu are timp. Trebuie să se pregătească de călătorie. Până se întoarce el, eu trebuie să pun doisprezece khavasi de strajă în jurul casei tale şi nu trebuie să las pe nimeni altcineva decât propriii tăi servitori să intre sau să iasă, ca să-ţi aducă de-ale gurii.

— Bun. Fii atent la ce-ţi spun eu. Îţi jur pe barba Profetului că nu se va mai întoarce niciodată dacă îmi juri şi tu că vei ţine khavasii departe de casa mea până la miezul nopţii. De acord?

— S-a făcut.

— Jură!

— Jur pe barba Profetului!

Îşi strânseră mâinile, apoi Abdallah scoase la iveală un inel foarte valoros şi i-l întinse cadiului.

— Uite, primeşte acest almas[1] în semn de consfinţire a jurământului pe care ţi l-am făcut! Este mare şi mai valoros decât mult aur adunat la un loc. Poţi să-l porţi fără teamă, căci nimeni nu l-a văzut vreodată la mine.

— Mâna ta este precum dimineaţa care aduce belşugul.

---

[1]Diamant.

Allah să te însoţească oriîncotro vei dori s-o apuci! *Salâm aleik!*

— *U'aleik es salâm!* Pacea fie cu tine!

Cadiul plecă. Făcuse un târg cum nici nu sperase. Said Abdallah porunci unui servitor negru să-i cheme deîndată pe ginerii săi, care veniră imediat. Socrul lor le povesti cele discutate cu cadiul.

— Vino cu mine! îşi dădu cu părerea Omar Bathu. Nu vei fi nicăieri mai în siguranţă ca în deşert, cu mine!

— Dar tot într-acolo se îndreaptă şi zbirii khedivului.

— Voi şti cum să te protejez.

— Mă vei apăra şi în acest fel te vei pierde şi tu împreună cu mine. Nu, Omar, ia-o pe Sobeida dimpreună cu comorile pe care le-ai adus pentru ea şi înapoiază-te la ai tăi! Ştiu eu un loc unde sunt mai în siguranţă chiar decât în munţii sălbatici din Tibesti. Ba voi putea chiar să şi vin în vizită la tine şi la fiica mea.

— *Fen fi el matrah di*, unde este acest loc?

— Este o insulă singuratică pe mare, ferită de orice cale navigabilă. Am descoperit-o pe când eram încă Bei er Reisul khedivilor. Acolo voi merge împreună cu Katombo şi cu Ayesha, şi numai pescăruşii care se avântă în tării ne vor vedea.

— Ai de gând să navighezi pe Nil?

— Da, am să merg cu sandala şi cu dahabyiile mele, pe care am să încarc până la miezul nopţii tot avutul meu.

— Cum rămâne cu khasheful, care voia să-ţi ia sandala?

— Va călători în lanţuri sau va aştepta pe fundul Nilului ziua învierii.

— Am să te însoţesc pretutindeni, până vei fi în siguranţă.

— Ba ai să pleci din Siut nu mai târziu de astăzi. Nu trebuie să ai în faţa ochilor decât siguranţa Sobekjei. Îl am cu mine pe Katombo şi mulţi servitori credincioşi pe care mă pot bizui. Pregăteşte-te acum, iar eu îmi voi pregăti fiica!

La scurt timp după aceea, între casa lui Abdallah şi ţărmul fluviului se iscă un du-te-vino însufleţit în obscuritatea nopţii. Dahabyiile fremătau de zarva lăzilor şi cuferelor încărcate la bord. Făpturi sârguincioase alergau încolo şi încoace şi doar sandala stătea singură şi părăsită, ca un uriaş al apelor somnoros, care se lasă legănat de unduirea talazurilor.

În afara oraşului zăbovea o caravană, chiar cea care îşi făcuse apariţia în Siut în cursul acelei amiezi. În mijlocul caravanei stătea tolănită la pământ una din acele hedjine care este crescută de seminţia bisharinilor şi este considerată a fi cel mai nobil şi mai de preţ animal al deşertului. La lumina pe care o dădea steaua sudului se putea vedea că pe spate avea un tahtirevân împodobit cu covoare de preţ. Printre călăreţii care descălecaseră şi stăteau pe lângă animalele lor domnea o linişte desăvârşită. Dar, deodată, se auzi zgomot de paşi care se apropiau.

Doi servitori desculţi aduceau o litieră în urma căreia veneau Said Abdallah şi Omar Bathu. Când ajunseră, lăsară jos litiera şi o deschiseră. Sobeida coborî şi, când dădu cu ochii de oamenii aceia străini cu care urma să plece, se aruncă de gâtul tatălui ei, izbucnind în hohote de plâns. Abdallah îi ridică uşurel vălul şi o sărută pe frunte.

— Nu mai plânge, copila mea, căci sufletul mi-e gata sfâşiat încă de când ţi-ai luat rămas-bun de la Ayesha. Alungă-ţi durerea în cel mai ascuns cotlon al inimioarei tale, fiindcă Allah este mărinimos şi va face în aşa fel încât să ne revedem în curând!

Fata suspină iarăşi, până ce tatăl ei o duse în braţele lui Omar Bathu.

— Am pierdut-o şi apoi am regăsit-o, iar acum ţi-o încredinţez ţie; însă un copil rămâne sânge din sângele părintelui său atâta timp cât îi bate inima în piept. Sunt sigur că am să vă revăd, şi pe tine, şi pe ea!

— Cortul meu va fi mereu deschis pentru tine, ori de câte

ori paşii te vor îndrepta spre noi şi, când vei veni, te vei putea bucura de fericirea copilei tale. Te-aş fi însoţit cu mare plăcere până la Cairo, căci sunt cineva printre oamenii mei, iar numele meu ţi-ar fi adus multe foloase; însă tu nu ai vrut.

— Nu, pentru că te-aş fi târât odată cu mine în ruina care mă aşteaptă dacă sunt arestat. Mă bucur că-mi ştiu fiica în siguranţă cu tine. Allah fie cu voi acum şi în vecii vecilor! Rămâi cu bine, copila mea; rămâi cu bine, fiul meu; rămâneţi cu bine, oameni. buni! *Salâm aleikum*, pacea şi mântuirea să vă însoţească peste tot

— *Salâm aleik!* răsună salutul de răspuns al călăreţilor.

Sobeida se urcă pe tahtirevân, cu obrajii încă scăldaţi în lacrimi. Desprinderea de cuibuşorul ei părintesc, unde fusese atât de fericită, o cam luase pe nepregătite. Cămilele se ridicară de la pământ, călăreţii încălecară şi, după un ultim *salâm*, caravana se puse în mişcare.

Said Abdallah mai stătu locului până ce tropotul caravanei se stinse încetul cu încetul. Se întoarse apoi suspinând uşurel, şi o porni cu pas molcom înapoi. Dar după un timp îşi reveni şi, de data aceasta, grăbi pasul. Însă nu o luă spre casa pustie acum, ci îşi îndreptă paşii spre ţărmul fluviului unde era într-adevăr aşteptat.

Dacă ar fi fost ziuă, s-ar fi putut vedea cu uşurinţă chiar din pragul cafenelei o dahabyie înfruntând undele Nilului, apoi încă una şi încă una. Fuseseră trase în apă fără cel mai mic zgomot şi acum pluteau fără pânze, duse doar de puterea valurilor. Pânzele urmau să fie ridicate abia când corăbiile aveau să iasă din raza oraşului. Era îndeajuns de primejdios, căci apele Nilului sunt atât de înşelătoare, în ciuda inundaţiilor care se întâmplau în fiecare an, încât corăbiile se încumetau să plece pe timp de noapte doar când împrejurări extraordinare o cereau. De obicei trăgeau la ţărm de cu seară, pentru a-şi continua drumul abia a doua zi în zori.

Sandala continua să rămână la fel de liniştită ca şi mai

devreme. Said Abdallah se îndreptă într-acolo. Pe mal se afla o mână de oameni aleşi pe sprânceană de Abdallah dintre supuşii lui; stăteau pitulaţi printre odgoanele şi căpriorii corăbiei. Printre ei era şi Katombo.

— Unde e Ayesha? îl întrebă Said.

— Acolo, lângă scripetele pentru odgoane.

— Oare vom putea s-o aducem în cabină fără să bage nimeni de seamă? Totuşi, cred că ar fi fost mai bine s-o fi îmbarcat-o pe una din dahabyii şi mai târziu am fi putut s-o aducem aici.

— Nu doreşte să se despartă nici o clipă de tine şi de mine. Are o inimă neînfricată, aşa că nu ne va stingheri în cele ce avem de făcut. Uite, ia scara de funii şi, după ce se va fi îmbarcat toată lumea, leag-o de odgon. Dacă tragi zdravăn de ea, Ayesha va putea să urce fără greutate. Dar acum vreau să urc la bord, căci este aproape miezul nopţii şi khasheful poate să-şi facă apariţia în orice moment.

— Să fii atent, fiule, ca planul nostru să poată reuşi!

Katombo păşi prin apa de la mal şi înaintă până la coca vasului. Găsi acolo un capăt de odgon care atârna peste bordul corăbiei. Îl apucă şi se căţăra pe el până sus. Ţinându-se bine de funie şi proptindu-se cu picioarele de scândura corăbiei, îşi aruncă doar privirea peste bord, ca să vadă unde sunt postaţi paznicii. Erau strânşi în spatele cârmei, la lumina unei lanterne de navigaţie. După mişcările lui Katombo îşi dădu seama că joacă zaruri.

Se urcă fără cel mai mic zgomot la bord şi se strecură cu grijă printre cadavrele care împânzeau puntea, furişându-se spre trapa care dădea în cală. Îşi dădu drumul uşurel pe scări, în jos, până ce ajunse în dreptul unui perete, unde era o uşă batantă. O deschise şi pătrunse înăuntru. Ştia că în cală nu era o încărcătură prea însemnată şi că avea la dispoziţie îndeajuns de multă funie. Luă una, o înnodă de mânerul trapei şi o aruncă în afară. Oamenii lui o văzură când ajunseră

acolo; după ce trecură prin apă, unul câte unul, se căţărară şi apoi se strecurară înăuntru.

Mai rămăseseră pe mal doar Said Abdallah cu fiica lui. Acesta o luă şi el prin apă, ca să lege scara de funie de odgon. Coborî înapoi şi o ajută pe fată să se urce. Katombo o întâmpină şi o conduse înspre cabine. Se urcă apoi şi Abdallah, strângând şi scara de funie după el.

— Şi acum, treceţi cu toţii în magazia cu balast! comandă Katombo cu glas înfundat. Acolo nu vine nimeni, chiar dacă se face vreo percheziţie pe vas.

Ordinul lui Katombo fu ascultat imediat. În acest răstimp, îşi conduse tânăra soţie în ascunzătoarea pe care i-o pregătise la întoarcere. Închise uşa cabinei cu zăvorul şi se întoarse apoi la Said Abdallah, care îl aştepta la gura lucarnei.

Nici nu trecu prea mult timp de aşteptare încordată, că şi zăriră nişte siluete apropiindu-se de ţărm.

— Vin, şopti Abdallah. Să mergem acum la Ayesha. Coborâră în ascunzătoarea fetei şi dădură la o parte scândurile desfăcute special de Katombo.

Câteva secunde mai târziu îşi dădură seama, din zgomotele care le ajunseră la ureche, că tot alaiul khashefului se urcase la bord. Imediat după aceea, câţiva din oamenii lui veniră cu o lumină să cerceteze cala vasului.

Se întâmplă după cum prevăzuse Katombo; nu coborâră până în magazia de balast, ci se întoarseră pe punte, fără să le descopere ascunzătoarea. În sfârşit, se auzi lemnăria pârâind, pânzele şi odgoanele desfăşurându-se. O bufnitură la pupa îi vesti că ancora fusese ridicată; sandala se puse încet în mişcare. Când valurile ajunseră în unghi ascuţit pe axa ei, începu să prindă viteză. La babord, talazurile se despicau liniştite, însă la tribord se împotriveau, spărgându-se năvalnic. Sandala o ţinu aşa până când pupa se desprinse de mal, supunându-se de data aceasta valurilor şi cârmei.

— Dacă ridică pânzele? întrebă Said Abdallah.

— Nu.

— Cum îţi dai seama?

— Sandala ar merge mai repede decât apa, care ar trebui în cazul ăsta să se izbească cu zgomot de bordajul corăbiei. Nu se aude nici cel mai neînsemnat foşnet, prin urmare, vasul merge dus de apă.

— Ţi-ai întrecut maestrul, Katombo, şi dacă vei continua să studiezi la fel de bine cărţile de marinărit, vei ajunge un mare şi faimos navigator.

— Cărţile nu sunt de ajuns; trebuie să te înfrunţi cu marea, unde eu nu am ajuns până acum.

— Vom ieşi acum pe mare.

— Cu ce corabie?

— Cu Ter el Djennet a noastră. Nici nu trebuie să mergem cu vreo altă corabie, dacă nu vrem să ne dea cineva de urmă.

— Crezi că sandala este potrivită pentru ieşirea pe mare?

— Nu ar fi deloc bună dacă ar fi construită ca celelalte ambarcaţiuni, cu prora atât de plată. Însă tu ai aşezat-o în unghi ascuţit pe carenă, şi, dacă mai schimbăm câte ceva în echipamentul vasului, putem îndrăzni o călătorie de câteva zile pe o vreme nu prea rea.

După un răstimp ceva mai lung khasheful intră în cabina de lângă ei, însoţit de unul din khavasii lui, care aprinse lampa. Comandantul poliţiei se aşeză pe o pernă, îşi răscrăcără picioarele şi, cu un căscat tihnit, spuse:

— Am să rămân aici până la ziuă. Dacă se întâmplă ceva important, să mă chemi. Iar acum adu-mi pipa!

Stătea cu spatele sprijinit chiar de uşa care îl despărţea de cabina unde stăteau ascunşi Abdallah şi Katombo. Khavasul se duse. Katombo îl scutură pe Abdallah.

— Acum! şopti el.

— De ce? Nu te pripi!

— Acum putem să punem cel mai bine mâna pe el. Şi apoi, oamenii noştri nu pot rezista prea mult în magazia cu

balast.

Apucă uşurel zăvorul, îl trase cu o mişcare rapidă şi în momentul următor îl şi înşfăcase pe khashef de beregată, înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet, îl trase înăuntru, la Abdallah.

— Ţine-l bine, până mă ocup şi de khavas!

Abdallah îl luă, iar Katombo se duse înapoi în cabină. În câteva clipe se întoarse şi khavasul cu narghileaua în mână. Îşi dădu seama imediat cu cine stă în faţă, dar nu mai avu timp să fugă sau măcar să strige, căci Katombo îl înşfacă de gât şi-l trase înăuntru, făcând să-i scape pipa din mâinile acum neputincioase.

În acea clipă, în spatele lui Katombo izbucni un strigăt puternic; se întoarse surprins şi, la lumina lămpii, văzu apărând dinăuntrul ascunzătorii o ţeavă de puşcă. Fără să pregete, scoase pumnalul de la brâu şi-l înfipse în pieptul khavasului. Abdallah făcuse greşeala de a-şi lua mâna de pe beregata khashefului; acesta putuse să respire şi să-şi adune puterile pentru a-şi scoate puşca. Vroia să tragă; Abdallah îl prinsese de mână, dar nu putuse împiedica împuşcătura. Glontele îşi rată ţinta, din fericire, şi nu ajunse decât în grinda ascunzătorii lor.

— La pieire cu el! strigă Katombo văzând că Ayesha era prăbuşită la pământ.

Fata leşinase, dar Katombo crezuse că a nimerit-o glontele. Se năspusti asupra khashefului şi-i înfipse turbând de mânie pumnalul în inimă; corpul comandantului poliţiei se prăbuşi neînsufleţit la podea.

Închise apoi uşa de la cabină şi trase zăvorul pe dinăuntru.

— Eşti rănit, tată?

— Nu, răspunse Abdallah.

— Atunci, dă fuga în cală şi cheamă oamenii! Eu păzesc cabina, iar tu te duci pe punte; nu trebuie să scape nimeni.

Said Abdallah dădu la o parte scândurile din perete şi se

strecură afară. Deja cineva bătea cu putere şi insistent în uşa cabinei, însă lui Katombo nici că-i păsa; grija lui cea mai mare era acum Ayesha. Se aplecă să-i cerceteze rana.

— Slavă domnului că nu este rănită; pesemne că a leşinat. Aha, glontele a pătruns aici, în grindă.

Se ridică şi se postă în spatele uşii, scoţându-şi amândouă pistoalele sale cu ţeava dublă.

— Khashef!... Sidi!... Effendi!... se auzea de afară şi, cum strigătele rămâneau fără vreun răspuns, se apucară să lovească uşa cu picioarele.

Deodată, dinspre punte răzbătu un strigăt prelung de spaimă. Acum era timpul! Katombo dădu uşa în lături. Pe scările strâmte se aflau trei bărbaţi; ultimul din ei tocmai se întorsese să vadă ce se petrece pe punte. Izbucniră două împuşcături, apoi încă una. Nici una nu-şi ratā ţinta. Locul înghesuit se înecă în praf de puşcă. Katombo deschise iar uşa şi se îndreptă spre ascunzătoare.

— Tată... Katombo!... o auzi el pe Ayesha chemând.

Ţiuitul gloanţelor o deşteptase.

— Aici, Ayesha!

— Allah să ne ajute? Ce s-a întâmplat?

— Suntem biruitori. Mai rămâi puţin aici; am să mă întorc imediat!

Dădu buzna în cală, unde nu mai era nimeni. O apucă apoi în sus pe scări. Deasupra stelele străluceau pe cer ca şi mai devreme. La lumina lor putu să vadă cum Said Abdallah tocmai împuşca un khavas, ultimul care mai era pe acolo.

— Gata? întrebă Katombo.

— Numai şapte. Unde sunt ceilalţi?

— Morţi, pe scările din faţa cabinei.

— Scoateţi-i afară! porunci Abdallah oamenilor săi.

În scurt timp, leşurile zăceau la prora, alături de cele ale assuanilor. Ayesha se odihnea în cortul în care nu cu mult înainte stătuse şi Sobeida. Se aduseseră pietre din cală

pentru a scufunda cadavrele. Deodată, în urma sandalei se aprinseră lumini de o parte şi de alta a fluviului. Pe maluri ajunsese larma împuşcăturilor şi vacarmul luptei. Însă impunătoarea corabie era dusă atât de repede de apele fluviului, încât i se pierdu urma. Fu aruncat peste bord şi ultimul cadavru. Acum nu mai aveau decât să şteargă orice urmă a bătăliei.

— Scoateţi apă şi frecaţi puntea! comandă Abdallah. Totul trebuie să fie lună, ca înainte, căci mâine dimineaţă întindem pânzele şi o pornim să prindem din urmă dahabyiile.

Pe punte, oamenii dădeau zor mare, supravegheaţi de comandant. Katombo, în schimb, era în cort cu Ayesha, s-o liniştească şi să-i alunge spaima încercată în aventura din acea noapte. Cuibărită la pieptul lui, fata alunecă uşor în braţele somnului, legănată de mângâierile iubitului ei. Chiar şi el fu biruit, în sfârşit, de tumultul zilei care se încheia de-abia acum.

6. De la reis la kapudan-paşa

Când se trezi Katombo, soarele era sus pe cer, deasupra piscurilor din Mokattam.

Puntea strălucea de curăţenie şi nu mai purta nici cel mai mic semn că acolo ar fi fost dusă o luptă sângeroasă. Pe catarge fluturau pânzele, pe care tocmai le ridicase Said Abdallah; erau bine întinse, astfel că nu după mult timp, corabia îşi dublă viteza. Deasupra apelor scânteietoare zburau cârduri de rândunici, cărora arabii le spun „pasărea paradisului", exact numele pe care îl purta şi sandala. Legenda spune că aceste pasări nu au mai vrut să se despartă de om de când a fost alungat din paradis. În pâlcurile de trestie, chiar lângă crocodilii care adăstau pe mal sau pe vreun banc de nisip, precum nişte buturugi unse cu nămol, se giugiuleau nestingheriţi porumbei albi de Nil, pe care băştinaşii îi venerează. Sus de tot, în tării, se rotea un vultur, trimiţându-şi pe pământ strigătul lui strident, căci un şoim zvelt îi dădea târcoale să-l şterpelească prada. Malurile lăsau vederii priveliştea unor câmpuri multicolore, cu plantaţii verzi, dominate de palmierii zvelţi şi mlădioşi. Când şi când se mai zărea câte un fellah[1] suindu-se în bărcuţa lui sărăcăcioasă pentru a-şi încerca norocul la pescuit. Sau câte o ţărăncuţă intrând în apă să-şi umple ulciorul de lut şi să iasă apoi purtându-l pe cap, asemenea unei figurine de bronz cu forme pe care nici un meşter nu le-ar fi putut reda mai frumos şi mai expresiv. Apoi, mai venea un câmp, unde proprietarul ieşise la lucru cu o pereche de boi înhămaţi la un plug de

---

[1]Ţăran din ţările arabe.

lemn la fel ca cel pe care trebuie să-l fi cunoscut acum trei mii de ani egiptenii. Era o felie de viaţă care înlănţuia privirea oricărui străin prin simplitatea sa atât de aspră.

Curentul purtă sandala mai departe, şi mai departe, cu o viteză din ce în ce mai mare, şi în câteva ceasuri ajunse din urmă cele trei dahabyii, ba chiar le întrecu. Călătoria pe fluviu se încheiase cu bine. Ter el Djennet fu trasă la mal în portul Bulak[1].

Echipajul sandalei aşteptă aici cele trei dahabyii, după care se ocupă cu vânzarea unei părţi din încărcătura acestora, în schimbul unor lucruri trebuincioase. Cei care călătoriseră cu dahabyiile nu ştiau nimic din cele petrecute pe sandală în prima noapte, aşa încât li se dădu drumul din serviciul lui Said Abdallah fără teamă că ar putea divulga ceva.

În ceea ce priveşte sandala, Said Abdallah avea cu totul alte planuri. Echipajul acestei corăbii era format din oamenii lui cei mai buni şi de încredere, aşa că-i păstră lângă el, urmând să-l însoţească pe insula singuratică unde avea de gând să se ascundă.

Cu cea mai mare iuţeală fură luate toate măsurile necesare ca să poată pleca în scurt timp din Cairo şi să se îndrepte spre Alexandria.

Ter el Djennet ajunse şi aici cu bine şi nestingherită. De îndată ce ancorară în Alexandria, Said Abdallah tocmi meseriaşi care să facă schimbările trebuincioase pe corabie, ca să poată face faţă şi pe mai departe, pentru încă câteva zile.

Din nenorocire, însă, vremurile nu erau deloc prielnice pentru a părăsi portul. Poarta era în război cu Anglia, care îşi trimisese un escadron important în apele teritoriale turceşti. Unele veliere îşi tot făceau drum în afara Alexandriei şi, dacă într-o zi părea că blocada fusese ridicată, a doua zi totul era

---

[1]Oraşul Cairo a fost divizat în Oraşul vechi, Oraşul nou si suburbia Bulak.

luat de la capăt.

Pe sandală lucrările se apropiau de sfârşit. Abdallah şi Katombo discutau pe covertă, îngrijoraţi că era posibil să nu poată ridica ancora. Să mai zăbovească, nu era deloc prudent. Pe timp de noapte nici un navigator nu îndrăzni să părăsească portul şi, dacă avea vreunul curajul să plece ziua, sigur se întâmpla să cadă în mâinile duşmanului.

— Mai bine rămânem, fu de părere Said Abdallah. Sandala noastră va fi greu de recunoscut printre celelalte corăbii. Vor crede că este vreun cliper de coastă.

— Dar noi doi am putea fi recunoscuţi, chiar dacă nu am părăsit corabia şi nici nu am fost în vreun serai sau în vreo cafenea. Trebuie să ne găsim un timonier care să se priceapă să ne scoată noaptea din port.

— Ce spui? Dacă mergem pe lângă coastă avem toate şansele să dăm peste corăbii duşmane.

— Dar ce-ţi închipui, că o să navigam de-a lungul ţărmului?! Nu, o să ieşim pe mare!

— Eşti sigur că ai să fii în stare să ţii cum trebuie jurnalele de bord şi că ai să faci calculele corect?

— Pot să mă iau la întrecere cu orice alt navigator, surâse Katombo.

— Prea bine. Mă pricep şi eu la navigaţia pe mare. Dar trebuie să ţinem seama de orice neprevăzut. Ia uite, cine este omul de colo care se uită aşa de insistent la corabia noastră?

— Care om?

— Acela de lângă macaraua de pe chei, în veşminte levantine.

— Aha, îl văd! Mi se pare că are mai degrabă veşminte de mameluc.

— De mameluc? Aşa e! *Allah akbar!* Allah e mare şi mi-a luat vălul care-mi orbise vederea. Este acelaşi mameluc care l-a însoţit tot timpul, pe Omar Bathu când a venit la mine. Oare o fi venit aici în căutarea noastră? Ia să-l chem?

Nu fu nevoie să-l strige, ci doar să facă un simplu semn, căci mamelucul nu-şi dezlipea ochii de pe sandala lor. Văzând că i se face semn, veni şi urcă la bord.

— *Salam aleikum!*

— *Aleik!* Pe cine cauţi?

— Nu am voie să dezvălui numele celui pe care îl caut.

— Cine ţi-a interzis?

— Stăpânul meu, Omar Bathu, beiul mamelucilor. Sunt trimis aici să găsesc doi bărbaţi şi o tânără femeie şi apoi să mă întorc pentru a raporta dacă au ajuns cu bine pe mare.

— Păi, i-ai şi găsit. Ce mai face fiica mea?

— Stăpânul meu îţi transmite că fata este sănătoasa şi fericită. Este puţin tulburată că nu poţi veni s-o vizitezi împreună cu sora ei şi cu ginerele tău.

— Cum de-ai putut să ajungi aşa repede în Alexandria?

— Stăpânul mi-a dat două din cele mai bune animale pe care le are, o hedjină bisharină şi un cal şarg tuareg.

— De ce nu ai venit direct la mine când m-ai văzut?

— Ce-i drept, pe tine te-am recunoscut, dar nu eram sigur că vasul este într-adevăr al tău. Stăpânul mi l-a descris în cu totul alt fel.

— Mai ai şi altceva să-mi transmiţi?

— Da. Khasheful din siut a dispărut împreună cu zece khavasi de-ai săi. Vestea a ajuns la Cairo; se bănuieşte că tu i-ai fi omorât. Nu zăbovi prea mult în Alexandria!

— Voi face precum mă sfătuieşti, dar acum intră să-ţi refaci forţele cu ceva de-ale gurii şi cu băuturică!

— Nu am voie să fac nici o oprire până nu îndeplinesc toate ordinele stăpânului meu! Effendi, nu doreşti să-ţi trimit un timonier care să te scoată în siguranţă, din port? E fratele nevestei mele.

— Ba da. Uite aici zece cocoşei de aur pentru osteneala ta!

— Păstrează-i pentru el, dacă vrei să-i dai ceva. Eu nu

trebuie decât să mă supun poruncii lui Omar Bjathu şi nu am voie să primesc nimic!

Sări înapoi peste podeţul care lega corabia de mal şi dispăru în mulţimea care forfotea pe chei.

Apariţia mamelucului le înlătură celor doi toate îndoielile şi grijile; totul era pregătit de plecare, aşa că nu mai aveau de aşteptat decât întoarcerea lui. Dar acesta nu veni. Soarele trecea dincolo de linia orizontului; Said Abdallah şi Katombo începeau să-şi facă griji, când îşi făcu apariţia un bărbat pe care-l ghiciră imediat că era navigator.

— Cine eşti? îl iscodi Abdallah.

— Numele este Esla Ben Afram. M-a trimis *nasibul*[1] meu.

— Cine este nasibul tău?

— Ai vorbit eu el mai devreme, când a venit să-ţi transmită salutările lui Omar Bathu, beiul mamelucilor.

— Unde este acum?

— S-a întors la stăpânul său, fiindcă ştie că sunteţi în siguranţă pe mâinile mele.

— De ce nu a venit cu tine?

— Nu voia să fie pus în situaţia de a primi vreo răsplată.

— Când putem să plecăm?

— De îndată ce vei porunci, effendi. Vântul este prielnic şi în zece minute se întunecă de-a binelea.

— Unde ţi-ai lăsat barca în care te vei întoarce?

— Mă aşteaptă în radă.

— Bun, să-l dăm drumul!

— În numele atotmilostivului Allah! mai spuse credinciosul musulman, atingându-şi de trei ori fruntea cu mâna, făcând apoi o plecăciune adâncă în direcţia în care trebuia să se afle Mecca.

În sfârşit, ancorele fură ridicate şi pânzele desfăşurate. Plecarea sandalei nu dădu nimănui de bănuit. Un observator ar fi putut crede că vasul face doar un tur scurt prin

---

[1]Cumnat.

împrejurimi, cu toate acestea, corabia făcu o voltă, întoarse spatele cheiului şi o porni înspre largul mării.

Timonierul stătea chiar în fruntea prorei, dând instrucţiunile cu voce puternică. La cârmă se afla chiar Katombo. Seara era foarte întunecată. Bolta cerului nu se acoperise încă de stele. Ordinele timonierului erau rostite din ce în ce mai încet, până când luă o făclie şi o roti de trei ori deasupra capului, după care se retrase din nou la locul lui. I se răspunse cu un ţipăt de pescăruş şi imediat apăru la iveală o bărcuţă care se apropia de sandală.

— Aruncaţi o frânghie, este luntrea mea! îi lămuri marinarul.

Frânghia fu aruncată şi pe ea se caţără la bord un puştan de vrea paisprezece ani. Barca o remorcase la sandală.

— Ai văzut duşmanul? îl întrebă tatăl pe fiul său.

— Da.

— L-ai văzut de aproape?

— Da, spuse puştiul cu aerul că fusese o treabă simplă pentru el.

— Unde este?

— Navighează în direcţia nord-est şi drept est de aici, ca să meargă spre Damiette.

— Înseamnă că suntem în siguranţă. Puneţi o lanternă aici, sus, să-mi lumineze calea!

Ordinul fu executat imediat. Timonierul dădea iarăşi comenzi cu voce tare. Deşi apa era destul de agitată, în nici două ore ajunseră în largul mării.

Când timonierul vru să-şi ia rămas-bun, Said Abdallah îi întinse un pumn de monezi de aur.

— Primeşte-i! I-ai câştigat din plin!

— Sidi, păstrează-ţi banii! Soţul surorii mele m-a rugat să vă scot din blocadă, ceea ce am făcut, pentru că aşa a fost voia lui Allah. Mulţumirile tale ţin loc de orice răsplată.

Merse spre balustrada corăbiei şi, dintr-un salt sigur, în

ciuda întunericului, sări în barca lui. Fiul său îl urmă la fel de curajos.

— *Salam aleik!* mai salutară încă o dată cei doi; valurile ridicară barca, apoi o coborâră. Pe urmă... ultima legătură cu patria celor din sandala se făcu nevăzută...

Said Abdallah veni către Katombo.

— Credeai că mai există oameni de treabă pe care trebuie că mult îi mai iubeşte Allah?

— Da; omul acesta ne-a dovedit-o din plin.

— Allah să-l binecuvinteze pe el şi tot neamul lui, ca şi pe toţi ai noştri! Ei, acum dă-mi mie cârma; ai nevoie de odihnă, ca mâine să conduci tu corabia, în timp ce eu mă voi odihni.

Katambo îi dădu ascultare. A doua zi de dimineaţă se trezi, se uită la cer, apoi la apă; corabia ajunsese cu bine în largul mării. În cursul nopţii nu avuseseră certitudinea că au ieşit din zona blocată a portului, căci s-ar fi putut prea bine ca un crucişător să se întoarcă şi să-i descopere.

Aerul era plăcut şi apa încântătoare, aşa încât sandala şi-a continuat mersul nestingherită încă o zi şi jumătate, în după-amiaza celei de-a doua zile, Said Abdallah şi Katombo stăteau tihniţi la Ayesha în cort, căci la cârmă lăsaseră unul dintre oamenii lor, când, deodată se apropie Savab.

Bătu din palme semn că avea ceva de spus. Nu îndrăznise să vină la intrarea în cort, pentru că înăuntru se afla o femeie. Katombo se ridică şi ieşi la el.

— Ce e, Savab?

— Priveşte într-acolo, sidi! spuse el, arătând cu mâna în direcţia nordului.

— Un velier! exclamă Katombo.

— Un velier, sidi?! Allah să-ţi mântuie ochii, căci unul din noi nu vede bine, iar pe mine ochii nu m-au înşelat niciodată!

Katombo cercetă încă o dată orizontul, dar nu descoperi altceva decât ce văzuse şi mai înainte.

— Acum, însă, te înşală, căci nu este decât un singur

velier!

— Sidi, doar ştii că eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ce spun, nu este minciună, căci corabia pe care o vedem nu are doar o singură pânză, ci mai multe!

Katombo râse.

— Ei, aşa ai dreptate, Savab. Corabia asta are foarte multe pânze, dar un navigator nu spune „vin nişte vele”, ci „vine un velier”. Ţine minte ce-ţi spun. Cheamă-l pe Emir er Reisan încoace!

Said Abdallah veni. Katombo îi arătă corabia.

— Sub ce pavilion navighează? întrebă Katombo.

— Habar n-am şi nici n-am chef să aflu.

— Să ţin mai mult est-sud?

— Ca să mergem împotriva cursului apei? Nu, nu este nevoie, fiindcă văd că acum a luat-o drept spre sud şi nu ne va descoperi.

— Dar mai înainte mergea sud-est!

— A fost doar o impresie; acum, că s-a mai deschis unghiul vizual, se vede mai clar. Mă duc înapoi în cort; vino şi tu, dacă nu-şi schimbă direcţia!

Se duse. Katombo rămase cu privirea aţintită pe corabia străină. Acum o ţinea clar spre sud. Într-un sfert de ceas avea să dispară, aşa că se întoarse şi el în cort, nu înainte, însă, de a-i da lui Savab indicaţia de a supraveghea cu mare atenţie corabia cu pricina şi de a-i înştiinţa de îndată orice i se va părea curios.

După un sfert de ceas, Savab bătu iarăşi din palme. Katombo scoase numai capul afară.

— Ce e, Savab?

— Corabia a plecat, sidi!

— Bun!

Se mai scurse cam o oră, până ce Savab îşi făcu iarăşi apariţia, bătând din palme.

— Vreo noutate? se interesă Katombo.

— Da, sidi, încă o corabie!

— Cu multe pânze?

— Da. Arată întocmai ca cea de mai înainte.

Katombo ieşi repede din cort.

— Ce direcţie are?

— Drept spre sudul nostru! Acolo!

Katombo recunoscu aceeaşi corabie, care mai devreme mersese în direcţie nordică faţă de sandală şi apoi îşi schimbase cursul.

— Adu-l iute pe effendi!

Said Abdallah veni val-vârtej pe punte. Se minună de viteza cu care corabia străină ajunsese de pe o parte pe cealaltă a sandalei. Luă luneta să vadă mai bine despre ce era vorba.

— Katombo, suntem pierduţi!

— Cum aşa?

— E o navă de război, mai precis o navă duşmană.

— Şi-a arborat pavilionul?

— Nu, dar prima dată a mers spre nord în faţa noastră şi apoi şi-a schimbat cursul doar pentru a ne tăia calea de ieşire la coasta Derna. Sunt absolut sigur. Ce nu pricep, este viteza cu care a făcut manevrele! Allah e singurul care ştie!

— Dă-mi luneta!

Se uită cu mare atenţie.

— Ai dreptate: Allah ştie, dar şi eu!

— Lămureşte-mă şi pe mine!

— Este o corabie cu aburi, care merge şi cu pânze, când este vânt bun. Vezi dâra aceea? Se face tot mai groasă şi mai întunecată. E clar, se îndreaptă spre noi. Ai dreptate, pe noi ne vânează.

— Ce facem? Ne-predăm?

— Nu, ne apărăm.

— Nu se poate. Ei au de zece ori mai mulţi oameni decât

noi. Şi apoi, nu avem nici tunuri.

— Ai de gând să-ţi laşi de izbelişte copila şi comorile tale?

— Cu femeile nu se războiesc, iar bunurile mele nu au de ce să mi le ia, pentru că eu sunt un fugar din calea viceregelui şi nicidecum un soldat.

— Fă cum îţi spune inima, iar eu mă voi supune ordinelor tale!

— Hai să-i întrebăm şi pe oamenii noştri!

Se duseră la ei. Vaporul se apropia tot mai mult. Oamenii din echipajul sandalei erau foarte obişnuiţi cu mânuirea armelor şi nu puteai spune despre ei că erau laşi, însă nu erau convinşi că-şi puteau măsura forţele cu un asemenea adversar. Fură toţi de acord cu Said Abdallah; toţi, în afară de unul. Şi anume, Savab.

— Allah e mare, şi pumnalul meu este bine ascuţit. De ce să fiu eu nevoit să predau un credincios unui păgân? Am să-i dau gata precum lăcustele un lan de câmpie sau frunzişul unui copac.

Bineînţeles că nu izbuti să convingă pe nimeni. Se luă hotărârea să se predea necondiţionat dacă este să fie o corabie inamică.

Aceasta se apropiase acum foarte mult; îşi deschise trapele pentru gurile de tun, îşi coborî brusc pânzele şi arboră pavilionul. Se auzi o detunătură, în semn că şi sandala trebuia să procedeze la fel.

— Un englez, aşadar, un inamic! strigă Abdallah. Pavilion nu avem, dar coborâţi pânzele!

Ordinul fu executat. Aşteptau acum cu spaima în suflet apropierea bărcii în care englezii trimiseră iscoade pentru a urca la bordul sandalei. Barca ajunse lângă corabie, şi din ea se urcară la bord un ofiţer însoţit de opt oameni.

— Cine este comandantul acestei corăbii? întrebă ofiţerul.

— Eu, îl lămuri Abdallah.

— Cine este proprietarul?

— Eu însumi.

— De unde veniţi?

— De la Siut.

— Oare aşa să fie? O corabie de Nil în largul mării! Încotro vă îndreptaţi?

— Spre Masrata.

— Aveţi acte?

— N-am nici un act; sunt fugar.

— Frumos, surâse bărbatul destul de tânăr. Ca să fugi din Egipt, pleci din Siut cu o corabie fluvială, echipată ca o navă de mare şi te îndrepţi spre Masrata, care este sub autoritatea aceluiaşi sultan! Cum vă numiţi, master?

— Said Abdallah.

— E un nume foarte frumos, care nu mă poate, însă, împiedica să-mi fac datoria. Sunt nevoit să vă cer permisiunea de a vă percheziţiona corabia.

— Sunteţi liber s-o faceţi!

Ofiţerul de marină aruncă mai întâi o privire în jurul lui pe punte, după care spuse mirat:

— Oamenii aceştia sunt neobişnuit de bine înarmaţi.

— Ştiţi prea bine că la noi orice bărbat are dreptul să poarte arme, fără să însemne că este neapărat un războinic.

— Bun, acum duceţi-mă la cabine şi în cală!

Îl însoţi Abdallah, ceilalţi rămânând pe punte.

— Nu am găsit nimic suspect. Cu toate acestea, declaraţiile dumneavoastră mă îndeamnă să vă percheziţionez personal pe dumneavoastră şi oamenii din echipaj.

— *Mashallah*, vreţi să faceţi de râs un căpitan? se aprinse Abdallah.

— Nu sunteţi căpitan, ci un navigator particular, care mi se pare cam suspect. Sunteţi de acord?

— Nu am încotro.

Percheziţia nu avu nici un rezultat. Said credea că a

scăpat, când ofiţerul dădu din umeri spunând:

— Chiar şi cea mai mică ambarcaţiune poate să fie o ascunzătoare bună pentru acte secrete, depeşe şi alte asemenea. Ce se ascunde în cort?

— Fiica mea.

— A, vreau s-o salut.

Se apropie şi dădu perdeaua la o parte. Katombo duse imediat mâna la pumnal, dar ofiţerul nu făcu altceva decât să se încline adânc şi să se întoarcă apoi.

— Cu mare plăcere v-aş lăsa să vă continuaţi drumul, dar mă văd obligat să nu o fac. Unde este timonierul dumneavoastră?

— Aici, răspunse Katombo.

— Amândoi veţi veni cu mine la bordul navei noastre, ca să vă duc în faţa căpitanului. El este cel care va hotărî ce e de făcut.

Era prea târziu să i se împotrivească cineva. Cei doi fură nevoiţi să coboare în barca englezilor. Fură duşi la vaporul pe care scria cu litere mari aurii „Eagle”[1]. Urcară la bord pe scara special întinsă pentru aceasta. Fură imediat luaţi în primire de câţiva soldaţi de marină; locotenentul se duse să dea raportul.

După câteva clipe se întoarse şi-i luă pe cei doi. Ofiţerii erau adunaţi sub un cort răcoros. Căpitanul nu se ridică la apariţia celor doi; se mulţumi să încline uşor capul.

— Mi s-au adus la cunoştinţă declaraţiile dumneavoastră, se adresă el şeicului reisanilor. Aţi spus adevărul?

— Absolut.

— Mai aveţi ceva de adăugat?

— Nu.

— Numele dumneavoastră este Abdallah? Cumva Said Abdallah?

— Exact.

---

[1]Vultur.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi prietenul de odinioară al viceregelui Egiptului?

— Chiar eu sunt.

— Nu văd, de fapt, vreun motiv pentru care să pun la îndoială declaraţiile dumneavoastră.

— Cu toate acestea au minţit, căpitane, interveni unul din ofiţeri, care nu purta nici un fel de însemn la uniformă. Întrebaţi-l, vă rog, pe timonier dacă nu cumva îl cheamă Katombo!

Katombo se întoarse ca trăsnit la auzul acelei voci. Dădu cu ochii de cel care vorbise şi se albi la faţă. Cum ajunsese acest om, duşmanul său de moarte, pe mare şi mai ales pe o navă englezească?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la această întrebare, căci imediat răsună şi întrebarea căpitanului:

— Cum vă numiţi?

Se adună şi răspunse cât putu de repede:

— Katombo.

— Vedeţi, domnule căpitan, că am dreptate? spuse ofiţerul. Acest om a făcut parte pe vremuri dintr-o şatră de ţigani, care a intrat în castelul meu să fure. A fost prins, dar a scăpat, după ce a înjunghiat un servitor de-al meu.

Katombo simţi că-i fuge sângele din obraji.

— Mincinosule, nemernicule! scrâşni el. Mai întâi tu ai fost cel care mi-ai răpit logodnica, apoi m-ai arestat fără nici un drept, şi acum...

— Gura! tună contele von Hohenegg. Domnule căpitan, vedeţi că omul nu este în toate minţile. Am venit la bordul vaporului dumneavoastră pentru a practica cunoştinţele mele de navigaţie şi în nici un caz pentru a fi ofensat da un criminal vagabond. Faceţi-vă datoria! Doar v-aţi convins că este cel despre care v-am spus.

Căpitanul făcu un semn, la care se şi repeziră la Katomba zece mâini de matrozi, puternice ca de oţel, cărora nu le putu

opune rezistenţă.

— Tată, sunt nevinovat, aşa să ştie şi Ayesha! mai putu el să-i strige lui Said Abdallah, după care fu târât sub covertă.

Abdallah încremenise de spaimă. Nu fusese în stare să mişte măcar un deget în apărarea ginerelui său. Într-un sfârşit, se întoarse către căpitan şi spuse:

— Domnule căpitan, este o greşeală îngrozitoare! Pe Allah şi pe toţi profeţii, îmi pun chezăşie viaţa şi onoarea că soţul fiicei mele nu a făcut niciodată faptele de care este învinuit.

— Soţul fiicei dumneavoastră? Vă puneţi chezăşie onoarea? Este extrem de imprudent să rostiţi asemenea vorbe! Declaraţia pe care aţi făcut-o capătă acum o altă lumină, care mă îndreptăţeşte să vă iau prizonier şi pe dumneavoastră! Luaţi bine aminte: nu numai că sunteţi prizonier de război, ci vă acuz şi de crimă! Îmi rezerv şi dreptul de a lua în primire corabia şi celelalte bunuri pe care le posedaţi!

Fu dus de acolo, în ciuda protestelor sale.

Fu trimisă altă barcă la sandală, care luă cei opt oameni care se aflau la bordul acesteia. Ayesha, împreună cu supuşii lui Said Abdallah fură aduşi ca prizonieri de război. Sandala fu apoi remorcată. „Vulturul” dădu drumul la maşini; se ridicară din nou pânzele, şi se porni mai departe la drum.

Nu după mult timp se întunecă. Într-una din cabinele din mijloc stătea un bărbat în veşmânt turcesc, cu bine cunoscutul fes roşu pe cap. Părea afundat în gânduri foarte grave. Avea sprâncenele adunate în mijlocul frunţii, şi mustăcea ori de câte ori mai arunca o privire pe hubloul care dădea spre mare. Deodată, cineva bătu la uşă. La răspunsul lui, îşi făcu apariţia un marinar cu un platou bine garnisit cu bucate.

— Bună seara, domnule paşă!

— Bună seara!

— V-am adus cina. Mai aveţi vreo dorinţă?

— Să mă anunţi la căpitan!

— Nu am voie, domnule paşă. Căpitanul nu mai doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, pentru că mereu veniţi cu dorinţe pe care nu vi le poate îndeplini. Şi apoi, astăzi a fost al naibii de ocupat.

— Nu cumva din cauza corăbiei pe care a confiscat-o?

— Ba da.

— De unde e?

— Hm, din, Egipt.

— A cui este?

— A unui anumit Said Abdallah.

De uimire, turcul sări cât colo.

— Said Abdallah? Este prizonier ca şi mine?

— Da, împreună cu oamenii săi.

— Câţi sunt la număr?

— Opt, cu el şi cu timonierul.

Turcul tăcu o clipită, apoi întrebă cu glas scăzut:

— Nu mi-ai spus tu odată că eşti nemulţumit de căpitan şi de ofiţeri?

— Hm, cam aşa ceva… E al naibii de mult de muncă şi al dracului de puţină mâncare! Dar vă spun numai dumneavoastră, fiindcă sunteţi un domn de treabă şi nefericit.

— Ascultă, fiule, cum te cheamă?

— Balduin Schubert.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Doar un frate, Thomas, care este calfă de fierar.

— Vrei să fii bogat?

— La naiba! Ba bine că nu!

— N-ai putea face în vreun fel ca să pot vorbi pe ascuns cu acest Said Abdallah?

— Nu, nu, nu merge, fiindcă risc să fac cunoştinţă cu gârbaciul cu opt şfichiuri! Noapte bună, domnule paşă.

Se strecură apoi cu mers de felină pe uşă, trăgând zăvorul

după el. Însă afară, în holul strâmt, se opri, muncit de gânduri.

— Şi dacă aş face-o? în cazul ăsta trebuie să vorbesc mai întâi cu Katombo. Ştiu unde este închis; toţi ceilalţi vor crede că m-am dus în cabina mea să mă odihnesc până la următorul post. Thomas mi-a povestit multe despre el, cum a fost arestat nevinovat de către conte, care i-a luat iubita, şi cum bunul meşter Brandauer i-a arătat prietenie şi i-a dat bani ca să poată pleca în bejenie. Ar fi ceva să mă întorc într-o bună zi acasă şi să le pot spune lui Thomas şi lui Brandauer: şi eu l-am salvat! Mda, aşa voi face; acum mă duc direct la el!

Se furişă în cală şi de aici ajunse în faţa unei cuşti făcute din scânduri groase, care era atât de joasă, încât un om abia dacă avea loc să stea în picioare. Bătu.

— Katombo, domnule Katombo!

— Cine-i? se auzi dinăuntru.

— Îl ştiţi pe fierarul Brandauer din Fürstenberg?

— Bineînţeles că-l ştiu. Cine întreabă?

— Vă mai aduceţi aminte de Thomas, care era pe vremea aceea calfa fierarului? Acela care în loc de B spunea P?

— Da.

— Sunt fratele lui, Balduin.

— Eşti fratele lui Thomas? Ce cauţi aici?

— Sunt marinar.

— Ce destinaţie are „Vulturul”?

— Trebuia să lupte ca un crucişător, dar acum se întoarce în Anglia, pentru că are la bord un prizonier foarte important.

— Cine e?

— Malek Paşa.

— *Mashallah*, marele Vizir?

— Da. L-am arestat pe o corabie cu care intenţiona să se ducă la Tenedos.

— Şi echipajul?

— Este tot prizonier de război.

— Unde?

— Dincolo, în cală.

— Unde sunt oamenii mei?

— Turcii au fost duşi la babord, iar oamenii dumneavoastră, în cala tribord.

— Said Abdallah unde este?

— Cu ei.

— Şi soţia mea?

— Soţia dumneavoastră? Aveţi soţie? A, doamna acoperită cu văluri din cabina contelui!

— În cabina contelui?! *Mashallah*, cine a dus-o acolo?

— Contele cu mânuţa lui; el se mulţumeşte acum cu cabina de alături.

— I-a văzut faţa?

— Ştiu sigur că nu, căci i-am servit şi pe ea şi pe el. Ea se ţine al naibii de mândră şi refuză să scoată un cuvinţel. La masă şi-a oprit un cuţit cu care vrea să se înjunghie dacă cineva îi va atinge măcar veşmântul.

— Nu vrei să-i duci un mesaj?

— Dar nu doriţi să staţi de vorbă personal cu ea?

— Îţi baţi joc de mine?

— Nici gând. Meşterul Brandauer v-a salvat şi dacă el a putut, trebuie să pot şi eu. Vă voi elibera.

— Vorbeşti serios? chiui de bucurie Katombo, dincolo de peretele de scânduri.

— Da. O să fugiţi şi eu am să vă însoţesc, fiindcă m-am săturat până peste cap de foamea asta veşnică!

— Şi cum să facem? Poţi să-mi dai drumul?

— Da, zăvorul nu este format decât din două bucăţi de lemn.

— Poţi să-mi faci rost de un costum de marinar?

— Fred mai are unul de rezervă în dulapul său; n-are să bage imediat de seamă că-i lipseşte.

— Spui că prizonierii sunt strânşi cu toţii în cală?

— Chiar aşa.

— Unde dorm ofiţerii?

— În cabinele lor.

— Şi marinarii şi soldaţii?

— În încăperile de sub proră.

— Celula se poate închide pe dinăuntru?

— Da.

— Şi cabinele?

— Da.

— Pot să ajung de aici la oamenii mei?

— Foarte uşor.

— Câţi oameni stau de pază?

— Douăzeci, în afară de ofiţer.

— Corabia mea mai este remorcată?

— Da. A fost percheziţionată cu atenţie, dar nu vi s-a luat nimic.

— Unde au fost duse armele noastre?

— În depozitul de arme.

— Cum se poate ajunge acolo?

— Numai prin cabina căpitanului, pe care comandantul i-a cedat-o contelui, şi unde acum se află soţia dumneavoastră.

— Asta e bine; o să reuşim. La bord sunt cuie mari?

— Câte doriţi. Pentru ce?

— Ca să batem în cuie uşile cabinelor şi ferestruicile. Fă rost de cât de multe poţi şi de câteva ciocane. Du-le într-un loc pe punte, unde să nu le descopere nimeni. Mie adu-mi un cuţit bine ascuţit.

— Pot să vă aduc mai mult de o duzină, căci bucătarul are o groază de cuţite.

— Fă rost şi de sfoară şi curele, să-i legăm pe arestaţi!

— Se face!

— Bun. Când te întorci?

— La garda următoare, când toată lumea are să doarmă.

— Mai înainte poţi să te strecori până la oamenii mei?

— Da. Ofiţerii sunt cu toţii la masă acum.

— Atunci, anunţă-i să fie pregătiţi, pe urmă aruncă o privire să vezi dacă uşa de la camera cu arme este deschisă!

— Aşa voi face, domnule Katombo.

Plecă, lăsându-l pe Katombo pradă unei agitaţii de nedescris. Zăcea închis aici în carcera asta strâmtă, în timp ce femeia lui se afla în mâinile contelui, pe care îl ştia în stare de orice mârşăvie. Trebuia să acţioneze repede. Simţea că fierbe. Minutele care treceau i se păreau o veşnicie; ciulea urechea la fiecare zgomot. În găoacea lui strâmtă nu avea cum să măsoare curgerea timpului. Tocmai începea să creadă că marinarul şi-a bătut joc de el, când auzi zgomot uşor de paşi apropiindu-se de cuşca lui. Zăvorul fu tras şi o voce înăbuşită îi spuse:

— Ieşiţi afară!

Katombo ţâşni afară şi-şi întinse mădularele înţepenite.

— Ai adus cuţit şi sfori?

— Da. Un cuţit de măcelărie, unul de tranşat şi unul de masă şi o droaie de sfori!

— Cuie?

— Sunt pregătite la catargul mare, lângă scripetele cu odgoane. Am dus şi patru ciocane; le-am şterpelit din atelierul dulgherului.

— Ai fost la soţia mea?

— Da. Îşi face griji pentru dumneavoastră şi mi-a spus să vă rog să vă cruţaţi viaţa.

— Cum stăm cu camera de arme?

— Este închisă, dar poate fi doborâtă uşor din câteva lovituri de topor. Sus toată lumea doarme, iar străjile n-au mirosit nimic.

— Atunci du-mă la oamenii mei!

— Haideţi!

Îl luă de mână şi, după ce traversară cala, ajunseră în faţa unei uşi, îndărătul căreia se auzea ceva ca un fâsâit; erau

oamenii care zăceau culcaţi pe un covor de paie.

— Aici sunt.

Katombo întinse mâna şi pipăi uşor; găsi trei zăvoare, pe care le trase.

— Cine-i acolo? se auzi o voce puternică dinăuntru.

Deschise.

— Abdallah, vorbeşte mai încet! Sunt eu, Katombo.

— Katombo? *Hamdulillah*, Allah fie preţuit! Eşti liber?

— Da. Vreţi să ieşiţi şi voi?

— Nu mai întreba, ci dă-ne armele!

Săriseră toţi în picioare şi acum întindeau mâinile spre el, cerându-şi armele înapoi.

— Da, armele, vrem armele, ca să putem ieşi de aici!

Katombo încercă să-i potolească.

— Ascultaţi la mine, oameni bunii Nu e de ajuns doar să fim liberi; trebuie să capturăm şi vasul pe care ne aflăm, altfel riscăm să fim iarăşi arestaţi. Tot echipajul doarme, în afară de străjile de pe punte. Uitaţi, aici aveţi un cuţit şi sfori ca să-i legaţi! Ne strecurăm pe punte şi dăm gata străjile fără nici cel mai mic zgomot. Este cel mai important lucru, căci cel mai neînsemnat zgomot înseamnă pentru noi sfârşitul. Ne strecurăm târâş pe rând până acolo, unul după altul. Tată, tu te duci cu Savab pe partea stângă a punţii şi rezolvi cu paznicii de acolo. Voi trei, Hafis, Bako şi Bahman, vă duceţi până pe catargul mare; acolo este un scripete, înăuntrul căruia veţi găsi cuie şi ciocan. În cazul în care se întâmplă să se işte larmă, săriţi iute şi bateţi în cuie lucarnele din faţă şi din spate, aflate lângă cabinele ofiţerilor. Fiecare se ocupă de câte una. Eu mă îngrijesc de străjile, din partea dreaptă a punţii. Restul va veni de la sine. Dar evitaţi orice vărsare inutilă de sânge! Ne-am înţeles?

— Da, i se şopti în cor, iar Abdallah mai spuse:

— Ayesha e bine?

— Da. Acum, la atac... staţi!

Întinse mâna să-i oprească, pentru că de sus venea zgomot de paşi.

— Ofiţerul de rond, spuse Balduin speriat.

— Vine jos?

— Fără doar şi poate.

— Cu atât mai bine. Vino, tată! Ceilalţi, mai aşteptaţi puţin!

Nu zăvorî uşa, ci doar o închise. Se furişă împreună cu Said Abdallah îndărătul scărilor. Erau, într-adevăr, paşi care se apropiau de scara îngustă. Era acelaşi locotenent care fusese pe sandală. Avea o lanternă şi voia probabil să se încredinţeze că prizonierii erau în siguranţă. Pusese piciorul pe ultima treaptă, când Katombo, ieşi din ascunzătoare şi-l atacă din spate, luându-l pe după gât. Abdallah scoase cuţitul, dar Katombo îl opri:

— Nu-l înjunghia! Îmi trebuie uniforma lui!

Îl strânse de gât până ce omul îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi la pământ.

Abdallah îi smulsese lanterna şi făcea acum lumină. Katombo îi scoase veşmintele, îl legă şi-i puse căluş la gură. Se duse apoi înapoia scărilor şi ieşi după câteva momente îmbrăcat în ofiţer.

— Şi acum, la atac! Fiecare îşi cunoaşte locul şi trebuie să-şi facă datoria. Nu mai e nevoie să vă spun încă o dată care e miza jocului.

— Nu-i eliberăm şi pe turci? întrebă Balduin.

— Mai târziu. Acum ne-ar sta în drum şi ar putea strica totul. Înainte!

O luă în frunte şi aprinse lanterna abia când ajunse aproape de puntea superioară. Abia apucă să pună piciorul pe punte, că văzu o siluetă venind spre el.

— Cine-i acolo?

— Rondul!

— Totul e în ordine şi nu s-a întâm...

„Întâmplat” vru să spună ofiţerul de punte, dar nu mai apucă, fiindcă fu luat prin surprindere de Katombo, care-l înşfacă de gât. Îl legă iute şi-i puse un căluş. Reisul o porni mai departe; în calea lui mai dădu peste trei gărzi, care avură parte de acelaşi tratament. În capul etravei îi găsi pe Abdallah şi pe Savab.

— Care e situaţia? îl întrebă pe Abdallah.

— Toţi au fost anihilaţi, în afară de timonier.

— Vino, atunci! Îl voi scoate şi pe el din cursă, ca apoi să preiei tu comanda la timonă.

Înşfăcă de pe jos o bucata de lemn şi o porniră înainte, Katombo cu pas milităresc apăsat, iar Abdallah puţin în urma lui, mergând târâş.

— Rondul? întrebă timonierul, ieşind din cabina lui.

— Rondul! încuviinţă Katombo.

— În curând va trebui să ţinem cap nord, fiindcă tocmai am trecut pe lângă înălţimile promontoriului Matapan şi...

Când să-şi termine vorba, omul, care nu bănuia absolut nimic, căzu lat, fără cunoştinţă. Imediat se ridică şi Said Abdallah.

— *Mashallah*, ce mână sigură ai! Acum preiau eu cârma. Ce direcţie luăm?

— Acelaşi curs ca şi până acum, fiindcă nu avem suficienţi oameni pentru alte manevre. Suntem norocoşi că „Vulturul” merge şi cu pânze, căci dacă era vorba motoare nu prea puteam să ne aventurăm!

— Ce ai de gând să faci acum?

— Am să... aha, uite că vine cel de care aveam nevoie! şi, ducându-se către marinarul care-şi făcuse apariţia, îl întrebă:

— Unde dorm maşinistul şi fochiştii?

— Colo, în barca de salvare, în nopţile când se merge doar cu pânzele. Pe timpul zilei înghit atâta căldură, încât noaptea caută răcoarea aerului liber de pe punte. La ei nu m-am gândit. Puteau să dea totul peste cap!

— Înseamnă că am făcut bine să acţionăm în linişte şi nu ne-au auzit. Cum se ajunge la provizii şi la apa de băut?

— Prin bucătărie.

— Deci nu trebuie să mai trecem prin celelalte încăperi?

— Nu. Se poate coborî acolo doar pe uşa asta; ofiţerul administrativ a lăsat cheia acolo.

— *Hamdulillah*, jocul este al nostru! Avem destule lanterne şi stinghii de lemn?

— Câte doriţi!

— Hai să mergem!

Se duse iute pe puntea centrală, unde îl aşteptau oamenii lui. Le dădu raportul, apoi le înmână uneltele trebuincioase, spunându-le să bată în cuie toate uşile şi lucarnele şi apoi să le blocheze cu stinghiile. Oamenii plecară doi câte doi în locurile indicate.

Înăuntrul corăbiei toată lumea dormea, de la căpitan până la mus. Când de pe punte începură loviturile de ciocan, zgomotoase şi nenumărate, tot echipajul se trezi. Se ridicară iute şi dădură buzna la uşile cabinelor. Văzură cu groază că erau încuiaţi înăuntru. Oare ce se întâmplase? Izbucnise vreo revoltă, sau prizonierii izbutiseră să se elibereze? Cu toţii, de la ofiţeri la marinari, îşi puseră toate forţele în joc, încercând să spargă uşile; dar, chiar dacă ar fi cedat zăvoarele, bârnele oricum nu s-ar fi rupt. Se iscă o larmă sub punte care creştea din ce în ce mai mult.

În acest răstimp, Katombo se dusese în barca de salvare. Când izbucniseră primele lovituri de ciocan, maşiniştii se treziseră şi dăduseră să plece din culcuşul lor.

— Staţi pe loc! le comandă Katombo. Recunoscură uniforma vasului lor, aşa că se supuseră ordinului.

— Vă pricepeţi să mânuiţi motoarele fără alt ajutor?

— Bineînţeles, încuviinţă unul din ei, foarte mirat de întrebare.

— Vreţi să câştigaţi de cinci, ori mai mulţi bani decât

acum?

— Bineînţeles! i se răspunse din nou, cu şi mai multă tărie.

— Bun; luaţi aminte la ce vă spun: vasul se află în mâinile celor pe care i-aţi luat prizonieri de război. Tot echipajul este blocat în cabine şi în cală...

— Cum...

— Gura! Voi veţi avea altă soartă decât ceilalţi, apoi veţi fi eliberaţi. Veţi conduce motoarele până ce vom ajunge la destinaţia pe care o vrem noi. Atunci veţi primi de cinci ori mai mulţi bani decât primiţi de obicei aici. Să nu încercaţi să evadaţi, că nu aveţi nici o şansă! Vreau un răspuns pe loc; nu am timp de pierdut!

Se uitară unii la ceilalţi înmărmuriţi. În sfârşit, unul mai hotărât, spuse, scărpinându-se după ureche:

— Ce poveste dată naibii! Purtaţi uniforma noastră şi vreţi să ne instigaţi la răzmeriţă... hm, postul nostru este să stăm la maşini, şi asta vom face, atâta timp cât ni se va cere. Cel mai bine pentru mine acum este să nu-mi mai pun nici o întrebare. Faceţi ce vreţi! Acum este prea întuneric să pot vedea ceva; pot să aştept până mâine dimineaţă.

Se culcuşi din nou în colţul lui. Ceilalţi maşinişti îi urmară exemplul. Katombo plecă foarte mulţumit de simţul practic al acestor oameni şi făcu rost de un topor. Se duse la cabinele căpitanilor. Ajuns acolo, ciuli urechile, fiindcă dinăuntru se auzeau voci.

— Trebuie să ies. Înapoi, altfel folosesc forţa! ordonă o voce bărbătească.

— Rămâi pe loc, altfel te înjunghii cu pumnalul ăsta! îi replică Ayesha cu mult curaj.

Katombo intră, venind lângă soţia lui. Stăteau acum amândoi faţă în faţă cu contele von Hohenegg.

— Katombo!

— Da, drăguţule! Am venit să te ajut să-ţi „pui în practică

cunoştinţele marinăreşti”! Mai întâi trebuie să afli cum a fost posibil să capturăm o navă atât de mare numai cu o corabie măruntă destinată a naviga doar pe Nil. Eşti prizonierul meu!

Contele era atât de uimit, încât nu reuşi să îngaime nici un cuvânt. Katombo auzi în spatele său paşi apropiindu-se; se întoarse şi recunoscu trei din oamenii săi, care veniseră să primească ordine noi.

— Luaţi acest om şi legaţi-l!

— Să mă legaţi? Pe mine, contele von Hohenegg?... îşi îndreptă mândru ţinuta, străpungându-l pe Katombo cu tăişul ca de oţel al privirii.

— Contele von Hohenegg? Pfui, acum nu eşti decât un nenorocit de golan pe care ar fi trebuit să-l nimicesc dacă mâinile mele nu ar fi fost prea curate pentru pielea ta jegoasă! Legaţi-l!

Hohenegg fu luat şi dus afară. În zadar se zbătu, pumnii puternici ai arabilor îl ţinură straşnic în frâu. În mai puţin de două minute, contele zăcea fără cunoştinţă la podea.

— Duceţi-l în carcera unde am fost închis eu şi aşteptaţi-mă jos! Vin şi eu imediat!

În sfârşit, era singur cu Ayesha. Fata mai-mai să-l acopere cu dezmierdări, dar el o respinse cu blândeţe; nu era timp acum de aşa ceva. Trebuia să acţioneze.

Dintr-o lovitură de topor sparse uşa care ducea în camera armelor. Găsi aici din plin ce căuta.

— Vino sus pe punte, Ayesha, şi stai cu tatăl tău până se liniştesc lucrurile! După aceea voi avea timp şi pentru tine.

O duse la Said Abdallah, după care îl strigă pe marinar şi se duse la cabina unde era închis paşa.

— *Salam'aleik!*

— *Aleik!* Cine eşti şi ce înseamnă toată zarva asta?

— Numele meu este Katombo, iar zarva înseamnă că eşti liber.

— *Hamdulillah!* Cine este cel care-mi redă libertatea?

— Eu!

— Tu? Nu te cunosc şi nu ştiu cum te cheamă.

— Said Abdallah este tatăl soţiei mele.

— *Allah akbar*! Allah e mare! Aşadar, v-aţi eliberat?

— Da. Tot echipajul „Vulturului” este arestat, dimpreună cu contele von Hohenegg, care se afla şi el la bord.

— Cine? Contele von Hohenegg? scoase un strigăt de bucurie marele vizir.

— Este duşmanul tău?

— Este duşmanul padişahului. A venit ca trimis al ţării sale la Istanbul şi a nesocotit încrederea cu care a fost întâmpinat. A încercat să se strecoare în haremul sultanului şi a înjunghiat un paznic. A fost arestat şi numai calitatea sa de emisar i-a salvat viaţa. A fost, totuşi, dat afară din ţară şi acum nu mai are voie nici măcar să arunce un ochi prin Istanbul, dacă doreşte să rămână întreg. Dar acum a fost arestat pe o corabie duşmană, aşa că putem să-l tratăm ca pe un duşman. Îţi spun drept că arestarea lui îmi este mai pe plac decât orice bătălie. Pe barba profetului, aş da orice să fie arestatul meu şi nu al tău!

— O să discutăm mai târziu despre asta; poate ţi-l predau ţie. Ai oameni care să se priceapă la cârma unui vas de război?

— Toţi sunt marinari destoinici.

— Atunci, du-te pe punte! De acum eşti propriul tău stăpân!

Paşa se grăbi să dea viaţă ordinului. Katombo coborî apoi la carcera unde era zăvorât contele. De aici era un gang strâmt care ducea în cealaltă parte, unde erau închişi turcii. Îl lăsă pe Balduin să-l conducă. Marinarul deschise o uşă dindărătul căreia năvăliră aburi înecăcioşi. La lumina opaiţului ieşiră la iveală figurile prizonierilor, care se ridicaseră de pe paiele putrede, unde zăcuseră până atunci.

— Vreţi să fiţi liberi? îi întrebă Katombo.

Răsună un „Da” general.

— Atunci făgăduiţi-mi solemn că îmi veţi da ascultare, fiindcă aşa a ordonat paşa al vostru!

— Făgăduim!

— Veniţi!

Plecară înşiruiţi către covertă.

Cei eliberaţi au fost postaţi la cisterna de apă din faţa corăbiei. Katombo se duse la timonă, unde Malek Paşa îi întinse mâna.

— Ai cucerit vaporul cu tot cu echipaj; este al tău acum. Vrei să mă duci la Istanbul?

— Întreabă-l pe Said Abdallah. Dorinţa lui este ordin pentru mine.

— Mi-a povestit totul. Mila khedivului este precum un pai îndoit de orice vânticel; în schimb, mila lui Allah este eternă şi fără de sfârşit. Prietenul Abdallah merge împreună cu mine la Istanbul, „obrazul luminat al chipului lumii”, aşa mi-a promis. Sultanul îi va aduce alinare pentru toate suferinţele îndurate.

— Aşa este? îl întrebă Katombo pe Said Abdallah. Acesta încuviinţă din cap.

— Atunci, merg şi eu cu voi. Dar aş dori să-mi împlineşti o dorinţă, o, mare vizir!

— Rosteşte-o şi este ca şi împlinită!

— Ia vasul acesta cu tot ce se află pe el ca pe un dar de la mine!

— *Allah il Allah!* vorbeşti serios?

— Nu mi-aş permite să glumesc cu tine!

— Şi contele este al meu?

— Al tău şi al sultanului. Mi-a înveninat tinereţea şi m-a izgonit în pribegie. Allah l-a adus acum în mâinile mele, dar eu ţi-l predau ţie, căci sultanul tare se va bucura şi te va binecuvânta dacă îi duci o asemenea pradă!

— Te va binecuvânta şi pe tine. Fii fiul meu, aşa cum eşti şi fiul prietenului şi fratelui meu! Ai fost reis?

— Da.

— Te pricepi să mânuieşti vasul acesta?

Privirea lui Katombo se aprinse. Trebuia să nu-şi piardă capul, căci acum i se punea dinainte un viitor la care nici nu visase.

— Mă pricep.

— Te cred şi mă las pe mâinile tale. Îmi vei fi căpitan, până ce sultanul îţi va oferi ceva mai bun.

— Atunci te rog să le spui oamenilor tăi că trebuie să-mi asculte neîntârziat ordinele! A venit timpul să facem ordine la bord.

— Vino!

Paşa i-o luă înainte. Ajunseră la baricada unde se aflau turcii, care se aruncară iute la pământ în faţa lor.

— Ascultaţi cu atenţie ce vă spun! Acest om este fiul şi prietenul meu. Îi predau conducerea vasului. Voi trebuie să-l ascultaţi cu preţul vieţii la fel ca pe mine, altfel, faceţi din nou cunoştinţă cu biciul! Katombo vorbeşte-le tu mai departe!

Se întoarse la timonă. Katombo îşi chemă şi arabii săi. În scurt timp totul era pus în ordine la bord; fiecare post fusese asigurat cu cel puţin câte un om. Katombo putea acum să spere că vor ajunge cu bine la Istanbul.

Astfel se mai petrecură câteva ceasuri. De unde la început fusese zarvă mare, acum totul era cufundat în linişte. Învinşii îşi dăduseră seama că nu mai aveau nimic de făcut.

La răsărit cerul se lumina, semn că începea să se crape de ziuă. Maşiniştii coborâră în camera motoarelor, pentru a pune vasul în mişcare cu forţa aburilor. Cortul în care stătea Ayesha fusese aşezat pe punte; Katombo stătea lângă cort. Said Abdallah era încă la timonă, iar Malek Paşa se retrăsese în cabina căpitanului, care urma să-l servească drept loc de odihnă, fiind cea mai bună încăpere de pe vas.

Deodată, Savab veni la Katombo. Odinioară fusese şi el timonier, ceea ce-l făcea să se umfle zdravăn în pene.

— Sidi, acolo jos, unde sunt strânşi ofiţerii, unul din ei bate din ce în ce mai tare şi cere să stea de vorbă cu căpitanul.

— Dă-le arme oamenilor noştri care nu sunt ocupaţi cu altceva şi după aceea o să deschidem.

Fură împărţite arme. În scurt timp, un şir impunător de navigatori mărşăluiau în pas întins spre cabinele ofiţerilor.

— Savab, deschide! ordonă Katombo.

Drugii de lemn fură daţi la o parte, iar zăvoarele fură deschise. Căpitanul ţâşni imediat afară, însoţit de tot grupul de ofiţeri. Avuseseră timp să se înarmeze până în dinţi, dar văzând ce-i aştepta la uşă, se răzgândiră, îşi dădură seama că nu puteau opune rezistenţă fără ajutorul celorlalţi din echipajul lor. Din comportamentul lui Katombo înţeleseră că el era cel cu care aveau să stea de vorbă.

Căpitanul o luă înainte, iar ceilalţi ofiţeri rămaseră pe loc.

— Unde este contele, von Hohenegg?

Katombo zâmbi cu superioritate.

— Nu sunteţi în postura care să vă îndreptăţească să-mi puneţi o asemenea întrebare mie, actualul căpitan al „Vulturului”. De câteva ceasuri vasul este proprietatea sultanului de la Istanbul. În locul dumneavoastră aş prefera să aştept în tăcere pe mai departe. Cu toate acestea, voi face o excepţie şi vă voi răspunde. Malek Paşa este liber, în schimb Hohenegg se află în cuşca unde aţi binevoit să mă încarceraţi pe mine.

— Contele... în carceră?

— Ba poate aţi vrut să spuneţi „mişelul... în carceră? „. După cum am putut să mă conving singur, acolo au stat nu numai oameni politici, ci şi criminali de rând. De altfel, vreţi să-mi explicaţi cum a ajuns contele pe vasul dumneavoastră?

— De ce nu? Doar nu este vreun secret. Ştiţi probabil că Nordlandia nu era o putere marină până nu de mult. Şi totuşi, de curând a hotărât să iasă din neutralitate. Contele Hohenegg a primit de la ducele său misiunea de a studia felul

în care se practică marina de către puterile străine. A ales Anglia, care nu a fost atât de meschină să-i refuze cererea de a face studii pe unul din vasele sale de război.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, pentru informaţia dumneavoastră. Conjunctura mă obligă să vă declar prizonieri. Depinde numai de dumneavoastră dacă vă veţi uşura sau vă veţi îngreuna situaţia, dar sper că vă veţi supune de bunăvoie. Predaţi-ne armele!

Ofiţerii se uitară unii la alţii, îşi aruncară priviri piezişe, dar căpitanul îşi scoase sabia şi pistoalele. Ceilalţi îi urmară şi ei exemplul.

— Veţi aştepta liniştiţi în front până ce eu voi inspecta cabinele domniilor voastre. Cine face vreo mişcare suspectă este împuşcat!

Dispăru în cabine însoţit de Savab, şi trecu ceva timp până se întoarseră. Katombo aduse un braţ plin de tot felul de hârtii.

— Mi-am permis să confisc lucruri care pentru noi sunt de o mare importanţă, în timp ce pentru domniile voastre nu mai înseamnă nimic. Urmaţi-l pe acest om! Vă va duce în încăperile în care veţi sta de acum înainte.

Savab puse jos pachetul şi făcu cale întoarsă. Prizonierii fură închişi într-un spaţiu pe jumătate mai mic decât cel în care stătuseră înainte. Celelalte cabine le luă Katombo pentru sine, pentru Ayesha şi pentru Said Abdallah.

După ce termină cu arestaţii, Savab trebui să ducă hârtiile confiscate în cabina lui Malek Paşa. Deschiseră apoi lucarnele, ca să negocieze şi cu restul echipajului arestat. Nu fu prea uşor. Se ajunse la o înţelegere abia după multe tratative. Oamenii predară armele şi rămaseră închişi. Această măsură se impunea de la sine, căci Katombo avea la dispoziţie o mână de oameni.

În tot acest timp, marele vizir se făcuse nevăzut. Se pare că hârtiile cu pricina erau de o importanţă extraordinară

pentru el. Într-un sfârşit, veni pe punte, îndreptându-se spre Katombo cu un aer foarte mulţumit.

— Allah este cu tine şi cu mâna ta. Căci ce atingi tu, se transformă în floarea binecuvântării. Actele pe care le-ai găsit sunt mai valoroase decât o grămadă de aur. Astăzi noi am învins duşmanul pe mare şi pe pământ, fără să ducem vreo luptă sau să pierdem vreun om. În schimb, am câştigat un om, adică pe tine, căruia îi stau dinainte toate onorurile pe care le poate oferi Înalta Poartă! Îţi repet: fii fiul meu! Vrei?

— Vreau.

— Şi de acum înainte vei purta numele pe care l-a purtat primul şi singurul meu fiu, înainte ca îngerii morţii să-l ia cu ei!

— Ce nume?

— Nurvan. Pot să-ţi spun aşa?

— Mărite domn, chiar te rog să o faci!

— Allah să te binecuvânteze dimpreună cu toţi ai tăi şi să-ţi lumineze calea! Mi-ai salvat viaţa şi mi-ai redat libertatea; ai adus sultanului victoria. Te aşteaptă onoruri şi demnităţi înalte, dar tu să rămâi la fel de viteaz şi de puternic, de credincios şi de cinstit ca şi cum ai trăi pe o insulă pustie, ca cea spre care te îndrepţi împreună cu Said Abdallah şi cu soţia ta! Iar duşmanul tău… Allah să-l mistuie!

Viaţa lui Katombo intrase cu totul neaşteptat pe alt făgaş. Primul pas spre rangul de kapudan-paşă — amiralul sultanului — era făcut.

7. Răzbunarea khedivilor

Şase ani trecură de la cele istorisite mai înainte.

Era prin martie, o lună caniculară în Egipt. Soarele dogorea pământul. Nisipul deşertului nu mai putea răbda suliţele marelui astru, reflectându-le într-o mare de jăratec în care ochiul căuta sprijinul unui punct verde, nemaisuportând durerea arsurii.

Prin deşert trecea o caravană mică. În faţă mergeau doi bărbaţi călare. Unul era bătrân; barba împrumutase culorile argintului, dar tot părea să mai aibă forţa de a traversa pustiul.

Însoţitorul său era mult mai tânăr; îl depăşea pe celălalt prin statură, prin înălţime şi robusteţe.

În urma lor venea o cămilă împodobită cu un tahtirevan, în care stătea o femeie acoperită de văluri, cu o fetiţă în braţe care să tot fi avut vreo doi ani. Copila avea aceleaşi trăsături drăgălaşe ca ale mamei sale.

Venea apoi un servitor care ducea mai multe cămile de povară. Convoiul îl încheiau câţiva bărbaţi înarmaţi, pe figurile cărora se citea desluşit că erau bine deprinşi cu uzul iataganelor şi carabinelor pe care le duceau cu ei.

Cei doi înaintaşi discutau aprins.

— Ştii sigur că suntem pe drumul cel bun, Katombo? întrebă cel mai în vârstă.

— Da, tată, îi răspunse cel întrebat. Ştiu precis că în trei ceasuri urmează să ajungem la oază.

— *Hamdulillah!* Noi nu avem de ce să ne temem de călătoria asta, dar Ayesha şi copilul nu au forţa noastră şi tare

mai simt nevoia să punem odată capăt drumului. Ce va spune Omar Bathu?

— Şi Sobeida? Nu au habar că suntem în drum spre ei. Când vom ajunge la ei, vor fi pe cât de uimiţi, pe atât de bucuroşi.

— Şase ani! E mult timp de când nu i-am mai văzut. Ţie ţi-au fost prielnici, dar lui Omar Bathu, nu prea. Ai devenit kapudan-paşă, iar el a fost condamnat la moarte pentru că s-a ştiut că a fost complice la uciderea mudirului şi la evadarea noastră. A reuşit să fugă şi uite acum e nevoit să-şi ducă traiul hăituit ca un proscris în singurul loc unde se mai află în siguranţă, în pustie!

— Nu i-a fost uşor, dar nici atât de greu. El şi cu Sobeida se iubesc, iar mamelucii i-au rămas credincioşi. Voi face uz de toată influenţa mea pentru ca să obţină permisiunea khedivilor să se întoarcă.

— Crezi că ai o influenţă chiar aşa de mare? Viceregele este un conducător aproape de sine stătător al ţării sale. În Masr[1] voinţa sultanului nu mai valorează aproape nimic, şi apoi adu-ţi aminte că în ochii viceregelui şi tu eşti numai bun de pedepsit.

— Cu condiţia ca sub numele de Nurvan Paşa să fie descoperit acel Katombo care l-a tras pe sfoară pe mudirul din Assuan, biruindu-l. Ia opreşte-te! Ce-i cu punctele acelea?

Arătă cu mâna în faţă, unde, pe linia orizontului se zăreau apropiindu-se nişte puncte albe. Caravana se opri. Bărbaţii îşi luară armele în mâini.

— Sunt duşmani? întrebă cu voce înspăimântată femeia înfăşurată în văluri.

— Nu ne dăm seama, Ayesha, îi răspunse Katombo. Aproape fiecare locuitor al deşertului este aici mai mult sau mai puţin hoţ sau tâlhar.

— Sunt mulţi, îşi dădu cu părerea Said Abdallah. Poţi să-i

[1]Denumirea arabă a Egiptului.

numeri, Katombo?

Acesta îşi duse mâna streaşină la ochi, pentru a pune stavilă soarelui, care-i împiedica vederea.

— Cinci — zece — doisprezece — cincisprezece — douăzeci! Sunt mai mulţi ca noi.

— Prin urmare, trebuie să ne ferim de ei.

Călăreţii se apropiară. Haikurile[1] lor albe străluceau în lumina soarelui. Observaseră caravana şi se îndreptau spre ea, rând pe rând, până o împresurară pe de-a-ntregul.

De teamă, Ayesha tremura şi-şi strângea cu putere la piept fetiţa.

— Nu vă luptaţi! Mai bine predaţi-vă! îi imploră ea.

— Linişteşte-te! îi vorbi Katombo; nu avem de ce să ne temem. Pe unul din ei îl cunosc; era cu Omar Bathu, când a luat-o pe Sobeida.

Călăreţii îşi fluturau ameninţător iataganele şi flintele, iar când cercul din jurul micuţei caravane se închise complet, conducătorul întrebă:

— Cine sunteţi voi?

— Suntem drumeţi în căutarea unei oaze. Dorim pacea.

— De unde veniţi?

— Din Masr.

— Încotro mergeţi?

— Întrebi de parcă ai fi vreun khavas. Cine te-a făcut stăpân al pustiei?

— Un khavas? Eu nu sunt sclav, ci om liber. Un ibn' arab nu este un poliţist.

— Atunci, vezi-ţi de drum aşa cum vrem să facem şi noi!

— Drumul nostru este şi al vostru. Veniţi din Masr — asta nu e bine pentru voi, căci trebuie să vă duc la şeicul nostru.

— Cum îl cheamă pe şeicul vostru?

— Ai să afli la un moment dat.

— Ba îl ştiu de pe acum. Stăpânul vostru este Omar

[1] Burnus cu glugă — un fel de mantilă cu glugă purtată de arabi.

Bathu, cel pe care îl căutăm şi noi.

— Îl cunoşti? Cine ţi-a vorbit de el?

— Îi suntem prieteni. Du-ne la el!

— Dacă îi eşti, prieten, n-ai de ce să-ţi faci griji; dacă, în schimb, veniţi cu gânduri duşmănoase, sunteţi pierduţi. Veniţi!

Convoiul se puse în mişcare.

Trecuse mai bine de un ceas, când din depărtare ieşi la iveală un călăreţ care trebuie că încălecase o hedjină foarte bună, căci animalul avea un pas atât de iute, încât în cinci minute intră în câmpul auditiv al celor din caravană. Călăreţul era un bărbat încă tânăr, care avea asupra lui o mulţime de arme. Păru că nu se teme de convoi nici cât negru sub unghie; ba, dimpotrivă, se apropie încrezător şi îşi opri hedjina de-abia când ajunse lângă beduini.

— *Salam aleikum!* salută el, ducând mâna la frunte.

— *Sal'al!* îi răspunse scurt conducătorul caravanei. Îl salutase din obligaţie, scurtând cuvintele, de parcă ar fi vrut să vadă mai întâi cu cine are de-a face. De unde vii?

— De la Blidah.

— Straşnic de departe. Şi încotro te duci?

— La Korosko.

— Şi asta e departe. Din care duar[1] faci parte?

— Sunt un fiu al beni solimanilor şi mă numesc Mehem al Olahad.

— Beni solimanii sunt păstori paşnici, dar tu ai foarte multe arme la tine.

— Nu ştii că gumii[2] bântuie prin deşert şi că „stăpânul cu capul mare”[3] îşi înalţă vocea pe timp de noapte? Şi tu ai arme, şi cu toate acestea te-am salutat ca pe un prieten.

— Îţi voi fi prieten, aşa că vino cu noi! În oaza noastră vei

---

[1]Aşezare umană de locuitori în corturi (nomazi).

[2]Caravanele de tâlhari.

[3]Leul.

găsi apă şi mâncare pentru tine şi pentru animalul tău.

— Cum îl cheamă pe şeicul acestei tabere?

— Îţi va spune chiar el cum îl cheamă. Hai!

Străinul li se alătură.

Soarele se cufunda tot mai mult la orizont. Nu mai era mult până la apusul atât de scurt prin acele locuri, când din depărtare apărură vârfurile verzi ale unor palmieri. Ajunseră în curând la o oază care arăta extraordinar de fertilă datorită unui izvor susurător.

Pe sub palmierii zvelţi, încărcaţi cu ciorchini de curmale, erau aşezate mai bine de şaizeci de corturi. Cel mai mare cort era întins chiar în mijlocul oazei. În faţa cortului stătea conducătorul acestei tabere, Omar Bathu, principele mamelucilor.

Cei şase ani de prigoană nu lăsaseră vreo urmă neplăcută asupra înfăţişării lui. Chipul îi era frumos bronzat, iar trupul i se împlinise, devenind mai puternic, mai solid şi mai robust. Se uita înspre răsărit, de unde venea convoiul. Perdeaua cortului se dădu la o parte, şi Sobeida ieşi lângă soţul ei. Luase obiceiul femeilor beduine şi nu mai era acoperită de văl. Nici ea nu se schimbase prea mult.

— Nu vrei să intri, dragule? Masa este gata.

— Tare aş vrea, dar uite că vin oamenii noştri cu nişte străini după ei.

— Cine poate să fie? Prizonieri duşmani?

— Nu ştiu. Priveşte, trebuie că este şi o femeie cu ei, căci una din cămile poartă un tahtirevan.

Convoiul se apropie tot mai repede, căci animalele adulmecaseră apa. Chipul lui Omar Bathu se încorda din ce în ce mai mult. Dar privirea celui care poartă în suflet iubirea este foarte pătrunzătoare. Sobeida izbucni deodată:

— Tatăl meu!

Se repezi înainte cu braţele desfăcute. Said Abdallah sări de pe cal şi o strânse la piept.

— Copila mea, draga mea!

O sărută cu tandreţe părintească şi îl salută pe Omar, care între timp dăduse mâna cu Katombo. Acesta puse cămila care purta un tahtirevan să îngenuncheze. Coborî Ayesha. Strigătele de bucurie se înteţiră. Toată tabăra fu cuprinsă de bucuria pricinuită de vizita pe care o primise şeicul. Pentru beduinul din neamul beni solimanilor această situaţie îi era foarte pe plac, fiindcă nimeni nu mai stătea să-şi piardă timpul cu el şi să-l iscodească despre rudele sale. Rămase ca oaspete în tabăra din oază.

Se lăsase întunericul. Familia reunită stătea sub palmieri şi-şi povestea viaţa scursă până în acea zi a revederii. Sobeida îi dăruise şi ea soţului ei o fetiţă, care avea cinci ani, fiind cu trei ani mai mare decât fiica lui Katombo.

Cele două familii nu reuşiseră să-şi trimită veşti una alteia decât foarte rar, căci Omar Bathu nu rămânea prea mult într-un singur loc şi era nevoit să stea mai mult ascuns, aşa că acum aveau ocazia să stea de vorbă pe îndelete.

Dinspre apă răsunară, deodată, trilurile unei rababe[1], în jurul căreia dănţuiau câteva fetişcane. Se adunaseră acolo toţi bărbaţii, şi de aceea Ayesha îşi dăduse la o parte vălul, lăsându-şi frumosul chip în mângâierea razelor lunii.

Şi totuşi, un ochi neştiut, o spiona. Beduinul străin se trăsese îndărătul unui palmier şi acum iscodea cu priviri agere toată acea adunare. Ba reuşi chiar să şi prindă mare parte din discuţie. Nu se dezlipi din locul lui de observaţie decât când văzu că grupul începu să se retragă spre locul de odihnă.

Nu peste mult timp, peste oază se lăsă liniştea deplină. Chiar şi deşertul fu cuprins de tăcerea adâncă. La răstimpuri, se mai auzea doar în depărtări urletul vreunui şacal sau vaietul ascuţit al vreunei hiene.

Atunci se ridică şi beduinul din ascunzătoarea sa. Se

---

[1]Instrument muzical arab cu corzi şi cu placa de piele.

strecură printre doi palmieri, căutându-şi drum spre ieşirea din tabără. Reuşi să se furişeze neobservat. O luă apoi în direcţia de unde venise pe timp de zi. Merse preţ de un sfert de ceas, după care se opri şi slobozi un strigăt ca de vultur. I se răspunse imediat. Se îndreptă spre locul de unde venea, strigătul şi ajunse în faţa unui bărbat, care tocmai se ridicase de pe jos.

— Ei, Nasafi, acela este duarul mamelucilor? îl întrebă acesta.

— Da, sidi.

— În sfârşit, acum e al meu şi am să capăt preţul pus pe capul lui de khedivi! Este acolo?

— Da! L-am văzut şi am vorbit cu el.

— Am mers pe urmele tale, dar la un moment dat erau amestecate cu altele. Cu cine te-ai întâlnit pe drum?

— Cu oamenii mamelucului şi cu o caravană neînsemnată, care îi însoţea.

— Ce caravană?

— Erau doi bărbaţi, o femeie şi un copil. Omar Bathu i-a strigat pe bărbaţi Katombo şi Abdallah, iar femeia era sora nevestei lui.

— Abdallah? Asta e Said Abdallah, şeicul reisanilor, şi reisul Katombo, care acum şase ani l-au omorât pe Hamd el Arek şi apoi au fugit. *Hamdulillah*, slavă lui Allah că i-am găsit, în sfârşit! Ori îi fac prizonieri, ori îi omor! Descrie-mi tabăra din oază!

Nasafi, care purta, aşadar, cu totul alt nume când se întâlnise cu oamenii lui Omar Bathu, dădu curs poruncii.

— Câţi bărbaţi apţi de luptă sunt acolo?

— În jur de şaizeci.

— Atunci le suntem superiori, mai ales, dacă-i scădem pe cei care dorm şi pe cei care vor fi morţi înainte de a se putea apăra. Acum întoarce-te şi stai de veghe până vin eu cu ienicerii. Strigătul vulturului va fi semnalul meu. Dacă totul e

în ordine, îmi răspunzi cu un tril de privighetoare.

— Aşa voi face, sidi! Însă chiar e musai să mă întorc singur?

— Ţi-e frică? Trebuie să te întorci acolo iute, până nu ţi se observă lipsa şi ni se dau peste cap toate planurile.

Nasafi se furişă înapoi în duar. După cum se părea, nimeni nu băgase de seamă că lipsise. Dar tocmai când să se întindă pe covoraşul care-i fusese aşezat lângă cămila sa, din spatele animalului ieşi la iveală o siluetă înaltă: Katombo.

— Unde ai fost? îl întrebă el.

— Am fost să gonesc hienele care nu mă lăsau să dorm cu strigătele lor.

— Eu am auzit hienele acolo, în partea dreaptă, iar tu ai venit dinspre stânga. Minţi!

— Ba nu mint deloc!

— Ba da! De unde ai pistoalele care-ţi atârnă la brâu?

— Dar ce, crezi că le-oi fi furat? Le-am cumpărat.

— De unde?

— Din... Siut.

— Aha! De la cine în Siut?

— De la armurierul Omrah el Barat.

— Oi fi tu isteţ, dar eu cunosc prea bine oraşul Siut şi ştiu exact că nu există acolo nici un armurier cu numele ăsta. Pistoalele tale poartă însemnele khedivilor; deunăzi m-am uitat cu atenţie la ele. Eşti arnăut sau ienicer.

— Eu sunt un beni soliman!

— Şi te cheamă Mehem al Olahad? în Masr se spune Olahad, pe când la beni solimani se spune Ulahad. Te-ai trădat singur! Spui adevărul, sau eşti pierdut!

— Nu am altceva de spus.

— Atunci eşti prizonierul meu.

Îl înşfacă zdravăn pe tânăr.

— Încă nu, îi replică acesta.

Se apleacă, se strecură pe sub braţul lui Katombo, reuşind

să-şi scoată pumnalul de la brâu. Se repezi să-l împlânte, dar Katombo fu mai iute şi-l prinse de mână.

— Ucigaşule! Acum vei plăti cu viaţa!

Îl ţinu strâns şi, cu un strigăt, trezi toată suflarea din tabără. Fiii pustiei nu cunosc teama care să le paralizeze braţele şi să le răpească sângele rece, fiindcă sunt bine obişnuiţi cu primejdiile.

— Veniţi încoace! Acest străin este un trădător care a vrut să mă ucidă când am încercat să-l interoghez.

Îl împresurară imediat pe Nasafi, iar Katombo le raportă pe scurt cele întâmplate. Veniseră într-o suflare chiar şi Said Abdallah şi Omar Bathu. Principele mamelucilor se uită cu atenţie la armele trădătorului.

— Este ienicer şi este aşteptat nu departe de aici…

Se întoarse apoi spre acuzat şi-l întrebă ameninţător:

— Mărturiseşti?

— Nu am nimic de mărturisit!

— Să mori, atunci!

— Şi tu odată cu mine, tu dimpreună cu toţi ai tăi! Asta e kismetul vostru!

— Aha, acum te-ai trădat! Legaţi-l!

I se luară armele şi fu legat fedeleş.

— Trebuie să mărturisească faptul că este arnăut sau ienicer, spuse Katombo. Omule, ştii cumva cine este kapudan-paşa sultanului?

— Nurvan-paşa.

— Bun. Eu sunt Nurvan-paşa şi îţi poruncesc să spui adevărul!

— Minţi!

— Aduceţi o torţă aici!

I se aduse lumină.

— Ştii să citeşti? întrebă Katombo.

— Da.

— Aha, un beni soliman care ştie să citească! Ia vezi ce

scrie aici!

Desfăşură un pergament, ţinându-l dinaintea ochilor lui. Prizonierul aruncă o privire pe paşaportul de demnitar al sultanului şi albi.

— Acum mă crezi că sunt Nurvan-paşa?

— Da.

— În genunchi cu tine, câine! Îţi ordon să spui adevărul. Dacă mai spui vreo scorneală, te biciuiesc până-ţi dai duhul!

Prizonierul căzu în genunchi.

— Întreabă, stăpâne! Sluga ta îţi va răspunde!

— Care este numele tău adevărat?

— Nasafi.

— Ce eşti?

— Ienicer.

— Ce cauţi în deşert?

— Îl caut pe mamelucul Omar Bathu.

— Nu eşti singur; cine mai e cu tine?

— Aga ienicerilor împreună cu o sută douăzeci de oameni.

— Unde este?

— Aproape de aici. Poate să vă atace într-un singur minuţel!

— Bun. Stingeţi torţa! Luaţi-vă armele, oameni buni! Adunaţi femeile în mijlocul duarului şi păstraţi-vă calmul! Cine v-a spus de tabăra noastră din oază?

— Aga ştie; eu habar n-am.

— Îţi dăruiesc viaţa, fiindcă ai fost nevoit să asculţi ordinele şi pentru că de daţa asta mi-ai spus adevărul!

Îi scoase legăturile şi-i mai spuse:

— Eşti liber. Du-te la agă şi spune-i că Nurvan-paşa îl invită încoace. Ai să vezi că va renunţa la intenţiile lui.

Hotărârea aceasta avea să-l coste mult pe mameluci, căci Katombo se pripi şi greşi. Fusese prea orbit de poziţia lui de înalt ofiţer al sultanului, gândind că aga şi oamenii lui nu sunt decât o trupă militară obişnuită care va trebui să se supună

uzanţelor unui război civil obişnuit. Făcuse o greşeală foarte gravă, căci aga luase de mult timp hotărârea de a-i considera pe mameluci un neam lipsit de orice fel de drepturi, a căror nimicire şi-o dorea cu orice preţ.

Nasafi o luă la sănătoasa, fugind de-i scăpărau călcâiele. Nici nu se mai gândi la cămilă şi la armele pe care le lăsase în urmă. Nu foarte departe de oază dădu peste ienicerii care se strecurau înspre tabără. La vederea lui, aga se miră până peste poate.

— De ce te-ai întors?

— Ca să-ţi spun că atacul nu mai poate avea loc.

— De ce, mă rog?

— În duar se află kapudan-paşa.

— Nurvan-paşa! Cred că şeitanul ţi-a luat minţile!

— Sidi, el este. Nici eu nu am crezut până ce nu mi-a arătat un pergament al sultanului.

— Când? Acum?

— Da, acum. A observat că lipsisem din tabără şi a aşteptat să mă întorc. A trezit apoi toţi bărbaţii din duar şi i-a pus să mă lege. Am fost nevoit să mărturisesc totul, iar acum m-a trimis să te previn.

— Ce-mi pasă mie de kapudan-paşa? El este ofiţerul sultanului, pe când eu sunt ofiţerul viceregelui. Nu am de ce să ascult de el. Viceregele mi-a ordonat să-l arestez sau să-l omor pe Omar Bathu şi chiar asta am de gând să fac, chiar dacă se va încinge o luptă grea, pentru că acum sunt preveniţi. Pentru că ai trădat îţi vei primi pedeapsa mâine dimineaţă.

— Îndurare, agă! Nu am avut încotro!

— Cine este comandantul tău, el sau eu?

— Tu, sidi. Dar gândeşte-te că îi vei pricinui mult rău viceregelui dacă îl omori pe amiralul flotei sultanului!

— Nu-l omor decât dacă îmi stă în cale. Ai văzut-o pe nevasta mamelucului?

— I-am văzut chipul, căci nu era acoperită de văl, aşa cum cere obiceiul beduinilor.

— Este chiar aşa de frumoasă precum i s-a povestit viceregelui?

— Da. Este desăvârşită ca o hurie a paradisului.

— Atunci, locul ei este în haremul viceregelui! Întoarce-te la Nurvan-paşa şi spune-i că-i cer să mi-l predea pe mameluc, dimpreună cu femeia lui! Dacă se supune, mă retrag paşnic, şi nu mai atac oaza.

— Nu va fi de acord, fiindcă nevasta lui este sora nevestii lui Omar Bathu.

— Ei bine, în cazul ăsta vom ataca. Dacă va fi omorât şi el, vina este numai a lui. Pleacă! Poate îţi retrag pedeapsa.

Nasafi plecă. Dură ceva până se întoarse.

— Ei? îl întrebă aga.

— Sidi, a fost nespus de mânios şi a vrut să mă omoare fiindcă am îndrăznit să-i propun un târg ca ăsta.

— Ce ţi-a răspuns?

— A zis să vii şi să-l iei personal pe mameluc.

— Ştie câţi suntem noi?

— Nu, minţi Nasafi, de frică să nu-şi înrăutăţească situaţia.

— E posibil să creadă că suntem mai puţini decât ei. Îi atacăm! Iar pe tine te iert dacă îmi aduci capetele a trei duşmani omorâţi de mâna ta! Înainte! Înconjurăm tabăra şi când voi da semnalul, atacăm şi omorâm pe oricine ni se împotriveşte. Tot ce găsim va fi al nostru.

Aga îşi dorise să înflăcăreze vitejia ienicerilor cu acest discurs, ceea ce reuşi din plin. Se împărţiră în două cete, pentru a ataca tabăra din toate părţile. Deşertul dormea cufundat în tăcere. Curând, însă, răzbat un ţipătul ca de vultur, şi duarul se însufleţi.

Răsunau voci poruncitoare, scrâşneau afuriseli, bubuiau flinte. Apoi, puştile fură aruncate, şi lupta se purtă numai cu pumnalele. În vacarm se amestecau tot mai multe voci

femeieşti. Biruiră ienicerii; îi întrecuseră în forţe pe mameluci. Lupta lăsase în urmă o scenă înfiorătoare şi atât de inumană, cum se poate vedea numai în Sahara, unde prin vene curge un sânge fierbinte precum arşiţa soarelui care mistuie dunele de nisipuri mişcătoare. Ici şi colo mai vedeai câte un mameluc croindu-şi drum printre corturi, pentru a se pierde apoi în imensitatea pustiului. La ivirea zorilor, totul era sfârşit. Aga stătea în mijlocul duarului, cu rănile sângerând din belşug. Dinainte avea capetele aduse de Nasafi, precum i se poruncise.

— E bine! Ţi-ai ispăşit greşeala! Numără morţii! Nasafi se grăbi să dea ascultare ordinului. Aga se duse la pâlcul de prizonieri. Erau numai femei. În afară de Katombo, grav rănit, nu mai era nici un bărbat. Cei care nu reuşiseră să scape prin fugă, fuseseră ucişi. Said Abdallah şi Omar Bathu căzuseră şi ei victime.

Femeile erau şocate, căci multe dintre ele fuseseră maltratate nemilos de sălbaticii ieniceri. Nu departe de ele se aflau Sobeida şi Ayesha. Sobeida jelea trupul iubitului ei; fetiţa îi fusese şi ea doborâtă de un glonte ucigaş. Cu faţa înecată în lacrimi, Ayesha încerca să stăvilească şuvoiul de sânge care nu contenea să curgă din rănile lui Katombo, care se alesese cu o lovitură de iatagan peste cap, iar acum zăcea la pământ fără cunoştinţă. Suleika, fetiţa lor, dormea netulburată de grozăviile din jur, chiar lângă tatăl ei leşinat.

Aga îşi aruncă privirea ca de oţel peste grămada de femei.

— Cum te numeşti? o întrebă pe Ayesha.

Femeia îşi spuse numele.

— Şi pe bărbatul ăsta cum îl cheamă?

— Este Nurvan-paşa, marele amiral al sultanului, îi replică ea semeaţă. L-ai rănit şi i-ai omorât oamenii. Cumplită soartă te aşteaptă când va afla sultanul!

Căpetenia ienicerilor râse dispreţuitor.

— Eu sunt aga viceregelui. Sultanul nu are ce să-mi facă;

eu nu ascult decât de vicerege.

Se întoarse apoi către Sobeida:

— Cum te cheamă?

— Sobeida.

— Eşti fiica lui Said Abdallah şi nevasta lui Omar Bathu?

— Da.

— Nu mai plânge, căci tristeţea are să ţi se transforme în mare bucurie! Vei merge în haremul viceregelui.

În ciuda lacrimilor, chipul femeii fulgeră de mânie.

— Poate doar moartă!

Scoase cuţitul de la cingătoarea soţului ei mort, dar aga i-l smulse rapid.

— Nasafi!

Ienicerul veni degrabă.

— Îţi dau în grijă femeia aceasta. Trebuie ţinută separat de ceilalţi prizonieri, căci este destinată pentru haremul viceregelui. Supravegheaz-o şi fii atent să nu facă vreo nechibzuinţă!

Sobeida se aruncase în braţele surorii ei, ca să nu poate fi despărţită de ea. Cele două surori se strângeau cu toată puterea lor, dar nu le ajută la nimic, căci fură până la urmă despărţite. Nasafi o duse pe Sobeida la una din cămile, forţând-o să se urce în tahtirevan.

— Ticălosule, omoară-mă! strigă Ayesha, pradă insuportabilei dureri.

— Nu pot. Eşti la fel de frumoasă ca şi sora ta, şi tare aş vrea să te duc şi pe tine în haremul viceregelui, dar nu pot, fiindcă eşti nevasta lui kapudan-paşa. Rămâi cu el să-l oblojeşti.

— Măcar lasă-mă să-mi iau rămas-bun de la sora ea!

— Bine!

Cele două surori nu mai aveau de stat împreună decât un moment, dar fu un moment sfâşietor de trist, între timp, celelalte femei fuseseră urcate pe cămile împreună cu copiii.

Urmau să fie vânduţi. Ienicerii răniţi fură bandajaţi, cei ucişi, îngropaţi. Convoiul se pregătea acum de plecare.

— Despărţiţi-vă! porunci aga celor două surori, apoi vorbi numai cu Ayesha: îţi las toate bunurile lui Nurvan-paşa; nu am nevoie să-l prădez, spune-i că l-am cruţat şi că nu mi-am făcut decât datoria. Nu aţi rămas singuri, căci mulţi de-ai voştri au fugit, dar se vor întoarce îndată ce noi vom pleca din oază. *Salam aleik*, pacea şi mântuirea să fie cu tine şi cu toţi pe care îi iubeşti!

Călăreţii încălecară şi caravana se puse în mişcare, în vaietele şi plânsetele femeilor şi copiilor. Ca un şarpe uriaş o luă prin deşert, spre răsărit, şi în curând nu i se mai văzu capul şi apoi, nici coada. Ayesha rămase cu soţul rănit şi cu copilaşul ei, singură în pustietatea fără de sfârşit.

Căzu în genunchi şi începu să se roage, dar nu ca o mahomedană, ci ca o creştină, la Isa Ben Maryiam, fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ să spună: „Veniţi la mine toţi cei năpăstuiţi şi oropsiţi; eu vă voi mântui!”

Îşi duse apoi soţul la izvor, să-i spele rănile. Apa rece îl făcu să-şi vină în fire; deschise ochii şi o recunoscu pe soţia lui.

— Ayesha! şopti el.

— Aici sunt, iubitul meu!

— Unde este Suleika, fetiţa noastră?

— Aici! E teafără.

— Şi Sobeida?

— A fost luată prizonieră şi dusă de aici împreună cu ceilalţi.

— Omar şi tatăl tău?

— Ucişi. Uite-i acolo.

Întoarse încet capul rănit. Privirea îi căzu pe cele două leşuri, apoi văzu şi trupurile celorlalţi mameluci omorâţi. Priveliştea înfricoşătoare îl făcu să-l piară orice urmă de slăbiciune.

Femeile orientale sunt crescute doar pentru un viitor măritiş. Cum orientalii sunt în mare parte războinici, puţine sunt femeile care nu se pricep să oblojească o rană. Ayesha ştia prea bine ce avea de făcut în asemenea cazuri. Căută ierburi de leac pentru calmarea durerilor; adună un braţ, le mărunţi, picură seva pe rană, puse apoi şi plantele şi-i bandajă capul lui Katombo.

Tratamentul îi făcu bine suferindului. Alunecă într-un somn adânc, care-l ţinu până a doua zi de dimineaţă. Când se trezi, scena care i se oferea privirilor rămăsese neschimbată ca în ajun. Fu nevoit să-şi vină bine în simţiri, după care întrebă:

— Au murit cu toţii?

— Au scăpat doar câţiva.

— De ce am fost cruţaţi noi doi?

— Rangul pe care-l ai ne-a salvat.

— Şi Sobeida, de ce a fost luată?

— Urmează să fie dusă în haremul viceregelui.

— Înghiţi-l-ar focurile gheenei! Te rog, ai grijă de mine şi dă-mi apă proaspătă şi sevă de ierburi tămăduitoare, ca să mă pun pe picioare şi să mă răzbun!

— Ai de aşteptat săptămâni bune de acum încolo.

— Allah este mare şi atotputernic. Şi apoi, am un trup solid. Nu ţi-a fost frică singură în pustietatea asta?

— Mă înspăimântau morţii, iar noaptea trecută hienele şi şacalii au dat târcoale oazei. Oare se vor întoarce toţi cei care au fugit?

— Vor veni când se vor convinge că asasinii au plecat de-a binelea.

Puţinele cuvinte rostite îl obosiră pe suferind. Închise ochii şi aţipi din nou.

Ayesha plecă să caute ierburi pentru el şi curmale căzute pe jos pentru ea şi pentru fiica lor. Aşa se petrecu ziua; veni seara, apoi urmă încă o noapte. Animalele pe care ienicerii le

abandonaseră în urma lor, se descurcaseră singure; găsiseră apă, curmale şi iarbă din belşug.

Din cauza arşiţei, leşurile răspândeau o duhoare imposibil de respirat. Dar Ayesha era pândită şi de altă primejdie: mirosul de carne moartă atrăgea hienele, şacalii şi vulpile deşertului. Mai mult ca sigur că în noaptea aceasta, Ayesha ar fi avut de furcă, dacă ar fi rămas tot singură. Dar, spre miezul nopţii, se auzi un fâsâit şi apoi apăru o umbră omenească; Ayesha se sperie la început, dar apoi îi veni inima la loc — era unul din mamelucii fugiţi.

Cercetă mai întâi trupurile celor ucişi, apoi veni înspre locul unde se aflau supravieţuitorii. Se opri şovăind, dar chemarea Ayeshei îl linişti.

— *Allah akbar!* Mai sunt supravieţuitori? Nu te-a văzut ienicerul?

— Nu e vorba despre asta; mi-a lăsat viaţa cu bună ştiinţă.

— Şi Nurvan-paşa?

— E rănit. Eu şi copilul meu suntem teferi.

— Unde sunt celelalte femei cu copiii?

— I-a luat aga cu el. Femeile vrea să le vândă pentru haremuri, iar copiii, negustorilor de sclavi.

— Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Dacă aş fi avut nevastă, aş fi plecat după el, fiindcă văd că mai sunt cai şi cămile. Am numărat morţii şi lipsesc trei dintre ei. Au fost luaţi prizonieri?

— Nu.

— Înseamnă că au fugit şi se vor întoarce, de îndată ce vor fi siguri că duşmanul a plecat. Am să încerc să văd dacă sunt prin apropiere. Le voi dau un semnal pe care ei îl cunosc.

Plecă să caute o rababă. Scoase câteva măsuri, apoi repetă operaţia de câteva ori. Rezultatul nu se lăsă aşteptat prea mult; în curând apărură trei mameluci, care se strecuraseră înapoi spre oază, aşteptând să fie siguri că nu mai era picior de duşman pe acolo.

Îi informă despre situaţia în care se afla tabăra. Cei trei îşi ostoiră mai întâi foamea şi setea după care se apucară de treabă. Erau băieţi tineri, nu avuseseră femeie sau copil de apărat şi tocmai aceasta fusese pricina din care izbutiseră să fugă. Din aceeaşi cauză nici nu se luaseră după ieniceri; dacă ar fi avut în tabără vreo rudă apropiată, nu i-ar fi cruţat pe mişei. Fiul deşertului, războinic şi luptător înnăscut, nu se dă înlături să urmărească o caravană inamică de unul singur şi ştie să aştepte momentul cel mai potrivit pentru a-şi pune planurile în aplicare. Şi nici o vulpe nu e mai şireată, nici o panteră mai însetată de sânge şi nici un leu mai curajos în faţa morţii decât el.

Cei patru hotărâră să rămână locului, să-şi vindece rănitul şi să străjuiască oaza.

În aceeaşi noapte îşi îngropară morţii pe care ienicerii îi lăsaseră pradă sălbăticiunilor deşertului.

8. Viaţă pentru viaţă

Câteva luni mai târziu, în Bulak, suburbia oraşului Cairo, îşi făcea intrarea o caravană mică, formată doar dintr-o femeie cu copilul ei şi din cinci bărbaţi. Unul din ei avea chipul foarte palid, însă privirea îi era aprigă precum focul sălbatic.

Îşi lăsă nevasta şi copilul în grija însoţitorilor săi şi o luă spre strada el Kantareb, oprindu-se în faţa unui palat păzit de o santinelă oacheşă.

— A cui este casa aceasta? întrebă el straja.

— A khedivului, Allah să-l aibă în pază! Înăuntru locuieşte cadiul şef, pe care îl trimite în fiecare an sultanul, Allah să-i lumineze chipul, ca să împartă dreptatea între el şi vicerege.

— Cum îl cheamă pe cadiul cel nou, căci ştiu că a fost schimbat?

— Are un nume lung cât apele Nilului, dar noi îi spunem doar Abu Mossalem.

— Este acasă?

— Este în odaia cu divanul, căci acum este ora când stă de vorbă cu orice credincios care vine să-i ceară dreptate! Vrei să intri la el?

— Da.

— Mergi, dară, şi fie ca Allah să-ţi binecuvânteze vorbele!

Katombo intră; urcă scara cu trepte învelite în covoare scumpe de Smirna. Sus era un eunuc înveşmântat în straie bogate. Pumnalul care-i apărea la brâu era acoperit cu aur, iar pistoalele erau încrustate cu argint.

— Ce doreşti? îl întrebă pe noul sosit.

— Vreau să vorbesc cu cadiul.

— Cine eşti?

— Îi voi spune chiar eu personal.

— Trebuie să-mi spui mie. Fără permisiunea mea, nu poţi intra la el.

— Unde este divanul lui?

— Acolo.

Arătă cu mâna stângă spre o uşă, iar pe cea dreaptă o ţinea întinsă, semn că permisiunea de a intra putea fi cumpărată numai cu un bacşiş.

— Vrei bacşiş? îl întrebă Katombo.

— Nu ştii că o mână întinsă înseamnă o uşa deschisă?

— Iar tu nu ştii că Profetul spune „mâna lacomă a servitorului păgubeşte stăpânul”? Vai de ce-l care-şi vinde dreptatea pe aur şi argint! Nu primeşti nimic de la mine.

— Nici tu nu intri la cadiu.

— Ba am să-ţi dovedesc că am să intru.

Îi trase nemernicului o lovitură care-l lăsă lat la podea. Dar, cât ai clipi, acesta se ridică şi dădu să-l înjunghie pe Katombo cu pumnalul. Katombo, însă, îl prinse straşnic de mâna în care ţinea cuţitul şi-l strânse până-l făcu să dea drumul armei.

Se deschise atunci şi uşa divanului, iar în prag apăru însuşi cadiul.

Katombo se întoarse iute cu spatele, pentru a nu fi recunoscut.

— Câine, cum ai îndrăznit, strigă cadiul, şi-şi scoase iataganul.

Cel strigat se întoarse.

— Întrebarea ta e justă. Câinele acesta a îndrăznit să-mi ceară bacşiş, cu toate că tu nu erai plecat de acasă, şi a scos pumnalul împotriva mea. Să-l omor sau preferi să-l dai chiar tu pe mâna călăului?

— Omule, eşti posedat de djinul cel rău, sau ce ai? Lasă că-ţi revii tu cu o bătaie zdravănă la tălpi! Cine eşti?

— Priveşte!

Katombo îşi dădu pe spate gluga.

Cadiul se dădu îndărăt speriat până peste poate.

— *Mashallah!* Kapudan-paşa!

— Da, eu sunt. Ai timp pentru mine chiar şi fără bacşiş?

— *Salam aleik!* Intră, stăpâne!

— Cum rămâne cu omul ăsta care cutează să vândă dreptatea şi bunul tău renume pe bani?

— Nu va scăpa de pedeapsă. Hai, intră cu mine!

Eunucul îşi puse la loc pumnalul, tremurând din toate încheieturile. Cei doi intrară în divan, unde se aflau mai mulţi bărbaţi şi câteva femei acoperite cu văluri.

— Ieşiţi şi aşteptaţi să vă chem eu! le porunci cadiul. Plecară. Katombo fu nevoit să se aşeze în dreapta cadiului, pe o treaptă mai înălţată şi acoperită cu un covor splendid de caşmir. Cadiul bătu din palme, şi imediat apărură doi sclavi negri cu ciubucuri şi cafele aromitoare.

Cadiul fu primul care deschise discuţia.

— Ştii că sultanul a trimis un emisar să te caute aici, în Kahira?

— Am auzit ceva.

— Primiseşi concediu pentru două luni şi nu te-ai mai întors. Sultanul s-a interesat şi pe lângă khediv.

— Şi ce răspuns i-a dat khedivul?

— A spus că ai fost doar o singură dată pe la el şi că ai dispărut apoi. Corabia cu care ai venit şi care trebuia să te aştepte a plecat de mult la Istanbul. Îmi îngădui să te întreb pe unde ai zăbovit tot acest timp?

Katombo îşi luă fesul de pe cap.

— Vezi rana aceasta? Cadiul se minună.

— *Mashallah!* Ai fost rănit şi bolnav? Cine a îndrăznit să ridice mâna asupra faimosului amiral al sultanului?

— Am venit la tine să-mi faci dreptate. Îl vei pedepsi pe făptaş?

— Allah e mare şi mâna mea e puternică. Câinele nemernic merită să-şi piardă capul; spune-mi cum îl cheamă!

— Nu-l vei pedepsi, spuse Katombo îndoit.

— De ce nu? Îţi jur pe barba Profetului că-şi va primi răspata! Spune-mi cum îl cheamă! Voi pune să fie arestat, chiar de s-ar ascunde în cel mai îndepărtat cotlon din Sahara.

— Nu ai de ce să-l cauţi în Sahara, fiindcă locuieşte chiar aici, în Kahira. Este viceregele.

Cadiul se îngrozi.

— Allah să ne apere sufletele! Cum a fost posibil ca viceregele să-l atace pe kapudan-paşa?

— Nu el a făcut-o, ci ienicerii săi.

— Unde s-a întâmplat grozăvia?

— În oaza unde mă dusesem să-mi vizitez un prieten.

— Aga a lipsit trei luni fără ca nimeni să ştie unde este. Să fi fost acolo?

— Da.

— V-a atacat ştiind că eşti acolo?

— Da, ştia. Chiar eu i-am trimis vorbă şi l-am avertizat.

— Înseamnă că a acţionat din ordinul khedivului şi că prietenul tău era mare duşman al viceregelui. Cine era?

— Îl cunoşti pe Omar Bathu?

— Principele mamelucilor, cel bogat şi viteaz?

— Da. Soţia lui este sora soţiei mele. Dar pe Said Abdallah îl cunoşti?

— Marea căpetenie a navigatorilor? El l-a ucis demult pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan. Khedivul urmărea să-l omoare, dar a reuşit să scape cu ajutorul unui tânăr reis, care era faimos pentru vitejia lui şi căruia i-a dat de soţie pe una din fiicele lui.

— Acest reis sunt eu.

— Tu? se miră cadiul.

— Da, eu. Mudirul din Assuan o răpise pe sora nevestei mele; fata era logodnica principelui mamelucilor. Am eliberat-

o din mâinile mudirului, el m-a urmărit, ne-am luptat şi a căzut în luptă. Eu am fugit cu Abdallah, iar Omar Bathu a fost nevoit să se ascundă în deşert de furia viceregelui, care vroia să-l omoare. Acum trei luni am fost cu Abdallah şi cu soţia mea în vizită la mameluc. Am fost atacaţi de aga ienicerilor, trimis de khediv, care a omorât toţi bărbaţii şi a luat cu el femeile şi copiii.

— Aşadar, Said Abdallah şi Omar Bathu sunt morţi?

— Întocmai, scrâşni Katombo. Dar mă voi răzbuna.

— Pe cine?

— Pe ucigaşii lor. Tu mă vei ajuta.

— Totul s-a petrecut din ordinul viceregelui. Mai bine spune dacă pot să mă ating de el.

— Mi-ai promis pe barba Profetului că-mi vei face dreptate. Nu ştii, oare, că un credincios nu are voie sa încalce vreodată acest jurământ?

— Îl voi respecta cât îmi va sta în puteri, căci Allah ştie că un om nu poate face mai mult decât i s-a dat. Povesteşte-mi totul de-a fir a păr!

Katombo îi povesti cadiului aventurile sale din Egipt cu atâtea detalii cât consideră el că e necesar. Cadiul rămase apoi căzut pe gânduri minute în şir. Într-un sfârşit, spuse:

— De fapt, cine este ucigaşul? Viceregele nu e, pentru că nu cunoştea situaţia în amănunt. Nici aga nu e vinovat, căci nu şi-a făcut decât datoria de soldat. Nu există nici un vinovat, aşa că este ca şi cum nu aş fi făcut nici un jurământ.

Katombo nu putu să ia în nume de rău concluzia şireată la care ajunsese cadiul, fiindcă atacul îl ţintise numai pe Omar Bathu, iar aga îi spusese că avea să se retragă paşnic dacă mamelucul îi va fi fost predat. Toată povestea lua un aspect pur personal, care nu intra sub incidenţa autorităţii publice şi care cerea tot răzbunare personală.

— Eşti foarte înţelept, o, cadiule, căci te pricepi să întorci un jurământ în aşa fel încât Allah să nu-l mai poată auzi. Dar

mai bine spune-mi dacă mă vei apăra în cazul în care mi-aş atrage ura khedivului?

— Da, te voi apăra.

— Acesta are dreptul de a lua văduva mamelucului în haremul său, împotriva voinţei ei?

— Nu are nici un drept, căci doar nu este o sclavă care să poată fi vândută.

— Cu asta a luat sfârşit discuţia noastră. Allah să te aibă în grijă!

Se ridică. Cadiul făcu la fel, dar îl mai reţinu puţin.

— Unde locuieşti?

— Stau încă în caravanserai cu toţi ai mei.

— În acest caz te rog să vii în casa mea şi să te simţi ca la tine acasă.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, mă voi supune.

— Şi mai chibzuieşte la ce ai de gând să faci, căci khedivul nu este un supus direct sau vreun funcţionar al sultanului, ale cărui puteri adesea nu sunt chiar aşa de întinse cum par la prima vedere. Iată ce face ca sarcina mea să fie atât de dificilă. Adu-i pe ai tăi aici şi te voi ajuta cât îmi va sta în putere.

Katombo se înapoie în caravanserai şi-i aduse pe Ayesha, copilul şi servitorii în casa cadiului, după care plecă singur spre palatul viceregelui.

Era o situaţie puţin obişnuită pentru rangul său. De obicei, în ţările calde, un om de rang foarte înalt nu umblă decât însoţit de un alai numeros de servitori. Pentru fiecare îndeletnicire în parte există câte un om însărcinat special, care are la rândul său o mulţime de subordonaţi, ceea ce face ca plimbările în public ale stăpânului să fie adevărate parăzi. Cuvântul plimbare nu este tocmai corect, fiindcă nici un stăpân nu va merge vreodată la pas pe străzi publice, ci va ieşi ori călare, ori în litieră. Faptul că, în ciuda rangului său, Katombo se dusese pe jos la castelul khedivului avea motive

diferite: pe de o parte, concepţiile sale occidentale; pe de altă parte, nici nu avea la dispoziţie servitori. Dar mai era ceva. Mergea neînsoţit de vreun alai strălucitor şi aceasta avea să fie, o lovitură dată consideraţiei pe care ar fi trebuit s-o arate viceregelui.

Khedivul tocmai se îmbăiase. Se tolănise pe divanul său îmbrăcat în mătase albă şi fuma. Tunica lui roşie sclipea de briliante. La turban îi strălucea o broşă, care părea să valoreze mai multe sute de mii. Sabia de Damasc, aşezata pe jos, lângă el, avea mânerul încrustat cu diamante şi cu pietre preţioase din cele mai rare.

Stăpânitorul Egiptului era în toane proaste. În faţa lui stătea aga ienicerilor, comandantul superior al poliţiei viceregelui, care îi dădea raportul zilnic; trebuie că se întâmplaseră multe care îi stârniseră mânia viceregelui.

Deodată se apropie un sclav, făcând numai plecăciuni.

— Ce vrei, câine? îl întrebă viceregele.

— Stăpâne, un om care spune că se numeşte Nurvan-paşa vrea să vorbească cu tine, o, soare al înţelepciunii!

Viceregele tresări. Aruncă agăi o privire întunecată.

— Vezi că nu l-a înghiţit pustiul? Dacă ar fi murit împreună cu ceilalţi nu ne-ar mai fi deranjat acum.

Aga lăsă privirile în pământ.

— Stăpâne, nu puteam să ştiu care ţi-e voia!

— O slugă bună trebuie să ştie mereu care e voia stăpânului său. Spune-i să intre!

Katombo intră.

Înclină doar puţin din cap şi-şi duse mâna dreaptă la inimă, ca semn de respect.

Khedivul îl întâmpină cu o mişcare leneşă din mână.

— *Salam aleik!* Amiralul sultanului este binevenit în casa mea. Ce pricină ţi-a purtat paşii înspre mine?

— Nu am venit în calitate de înalt trimis al prea-puternicului meu stăpân, ci cu o afacere personală.

Îi aruncă agăi o privire aprigă, apoi se uită întrebător la vicerege. Acesta pricepu întrebarea nerostită şi îl lămuri:

— Omul este mâna mea dreaptă. Poţi să vorbeşti ca şi cum ai fi singur cu mine.

— Îngăduie-mi, atunci, să mă aşez!

Împinse cu piciorul o pernă lângă khediv şi se aşeză. Viceregele neglijase să-i ofere un loc, aşa că fu nevoit să înghită corecţia pe care i-o făcuse kapudan-paşa.

— Aşază-te şi dă-i drumul! spuse el cu voce calmă, dar cutele frunţii arătau că nu-i căzuse prea bine purtarea mândră a celuilalt.

— Spui că acest om este mâna ta dreaptă, începu Katombo. De ce a ridicat-o împotriva mea?

—Asupra ta? se miră khedivul. Vorbeşte mai desluşit!

Katombo îşi scoase fesul.

— Priveşte rana pe care mi-a pricinuit-o mâna ta dreapta!

— Aga al meu ţi-a pricinuit o rană?

— Întocmai, şi tu o ştii de mult!

— Ba nu am aflat decât acum. Se întoarse către agă:

— Sabia ta a făcut rana asta?

— Nu, îi răspunse cel întrebat.

Viceregele se întoarse cu un aer satisfăcut spre paşă.

— Ai auzit, da? Să ştii că aga nu mă minte niciodată, fiindcă ştie că altfel se poate trezi cu capul acolo unde îi stau picioarele.

— Nu minte şi cu toate astea, nici nu spune adevărul, căci din ordinul lui am văzut eu moartea cu ochii.

— Povesteşte-mi! Cele ce mi-ai spus sună extraordinar de misterios, dar poate că-mi vei dezlega misterul.

— Cunoşti prea bine care e misterul, îi răspunse Katombo cu sânge rece. Nu am să te fac să-ţi pierzi preţiosul tău timp cu ceva inutil. Aga ăsta al tău mi-a omorât prietenii în deşert. Recunoaşte că totul s-a întâmplat din ordinul tău!

— Cum se numeau prietenii tăi?

— Said Abdallah şi Omar Bathu.

— Ce aud nu prea este în favoarea ta. N-ai putut să-ţi găseşti şi tu prieteni mai buni?

— Erau prieteni cum niciodată nu voi mai avea.

— Erau ucigaşi! L-au omorât pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan, aşa că trebuia să moară şi ei. Nu cunoşti ce spune Coranul: „sânge pentru sânge, ochi pentru ochi”?

— Nu l-au omorât mişeleşte, ci l-au biruit în luptă dreaptă. Mudirul îi răpise lui Said Abdallah fiica şi a ridicat şi arma împotriva lui, cu toate că acesta voia să-l cruţe. Iar mamelucii ce ţi-au făcut, de ai pus să fie omorâţi, dimpreună cu Omar Bathu şi cu Said Abdallah?

Khedivul turbă.

— Câine, cum îndrăzneşti să vorbeşti cu mine?

— Câine?! Ai tupeul să-l faci câine pe Nurvan-paşa, amiralul marelui sultan?

— Nu e vorba de tupeu; un simplu semn de-al meu poate să însemne pieirea ta.

— Nu-mi eşti nici comandant şi nici stăpân. Mă doare-n cot de semnul tău, ca şi de ameninţarea ta. Murdirul a fost împuşcat de Said Abdallah în legitimă apărare, pe când Omar Bathu a fost ucis hoţeşte!

— Dovedeşte!

— Cuvântul meu e de ajuns! îi ţinu semeţ piept Katombo.

— De unde ştiu eu că nu minţi?

— Pentru că am fost de faţă la fiecare bătălie. Eu sunt soţul fiicei lui Said Abdallah şi mă numesc de fapt Katombo.

— Katombo! strigă khedivul, ridicându-se pe jumătate. Deci tu eşti ucigaşul care a evadat de la noi odinioară?

— Te înşeli. Nu sunt nicidecum ucigaş. Am fost atacat de mudir şi nu am făcut decât să mă apăr!

— L-ai înşelat şi l-ai omorât pe cel care a stat în acest loc înaintea mea. Eşti un nelegiuit, iar eu te voi judeca.

— Te înşeli din nou. Eu sunt Nurvan, kapudan-paşa

sultanului, şi cel care se atinge de mine are de-a face cu sultanul.

— Eşti Nurvan-paşa, dar mai înainte ai fost şi supusul meu, căci te-ai născut în Egipt şi ai fost reis pe fluviul sfânt.

— Am fost reis, dar de născut m-am născut într-o ţară străină şi foarte îndepărtată. Nu sunt supusul tău şi mă aflu în faţa ta pentru cei ucişi. Unde este Sobeida, soţia lui Omar Bathu?

— Nu ştii că un credincios nu vorbeşte niciodată despre vreo femeie?

— Tu nu eşti nici un necredincios, căci i-ai vorbit despre ea agăi tale. Morţii nu mai poţi să-i învii, dar pe Sobeida, sora soţiei mele, ai să mi-o dai!

Se ridicase şi stătea acum cu o ţinută poruncitoare dinaintea celui pentru care toţi supuşii egipteni erau precum sclavii. Viceregele se ridicase şi el, ducând mâna la sabie.

— Nu o vei mai revedea niciodată pe Sobeida!

— O revendic pe Sobeida împreună cu toate bogăţiile pe care aga le-a jefuit de la principele mamelucilor.

— Revendici! Ha, un singur semn de-al meu te-ar transforma în ţărână! în faţa mea nu stai ca ofiţer al sultanului, ci ca ucigaş al mudirului. Şi dacă termin cu tine acum cine o să ştie pe unde ţi-au rămas oasele? De ce vii la mine ca un derviş nenorocit şi nu cu însoţitori pe măsura unui kapudan-paşa? Pot să-ţi iau capul fără să afle nimeni nimic niciodată.

— Greşeşti. Cadiul ştie că am venit la tine. Mă aşteaptă să revin şi-l va anunţa de îndată pe sultan dacă nu m-aş mai întoarce.

— Aşa crezi? Îţi închipui că stăpânul Egiptului tremură în faţa unui cadiu? Cine eşti tu? Un hagiu sau un cerşetor care a venit de unul singur la mine. Agă, pe el!

Katombo duse mâna la sabie.

— Chiar crezi că eu, kapudan-paşa, mă tem de

stăpânitorul Egiptului? Retrage-ţi ordinul, altfel mă obligi să mă răzbun personal pentru uciderea alor mei!

— Cutezi să-l ameninţi pe conducătorul Egiptului chiar în palatul său? Pe el, agă!

Aga întinse braţul, dar chiar în acelaşi moment sclipi sabia lui Katombo, iar capul ienicerului zbură cât colo. Trupul fără cap se mai zbătu câteva clipe, umplând podeaua cu un şuvoi de sânge.

— Iată cum ştie kapudan-paşa să mânuiască sabia, când este constrâns să încalce pacea unei case.

Şterse sabia însângerată de perna pe care stătuse şi o vârî la loc în teacă.

De spaimă şi uimire, viceregele nu fusese în stare să facă o mişcare. Într-un sfârşit, îşi veni în fire.

— Ucigaşule! tună el şi se năpusti asupra lui Katombo, cu sabia scoasă din teacă.

Katombo pară lovitura cu atâta forţă, încât sabia viceregelui zbură cât colo. Atunci, khedivul duse mâna la şalul care îi servea drept brâu şi scoase un pistol. Trase, dar Katombo se feri cu o mişcare iute ca fulgerul; glontele trecu şuierând chiar pe deasupra capului său. Detunătura armei alarmă servitorii aflaţi prin apropiere, făcându-i să se bulucească speriaţi în odaie.

— Arestaţi ucigaşul şi legaţi-l! porunci khedivul, spumegând de furie.

Katombo scoase iarăşi sabia.

— Staţi! strigă el sever. Eu sunt Nurvan, kapudan-paşa sultanului. Am fost în legitimă apărare! Cel care se atinge de mine este un om mort!

Felul ameninţător în care rostise cuvintele şi ţinuta lui care impunea respect îi dezarmă pentru câteva clipe pe servitori, de altfel mare parte dintre ei fiind eunuci deloc războinici. Katombo profită de cele câteva momente de zăpăceală şi plecă. Khedivul turba de înverşunare, dar, când

servitorii îşi reveniră, în sfârşit, şi dădură să îndeplinească ordinul stăpânului lor, fu prea târziu. Katombo dispăruse deja în forfota mulţimii de trecători din faţa palatului.

Viceregele mai trase o împuşcătură ţintind în servitorii săi; pe unul chiar îl doborî. Dădu apoi ordin să fie adus de urgenţă la el cadiul.

În tot acest răstimp, cadiul îl aşteptase pe Katombo să se întoarcă.

— Cum a mers? îl întrebă de îndată ce-l văzu apărând. Privirea ţi-e tulbure de mânie. Arăţi de parcă s-ar fi întâmplat o mare nenorocire.

— Sabia asta poartă încă sângele cald al asasinului, îi răspunse scurt cel întrebat.

— Ce ai făcut? Pe cine ai omorât?

— Pe aga ienicerilor.

— *Allah akbar*, Allah e mare, dar îndrăzneala ta e şi mai mare. Unde l-ai omorât?

— În palat, chiar sub ochii viceregelui.

Cadiul păli.

— Eşti un om pierdut.

— Eu? Kapudan-paşa?

— Da. Nici eu şi nici sultanul nu mai avem cum să te salvăm. Ai încălcat pacea casei viceregale şi l-ai ucis pe mai marele administraţiei poliţieneşti din imperiu. Vei cădea pradă răzbunării şi jurisdicţiei viceregelui.

— Nu sunt supus acestei jurisdicţii.

— Ba eşti!

— Nu mă supun.

— Vei fi silit.

— Mă vei apăra. Nici un khavas de-al viceregelui nu are voie să intre în casa ta.

— *Mashallah*, aşa este! Vei sta la mine, dar imediat ce vei depăşi pragul casei mele, vei fi arestat.

— Voi fi prevăzător. Chiar acum voi scrie o înştiinţare

demnă de toată încrederea către sultan. El urmează a hotărî ce este de făcut.

— Îi voi scrie şi eu, dar tot nu pot să-ţi ascund temerile mele. Sultanul trebuie să ţină seama şi de părerea khedivului.

— Să asculte de el şi nu de amiralul său?

— Da, însă prevederea este mult mai necesară.

Iată că îşi făcu apariţia şi trimisul viceregelui, care venise după cadiu. Acesta se supuse imediat şi purcese înspre palatul viceregal, însoţit de o suită foarte numeroasă.

Trecu mult timp până ce se întoarse. Figura lui nu lăsa loc de prea multe speranţe.

— Se va întâmpla aşa cum am spus eu. Khedivul a cerut să te predau imediat.

— L-ai refuzat?

— Da.

— Şi el ce a spus?

— A fost nevoit să admită că dreptul civil îţi dă voie să te refugiezi în casa mea. Dar va ţine casa sub strictă supraveghere. Khavasii însărcinaţi cu încercuirea casei sunt deja pe drum.

— Nu mă îngrijorează deloc, pentru că nu am să ies din casă până ce nu va veni hotărârea sultanului.

— Khedivul o va primi înaintea ta.

— Cum adică?

— A trimis deja un sol la Istanbul, care să te reclame în numele viceregelui şi să ceară predarea ta.

— Pe cine a trimis?

— Un bărbat al cărui rang va atârna greu în faţa sultanului...

— Cumva vizirul său?

— Ai ghicit. Poţi să-ţi închipui că raportul venit din gura acestui înalt funcţionar, care pe deasupra este şi un diplomat abil, va avea mai mult succes decât scrisoarea ta.

— Ai dreptate. Sultanul este cam slab de înger. Ai auzit de

contele von Hohenegg, pe care l-am luat eu prizonier odinioară pe vaporul „Eagle”?

— Orice turc cunoaşte această faptă de vitejie, în urma căreia tu ai devenit cel mai bun căpitan de nave de război al sultanului!

— Contele îşi atrăsese ura sultanului, iar eu credeam că-l va nimici. Dar nemernicul a ştiut să dea o asemenea întorsătură situaţiei prin viclenia lui, încât sultanul i-a dat drumul. Mi-e teamă că momentul acesta de slăbiciune îmi pune acum viaţa în pericol.

— Îţi împărtăşesc temerile, dar voi fi alături de tine atât cât voi putea. Bineînţeles că şi khedivul îşi închipuie că spre Istanbul va pleca şi un sol trimis de tine. Este de aşteptat ca trimisul tău să aibă de furcă.

— Se prea poate. Nu există nici un mijloc de a-i împiedica?

— Am un servitor de încredere pe care ne putem bizui. Sigur că nu trebuie să predea el personal mesajul tău. Cui ar trebui să înmâneze scrisoarea?

— Marelui vizir, care îmi este prieten.

— Apucă-te iute şi scrie! De celelalte mă îngrijesc eu. Allah să ne binecuvânteze paşii!

— Ai vorbit cu viceregele despre Sobeida?

— Da.

— Şi ce răspuns ţi-a dat?

— A spus că ne va anunţa diseară ce hotărâre a luat.

— O va păstra în haremul său, iar eu nu am cum să o eliberez.

— Părea că are de gând să o elibereze chiar în seara ta. Aşteaptă până diseară, când vei primi răspunsul.

Era aproape miezul nopţii. Locuitorii din Cairo dormeau. Doar ici şi colo se mai vedea câte o siluetă înveşmântată în alb ieşită pe prispa casei pentru a sorbi răcoarea binefăcătoare a nopţii. Deodată, pe uliţele cufundate în tăcere apăru o litieră purtată de patru oameni. În frunte

mergea un ofiţer de ieniceri. În faţa palatului unde locuia cadiul, porunci oprirea şi bătu.

Se deschise o ferestruică mică, îndărătul căreia apăru chipul unui bărbat.

— Binecuvântată fie-ţi noaptea! salută ienicerul. Eşti straja acestei case?

— Da. Care ţi-e dorinţa, domnule?

— Stăpânul tău, cadiul, s-a culcat?

— Este în foişor; lucrează.

— Cadiul găzduieşte cumva un sidi cu numele Nurvan-paşa?

— Da.

— El s-a culcat?

— Nu ştiu, trebuie să văd.

— Trezeşte-l şi deschide!

— La ora asta târzie? Nu pot. Stăpânul se va mânia rău pe mine.

— Nu vreau să intru, ci doar să predau litiera asta.

— Cine e înăuntru?

— O persoană pe care o aşteaptă paşa.

— Cine a trimis-o?

— Viceregele.

— Atunci, deschid imediat. Dar nu intră decât cei care poartă litiera, care se vor retrage apoi de îndată!

— Nu voi trece pragul casei, dar nici tu nu ai voie să deschizi litiera decât în prezenţa lui Nurvan-paşa. Spune-i doar că viceregele îi trimite ce i-a cerut!

Uşa se deschise; cei patru duseră litiera în curte, apoi se îndepărtară în tăcere, conduşi tot de ienicer.

Negrul nu îndrăznea să se apropie de litieră. Se duse la chioşcul unde se afla cadiul, singur printre cărţile sale, scriind cu zel ceva.

Auzind că intrase cineva la el, se întoarse iritat.

— Ce doreşti? Nu ştii că am cerut să nu fiu deranjat?

Negrul se aruncase la podea; nu îndrăzni decât să ridice puţin capul.

— Ştiu, stăpâne, dar sunt nevoit să te tulbur, fiindcă viceregele a trimis o litieră.

— O litieră? Pentru cine?

— Pentru Nurvan-paşa. Nu este goală!

— Dar cine e înăuntru?

— Nu ştiu. A adus-o un ofiţer ienicer şi mi-a poruncit să nu mă uit înăuntru. Mi-a spus să anunţ că viceregele a trimis ce i-a cerut Nurvan-paşa.

Cadiul se ridică uimit.

— Du-te acum înapoi la postul tău!

Negrul o luă înspre uşă mergând cu spatele şi făcând plecăciune după plecăciune. Cadiul se duse neîntârziat în camera unde se afla Katombo, care tocmai stătea alături de Ayesha, vorbind despre cele petrecute în ziua ce tocmai se încheia. Katombo auzi paşi apropiindu-se şi ieşi fuga să vadă cine era.

— A, tu erai? întrebă el surprins, când îl recunoscu pe cadiu.

— Eu. Văd că sufletul tău nu-şi poate găsi odihnă. Vino cu mine în curte!

— Ce să fac acolo?

— Să vezi o litieră trimisă de vicerege.

O presimţire cumplită îi strânse inima lui Katombo. Cei doi se duseră în curte. Deschiseră litiera. La lumina lunii văzură chipul nefiresc de palid al unei femei, ai cărei ochi larg deschişi îi fixau reci şi inexpresivi.

— Sobeida! strigă Katombo, încremenind de spaimă.

— Sobeida, fiica lui Said Abdallah şi soţia lui Omar Bathu? şopti cadiul speriat.

— Da. Viceregele a pus să fie ucisă!

Cadiul îşi reveni din sperietură.

— Nu poţi să fii convins că aşa a făcut. E foarte posibil să

se fi aruncat singură în ghearele morţii. E foarte posibil să fie încă în viaţă. Hai să vedem în ce stare este. Porunceşte să fie chemată şi soţia ta!

— Nu. Ayesha ar muri de supărare. Lasă-mă să o duc într-o cameră liniştită!

— Vino!

Katombo luă în braţe leşul înfăşurat în veşminte. Cadiul porunci negrului să tacă şi să ducă de acolo litiera. Se duseră apoi amândoi într-o odaie, pe care cadiul o lumină cu mâna lui şi unde puteau sta fără să fie tulburaţi de nimeni. Katombo puse cadavrul pe covor.

— Nu mai trăieşte, mâinile îi sunt reci şi ţepene. Cadiul puse şi el mâna.

— E moartă. Dar este nefiresc de ţeapănă. Nu cred că s-a săvârşit de moarte bună.

Katombo aduse opaiţul mai aproape şi cercetă cu atenţie leşul. Deodată, îi veni în minte o bănuială.

— Uită-te la nas. Nările îi sunt larg deschise şi foarte vineţii.

— Şi ce vrei să spui cu asta? întrebă cadiul.

În loc de răspuns, Katombo lumină un inel de o frumuseţe deosebită pe care îl purta Sobeida:

— Acesta este inelul mamelucului. Îl purta întotdeauna, fără să-l dea vreodată cuiva. Odată mi-a povestit că inelul conţinea o pulbere fină, pe care i-o preparase un vraci înţelept. Dacă îl prizezi, poţi să mori, mai repede sau mai încet, depinde câtă pulbere din aceasta otrăvitoare ai tras pe nări. Este o otravă fără leac sau scăpare.

— Şi unde e pulberea?

Katombo scoase inelul de pe degetul Sobeidei.

— Vezi că nu are nici o piatră, ci doar sigiliul mamelucului, sub care se află o capsulă care ascunde pulberea otrăvitoare.

— Deschide-o!

— E periculos. Acoperă-ţi nările şi gura!

Se legară amândoi cu o panglică la gură şi la nas, apoi Katombo deschise capsula. Înăuntru era o pulbere fină albăstruie, peste care mai era o bucăţică de hârtie, pe care se vedea desluşit cuvântul „păr”.

— Ce să însemne asta? se miră cadiul.

— Sunt sigur că Sobeida a luat inelul de la Omar Bathu, după ce acesta a murit. Ştia că eu cunosc secretul inelului şi că voi ghici imediat felul în care a murit, dacă-l voi vedea pe degetul ei. A bănuit că-l voi deschide şi de aceea a pus bileţelul înăuntru. Probabil că înainte de a muri a ascuns în păr ceva care ne va da vreo explicaţie. Hai să căutăm!

Despletiră cozile bogate ale răposatei şi se dovedi că bănuielile lui Katombo fuseseră întemeiate. În plete se ascundea un bileţel împăturit. Katombo îl desfăcu şi citi:

„Lui Katombo, în această seară trebuie să devin femeia ucigaşului, fiindcă s-a hotărât să mă predea celui care m-a cerut înapoi, adică ţie. Cu cinstea răpită nu voi mai putea trăi, aşa că m-am hotărât să mă omor, îţi va trimite leşul meu, iar tu vei găsi aceste cuvinte: Sărut-o pe Ayesha! Rămâneţi cu bine şi răzbunaţi moartea mea şi a celor dragi mie!

SOBEIDA

.”

Katombo încleştă pumnii, scrâşnind de mânie.

— Mă duc să-l omor.

— Nu vorbi la mânie. Uiţi că nu poţi să părăseşti casa mea şi că nu poţi să omori un khediv la fel de uşor precum un fellah sau un arab din deşert?

— Şi de ce nu? Are cumva mai multe vieţi? Sau, inima lui nu poate fi străpunsă de oţelul glontelui?

— Este la fel de muritor ca oricare altul, dar răzbunarea asta te poate costa şi pe tine viaţa! Gândeşte-te la soţia şi la fiica ta!

Katombo lăsă în jos braţele ridicate ameninţător.

— Ai dreptate. Dar el tot trebuie să moară, şi nu de glonte sau de sabie. Va avea parte de aceeaşi moarte ca cea pe care i-a pricinuit-o fiicei lui Said Abdallah.

Îşi puse inelul otrăvitor pe deget.

Cadiul îl luă de mână prevenitor.

— Profetul spune: „Gândeşte de trei ori cu trei ore înainte la cuvântul care-ţi iese din gură!” Nu face nimic până ce sufletul nu-şi va fi găsit din nou calmul şi privirea limpezimea! Viaţa unui suveran este sacră şi intangibilă.

— Nu mai sacră şi nici mai intangibilă decât vieţile altora! Nu-ţi mai face griji pentru mine! Nurvan-paşa nu va face nimic înainte de a fi chibzuit îndeajuns de mult. Trebuie să aştept hotărârea sultanului.

— Până atunci vei fi nevoit să înveţi ce-i răbdarea, îi spui soţiei tale că sora ei a murit?

— Da.

— N-ar fi mai bine să mai amâni puţin momentul?

— Nu. Răposata are dreptul să fie jelită de cei dragi şi ştiu că Ayesha prefera să-şi vadă sora mai degrabă moartă, decât în braţele celui care i-a omorât tatăl. Hai acum, vreau să merg la ea! Să-ţi fie binecuvântată noaptea!

Plecă de acolo cu inima împovărată de greutatea veştii care avea să pricinuiască mare durere soţiei lui iubite.

Trecu mult timp în care singurătatea lui Katombo nu mai fu tulburată de nici un eveniment. De-abia după câteva săptămâni sosi în sfârşit vestea mult aşteptată de Katombo, dar şi de vicerege. Katombo se afla în foişor, când intră un servitor şi-l anunţă:

— Effendi, afară e un om care vrea să-ţi vorbească.

— Cine e?

— Un kapudan din Istanbul.

— Cum îl cheamă?

— Fessar Ahmed.

Katombo se încruntă. Fessar Ahmed fusese un subaltern de-al său rebel şi cu care cam avusese de furcă.

Nu era deloc semn bun că sultanul îl alesese tocmai pe acesta să-i transmită decizia în ceea ce-l privea.

— Spune-i să intre!

Servitorul îndeplini ordinul. În foişor îşi făcu apariţia un turc, al cărui chip înecat într-o barbă sălbatică nu inspira deloc încredere. În locul plecăciunii care s-ar fi cuvenit unui kapudan-paşă, turcul se mulţumi doar să ducă mâna dreaptă la inimă. Făcu câţiva paşi, apoi se opri cu un aer provocator.

— Fessar Ahmed, cine te-a trimis? îl întrebă Katombo.

— Amândoi, şi sultanul, Allah să-l binecuvinteze, şi kapudan-paşa, un erou cum altul nu mai există.

— Dar kapudan-paşa sunt eu.

— Erai; acum este Rumid-paşa, care fusese exilat în Smirna din pricina ta.

— Ah, Allah este mare, dar tu împreună cu sultanul sunteţi şi mai mari. Ce veşti îmi aduci?

Kapudanul scoase la iveală o cutiuţă îmbrăcată în marochin şi cu colţurile bătute în aur.

— Stăpânitorul credincioşilor îţi trimite prin mine această podoabă primită odinioară de la tine. Te roagă să o pui chiar în prezenţa mea, ca eu să-i pot adeveri că nu ai refuzat-o.

Katombo deschise cutiuţa. Înăuntru era un obiect primejdios, de care numai un sultan poate dispune: un şnur de mătase aurie, cu care cel care îl primeşte este obligat să se spânzure. Katombo se uită îndelung la şnur, apoi spuse cu sânge rece:

— Arată-mi înscrisul de la sultan!

— Nu mă crezi pe cuvânt?

— Cum vine asta, să mă omor doar plecând de la cuvântul unui om care nu se bucură deloc de încrederea mea?! Arată-mi înscrisul!

Kapudanul rânji trufaş. Scoase un pergament şi i-l arătă

lui Katombo.

— Citeşte şi singur care e voinţa sultanului!

— Mda, este chiar mâna lui. Stăpânul tuturor musulmanilor îmi dovedeşte o recunoştinţă minunată şi adevărat nobilă! Allah să-l binecuvinteze! Ce veste îmi aduci de la noul kapudan-paşă?

— Sunt însărcinat să-ţi transmit că şi-a dat multă osteneală să-ţi găsească acest dar preţios.

— Sunt convins. Ce ai de gând să faci dacă nu accept şnurul?

— Sultanul a avut mărinimia să ţi-l trimită pentru ca tu să poţi sfârşi într-un mod onorabil şi nu ca un nelegiuit oarecare. Dacă nu te supui, sunt nevoit să te tratez ca pe un asemenea individ.

— Şi în ce ar consta tratamentul acesta, mă rog frumos?

— Îţi tai capul şi i-l duc sultanului.

— Nu va fi nevoie, căci voi îndeplini porunca sultanului întocmai. Spuneai că stăpânul tuturor credincioşilor mi-a poruncit să pun podoaba în prezenţa ta, pentru a fi sigur că i-am dat ascultare?

— Aşa este.

— Ia uite cum mă supun!

Luă şnurul, şi-l legă în jurul gâtului, ca pe o bentiţă.

— Stai! Nu aşa trebuie. Acolo este grilajul ferestrei; te duci, te spânzuri, iar eu aştept până ce sunt încredinţat că eşti mort de-a binelea.

— Zău? M-am supus întocmai ordinului; mai mult nu mai am de ce să mă supun. Întoarce-te la Istanbul şi înştiinţează-ţi stăpânul că mi-am pus şnurul! Viaţa mea e în mâinile lui Allah şi nu într-ale sultanului şi, dacă nu vreau să încalc această lege, în locul unei sinucideri sau al unui asasinat, mai degrabă s-ar cuveni o cercetare cinstită!

— Te împotriveşti?

— Mă împotrivesc.

— Atunci, îţi tai capul.

Scoase iataganul şi se apropie ameninţător.

— Tu?! strigă Katombo dispreţuitor.

— Da, eu! Nu-ţi foloseşte la nimic să te împotriveşti, fiindcă eu sunt la fel de puternic şi de iscusit ca şi tine şi, în plus, nu ai arme!

— Vierme! Pleacă imediat din această casă, altfel tu vei fi cel care va rămâne fără cap. Ţi-l voi tăia şi-l voi trimite sultanului, să-l încredinţez că ai fost într-adevăr la mine.

— Să mori, atunci!

Solul se opinti din toate puterile să lovească, dar Katombo i-o luă înainte. Se năpusti asupra lui, îi smulse sabia şi îl înşfacă straşnic de braţ. Tăişul săbiei fulgeră şi, dintr-o singură lovitură, capul turcului zbură cât colo. Leşul decapitat se prăbuşi la podea.

Katombo se apucă să cerceteze buzunarele turcului răpus. Dădu peste o scrisoare a sultanului prin care îl anunţa că în momentul primirii veştii, Nurvan-paşa avea să fie deja mort.

După cum se părea, în Cairo nu apucase încă nimeni să afle de misiunea lui Fessar Ahmed. Nurvan se hotărî pe loc. Avusese până atunci timp să se pregătească bine de evadare.

Întâi de toate încuie încăperea, pentru ca nimeni să nu poată intra şi să descopere grozăviile petrecute acolo, după care le scoase din casă într-o litieră pe Ayesha împreună cu micuţa Suleika, însoţite de un servitor de încredere. Khavasii postaţi în jurul casei nu-şi concentraseră vigilenţa decât asupra lui Katombo, aşa că litiera trecu neobservată. Katombo se duse în sfârşit la cadiu, care habar n-avea de nimic din cele petrecute în casa lui.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

Cadiul îl privi uimit.

— Ai primit veste de la sultan?

— Da.

— Şi?

Kptombo îi povesti deschis totul. Cadiul luă un aer foarte grav.

— Ştii că acum trebuie să te predau sultanului?

— Ai s-o faci?

— Ai urcat foarte sus şi te-ai prăbuşit foarte jos, dar poate că vei ajunge din nou ce ai fost. Sultanul are un urmaş, iar acesta mi-a dat indicaţii speciale în ce te priveşte. Vei fi liber!

— Da, ştiu că voi ajunge din nou la rangul avut şi atunci am să mă gândesc la tine ca la un frate.

— Unde sunt ai tăi?

— I-am trimis de aici. Mă voi întâlni cu ei într-un loc sigur.

— Cum ai să treci de khavasi?

— Mă voi îmbrăca în derviş.

— Vor intra la bănuieli, fiindcă ştiu prea bine că nimeni nu a putut intra aici. Îţi cunosc chipul?

— Nu prea.

— Atunci îţi voi da haine de înaintaş. Eu voi ieşi la plimbare, iar tu îmi vei deschide calea.

— Atunci, te rog să mergi mai bine cu o litieră, ca să pot lua cu mine câte ceva trebuincios.

— Prea bine. În casă am să fac eu curăţenie şi am să dau ordin să fie îndepărtate leşurile.

— Capul îl iau cu mine.

— Cum doreşti!

O jumătate de ceas mai târziu, poarta casei se deschidea, iar khavasii postaţi acolo văzură ieşind o litieră purtată de patru oameni şi însoţită de doi înaintaşi. Aceştia din urmă aveau cu ei biciuşti tipice pentru zona Nilului, pentru a-şi croi drum pe uliţele strâmte şi atât de aglomerate de pe acolo.

Cadiul ieşi în curte, urmat de un servitor care îi ducea narghileaua. Se vedea clar că în litieră încă nu era nimeni. Cadiul se urcă, iar cei patru purtători apucară de cozile lecticii. Tot alaiul ieşi pe poartă cu paşi iuţi. Khavasii nici nu apucaseră să se dea în lături, aşa că cei doi înaintaşi îşi

făceau acum datoria. „Remalek” striga unul, „shimalek” striga celălalt, ridicându-şi biciurile. Străjile se dădură grăbite în lături, în ciuda rangului lor. Litiera dispăru astfel în forfota străzii. Katombo evadase.

A doua zi la palatul viceregal îşi făcu apariţia un fellah care ceru să intre la khediv. Când fu întrebat ce înştiinţare adusese, spuse că avea de înmânat un înscris de mare importanţă, care trebuia să ajungă numai în mâinile viceregelui. Era un simplu fellah, aşa că nu fu lăsat să intre. I se luă înscrisul şi fu gonit de acolo.

Scrisoarea merse din mână în mână, până ce ajunse, în sfârşit, la destinaţie. Stăpânitorul Egiptului primi scrisoarea straşnic sigilată şi învelită în hârtie groasă. O deschise şi dădu cu ochii de o coală umplută de la un capăt la altul cu un scris atât de mărunt încât fu nevoit să o aducă foarte aproape de ochi şi-i luă ceva timp până reuşi s-o descifreze. Iată ce stătea scris acolo:

„Către tiranul Egiptului,

Ia-i ucis pe Said Abdallah şi pe Omar Bathu, ai vrut să mă ucizi şi pe mine şi te faci vinovat şi de pieirea Sobeidei. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Urmează să ai parte de aceeaşi soartă ca şi cea care ţi-a căzut victimă. Sobeida avea un inel de la răposatul ei soţ, care ascundea o pulbere fină şi foarte otrăvitoare. A preferat să o folosească, decât să devină femeia ta. Mi-ai trimis leşul ei şi aşa am găsit inelul. Am impregnat hârtia pe care o ţii în mână cu acea otravă şi am scris foarte mic, pentru ca să fii nevoit să o duci aproape de ochi şi să inspiri pulberea în timp ce citeşti. De acum, clipele îţi sunt numărate şi nici un medic de pe lumea asta nu va putea să-ţi afle leac. Te vei stinge încet şi vei muri ca un nenorocit. Gândeşte-te în ultimele tale clipe la faptele săvârşite şi la mine, care-am ştiut să-i răzbun pe cei dragi!

NURVAN-PAŞA”.

Tiranul păli şi rămase cu privirile pierdute la hârtia fatală din faţa lui. Sobeida era răzbunată. Cu toate încercările de a i se salva viaţa, în câteva ceasuri khedivul îşi dădu duhul.

Câteva zile mai târziu, noul kapudan-paşă primi o misterioasă lădiţă. Aducea capul căpitanului Fessar Ahmed, împreună cu cutiuţa în care se afla şnurul care-i fusese destinat lui Katombo.

9. Sub pavilionul roşu

Katombo ajunsese cu bine la ai săi. Avea la dispoziţie aproape tot ce îi era necesar pentru el şi pentru familia lui. Îi dusese într-un loc sigur, apoi o pornise înspre port, unde erau ancorate corăbii aflate sub cele mai diverse pavilioane.

Între două corăbii apusene masive şi greoaie adăsta o felucă[1] zveltă şi cu carena colţuroasă, ca o baiaderă mlădioasă între două chinezoaice neajutorate. Chiar atunci, porni o barcă dintr-acolo şi aduse la ţărm doi bărbaţi care păreau a fi turci sau arabi. O porniră de-a lungul cheiului, vâslaşul care-i adusese rămânând în barcă. Katombo se mai plimbă puţin încolo şi încoace, după care se duse la barcagiu.

— *Salam aleik!*

— *U'aleik!* îi răspunse omul ursuz.

Vâslaşul purta pantaloni scurţi şi largi, din care-i apăreau picioarele goale; avea o tunică roşie jerpelită, iar pe cap avea un fes fără ciucure; în schimb, pumnalul şi pistoalele vârâte la cingătoarea zdrenţuită aveau o lucrătură desăvârşită.

— Faci parte din echipajul acestei corăbii? întrebă Katombo.

— Da.

— Trebuie să fie un velier pe cinste! De unde veniţi?

— Allah ştie.

— Cât timp staţi aici?

— Allah ştie.

— Încotro o luaţi?

— N-ai auzit că doar Allah ştie?

— Omule, îmi placi!

— În schimb, tu nu îmi placi.

---

[1] Corabie de dimensiuni mici, cu pânze şi cu vâsle.

— De ce nu?

— Pentru, că nu ştii cât e de frumos să-ţi păzeşti limba.

— Ba ştiu. Tăcerea e de aur, dar vorba aduce aur!

Duse mâna la buzunar şi scoase o monedă de aur. I-o dădu marinarului, care o înşfacă şi o strecură iute la cingătoare.

— M-am înşelat, să ştii. Îmi placi foarte mult, fiindcă Allah ţi-a dăruit înţelepciune şi înţelegere.

— Aşadar, de unde veniţi?

— De la Jaffa.

— Încotro mergeţi?

— Spre Tunis.

— Cât rămâneţi aici?

— Până mâine.

— Şi eu vreau să merg în Tunis. Am să vorbesc cu căpitanul tău. Unde este?

— La bord.

— Poţi să mă duci la el?

— Vino!

— Cine erau cei doi pe care i-ai adus la ţărm?

— Secundul şi comandantul.

Katombo dădu uşor din cap, cu aerul că i se confirmase o bănuială. Un secund şi un comandant în veşminte aşa de bogate! Şi apoi, la ce era nevoie de un comandant?

Barca ajunse la corabie.

— Dă-mi un semn când doreşti să te duc înapoi! spuse vâslaşul şi făcu cale-ntoarsă spre mal. Era de datoria lui să stea şi să-şi aştepte superiorii acolo. Katombo urcă scara corăbiei ca unul care nu prea fusese pe mare. Ajuns la bord întrebă de căpitan şi fu condus la cabina lui. Înainte de a intra, aruncă încă o privire cercetătoare pe punte.

Căpitanul era un musulman corpolent; stătea tolănit pe un covor şi îşi fuma în linişte narghileaua. Pe chipul lui se citea limpede că nu-i picase prea bine să fie deranjat de cineva

care nu făcea parte din echipajul său.

— Cine eşti? întrebă el aspru.

— Un om care are nevoie de ajutorul tău, îl lămuri Katombo.

— Pentru ce?

— Vreau să plec din ţara aceasta.

— Vrei sau eşti nevoit?

— Sunt nevoit.

— *Mashallah*, eşti sincer! Cum te numeşti?

— Numai Allah ştie.

— Allah e mare, iar limba ţi-e pecetluită. Nu ştii că nu am voie să iau la bord pe cineva care nu-mi spune măcar numele?

— Ba ştiu, şi cu toate acestea mă vei lua, împreună cu soţia şi cu copilul meu.

— N-am nevoie de femei şi de copii la bord.

— Ştiu, dar pot să-ţi plătesc oricât îmi ceri.

Propunerea lui Katombo păru să-l mai îndulcească pe căpitan; reflectă puţin, apoi spuse:

— Aţi mai fost pe mare?

— De multe ori.

— Şi nu vă e frică de vânt sau de ploaie?

— Nu.

— Şi nici de altele?...

— Adică?

— De exemplu, de piraţii care nu sunt puţini prin aceste ape.

— Nu ne temem de el.

— Ah, eşti cam lăudăros! Şi dacă ar veni „Tigrul”? Ai auzit de el?

Katombo râse.

— Cum să nu! Ne va lăsa în pace.

Tonul cu care Katombo rostise aceste cuvinte îl făcură pe căpitan să ridice privirea mirat spre el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că eşti la fel de bine înarmat ca şi el. Şi el are tot o felucă la fel de bine construită ca şi a ta.

În ochii căpitanului se ivi o sclipire de înţelegere.

— Încotro vrei să mergi?

— Spre Tunis sau Alger. Poate îţi voi spune chiar în timpul călătoriei.

— Preţul e mare, să ştii!

— Ba poate că nu. Vreau să plec de aici şi sunt în stare să plec chiar şi cu „Tigrul”.

— Dai cinci sute de reali?

— Da.

— Se pare că soarele ţării ăsteia te cam arde. Vă voi da locuri la bordul corăbiei mele. Mâine dimineaţă la ceasul rugăciunii pornim în largul mării. Când ai să te îmbarci?

— În seara asta, când se va lăsa întunericul.

— Ai arme la tine?

— Da. Sunt mai bune decât ce ai tu pe aici.

— *Mashallah!* Vom avea ocazia să ne cunoaştem! Allah fie cu tine!

Cu acestea, Katombo plecă. Seara, când se înapoie, găsi totul rânduit pentru a fi îmbarcat pe corabie. Ayesha şi Suleika fură duse într-o încăpere unde nu aveau să fie deranjate de oamenii, din echipaj. Dis-de-dimineaţă, feluca lăsase mult în urmă ţărmul şi se îndrepta cu vânt bun la pupa spre apus, ca un velier iscusit ce era.

Noul venit avusese timp pe timpul călătoriei să observe cele ce se petreceau la bord. Căpitanul nu se sinchisise până în acel moment nici cât negru sub unghie de corabie şi nu ieşise deloc din cabina lui, cu toate că ieşirea din port ar fi cerut prezenţa lui. Katombo văzu că bănuielile sale sunt confirmate. Căpitanul părea într-adevăr să fie proprietarul vasului, dar nu era deloc navigator, aşa că trebuia să se lase în voia oamenilor săi. De altfel, secundul se dovedi un om

foarte iscusit într-ale meseriei iar cel pe care vâslaşul îl numise comandant ar fi putut foarte bine să fie căpitan. Comanda corabia într-un fel din care puteai recunoaşte uşor experienţa şi forţa unui adevărat lup de mare. Katombo descoperi cu surprindere că omul nu avea deloc trăsături orientale, ci, dimpotrivă, înfăţişarea îi trăda originea apuseană, la fel ca şi secundul, care era un bărbat încă tânăr. Cei doi semănau atât de mult încât se vedea de la o poştă că erau rude foarte apropiate.

Comandantul stătuse la punte pupa. Veni acum la catargul unde stătea Katombo, cu aerul că avea de gând să-i întindă o cursă.

— Cum îţi place la noi?

— Foarte mult, mai ales aici sus.

— Cum adică?

— Jos, în cală, m-aş fi înăbuşit. Dacă aş fi căpitan, aş lăsa oamenii să mai iasă la aer.

Comandantul îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce oameni? Ne-ai spionat.

— Nu, dar sunt navigator la rândul meu, şi încă unul care ştie să deosebească un tigru de un iepure.

— Ce navigator eşti, mă rog? Matroz?

— N-are importanţă.

— Ba poate că are. De unde şi până unde ai tras tu concluzia că pe corabie s-ar afla mai mulţi oameni decât ce ai văzut?

— M-am luat după construcţia şi echipamentul acestui vas.

— Şi dacă ai avea dreptate, ce ai face?

— Nimic. Nu sunt decât un oaspete şi ştiu prea bine ce îndatoriri avem unii faţă de ceilalţi.

— E în regulă. De altfel, suntem suficient de departe ca să putem arbora pavilionul.

Dădu două ordine scurte şi îndeplinite imediat. Fu de

ajuns să se tragă o funie pentru ca pânza care avea o semilună uriaşă pe ea să fie întoarsă; pe partea cealaltă apăru imaginea unui pirat, care în mâna dreaptă avea un satâr, iar în stânga un steag roşu. Dedesubt se putea citi desluşit un singur cuvânt: „Tigrul”. În aceeaşi clipă se deschise una din trapele de la prora, pe unde năvăliră vreo douăzeci de bărbaţi înarmaţi până în dinţi şi pe chipurile cărora se vedea că absolviseră cu brio şcoala vieţii de războinici.

— Sunteţi nişte flăcăi de pomină! îi lăudă Katombo. Chiar înainte de a veni la bord ştiam că voi merge cu „Tigrul”.

— De unde şi până unde? Vrei cumva să devii unul de-ai noştri?

— Posibil.

— Mai mult ca sigur. Nu lăsăm pe nimeni la bord care să nu devină unul de-ai noştri. I-ai plăcut căpitanului şi de aceea s-a făcut că e de acord, să te ia la bord. Te sfătuiesc să te supui şi să rămâi de bunăvoie cu noi.

— Ca ce?

— Depinde de priceperea ta. Ce post ai avut pe ultima corabie cu care ai navigat?

Katombo zâmbi.

— Am fost comandant.

— Chiar aşa? Serios? Sub ce putere ai servit?

— Sub cea a sultanului.

— Ce corabie?

— Ali Ahmed.

— Înseamnă că ai fost un adevărat lup de mare. Cum ai ajuns să fugi de el şi cum de ai nevastă şi copil?

— Sunt creştin şi sunt însurat. Dar pricina pentru care am ieşit din slujba sultanului am să ţi-o istorisesc mai încolo. Deocamdată vreau să te asigur numai că am slujit în mod onorabil la Ali Ahmed.

— Sper. M-aş bucura dacă ai rămâne cu noi. Am chiar şi

un post pentru tine. Flăcăul meu tocmai are o treabă departe în lume. Urmează să plece de pe „Tigru”, iar tu ai putea să-i iei locul de ajutor al secundului. Sunt mulţumit de rezultatul verificării la care te-am supus, aşa că vei căpăta o poziţie mai înaltă. Poţi să-ţi laşi nevasta şi copilul într-un loc sigur în port.

— Care este fiul tău?

— Cel care stă acolo, lângă secund.

— „Tigrul” are vreun loc unde să poată trage oricând fără să fie recunoscut?

— Nu...

— Rămân doar cu condiţia să găseşti un asemenea loc.

— E cam greu de găsit.

— Ştiu eu unul; o insulă părăsită unde o felucă precum a voastră poate ajunge nestingherită.

— Unde?

— Foarte aproape de aici. E însemnată pe hartă, dar pot să-ţi descriu în amănunt poziţia ei.

— Atunci vino în cabină să ne uităm pe hartă!

Coborâră. Cabina era mică, nu mai mare decât cabinele secunzilor de fregate, dar foarte bine echipată cu toate instrumentele posibile de navigaţie, de a căror valoare Katombo îşi dădu seama de la prima ochire. Comandantul luă hărţile şi i le dădu lui Katombo să o găsească pe cea care avea înscris printr-un punct insula de care pomenise acesta.

Încă se mai îndeletniceau cu hărţile, când intră un marinar.

— Ce e? îl întrebă maistrul velier.

— Pânze la cap compas nord est.

— Vin acum.

Urcară pe punte şi văzură în direcţia cu pricina un punct mic şi alb. Comandantul îşi luă luneta, iar Katombo o scoase şi el pe a lui. După câteva clipe, chipul i se înăspri.

— Ce e? întrebă maistrul, vrând să pună la încercare priceperea lui Katombo.

— Nu e vas de război, răspunse cel întrebat.

— Vezi foarte bine. Şi atunci, ce este?

— Un vas cu trei catarge, un velier de soi, după cum arată.

— Dar încă nu ai cum să-l recunoşti.

— O, cum nu!

— Înseamnă ori că eşti mai iscusit ca mine, ori că ai o lunetă mai bună decât a mea. Ce părere ai, ne menţinem cursul?

— Nu. Corabia are destinaţie comercială. Câte tunuri avem?

— Jos patru, iar pe punte, trei.

— Atunci te sfătuiesc să schimbi direcţia cap compas est sud, să ne depărtăm de pământ spre vest şi să facem un ocol din faţa corabiei care să ne ducă apoi în larg.

— Nici gând.

— De ce?

— Pentru că nu avem de ce să ne temem de o navă de comerţ. Chiar de ar fi fost vorba de o navă de război, tot nu ne-am fi temut, fiindcă are pescaj mai mare ca al nostru. Dacă ar fi să o luăm spre vest, i-ar fi tare greu să se ţină după noi, căci pe acolo sunt bancuri de nisip.

— Faci cum doreşti, îi replică Katombo, ridicând din umeri.

Se duse liniştit în încăperea unde fuseseră adăpostite Ayesha şi fetiţa lor. „Tigrul” îşi menţinea cursul. Velierul străin se apropia tot mai mult şi în curând se adeveri că avusese dreptate Katombo.

Era un vas cu trei catarge, de formă îngustă, aproape fără cusur. Nu se putea ghici pavilionul sub care naviga, fiindcă nu arborase nici un steag.

Comandantul luă un aer gânditor, apoi schimbă brusc direcţia cap compas nord vest. Jos în cală Katombo îşi dădu seama de manevră din cauza siajului. Urcă din nou pe punte, cercetă orizontul, apoi se duse la comandant.

— Vezi că nu m-am înşelat? De ce vrei să-l ocoleşti?

— Mi se pare foarte suspect că nu şi-a arborat pavilionul. Corabia asta are construcţie de fregată, dar are echipament de cliper[1]; este cel mai bun velier pe care l-am văzut vreodată. Poate să aibă numai patru tunuri şi un echipaj bun, şi în cazul ăsta ne este imposibil să-l atacăm.

— Nu numai că nu-l putem ataca, dar suntem ca şi pierduţi.

— Cum aşa?

— Este „Selim”, corabie fără asemănare pe lume.

— „Selim”, corabia minune, pe care Nurvan-paşa a construit-o în amănunt după propriile lui planuri?

— Şi care este folosită ori pentru depeşe, ori pentru transporturi care cer viteză mare. Are paisprezece tunuri în permanenţă mascate şi are la bord echipaj la fel de numeros ca un vas de război.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că am servit pe ea, îi răspunse Katombo după câteva ezitări.

— Tu? Ca ce?

— Doar ţi-am mai spus că am fost comandant!

— *Mashallah!* Dacă-i pe-aşa, trebuie că eşti un flăcău al naibii de folositor. Tu ce ai face ca să scapi de corabia asta?

— Este fără putinţă să-l scapi. Dacă ai fi ţinut seama de sfatul meu!

— Ptiu! Nu trebuie să ne învingă! Voi ţine aşa de aproape de ţărm, că nu va îndrăzni să se ţină după noi.

— Hm, surâse Katombo, este inutil. Nu are un pescaj cu mult mai mare decât noi, pentru că este construită ca o luntre. Numai ce vom avea ţărmul în faţă, că ne va şi întrece.

— Se vede treaba că ştii destul de bine corabia asta.

— Negreşit. Alege! Avem numai două căi: ori te lupţi cu ei şi te scufunzi, ori te predai fără condiţii şi fără să te legi de ei

[1]Velier rapid pentru transport de mărfuri.

înainte.

— Pe toţi diavolii! Eşti afurisit de laconic! Voi lupta. Iar tu, ce faci? Alegi să fii neutru?

— Mă voi lupta numai dacă nu există o altă cale.

— Şi care ar putea fi?

— Habar n-am. Un fleac neştiut de nimeni care poate să transforme şi cea mai dificilă situaţie într-una favorabilă.

— Eşti curajos şi prevăzător, totodată. Ai putea să-mi fii de mare folos. Vrei să lupţi ca voluntar sau vrei să-ţi dau o poziţie anume stabilită?

— Prefer prima variantă.

— E în regulă. Stai aproape de mine!

Cei de pe velier trebuie că observaseră de mult că feluca încerca să scape. În consecinţă, deodată fu desfăşurat un nor de pânze, sub care corabia luă o viteză nemaipomenită. Velierul se apropia din minut în minut de „Tigru”. Soarele nu apucase să se-mpreuneze cu marea, când feluca se văzu întrecută. Făcu o voltă spre est, încercând să scape măcar până la căderea serii, pentru ca apoi să fie înghiţită de întuneric.

Dar nu izbuti. „Selim” îşi schimbă şi ea cursul, arborând de-acum pavilionul turcesc. În acelaşi timp se deschiseră trapele tunurilor unde nici măcar nu te aşteptai. Se trase o salvă, semn pentru felucă să i se alăture.

Aceasta, însă, nu se supuse, ba mai desfăşură o pânză. Corabia mergea acum cu o viteză de se zguduiau catargele şi, dacă nu ar fi fost vorba de „Selim”, o altă corabie nu ar fi reuşit în veci s-o întreacă. Velierul, însă, venea tot mai aproape. Trimise încă o salvă, de data asta cu ţintă directă. Ghiuleaua se văzu desluşit dansând pe deasupra talazurilor şi apoi dispărând scurt în apă pe dinaintea tribordului felucii.

Şuierul ghiulelei îl scoase pe căpitan din cabina sa. Chipul său rotofei şi năuc avea o paloare cadaverică; mergea împleticit ca un beţiv. În mâna dreaptă tremurândă ţinea

sabia, iar în stânga un pistol cu piedica trasă. Cu toate că reuşise să-şi dea seama de situaţie, nu putu scoate un cuvânt; cu toate astea, ridică mâna şi comandă:

— Steagul roşu sus! bălmăji el. Deschideţi trapele de tunuri!

— Mai bine nu, spuse comandantul. Cu un simplu steag nu putem scufunda nava de colo, şi apoi, unei corăbii care te-a întrecut nu-i arăţi imediat cine eşti.

— Ce ai de gând acum? întrebă Katombo.

— Să ţin corabia într-o parte, să nu ne nimerească vreo ghiulea. Pe urmă vom fi aşa de aproape de ei, încât ghiulelele noastre o să-l scufunde cu siguranţă.

— Şi pe noi odată cu ei.

— Cum aşa?

— Are trape de tunuri chiar şi pe linia de plutire.

— Nu le văd.

— Sunt mascate, la fel ca ale noastre.

— Şi totuşi, nu am de ales fiindcă asta-i singura cale prin care putem birui.

— Căpitanul este de acord?

— Ptiu! Nici n-o să-i ceară cineva părerea! Iarăşi a fumat opiu; este complet neputincios acum. Uite cum s-a prăbuşit acolo; nu se va scula până nu-i va trece beţia drogului.

Chiar în acel moment, şuieră încă o ghiulea pe deasupra lor, atât de bine ţintită, încât nimeri chiar în parapet, împrăştiind aşchiile de jur-împrejur. Se ridicară atunci şi măştile tunurilor de pe „Selim”. Se dovedi că avusese dreptate Katombo.

— Pe toţi dracii! Flăcăii se cam pricep să ţintească! sudui comandantul. În două minute o să ajungem lângă ei şi o să le arătăm că nu suntem mai puţin pricepuţi!

— N-o să ne folosească la nimic. Dacă nu vrei să sfârşim spânzuraţi de verga[1] mare, strânge pânzele şi predă-te!

[1]Bară masivă de lemn sau de metal care susţine vela pătrată. (n. trad.)

— Să ne predăm? Nu eşti în toate minţile?

— Dimpotrivă, ştiu prea bine ce vorbesc.

— Dar nu ştii că un pirat preferă să se ducă pe fundul mării decât să fie spânzurat!

— Ba ştiu. Dar dacă mă laşi pe mine să negociez, poţi să-mi iei capul dacă nu ieşim teferi din toată povestea!

— Eşti smintit, iar eu nu am timp de palavre. Alege; ori te lupţi, ori te ascunzi!

Plecă. „Selim” întrecuse „Tigrul” cu câteva lungimi de corabie. Îi mai făcea încă semne să oprească. În loc să se supună ordinului, feluca o porni drept spre velier pentru a-i ajunge sub bord. Comandantul lui „Selim” şi dădu seama de manevră şi încercă să o împiedice. Velierul se zgudui sub forţa unui proiectil bine ţintit, care distruse bordajul felucii, făcând pur, şi simplu ravagii. Doar acest proiectil fu de ajuns pentru ca să omoare sau să rănească aproape tot echipajul „Tigrului”. La bordul velierului izbucniră strigăte de victorie.

Căpitanul fusese şi el lovit; zăcea acum mort la picioarele lui Katombo, care nu avea timp să se ocupe de el. Se duse repede la catargul de pavilion[1] şi ridică steagul alb. Cei care până atunci stătuseră pe puntea inferioară dădură buzna la el. Văzând ce face, dând cu ochii de comandantul ucis la picioarele lui Katombo, se repeziră la el.

— Ce faci, câine? urlă la el un arab solid, care-şi scoase pumnalul. Ai să-ţi plăteşti cu capul trădarea!

Katombo îl înfruntă cu sânge rece.

— Înapoi, strigă el, altfel sunteţi pierduţi cu toţii. Dacă nu vă predaţi, în cinci minute „Selim” nu are ce alege din voi!

— Şi dacă ne predăm, suntem spânzuraţi.

— Cunosc corabia, îi ştiu căpitanul şi marinarii. Vă încredinţez că nu o să vi se întâmple nimic.

— Te credem. Secundul să preia comanda!

---

[1]Stâlp de lemn sau metalic pe care de obicei se ridică pavilionul naţional al vasului. (n. trad.)

— Nu, comanda am s-o preiau chiar eu, dacă vreţi să vă scap de o moarte ruşinoasă. Treceţi la braţe![2] Aruncaţi parâma! Ne oprim.

Puntea răsuna de comenzile pe care le dădea cu voce fermă Katombo. Oamenii din echipaj nu mai văzuseră niciodată atâta îndrăzneală.

Pe punte apăru şi Ayesha, pradă disperării, căci bubuiturile tunurilor o speriaseră foarte tare. Fiindcă acum nu mai era nici un pericol, Katombo, care o văzuse, îi făcu semn că poate să se apropie de el.

— Katombo, o să fim ucişi sau luaţi prizonieri? întrebă ea.

— Nici una, nici alta, draga mea!

— Cine e duşmanul? Are pavilion turcesc sau mi se pare mie?

— Ba da. Ia uită-te mai bine în faţa ta! Nu recunoşti corabia?

De spaimă, Ayesha nu mai apucase să vadă corabia cu care se luptau. Se uită acum cu atenţie şi ce văzu o îngrozi.

— Cum e cu putinţă? „Selim” a ta?

— Da. Iar acolo sus se află kapudan Masur Bei, cel mai bun dintre învăţăceii mei. Mi-a fost mereu credincios şi este atât de iscusit, că noul kapudan-paşă l-a lăsat la comanda lui „Selim”.

— Dar cine e ofiţerul care se îndreaptă spre el?

— Nu se poate, este chiar el!

— Cine?

— Kapudan-paşa care mi-a luat locul şi mi-a trimis şnurul de mătase. Dacă se află la bord, înseamnă că trebuie să fie vorba de o călătorie foarte importantă.

— Suntem pierduţi!

— Nici vorbă. Corabia se apropie de noi, aşa că îi voi putea recunoaşte pe cei de pe punte. Vor fi cu toţii de partea

---

[2]Manevră specială pentru ca velele să ia o anumită poziţie faţă de vânt. (n. trad.)

mea, dacă vor fi puşi să aleagă între mine şi el. Fii atentă; a sosit momentul decisiv.

De-acum cele două corăbii se unduiau pe valuri, una lângă cealaltă. De pe „Selim” fusese coborâtă o barcă plină ochi cu oameni înarmaţi până în dinţi. În câteva minute, barca ajunsese la felucă. La comandă se afla locotenentul.

Urcară cu toţii la bordul felucii. Marinarii rămaseră pe loc cu armele pregătite, iar ofiţerul se duse la punte pupa, unde Katombo îl aştepta cu gluga trasă pe ochi.

—Tu eşti comandantul acestei corăbii? îl întrebă el.

— Acum, da.

— Cum se numeşte corabia?

Văzuse numele înscris la pupa, dar regulamentul îl obligă să pună, totuşi, întrebarea.

— „Tigrul”.

— De unde vine?

— De peste tot.

— Aha! Ce fel de corabie este?

— De piraţi! îi răspunse fără să pregete Katombo.

— Ai mult curaj dacă mărturiseşti aşa uşor. De ce nu ai oprit când v-am somat?

— Aş fi făcut-o imediat, dar nu eu eram cel în măsură să oprească.

— Dar cine, atunci?

— Comandantul, de aici, şi căpitanul, de colo. Unul e mort, iar celălalt nu mai are mult de trăit, după cum se pare.

— Iar tu în ce calitate eşti la bord?

— Simplu călător cu nevasta şi copilul.

— Nu zău?! Şi cu toate astea, ţi s-a încredinţat, comanda, cu toate că secundul este la locul lui? Minţi, un călător oaspete nu ar primi comanda, mai ales într-o situaţie ca asta în care vă aflaţi.

— Nu mint; ba mai mult, îţi spun că voi prelua şi comanda corăbiei voastre.

— Ce nerozie! Allah cred că ţi-a luat minţile sau poate doar vrei să faci pe nebunul, ca să-ţi scapi pielea. Eu însă îţi spun că veţi fi spânzuraţi cu toţii, pe legea mea...

— Pe legea ta că te numeşti Moab Ben Osman, nu-i aşa? îi tăie Katombo vorba.

— De unde ştii cum mă cheamă? Tu cine eşti?

— Spune-mi chiar tu!

Spunând acestea, Katombo îşi aruncă gluga pe spate. Locotenentul se dădu îndărăt speriat.

— *Allah akbar!* Allah e mare! Ia viaţa şi apoi o dă înapoi morţilor!

— Acum ştii cine sunt?

Locotenentul făcu o temenea până ce aproape atinse podeaua şi luă mâna lui Katombo să i-o sărute.

— Stăpânul şi binefăcătorul meu! Aşadar, nu ai murit?

— Sunt în viaţă, după cum poţi să vezi. Acum mă crezi că nu am minţit?

— Te cred, stăpâne!

— Ce ai de gând cu noi?

— Vă voi duce la bordul vasului nostru şi pentru moment îmi voi lăsa oamenii pe corabia voastră.

— Şi pe urmă?

— Aştept porunca ta, stăpâne!

— Pot să mă bizui pe tine?

— Pe mine şi pe toţi oamenii mei care stau acolo.

— Care e starea de spirit a celorlalţi de pe „Selim"?

— La fel ca a noastră.

— Noul kapudan-paşa nu vă place?

— Nu. Allah nu i-a dăruit bunătate în suflet, este crud. Noi toţi credem că nu are s-o sfârşească de moarte bună.

— Kapudan Masur Bei, căpitanul vostru, îşi mai aduce aminte de mine?

— Da, şi te iubeşte la fel ca şi înainte. „Selim" este doar creaţia ta! Ai făcut fericiţi pe toţi cei care s-au îmbarcat pe ea.

Când am primit vestea morţii tale, s-au întristat; când a venit cel care te-a înlocuit, s-au înverşunat, pentru că îi tratează de parcă ar fi sclavi sau ghiauri, iar acum, când vor auzi că trăieşti şi că vrei să vii la bordul lor, se vor bucura mult de tot!

— În afară de kapudan-paşa. M-a făcut să pierd consideraţia sultanului şi a mers până acolo că l-a făcut să-mi trimită şnurul de mătase.

— *Mashallah!* Dacă-i pe aşa, fă ce vrei cu el! Noi vom fi alături de tine!

— De ce se află pe „Selim"?

— Nu ştiu.

— Încotro urma să vă îndreptaţi?

— Nici asta nu ştiu, fiindcă a ţinut totul în mare secret.

— Vom afla. Cine preia comanda oamenilor din barca cu care ai venit, tu sau eu?

— Tu, stăpâne.

— Mai bine ţi-o las ţie, fiindcă ştiu că pot să am deplină încredere în ţine.

— Pe barba Profetului, să ştii că aşa e!

— Bun; ascultă la mine voi merge singur la bordul velierului. De sunt primit cu prietenie, e foarte bine; de nu, sar peste bord şi mă întorc la „Tigru". Tu ce vei face în acest caz?

— Rămân cu tine şi mă fac pirat.

— Dar ştii că sacrifici totul pentru mine, nu?

— Nu sacrific nimic, pentru că tot ce am şi tot ce sunt ţie ţi se datorează.

— E în regulă; înştiinţează-ţi oamenii şi coboară barca mică.

Ordinul fu executat. Ayesha era foarte îngrijorată şi nu voia în ruptul capului să se despartă de soţul ei. Cu mare greutate, Katombo reuşi până la urmă să o liniştească. O duse în cabina ei şi o lăsă acolo.

Coborî apoi în barcă, pornind neînsoţit de nimeni spre „Selim”.

Odată ajuns acolo, nu mică le fu mirarea ofiţerilor şi marinarilor când, în loc de arestaţii pe care-i aşteptau, se treziră cu un singur om, căruia nici măcar nu-i puteau vedea prea bine faţa, fiind ascunsă de glugă.

Contramaistrul îl luă în primire şi-l conduse pe puntea superioară pupa, unde se afla căpitanul împreună cu kapudan-paşa. Înlocuitorul şi duşmanul lui!

Când acesta din urmă îl văzu pe noul sosit, acoperit straşnic, îi spuse căpitanului:

— Este o situaţie aşa de puţin obişnuită, încât am să conduc eu interogatoriul.

Căpitanul făcu o plecăciune în semn de încuviinţare. Katombo îl salută doar pe căpitan, oprindu-se trufaş în faţa paşei. Ofiţerii, în afara de cei postaţi pe punte, se adunaseră buluc într-acolo.

— Salută, câine! tună paşa.

— Am salutat! îl înfruntă semeţ Katombo.

— Pe mine şi pe ceilalţi marinari nu ne-ai salutat!

— Pe ceilalţi îi salut, dar pe tine, nu!

Răspunsul primit îl uimi pe paşă.

— Aşa?! Şi de ce mă rog?

— Nu sunt obligat să salut decât ofiţerii corăbiei şi pe nimeni altcineva în rest.

— Nu ştii cine sunt eu?

— Ba te cunosc.

— Şi cu toate astea, nu te arăţi smerit în faţa mea, precum şacalul trebuie să fie în faţa unui leu?

— Nu eşti nicidecum vreun leu, ci doar o hienă laşă care se hrăneşte cu leşuri. Dar iată că s-au trezit la viaţă morţii şi au venit să nimicească hoţii de cadavre.

— Cum îndrăzneşti, câine? Meriţi să mori laolaltă cu ceilalţi ai tăi, fiindcă eşti pirat. Însă tu vei avea parte de o

moarte de o sută de ori mai grea, mai cruntă şi mai lentă decât ceilalţi. Pentru ce ai venit şi de ce nu te însoţeşte nimeni?

— Am venit să aduc răzbunare şi pedeapsă. Sunt singur pentru că nu mi-e frică de nimeni pe lume.

— Nici de mine? întrebă paşa cu un rânjet care-i dezveli gingiile de animal de pradă.

— De tine cu atât mai puţin. Nu eşti decât o poamă putredă pe care orice flăcăiandru ar putea s-o zdrobească!

Paşa ridică spada.

— Jos cu tine, în ţărână, altfel îţi tai capul!

— Nu cred! îi replică dispreţuitor Katombo, ridicând sabia şi aruncându-şi gluga pe spate, arătându-şi faţa.

Kapudan-paşa se dădu înapoi înspăimântat.

— Nurvan-paşa!

— Chiar eu sunt, Nurvan-paşa! Nurvan-paşa, care vine pe puntea lui „Selim" să-şi salute bunii camarazi şi să elibereze imperiul de un trădător care-i tratează ca pe nişte câini şi care şi-a obţinut poziţia de acum numai prin trădare, minciuni şi vicleşuguri!

Între timp, paşa îşi venise în fire.

— Luaţi-l şi arestaţi-l! ordonă el.

Katombo se adresă ofiţerilor.

— Îi veţi da ascultare şi-l veţi aresta pe cel care vă este cel mai destoinic prieten, părinte şi binefăcător?

Ofiţerii schimbară o privire între ei şi căzură cu toţii de acord. Ridicară armele şi trecură de partea lui Katombo. Acesta se întoarse către paşă:

— Priveşte ce greutate mai are cuvântul tău! Vroiai să mă omori cu cea mai mare cruzime? Eu nu am inima ta de jivină sălbatică şi am să-ţi dau o moarte iute şi fără dureri.

În acel moment, paşa se aruncă asupra lui cu sabia, încercând să-i dea lovitura de graţie.

— Mori, câine! Pe urmă vă vine şi vouă rândul,

nemernicilor!

Sabia sfârtecă aerul, dar, ca prin minune, îi scăpă din mână, rostogolindu-se peste bord. Katombo intervenise la timp, parând ca un maestru lovitura.

— Mai ai răbdare până termin de vorbit cu tine! Mi-ai distrus onoarea şi mi-ai furat postul; din pricina ta am primit şnurul de mătase de la sultan. În loc să-mi fac felul cu el, am tăiat capul trimisului tău, iar pe khediv îl aşteaptă moartea care-i cotrobăie acum prin măruntaie! Soarta trimisului tău urmează s-o împărtăşeşti şi tu! Iadul să te înghită, ucigaş şi trădător ce eşti!

Dintr-o mişcare, îl înşfacă pe paşă, îl răsuci la fel ca pe Fessar Ahmed şi-i zbură capul dintr-o străfulgerare de spadă.

Căpitanul veni la el.

— Allah e mare şi judecata lui e dreaptă. Fii binevenit, o, stăpâne, şi fă cu noi ce-ţi spune ţie sufletul!

Katombo dădu mâna cu el, apoi cu toţi ceilalţi.

— Bine te-am găsit, Masur Bei! Ştiam eu că pot să mă bizui pe încrederea ta. Bine v-am găsit şi pe ceilalţi! Vreţi să vă fiu din nou comandant?

— Da, vrem! strigară cu toţii într-un glas.

— Dar ştiţi că vă riscaţi viaţa dacă află sultanul?

— Ştim, stăpâne, dar nu ne e frică! îl asigură căpitanul. Eşti înţelept şi curajos şi nu avem de ce să pregetăm să-ţi predăm comanda lui „Selim”, dimpreună cu soarta noastră care va să vină!

— Vă mulţumesc! Nimeni nu are să afle ce s-a întâmplat astăzi. „Selim” va dispărea şi nu va ieşi din, nou la iveală decât atunci când Nurvan-paşa va fi din nou kapudan-paşă. Şi atunci vă voi răsplăti pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o. Până ce va veni acea zi, vă voi duce oriunde este nevoie de oameni curajoşi care să biruiască în lupte grele. Acoperiţi mortul şi aruncaţi-l peste bord. De acum încolo, în cabina lui voi sta eu. Nimeni nu are voie să intre înaintea mea acolo.

La aflarea veştii că Nurvan-paşa se afla la bord şi că urmează să preia comanda se buluciră pe punte în strigăte de bucurie şi ceilalţi membri ai echipajului. Noul căpitan dădu comanda să fie ridicate toate steagurile şi pavilioanele şi cu toţii se grăbiră să dea ascultare şi să împodobească corabia de paradă în onoarea lui Katombo.

Acesta se întoarse cu barca înapoi la bordul „Tigrului”, ca să-şi aducă soţia şi copilul la bordul celeilalte corăbii. Cu toate că încercase din răsputeri s-o liniştească, Ayesha încă mai era pradă unei sperieturi îngrozitoare. Se duse direct la ea, fără să mai fie nevoit să treacă întâi pe la locotenent să-i dea raportul, căci acesta văzuse cu câtă bucurie fusese primit Katombo pe „Selim”. Îi expuse soţiei pe scurt situaţia, după care se apucă să cerceteze cu de-amănuntul cala corăbiei. Feluca ascundea o adevărată bogăţie de bani şi bunuri pe care, în situaţia dată, Katombo ar fi avut tot dreptul să şi le însuşească. Cu toate acestea, în loc să procedeze în acest fel, îi chemă la el pe secund şi pe fiul comandantului răpus. Nici unul din cei doi nu ştia în ce calitate îi chemase Katombo.

— După părerea voastră, cui aparţine acum corabia asta? îi întrebă el.

— Lui „Selim”, îi răspunse secundul aspru. Care ne va fi soarta? Ce era cu strigătele de bucurie de pe „Selim”?

— Mai înainte v-am jurat că nu veţi păţi nimic şi am avut grijă să mă ţin de cuvânt. „Tigrul” aparţine căpitanului şi va merge împreună cu „Selim” ca pradă de luptă. Dar toate bogăţiile de pe corabie vor rămâne proprietatea voastră. Locotenentul care se află aici la bord vă va duce în primul port care ne iese în cale. Puteţi să împărţiţi bunurile între voi după bunul plac, dar să vă grăbiţi, pentru că „Selim” nu poate să aştepte prea mult după felucă!

Cei doi nu-şi reveneau din uimire şi nu mai ştiau cu ce cuvinte alese să-i mai mulţumească lui Katombo pentru mărinimia fără margini pe care le-o arătase.

— Actele corăbiei sunt în cabină? întrebă el, după aceea.

— Da, îi răspunse fiul comandantului. Avem tot felul de acte pentru diferite situaţii şi, dacă vei fi la fel de mărinimos ca adineauri, ţi le vom da pe toate. Vino jos!

Se duseră în cabina îngustă, unde mai devreme Katombo stătuse de vorbă cu căpitanul. Intraţi acolo, tânărul se apucă să dea la o parte covorul de pe podea.

— Aici este o ascunzătoare secretă unde se află tot ce autorităţile nu trebuie să ştie. Tatăl meu e mort. Eu oricum aveam de gând să plec într-o altă călătorie, unde nu aveam nevoie de actele ascunse aici. Ia-le tu!

Scoase o bârnă de lemn din podea, şi ieşi la iveală o adâncitură în care, pe lângă mai multe pungi burduşite, se aflau şi câteva pachete cu acte.

— Banii vă aparţin, spuse Katombo. Iau numai actele.

Le luă şi le puse bine, după care se duse înapoi pe punte, pentru a-l înştiinţa şi pe locotenent despre felul în care procedase cu feluca şi cu echipajul ei. În cele din urmă, îşi luă soţia şi fetiţa şi le duse pe „Selim”. „Tigrul” îşi desfăcu pânzele şi o porni spre primul port care avea să-i iasă în cale.

10. Sub pavilionul negru

De la cele povestite mai înainte trecuseră de-acum mai mulţi ani. Trecuse mult timp şi de când contele von Hohenegg fusese eliberat prin mijlocire diplomatică din arestul în care se aflase în Constantinopol şi se întorsese pe proprietăţile sale.

Stătea acum în camera sa de lucru, privind încruntat de griji scrisoarea unei societăţi de asigurări, care suna astfel:

„Înălţimea voastră! Ne vedem în imposibilitatea de a consimţi la propunerea domniei voastre de a prelua asigurarea corăbiilor şi a bunurilor navigabile pe care le deţineţi. *Motivul refuzului nostru îl constituie riscul extraordinar de mare de pierdere care nu poate fi acoperit de prima de asigurări*. *Nu putem să ne permitem a împărtăşi soarta celorlalte societăţi care au fost aduse în pragul falimentului în urma afacerilor încheiate cu domnia voastră*. *Când ni se va confirma din surse sigure că aşa-numitul «căpitan negru» a fost anihilat, vă vom sta din nou cu mare plăcere la dispoziţie”*.

Contele puse deoparte scrisoarea, cu un zâmbet amar. Căpitanul negru şi iarăşi căpitanul negru! Câte pagube a putut pricinui acest om casei Hohenegg! Zece corăbii aparţinând societăţii de coloniale din Nordlandia fuseseră capturate numai în ultimul an de piraţi şi încărcăturile lor atât de preţioase confiscate drept pradă. Şi nici vorbă de vreo speranţă pentru a-i opri din fărădelegile lor pe aceşti piraţi periculoşi. Cum se ajunsese în această situaţie?

Nordlandia îşi concentrase atenţia asupra cuceririi economice a coloniilor de peste ocean. Sub conducerea contelui von Hohenegg, care avea o pricepere rară într-ale comerţului, luase naştere o societate care punea la dispoziţie mijloacele băneşti pentru achiziţionarea şi exploatarea de terenuri de peste ocean. Contele participase la fondarea acestei societăţi cu propria sa avere deloc neglijabilă şi reuşise ca, prin manevre şirete, să preia încetul cu încetul aproape toate acţiunile societăţii. Profitul care se adunase în teşchereaua contelui în urma acestei întreprinderi atât de avantajoase se ridica la mai multe milioane. Atotputernicul conte ajunsese să stăpânească aproape tot ceea ce însemna negoţ pe mare în Nordlandia şi corăbiile care purtau pavilionul acestei ţări navigau în cea mai mare parte sub contractul şi în contul contelui.

Dar, de la un moment dat, începură să apară tot felul de zvonuri, la început mai confuze, apoi din ce în ce mai desluşite. Într-o perioadă de pace deplină, Turcia primi o „declaraţie de război” semnată de „Căpitanul negru”. La început, autorităţile se mulţumiseră să ia totul în râs, dar nu peste mult timp pofta de râs le pieri definitiv. Numai după câteva zile primiră vestea că o corabie de negoţ turcească fusese scufundată. Se afla în largul mării când a fost atacată de o felucă de dimensiuni mici şi, după o scurtă rezistenţă, fusese capturată. Piratul adusese corabia până în apropierea ţărmului, unde echipajul capturat fusese coborât în bărci, după care corabia fusese scufundată cu toată încărcătura.

Aşa începuse războiul dus de piraţi cu o îndrăzneală nemaipomenită. Înalta Poartă făcu toate eforturile pentru a pune mâna pe aceşti duşmani periculoşi, dar în zadar. La ce folos că toate corăbiile ieşeau de-acum în larg ceva mai înarmate! „Tigrul” se arătă de fiecare dată net superior faţă de acestea. Veştile despre corăbii capturate şi scufundate se înmulţeau şi părea că misteriosul inamic dispunea de

însuşirea de a apărea în mai multe locuri în acelaşi timp, aşa de iute apărea şi dispărea.

La Istanbul tocmai se discutau măsurile care urma să fie luate împotriva „Tigrului”, când sosi încă o veste proastă. O corvetă de război echipată cu douăzeci şi unu de tunuri fusese aruncată pe fundul mării de „Tigrul” pirat. De data aceasta, nu mai fusese vorba de o felucă, ci de o fregată cu trei catarge cu tachelaj de cliper, ceea ce dovedea că „Tigrul” dispunea nu de una, ci de cel puţin două, dacă nu mai multe corăbii.

Lucrurile începură să devină cât se poate de serioase. Era timpul ca piraţii să fie opriţi. Dar veştile despre cele petrecute începură să se extindă şi în străinătate, cu toate strădaniile Porţii de a preveni scurgerile de informaţii. Porni în larg o flotă întreagă pentru a captura piraţii, dar se întoarse fără nici un rezultat. Corsarii prinseseră de veste şi se retrăseseră într-un loc unde nu aveau cum să fie descoperiţi. Trebuie că găsiseră o ascunzătoare unde aveau la dispoziţie toate cele necesare pentru a-şi duce traiul în deplină independenţă faţă de restul lumii.

Misterul deplin învăluia şi persoana „Căpitanului negru”. Nimeni nu ştia cine este el în realitate. Nimeni nu se putea făli că stătuse vreodată faţă în faţă cu el. Mulţi spuneau că ar fi un negru herculean; alţii, în schimb, erau de părere că numai un european putea avea acele cunoştinţe de navigaţie necesare pentru a ieşi la lumina zilei cu pavilionul negru. Dar nu puţini erau navigatorii superstiţioşi care credeau că cel care conducea „Tigrul” era diavolul în persoană.

Pe de altă parte, toată lumea recunoştea curajul şi cavalerismul de care dădea dovadă misteriosul pirat. „Căpitanul negru” era singurul pirat care nu jertfise niciodată sânge omenesc. Dacă adversarul său făcea uz de arme, atunci fireşte că scotea şi el armele, dar dacă acesta se preda de bunăvoie, nu lăsa în urmă nici un cadavru. „Tigrul” îşi

remorca adversarul până la primul port, iar echipajul primea toate cele trebuincioase pentru a se putea întoarce înapoi în ţară. Se povestea chiar că de mai multe ori „Căpitanul negru” ar fi putut să nimicească vreo corabie, dar preferase să cruţe vieţile omeneşti, lăsând prada să plece mai departe, pentru a pune din nou mâna pe ea puţin mai târziu.

Războiul acesta ciudat cum nu se mai pomenise, încetă aproape un an întreg. Căpitanul Negru se abţinu să mai atace vreo corabie, pentru a nu mai da ocazia nici unei puteri să-l contraatace în vreun fel. De aceea, vestea capturării de către „Căpitanul negru” a două corăbii aparţinând societăţii de coloniale din Nordlandia căzu ca un trăsnet, făcând rapid înconjurul lumii. Uimirea fu cu atât mai mare cu cât societatea de asigurări care lucra de obicei societatea de coloniale primi de la „Căpitanul negru” despăgubirea pentru daune până la ultima leţcaie, dar cu somaţia de a nu mai încheia pe viitor nici un fel de contract cu mai sus pomenita societate. Orice corabie aparţinând acestei întreprinderi conduse de contele von Hohenegg ce i-ar fi ieşit în drum în acel moment ar fi fost pierdută.

Vestea se împrăştie ca vântul şi consecinţa fu că societăţile de asigurări refuzară una după alta să mai facă afaceri cu contele von Hohenegg. Acesta făcu eforturi disperate pentru a obţine sprijinul Angliei, văzând că Nordlandia, al cărei punct vulnerabil era chiar marina, nu putea să o scoată la capăt cu acest adversar de temut. Însă Anglia îi declină cererea ridicând din umeri compătimitoare. De mult timp pusese şi Anglia ochii pe înfloritoarele colonii şi orice semn de slăbiciune din partea negoţului marin nordlandez nu putea decât să-i dea satisfacţie.

Iată că acum contele se trezi singur, doar el şi cu iscusinţa lui de a ieşi din încurcătură. Societatea lui înregistrase până acum pierderea a zece corăbii. Ce avea de făcut? Putea să se întoarcă el singur împotriva tuturor acestor întreprinderi atât

de productive? Nici gând! Şi totuşi, trebuia să existe o cale de ieşire! Până la urmă, găsi una. Hohenegg încheie contracte cu proprietarii mai multor corăbii din Sudlandia. Din acel moment, acestea aveau să navigheze în contul societăţii de coloniale nordlandeze. Pană atunci „Căpitanul negru” nu avusese de a face decât cu vase nordlandeze. Prea bine! Pagubele suferite de conte prin pierderea corăbiilor nordlandeze aveau acum să fie răscumpărate prin foloasele pe care aveau să i le aducă corăbiile sudlandeze.

Iată care era situaţia în momentul când contele primise scrisoarea de la societatea de asigurări. Fusese ultima tentativă pe care o întreprinsese contele şi care se soldase tot cu un eşec. Îşi sprijinea acum gânditor capul în palme. Oare cine era de fapt misteriosul „Căpitan negru”? Şi împotriva cui era îndreptat totul, împotriva Nordlandiei sau a lui personal? Îi făcea impresia că ţinta era el şi nimeni altul, fiindcă de multe ori asociaţii lui care fuseseră atacaţi pe mare fuseseră despăgubiţi, ce-i drept cu sume mult prea mici, dar oricum, o a treia mână misterioasă intervenise acoperind pagubele pentru pierderea corăbiilor. Prin urmare, singurul care rămăsese în pierdere totală fusese numai el! Însă oare cine dintre cei pe care şi-i făcuse duşmani dispunea de puterea pe care o exercita „Căpitanul negru”? Trecu în revistă pe toţi cei cu care-şi încrucişase vreodată drumul în duşmănie, dar nici unul nu făcuse dovada aptitudinilor de care dispunea „Căpitanul negru”. Totul era un mare mister, a cărui dezlegare probabil că nu aparţinea decât viitorului.

Un servitor intră, scoţându-l pe conte din gândurile în care se adâncise.

— Prea mărite stăpân, căpitanul „Pescăruşului” cere să fie primit.

Contele sări în sus cu un strigăt de bucurie.

— Căpitanul „Pescăruşului”? Nu-l aşteptam aşa curând. Spune-i să intre!

Servitorul se îndepărtă, pentru a lăsa să intre un bărbat cu înfăţişare de navigator.

— Bine ai venit, căpitane Hoffmann! îl întâmpină contele. Te-ai şi întors din călătorie?

— Ai, ai, ai, domnule conte! Ieri am ancorat „Pescăruşul” la ţărm.

— Călătoria a avut succes?

— Nu, înălţimea voastră!

Rostise „nu” cu atâta convingere, încât contele rămase ţintuit locului.

— Cum adică? A păţit vreo nenorocire corabia?

— Nu, „Pescăruşul” s-a întors nevătămat.

— Omule, dezleagă-ţi odată limba şi spune-mi ce s-a întâmplat! Ce necaz a dat peste voi?

— Am pierdut încărcătura.

Contele păli. Cumplita veste îl zgudui aşa de rău, că fu nevoit să se aşeze.

— Nu… pricep. Cum adică?…

Cel întrebat se uită la conte cu compătimire.

— „Căpitanul negru” a capturat încărcătura.

Se lăsă linişte. Contele fu nevoit să rumege bine în sinea lui cele aflate.

— „Căpitanul negru”! Mereu „Căpitanul negru”! rosti el cu greu, într-un sfârşit. Dar cum a fost cu putinţă? De unde a ştiut că sunteţi în serviciul meu?

— Nu am cum să vă răspund, domnule conte! N-am nici cea mai mică idee. Afacerea a fost ţinută în cel mai mare secret!

— Ticălosul! Aşadar, îndrăzneşte să atace şi corăbiile sudlandeze!

— Tare aş vrea să aflu pe cine nu îndrăzneşte acest om să atace!

— Povesteşte-mi!

— Parâma tocmai fusese aruncată. „Pescăruşul” ajunsese

în dreptul Azorelor, când fu semnalat un velier cu trei catarge, care se îndrepta cu o viteză neobişnuit de mare chiar în urma siajului nostru. N-am mai văzut în viaţa mea o corabie care să atingă aşa o viteză. Când s-a apropiat mai mult am putut să văd ce culoare aveau pânzele. Erau negre. Mi-am dat seama imediat în faţa cui mă aflam. Un vas atât de rapid şi cu velele vopsite în negru nu putea să aparţină decât „Căpitanului negru”. Cu toate acestea, mi-am păstrat sângele rece, fiindcă ştiam că obişnuieşte să atace numai corăbii turceşti sau nordlandeze. Prin urmare, i-am spus timonierului să păstreze cursul pe care-l urmam, altfel puteam să trezesc suspiciunile piraţilor. Cu mare încordare am văzut că velierul continua să se apropie de noi. Când mai avea doar o milă până să ne ajungă, a tras, o salvă ca semn să ne oprim. M-am supus şi...

— Nu trebuia să faci aşa ceva! Trebuia să încercaţi să fugiţi.

Căpitanul zâmbi stânjenit.

— Iertare, domnule conte, dar nu vă înţeleg. Nu aveam nici o şansă de scăpare. Se vede treaba că nu-l cunoaşteţi pe „Căpitanul negru”.

— Dar puteaţi să vă împotriviţi.

— Nu cumva glumiţi? Chiar dacă „Pescăruşul” ar fi fost cum trebuie echipat, tot n-ar fi putut să se opună velierului acela cu trei catarge. Nu, înălţime, credeţi-mă, am făcut ceea ce trebuia în situaţia aceea.

— Povesteşte mai departe!

— Cu luneta am văzut că pe velier nu era nici ţipenie; un singur om stătea la babord. Deodată, pânzele au căzut ca prin minune şi velierul a făcut o voltă elegantă spre noi. Cele două corăbii ajunseseră de-acum una lângă cealaltă. „Ahoi, ce corabie sunteţi?” strigă omul spre noi. „Bricul «Pescăruşul», căpitan Hoffmann”, îi răspunsei eu. „Aici e «Tigrul» căpitanului negru! Veniţi imediat la bord! — Ce puteam să fac, domnule conte? Să refuz supunerea, singur în

faţa a douăzeci de tunuri? Am considerat că era absolut imposibil. Aşadar, am coborât barca şi în cinci minute eram la bordul piratului. Cu excepţia omului de la babord nu am văzut pe nimeni altcineva pe punte. Omul veni la mine. Era înveşmântat din cap până în picioare în negru şi purta o mască pe faţă, care-i ascundea întru totul trăsăturile. Mă lăsă mult să aştept până ce vorbi cu mine. „Sunteţi tocmiţi de societatea nordlandeză de coloniale, nu-i aşa, domnule căpitan? Nu are rost să minţiţi; sunt foarte precis informat. Mi-ar părea foarte rău să fiu constrâns să vin în inspecţie pe corabia dumneavoastră." — „Ce vreţi de la mine?" — „Vreau încărcătura pe care o transportaţi — mărfurile acestei societăţi". — „Cu ce drept îmi ordonaţi mie…" — „Cu dreptul celui mai puternic", îmi reteză el vorba. „Căpitane, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Nu sunt nici duşmanul Sudlandiei şi nici al Nordlandiei; eu mă războiesc cu contele von Hohenegg, pe care mi-am jurat să-l distrug…"

— Stai! strigă contele, care ascultase totul foarte încordat. Nu l-ai întrebat cum de a ajuns să-mi fie duşman?

— Eu l-am întrebat ceva, dar el s-a făcut că nu mă aude. Dar lăsaţi-mă să povestesc mai departe! Fireşte că am protestat împotriva unui asemenea abuz de putere; omul m-a lăsat să-mi termin vorba, apoi a spus: „Domnule căpitan, în prezent sunteţi în serviciul Nordlandiei, aşa că sunt nevoit să vă consider inamic. Cu toate acestea, merg până acolo că sunt gata să vă cruţ corabia, dar numai cu condiţia să-mi predaţi toată încărcătura. În acest caz nici unul dintre flăcăii mei nu va păşi pe vasul care vă aparţine. Dar dacă vă veţi împotrivi voinţei mele, atunci voi fi obligat, deşi nu doresc aşa ceva, să dau greutate vorbelor mele cu arma în mână. Chibzuiţi bine şi hotărâţi-vă iute!" Înălţime, puteaţi prea bine să fiţi în locul meu. Nu aveam decât o cale de ales, şi anume să nu mă opun. Aşa că nu am stat prea mult pe gânduri, ci am şi dat comenzile necesare. În câteva minute stăteam cu

corăbiile bord lângă bord; zece ore s-a trudit echipajul meu să transfere toată încărcătura în cala piratului. În tot acest răstimp, echipajul „Tigrului” stătea cu pistoalele pregătite să tragă la cel mai mic semn de nesupunere. Daţi-mi voie să scurtez povestea! Înainte să părăsesc corabia duşmanului, „Căpitanul negru” a venit la mine şi mi-a spus cu glas calm, ba chiar prietenos: „Domnule căpitan, de data asta v-am cruţat corabia. Dar pe viitor păziţi-vă să vă mai ocupaţi de afacerile contelui Hohenegg! Nu vreau eu, pricepeţi? Şi ca să vă puteţi justifica în faţa contelui, vă rog să-i înmânaţi o scrisoare”. După care mi-a dat scrisoarea de faţă.

Contele cercetă înscrisul cu mare nerăbdare. Oare conţinea dezlegarea misterului şi aducea vreun indiciu asupra „Căpitanului negru”?

— Îţi mulţumesc, căpitane. Mi-ai adus veşti proaste, dar sunt de acord că nu ai avut încotro. Acum lasă-mă singur! Trebuie să reflectez în linişte la cele petrecute.

Căpitanul salută scurt şi plecă. Hohenegg se aşeză la masa lui de scris. Ţinu ceva mai mult scrisoarea în mână, de parcă s-ar fi temut să o deschidă. Apoi, cu o mişcare repezită, luă cuţitul de scrisori şi o desfăcu.

Scrisoarea nu conţinea decât câteva cuvinte scrise cu majuscule, dar contelui îi trebui o veşnicie până ce-şi veni în fire. Încremeni mult timp holbându-se năuc la bucăţica de hârtie din mână. Într-un sfârşit, o puse pe masă. Pălise atât de rău, iar fruntea i se albise de broboane de sudori reci. Închise ochii, iar capul îi căzu pe piept ca plecat de o greutate insuportabilă. La ce se gândea? Umbrele trecutului, de mult uitate, ieşiseră la lumină să-l tortureze acum? Sau auzea îngerul răzbunării apropiindu-se tiptil de uşa lui, gata în orice clipită să dea buzna peste el?

Scrisoarea care-l încremenise pe Hohenegg suna aşa:

„Mi-ai răpit-o pe Lilga, care mi-era mai de preţ decât

propriul meu suflet. Pentru fapta ta îţi iau averea de care ţi-e legată inima şi pe care se sprijină puterea ta. Nu-mi voi găsi liniştea până ce nu te voi vedea la picioarele mele”.

Katombo,
„Căpitanul negru”

II. Secretul ţigăncii

11. Fiul fierarului

Pe o uliţă largă care ducea din sat spre Fürstenberg, capitala Nordlandiei, păşea un tânăr.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi doi de ani, dar din toată înfăţişarea lui răzbătea un aer de maturitate puţin obişnuit pentru cei de vârsta lui. Era înalt şi bine clădit; avea trăsături frumoase şi bărbăteşti, iar siguranţa în mişcări nu putea să lase decât o impresie foarte plăcută. Chiar şi bărbuţa frumos îngrijită, care pe alt chip ar fi putut părea cam de filfizon, îi stătea foarte bine. Hainele, la fel de îngrijite, îi scoteau şi mai mult în evidenţă eleganţa întregii făpturi.

În urmă-i se înşiruia casă după casă, îndărătul unor grădiniţe umbroase ori ieşind cu îndrăzneală până în stradă. Printre ele se afla şi o căsuţă îngrămădită într-un singur cat, cu pereţii negri de fum; hornul înalt, streaşina lăsată şi uneltele împrăştiate peste tot prin curte lăsau să se vadă desluşit că era o casă de fierar. În faţa intrării era o trăsură uşurică. Osia din spate era ruptă; un servitor împodobit din belşug cu fireturi stătea lângă perechea de bidivii nervoşi, ostenindu-se să-l liniştească.

Ocupanţii trăsurii coborâseră. Erau un domn şi o doamnă. Domnul părea să aibă cam douăzeci şi trei de ani şi avea

aerul unui membru al înaltei societăţi. Dar se vedea clar de la o primă ochire că-şi cultivase din plin mândria şi orgoliul. Doamna era înveşmântată după ultima modă. Să tot fi avut cam şaptesprezece ani, dar după comportament îi dădeai cu siguranţă mai mult. Avea încă trăsături copilăreşti, dar se vedea bine că bobocul de fată avea, nu peste mult timp, să înflorească într-un trandafir de o frumuseţe desăvârşită, pe care nu-l va culege o mână oarecare. Obrajii îi erau palizi, de parcă trecuse printr-o mare sperietură. Ochii mari albaştri erau încă umezi de spaimă, dar vocea îi sună blândă şi liniştită când spuse:

— Nu vă faceţi griji, domnule conte! În mijlocul primejdiei m-am simţit apărată de braţele puternice ale unui cavaler căruia numai rangul îi este de ajuns pentru a trezi cea mai mare siguranţă.

Contele făcu o plecăciune de mulţumire, dar privirea îi cerceta nesigură chipul. Spunea oare adevărul, sau, în ciuda tinereţii ei, îşi însuşise deja acea iscusinţă de a rosti un reproş numai sub formă de aluzie? Îl privea drept in faţa lui îmbătrânită, iar în colţul gurii se întrezărea un surâs aproape batjocoritor. Se hotărî să se apere voalat:

— Un adevărat cavaler, sigur pe el, trebuie să se arate veşnic fără frică şi fără cusur. Dar dacă are de-a face cu indivizi săraci cu duhul şi prost crescuţi, precum aceşti doi armăsari, se vede ajuns în situaţia deloc plăcută de a fi nevoit să-şi ceară iertare.

— Dragă conte, cu siguranţă că aveţi o părere mult mai avizată decât maestrul meu de călărie, care spunea că aceşti doi bidivii posedă o şcoală distinsă. El a vrut numai să o luăm pe un alt drum şi să-l lăsăm pe el să mâne trăsura. Şi apoi, incidentul a fost mai mult prilej de înveselire decât de primejdie şi chiar faptul neplăcut că nu l-am găsit pe fierar are şi o parte plăcută, căci pot să mai profit încă un timp de serviciile nobilului meu cavaler.

Iarăşi se uită cu acea căutătură cercetătoare. Vorbele ei încercau, oare, să-l facă să priceapă superioritatea unui maestru de călărie faţă de el? Atunci era sigur că femeia delicată din faţa lui era mult mai coaptă decât îşi închipuise el. Când el vorbi mai departe, colţurile ochilor i se încreţiră uşor:

— Serviciile mele îţi stau la dispoziţie pentru veşnicie, prinţesă! Dar acum trebuie să las trăsura aici şi să merg să închiriez alta!

Se duse la nevasta fierarului, care până atunci stătuse la intrarea casei.

— Aşadar, nu aveţi pe nimeni altcineva care să ne repare trăsura?

— Nu. Calfa nu o scoate la capăt de unul singur.

— Este prin apropiere vreo trăsură cum se cade pe care s-o putem închiria?.

— Fireşte. Dar... Bună ziua, domnule doctor! se întrerupse. Minunată vreme pentru plimbare, nu-i aşa?

Salutase un trecător care mai înainte avusese aerul că vrea să meargă mai departe, dar acum, îşi scoase pălăria şi veni spre femeie. În parte familiar, în parte respectuos, aceasta îi întinse mâna.

— Aşadar, finul meu avea de gând să nu se oprească şi pe la mine?

— Ca să nu deranjeze.

— Să deranjeze? Ba dimpotrivă! Trăsurii acestui domn i s-a rupt osia; bărbatul meu nu e acasă, iar fierăria tatălui dumneavoastră e prea departe. Oaspetele de vară, englezul acela, nu-şi împrumută trăsura altcuiva decât domnului doctor, de aceea, domnul naş ar putea să ne pună o vorbă bună, dacă ar fi aşa bun.

— Prietenul meu, lordul Halingbrook, este plecat în oraş din păcate, după cum m-a anunţat, iar în apropiere nu există nici o altă trăsură disponibilă. Totuşi, dacă domnul conte — se

aplecă politicos, dar cu măsură spre tânăr — îngăduie, aş putea chiar eu s-o pun pe picioare. Cuptorul este aprins?

— Da; ucenicul tocmai făcea nişte cuie.

— Bun. Atunci, doamna naşă să aibă mai întâi bunătatea să-i instaleze comod pe înălţimile lor. Eu mă voi apuca de îndată de lucru.

Intră în atelier, îşi scoase haina de plimbare, îşi suflecă mânecile şi-şi puse şorţul de piele al meşterului. După ce aprinse focul, se apucă să cerceteze trăsura.

— Într-o jumătate de ceas, înălţimile voastre vor putea pleca.

Domnul şi doamna erau uimiţi. De unde şi până unde era în stare acest om distins, care purta titlul de doctor, să repare o trăsură stricată? Nevasta fierarului îi spusese fin, prin urmare, nu avea cum să fie de viţă nobilă. Dar era prieten cu lordul Halingbrook, un englez mândru şi retras, care avea acces la Curte în calitate de trimis al reginei din ţara sa. Era o dilemă cu care mai ales doamna părea că-şi frământă mintea.

Observându-i cu atenţie fiecare mişcare, aceasta îşi spuse că omul trebuie să aibă o forţă puţin obişnuită. Liniştise caii cât ai zice peşte, după care ridică şi împinse trăsura de parcă ar fi ţinut în mâini o jucărie de copii. O duse în atelier, de unde începură să răsune lovituri asurzitoare de ciocan, iar pe uşă să iasă scântei orbitoare.

Nevasta fierarului scosese în faţa casei o măsuţă cu două scaune, invitându-i pe cei doi nobili să se aşeze.

— Cum îl cheamă pe domnul care este în acelaşi timp şi fierar şi doctor, lucru foarte neobişnuit? întrebă doamna.

— A, nu e medic, ci e doctor în ştiinţele juridice, îi răspunse femeia, fudulindu-se vizibil.

— Ce funcţie ocupă?

— Nici una, pentru că nu are nevoie; spune că l-ar împiedica să înveţe pe mai departe. Este fiul fierarului Brandauer şi finul ducelui; eu însămi i-am fost naşă alături de

duce.

— Aha, probabil obişnuita cerşetorie de botez, care este acordată prea des, din păcate! spuse tânărul dispreţuitor.

Nevasta fierarului se împurpură la faţă.

— Pot să întreb cine este domnul?

— Sunt contele Hohenegg, iar doamna este prinţesa Asta din Sudlandia.

Dacă îşi închipuia că are să facă impresie cu această prezentare, se înşelase amarnic; femeia nu se sperie deloc, ba se duse cu un aer foarte prietenos la prinţesă.

— Ce mă bucur, înălţime, că reuşesc să vă văd, în sfârşit! Domnul naş ne-a spus multe lucruri bune despre dumneavoastră şi despre tatăl dumneavoastră, înălţimea sa principele. Are minte foarte ageră pentru politică şi locul lui este la Curte. Alteţa Sa este la curent cu cele ce se petrec în fierăria de la Curte şi mereu i-a cerut să intre în serviciul lui, dar el a refuzat.

— Să înţeleg că tânărul domn doctor mă cunoaşte?

— Nu; nu a văzut-o niciodată pe înălţimea voastră. Dar pe domnul conte aici de faţă îl cunoaşte.

— Înseamnă că a vorbit şi despre mine? întrebă acesta ironic.

— Foarte des.

— Bănuiesc că numai de bine, aşa-i?

Ezită un moment, apoi spuse:

— Da, de bine, fiindcă a povestit că bătrânul conte Hohenegg, tatăl dumneavoastră, va deveni ducele nostru după ce ducele de acum, cel care nu are nici un copil, va muri. Şi mai trebuie să vă spun că scrisoarea de cumetrie nu a fost nici o cerşetorie. Ducele însuşi s-a oferit, iar fierarul de la Curte a trebuit să se supună; totuşi, el a ţinui morţiş să fiu şi eu de faţă, ceea ce i-a convenit de minune marelui domn. Suveranul nostru este un om foarte cumsecade, care îşi iubeşte supuşii ca pe propriii săi copii. Să dea Dumnezeu să

nu se schimbe nimic pe viitor!

Contele tocmai voia să spună ceva răutăcios, dar îşi ţinu vorba, căci de fierărie se apropia o făptură foarte ciudată.

Era o femeie. Mergea desculţă şi purta o rochie purpurie. Pe umeri avea un şal galben, ponosit. Pe cap îşi înfăşurase o basma în chip de turban. Era oacheşă, iar nasul ascuţit îi trona deasupra bărbiei voluntare. Ca nordlandeză, i-ai fi dat cam cincizeci de ani, dar se vedea clar că era ţigancă şi femeile din acest neam îmbătrânesc foarte repede. Era, aşadar, foarte probabil să nu fi ajuns încă la această vârstă.

Dând cu ochii de conte, nu fu defel tulburată. Îl cercetă pătrunzător, ca şi pe ceilalţi, după care îi salută cu o mişcare aproape trufaşă, întrebând:

— Măritului conte i-a rămas ceva de pomană şi pentru Lilga, ţiganca?

Acesta dădu din cap iritat.

— Pleacă! Cerşetoria este interzisă pe aici.

Se dădu cu un pas mai aproape de el şi-l sfredeli cercetător cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— Cum? Domnul îmi cere să plec? Oare nu a fost un timp când Lilga, vaidzina neamului ei, era oricând binevenită în palatul contelui? Vă cunosc chipul şi ochii ăştia reci, cărora numai trufia le mai dă niţică viaţă. Aţi gonit-o pe ţingarita de aici, şi atunci să vă fie începutul precum pasul elefantului care zdrobeşte tot ce calcă, iar sfârşitul precum cel al sălbăticiunilor hăituite, care mor în întunericul nopţii, lingându-şi rănile sângerânde, singure şi părăsite.

Se îndreptase de spate, atât cât îi permitea statura, şi ţinea mâna dreaptă ridicată de parcă ar fi chemat spirite neştiute. Ochii îi străluceau, iar cuvintele îi scrâşneau printre dinţii albi ca fildeşul. Cu toată hidoşenia ei de acum tot se putea vedea că odinioară fusese o fată frumoasă.

Contele sări în sus şi, fierbând de mânie, o înşfacă de mână.

— Vrăjitoareo, vrei să te nimicesc?

Prinţesa se ridicase şi ea. Privirea lui se întâlni cu privirea ei blândă şi mirată. Luă mâna de pe ţigancă şi se întoarse spre nevasta fierarului:

— Trimite-l chiar acum pe ucenic la poliţie! Să fie arestată vagaboanda asta!

Chiar în acel moment ieşi din atelier doctorul Brandauer, cu un ciocan uriaş în mână. Ţiganca îl văzu. Privirea i se înăspri şi mai mult, iar pe chip îi apăru o uimire fără margini. Veni repede în faţa lui.

— Sunteţi Max, fiul fierarului de curte?

— Da, încuviinţă el mirat.

— Sunt Lilga, ţingarita.

— Lilga? Este oare cu putinţă? strigă el, luminându-i-se chipul. În sfârşit, în sfârşit dorinţa noastră s-a îndeplinit! Trebuie să te duc neapărat la tatăl meu!

— Lilga nu poate să vă însoţească.

— De ce?

— Trebuie să fie arestată.

— Pentru ce?

— Pentru că a ghicit viitorul domnului de colo.

— Domnul acela nu are cum să te aresteze! Vii cu mine!

Siguranţa cu care rostise aceste vorbe îl ofensă pe conte.

— Oho! făcu el. Am poruncit să fie arestată şi mi se va da ascultare!

Răsucind ciocanul uriaş în mână, Brandauer se uită la el zâmbind.

— Domnule conte, vă rog prea supus să daţi drumul acestei femei.

— Nu am nici un motiv să-mi retrag porunca.

— Iar eu v-am rugat din politeţe, ceea ce nici nu aveam nevoie să vă rog. Aici nimeni nu e obligat să asculte ordinele dumneavoastră. Nu suntem supuşi nici poliţiei şi nici dumneavoastră, iar Lilga se află sub protecţia mea specială.

V-am dat tot ajutorul cerut. Vreţi să mă siliţi să vă las cu trăsura stricată?

— O să facem rost de alta.

Atunci, prinţesa veni la Brandauer.

— Domnule doctor, sfârşiţi ce aţi început! Vă roagă Asta din Sudlandia!

— Dorinţa înălţimii voastre este ordin pentru mine! Eu nu îngădui să mi se poruncească, dar o rugăminte ca cea venită din gura dumneavoastră mă transformă în cel mai bucuros servitor. Lilga, mergi în casă şi aşteaptă până termin aici!

Lilga dădu uşurel din cap şi-i aruncă o privire în care se amestecau devotamentul şi supunerea.

— Poporul boiniarilor şi lombardarilor a părăsit India pentru că le-a cerut-o Bovania, zeiţa. Rătăceşte de atunci din ţară în ţară şi nu-şi va găsi odihna până ce nu va da peste casa-minune în care să se adune la un loc pentru a stăpâni lumea. Lilga este o fiică a neamului ei; nu are voie să se oprească dacă spiritul o mână de la spate. E nevoită să plece, dar vă veţi mai întâlni cu ea, încă înainte ca soarele să apună de trei ori. Daţi-mi mâna!

Îi luă mâna lui Brandauer, dar abia dacă-l învrednici cu o privire, ochii îi erau pierduţi în depărtări, de parcă ar fi văzut într-acolo porţile viitorului deschizându-se. Se uită apoi drept în ochii lui nerăbdători.

— Spiritul este atotştiitor, iar ochiul omului este slab;dar atunci când spiritul îl întăreşte, lucrurile îi apar în toată limpezimea lor. Nu vei crede ce-ţi spune Lilga, şi cu toate astea; se va adeveri. Mâna dumitale puternică ştie să mânuiască un ciocan; ai nevoie de putere, pentru că mai încolo vei mânui un sceptru. Sceptrul şi ciocanul vor fi cuvintele-cheie ale vieţii dumitale. Vei semăna dragoste şi vei culege duşmănie. Dar pumnul dumitale va cădea ca un ciocan peste capetele duşmanilor, iar lângă dumneata vei avea…

Se opri ca în faţa unei arătări neaşteptate şi, cu o mişcare iute, luă mâna prinţesei care stătea lângă ea. Continuă apoi:

— Te văd alături de îngerul vieţii dumitale pe care l-ai găsit când ţineai în mână un ciocan şi care îţi va rămâne credincios când vei ţine în mână sceptrul. O să vezi mai târziu că Lilga ţi-a prezis adevărat!

Dădu drumul mâinii fetei, se întoarse şi dispăru cu paşi repezi pe poteca îngustă care ieşea printre fierărie şi casa de lângă ea.

Era în seara aceleiaşi zile. Max Brandauer stătea în încăperea de lângă fierăria Curţii, pe care părinţii săi i-o lăsaseră ca odaie de studiu. Încerca să se concentreze asupra unui tratat de ştiinţă militară, dar cele petrecute peste zi nu-i dădeau linişte.

Se gândea la apariţia ţigăncii, al cărei nume îi redeşteptă amintiri din primele zile ale copilăriei sale. O văzuse pentru prima oară pe când era doar un puşti de cinci ani. Dispăruse la fel de neaşteptat precum apăruse; părinţii ei o aşteptaseră apoi ani de-a rândul. Se întorsese de-abia acum; venise din pricini fără importanţă, sau tocmai pentru a dezlega misterul care o învăluise — cine putea şti?

Max le povestise părinţilor de întâlnirea cu ea, iar mama îl dojenise cu blândeţe că o lăsase să dispară din nou. Tatăl, în schimb, era calm şi ferm convins că Lilga avea să apară din nou.

Pe lângă figura prezicătoarei, Max Brandauer avea în faţa ochilor imaginea luminoasă a prinţesei. Până acum nu mai cunoscuse dulcea tulburare a dragostei, şi nu-şi dădea seama ce însemna starea care îl cuprinsese de puţin timp.

Înăuntru, în fierărie, zgomotele ciocanelor încetaseră de mult; după ce primiseră masa de seară, cei trei fierari stăteau acum în faţa uşii, pălăvrăgind despre una şi alta, savurându-şi pipa de seară. Aproape de ei stăteau cei doi ucenici, ghemuiţi pe nişte roţi de trăsură răsturnate, străduindu-se să prindă

cât mai mult din discuţia celor maturi şi să se delecteze cu mirosul tutunului de pipă, care, pentru nişte nări mai fine nu ar fi fost tocmai o plăcere.

— Da, spuse Thomas, fierarul şef, s-a întors tânărul domn. Să te ţii acum desfătări la care o să iau parte! Toată ziua exerciţii de scrimă şi floretă, seara, o plimpare pe apă sau chiar o excursie, de la care Thomas nu trepuie să lipsească. Mai ales că, pe lângă distracţie, mai vine şi un pahar de pere, o felie de pâine cu unt şi cu şuncă, sau mai pine...

— ...sau un pahar dublu de rachiu de ienupăr şi o Ambalema, îi luă vorba un camarad de-al său.

— Da, asta aşa e, fu de acord şi al treilea.

Cei trei camarazi erau unul şi unul. Toţi trei îşi făcuseră serviciul militar, Thomas la cavalerie, Kasimir la infanterişti şi Heinrich la artilerie. Fiecare ajunsese subofiţer şi considera că arma lui era cea mai importantă. Erau burlaci şi ferm hotărâţi să rămână aşa cât mai mult timp cu putinţă, fiindcă le era foarte bine, cu toate că fiecare ascundea în străfundul inimii un dor. Thomas era topit după văduva Barbara Seidenmüller, Kasimir visa adesea la drăgălaşa tânără văduvă şi comerciantă de cartofi Barbara Seidenmüller, iar Heinrich îşi bea berea de seară cu cea mai mare plăcere la onorabila şi preavirtuoasa văduvă, comerciantă de cartofi şi hangiţă Barbara Seidenmüller.

Fiecare din ei avea, cum se spune îndeobşte, „doaga lui lipsă”. Thomas Schubert, cavaleristul, nu izbutise niciodată în viaţa lui să rostească litera „b”, aşa că propriul său nume suna în gura lui „Thomas Schupert”. Kasimir, infanteristul, era teribil de tăcut şi singura lui contribuţie la vreo discuţie erau cuvintele: „Da, aşa e” sau „Nu este aşa”. Heinrich, artileristul, era cu totul altfel decât ceilalţi doi; mereu avea câte ceva de contrazis sau de zeflemisit şi avea însuşirea deosebită de a înşira gogoşi cu atâta curaj, încât nimeni nu îndrăznise până acum să-i pună la îndoială buna-credinţă.

Lui Thomas nu-i pică prea bine că i se luase vorba din gură. Aruncă nervos în aer un vălătuc de fum, apoi spuse:

— Pliscul, prieteni! Ce treapă aveţi voi cu rachiul meu duplu sau cu ţigara mea preferată! Ampalema este cea mai pună ţigară care există. Hapana, Capalleros, Londres, Patavia, Puros sunt nimic pe lângă veritapila Ampalema. Şi apoi, nu trebuie să mă scoateţi din minţi când vă povestesc despre tânărul domn! Chiar în seara asta trepuie să-l plimp cu parca pe Oller şi nici nu ştiţi ce plăcere îmi face. Parcă îl văd cum stă tolănit în parcă, cu ochii închişi şi fără să scoată o vorpă; dar eu ştiu că tocmai atunci meditează adânc şi studiază. Iar când ne întoarcem, îmi întinde mâna şi-mi spune: „Foarte mulţumesc, dragul meu Thomas!”, de mai că l-aş împrăţişa, dacă nu ar fi aşa de şcolit şi de distins. Are aşa un ceva, care te tulpură şi-ţi trezeşte respectul. Odată am văzut o piesă de teatru , „Prinţul dezmierdat” se chema...

— „Prinţul fermecat”, îndrăzni să-l corecteze Fritz, unul din ucenici.

— Gura, mucosule! Când vorpeşte şeful, calfele trebuie să tacă şi ucenicii să ia exemplu de la ei! Tot-una-i dacă un prinţ e dezmierdat sau e fermecat. Cum spuneam, în piesa asta apare un prinţ care este cizmar şi eu, când văd pe tânărul domn, mi se pare...

— ... ţi se pare că el e cizmarul şi tu, prinţul, îi tăie vorba Heinrich.

— Să nu mă întrerupi când vorpesc aşa de frumos; nici nu mai ştiu unde am rămas.

— Da, aşa e! îşi dădu cu părerea Kasimir.

— Aşadar, prinţul ăsta, care era cizmar...

— Thomas! îl chemă în acel moment Max, care ieşise pe fereastră.

Fostul subofiţer se ridică iute în poziţie de drepţi.

— La ordin, domnule doctor!

— Eşti gata?

— Gata sunt!

Îşi netezi părul, îşi îndreptă şapca şi îşi încheie butonii de la tunică. Întinse apoi pipa ucenicului de lângă el.

— Du-o în camera mea, Fritz! Ştii unde s-o agăţi! Fumatul nu este lucru potrivit cu serviciul unui domn.

După câteva minute coborî şi doctorul.

— O luăm prin grădină, Thomas. E mai aproape.

Fierarul îl urma cam la şase paşi depărtare. Cum mergeau ei în linişte prin pajiştea mătăsoasă, Thomas zări într-un colţ al grădinii pe cei doi ucenici, care stăteau ghemuiţi şi-şi treceau unul altuia o pipă, trădându-şi prezenţa printr-un rotocol de fum.

— Domnule doctor!

— Ce e?

— Permiteţi-mi să fac un mic ocol! Văd acolo doi netrepnici care-mi strică punătatea de pipă!

O luă tiptil-tiptil într-acolo şi-i surprinse pe cei doi, înşfăcându-i de păr.

— Ce faceţi aici cu pipa mea, trântorilor? Cumva aici e camera mea, hai? Ia luaţi de aici câte o urecheală drept acont! Restul îl primiţi când mă întorc acasă, fiindcă treapa cere să fie făcută pe îndelete, iar acum nu am timp.

Îşi luă pipa şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe doctor.

Acesta ajunsese de-acum la râul care susura în apropierea grădinii. La mal era o gondolă, proprietatea fierarului. Se urcară în ea şi o desprinseră de mal. O porniră în josul râului. Thomas nu era nevoit să vâslească, căci Max stătea la cârmă. Întunericul serii se lăsa tot mai mult, iar pe cer se aprinseseră mii de stele. Trecură prin faţa palatului contelui Hohenegg, care de ani de zile găzduia preşedintele consiliului de miniştri, şi ajunseră la aripa care fusese construită special pentru oaspeţi de vază. Acum locuiau acolo un prinţ moştenitor din Sudlandia, principatul învecinat, împreună cu soţia şi cumnata lui. Onoraseră capitala cu vizita lor care ascundea,

totuşi, un scop diplomatic secret, în spatele splendidei construcţii se afla un parc care dădea spre râul Oller, iar peste drum de poarta parcului se întindea un teren viran. Max trase la ţărm.

— Aşteaptă-mă aici, Thomas, până mă întorc!

— Intrarea este interzisă, domnule doctor!

— Ştiu.

În ciuda acestui răspuns, Max coborî din barcă şi, dintr-un salt, trecu de partea cealaltă a împrejmuirii de fier, ajungând în parc. Nu-l mânase spre acest loc nici o ţintă precisă, iar dacă cineva l-ar fi întrebat, nu ar fi ştiut ce să răspundă. Adesea, acţiunile noastre sunt conduse nu de raţiune, ci de inimă.

Se apropie de clădirea unde erau luminate doar câteva ferestre. Le cercetă pe îndelete una după cealaltă, dar nici una nu-i scoase la iveală măcar umbra celei care îl mânase într-acolo. Deodată îi ajunse la urechi zgomot de paşi care se preumblau prin parc. Se ascunse îndărătul unui tufiş. Două doamne se apropiau, adâncite într-o conversaţie însufleţită. Amândouă erau îmbrăcate în culori deschise, ieşind astfel în evidenţă din întunericul grădinii.

— Aşadar, suntem nevoite să conspirăm împotriva politicii, draga mea Asta! spuse una din ele. Nu trebuie să te laşi jertfită, căci şi mie îmi este respingător acest conte!

Mai mult nu putu să audă, dar acum îşi dădu seama care era pricina ce-i adusese prin aceste locuri pe oaspeţii princiari! Rămase pe loc atâta cât putu să le urmărească cu privirea pe cele două doamne. După care, se întoarse la barcă pe drumul pe care venise.

— Mai departe, la vale? întrebă Thomas.

— Da.

Porniră iarăşi în plimbare. Max visa în linişte. Nu vedea aproape nimic din malurile pe care, le lăsau în urmă, frumos luminate de stelele nopţii. Nu avea în faţa ochilor decât

făptura delicată care o văzuse mai devreme păşind alături de prinţesa moştenitoare. Ce legătură am eu cu ea? se gândea el. Ea e fiică de principe, iar eu, un simplu fiu de fierar. Nici nu încăpea vorbă de asemenea gânduri. O urmase precum steaua pe care nu o pierzi din ochi, chiar dacă miliarde de mile te despart de ea.

Aşa se mai lăsară purtaţi de apă o bucată bună de drum, înainte de a întoarce şi a trece la vâsle. Vâslitul îi făcu bine, îl ajută să-şi clarifice frământările interioare. Mânată de patru braţe puternice, barca plutea acum repejor pe drumul de întoarcere.

Tocmai trecuseră de palatul contelui Hohenegg, când se întâlniră cu o barcă mai mică. Marx nu ar fi băgat de seamă dacă nu l-ar fi făcut atent Thomas.

— Ia uitaţi, domnule doctor, vine cineva! E o părcuţă din acelea ca o coajă de nucă, cum sunt la clupul nautic! Încotro o merge?

Era un fel de canoe care, atunci când are om la bord, numără abia doi ţoli pescaj. Venea dinspre malul celălalt şi nu avea cum să vadă barca vâslită de cei doi, ascunşi de umbrele copacilor de pe mal.

— Cam neopişnuit flăcăul ăsta, se pronunţă Thomas după ce văzuse mica ambarcaţiune, când o rază de lumină căzută întâmplător asupra ei o scosese din întuneric. Arată ca un turc; are un caftan galpen şi un turpan alpastru.

Max se uită şi el cu atenţie. Bănuiala i se adeveri: era ţiganca; dezlegase o barcă de la clubul nautic şi pornise într-o călătorie misterioasă.

— Las-o să treacă!

— La ordin, domnule doctor! spuse Thomas, puţin uimit că vorbise ca despre o femeie.

— E în regulă. Trebuie să vâslim neauziţi în urma ei. Întoarce!

Barca pe care o urmăreau trecu pe lângă palat şi trase la

mal, în dreptul unui crâng care dădea înspre grădină. Max ajunsese de-abia în dreptul palatului. Cârmi la stânga şi trase şi el la mal.

— Thomas, vrei să fii părtaş într-o aventură?

— Sunt gata oricând pentru o aventură!

— În barca aceea este o femeie.

— O femeie? La naipa! Ce caută aici? Trebuie că e trecut de unsprezece noaptea!

— Este o ţigancă. Cred că vrea să intre pe ascuns în palatul contelui şi de aceea a tras la mal acolo.

— Are s-o ia prin grădină.

— Negreşit. Trebuie să i-o luăm înainte.

— La ordin, dom' doctor! Leg parca de copac. Aşa, gata; asta e!

— Hai acum! Repede!

O luară iute prin spatele palatului, şi apoi merseră spre grădina care era înconjurată de un zid. Nu era nici o greutate să sară zidul, ceea ce şi făcură. Pe partea aceasta, parterul înălţat al clădirii avea un portic care se deschidea într-o scară ce ducea în grădină. Pe aici trebuia să vină ţiganca dacă avea de gând să facă ceea ce presupusese Max. Se pitiră după un arbust ornamental şi se puseră pe aşteptat.

După un răstimp, apăru o făptură care mergea tiptil-tiptil; se opri o clipă, ciuli urechea, apoi se duse la scară. Nu urcă, ci se aplecă într-o parte şi dispăru. Scara părea că duce într-o pivniţă, care avea câte două luminatoare de o parte şi de cealaltă a pereţilor care o încadrau. După câteva momente, dinăuntru răzbătu o luminiţă.

— Mă duc după ea. Rămâi aici de pază!

— A intrat pe fereastră! Eu nu-mi permit să vă dau vreun ordin, dar cred că ar fi mai pine dacă nu v-aţi duce, domnule doctor! Ţiganca asta are pe necuratul în ea şi umplă cu vrăjitorii care nu sunt a pună pentru un om! Poate vrea să dea vreo spargere şi atunci va fi vai şi-amar de pielea

noastră!

Când Max ajunse la fereastra deschisă văzu că Lilga se căznea să împingă o parte dintr-un perete; reuşi să deschidă intrarea secretă şi dispăru pe partea cealaltă a peretelui. Max se luă repede după ea. În faţa lui pâlpâia o luminiţă. Lilga înainta aşa de încet, că nu fu nici o greutate pentru el să se apropie de ea. Ajunse chiar în spatele ei; îi putea auzi respiraţia. Ţiganca habar n-avea că este urmărită.

Încăperea boltită în care pătrunseseră cei doi nu era defel o pivniţă, ci un coridor îngust şi jos, care dădea chiar spre interiorul clădirii; culoarul se termina cu o scară care mergea în sus. Lilga urcă; trebuie că străbătuse nu de puţine ori acest drum. Scara nu ducea spre parter sau spre primul etaj al casei, ci direct spre etajul al doilea. Acolo ţiganca se opri trăgând cu urechea în faţa unei uşi înguste care nu avea decât o clanţă simplă. După câteva momente puse mâna pe clanţă; uşa se deschise pe dinăuntru fără zgomot, lăsând să iasă la iveală o lumină vie, care o încadră pe gitană ca rama unui tablou.

Fără să închidă uşa, înainta uşurel în cameră. Max veni mai aproape. Se trezi într-o bibliotecă ovală cu pereţii tapetaţi cu rafturi pline de cărţi. Încăperea era despărţită de o alta printr-o draperie verde. Biblioteca avea o intrare secretă, mascată de un perete cu cărţi, care putea fi mişcat într-un anumit fel. Din tavan atârna un candelabru cu şase braţe, care lumina încăperea ca ziua. În mijlocul camerei se afla o masă lungă, acoperită toată cu cărţi şi tot felul de hârtii.

Lilga se duse la draperie, o dădu puţin la o parte, aruncă o privire şi... dispăru pe după draperie. Max aşteptă puţin, apoi se strecură şi el până acolo. Fără să mişte draperia în aşa fel încât să fie observat, îşi făcu totuşi o mică deschidere prin care reuşi să vadă dincolo.

În faţă avea priveliştea unei camere de lucru luminată de o veioză scumpă. Ţiganca se aşezase pe un scaun îmbrăcat în

catifea. Îşi scosese o pipă de lut, o umpluse cu tutun şi şi-o aprinsese tacticos. Fuma tihnit, de parcă se afla la ea acasă şi părea că nu avea să se ridice prea curând de acolo. Oare ce însemnau toate acestea? Cum de ştia cerşetoarea aceasta străină şi dispreţuită odaia secretă a contelui? Max nu avea acum timp de întrebări. Întâi de toate trebuia să profite de situaţie. Se strecură înapoi să verifice dacă avea cum să mai iasă de acolo; se linişti văzând că intrarea secretă din bibliotecă avea un zăvor care era legat de clanţa exterioară, putând astfel să iasă foarte uşor.

Privirea îi căzu pe masa de scris. Chiar în faţa lui văzu, amestecată printre alte hârtii pline de cifre, o foaie pe care stătea scris cuvântul „cheie”. Să fi fost vorba de cheia misteriosului schimb de scrisori diplomatice ale contelui? Cu toate că de ani buni era membru al consiliului de miniştri, contele era considerat adversarul secret al ducelui şi trebuie că întreţinea relaţii duplicitare cu mai multe Curţi. Circulaseră deja zvonuri cum că se ducea o campanie secretă pentru a-l răsturna pe actualul duce. Sute de gânduri săgetau mintea doctorului; se mai duse încă o dată la draperie; ţiganca era tot la masă, fumându-şi nestingherită pipa. Se aşeză iute pe un scaun şi începu să-şi noteze grăbit în carnet cifră după cifră, literă după literă din hârtia aceea atât de importantă.

Tocmai ajunsese la sfârşit, când de dincolo auzi o voce răsunătoare. Se repezi iute la draperie, trăgând cu ochiul. Bătrânul conte intrase şi dăduse peste neaşteptata vizitatoare nocturnă. De când Katombo îi dezvăluise misterul „Căpitanului negru” îmbătrânise vizibil, fără să-şi piardă, însă vioiciunea lui dintotdeauna. Dând cu ochii de ţigancă, se înnegri la faţă.

— Mii de trăsnete! Ce-nseamnă asta?

Ţiganca nici că se gândea să se ridice. Trase cu sete din pipă şi apoi spuse:

— Mii de trăsnete, chiar aşa! Nu o mai cunoaşte pe Lilga,

femeia lui!

— Lilga! strigă el, trăgând vizibil speriat zăvorul uşii. Trăieşti! Ce doreşti de la mine? Ai uitat că ţi-am interzis să mai intri în casa mea?

— Trupul ţingaritei a îmbrătrânit, dar nu şi mintea ei. Nu a uitat nimic; cu toate acestea, nu-i e frică de tine. Mai trăieşte încă şi nu va muri decât atunci când va voi prea buna Bovania. Unde este fiul meu?

— Nu-i la mine, a murit.

Lilga se ridică, în sfârşit.

— Mincinosule!

— Ai grijă ce spui, femeie!

— Omule, fereşte-te de Lilga, ţiganca! Când era cea mai frumoasă dintre fiicele boiniarilor, ţi-ai bătut joc de ea. Şi-a părăsit neamul ca să stea cu tine. Dar jurămintele tale n-au fost decât minciuni, săruturile, otravă şi iubirea ta, înşelăciune. M-ai izgonit în lume, ca să-ţi iei o nevastă de viţă nobilă. Mi-ai răpit chiar şi copilul, fiul tău şi al meu! Dar eu l-am găsit şi i-am spus cine este tatăl şi călăul lui. Însă tu mi l-ai răpit din nou şi m-ai dat afară din ţară. Eu tot m-am întors ca să-i dau de urmă. Unde este copilul nostru?

— A murit.

— A murit? Da, e mort, mai mult decât mort. Trupul său e viu, dar ce folos, dacă de trei ani încoace i-ai ucis spiritul, sleindu-l de orice putere? Unde este copilul meu, fiul meu? L-ai închis într-o casă de nebuni fiindcă ştia că un conte îi este tată. Scoate-l de acolo!

— Şi tu eşti la fel de smintită!

Se întoarse către el şi-l privi aspru drept în ochi; se lăsă apoi încet în genunchi.

— Ai cunoscut inima unei fete care şi-a sacrificat poporul, neamul, credinţa, părinţii şi fraţii pentru că aşa ai vrut tu. Dar se vede că nu cunoşti inima unei mame, care este aidoma unei leoaice capabilă să-l sfâşie pe cel care îndrăzneşte să-i

răpească odorul. Adu-ţi aminte ce fericiţi am fost şi priveşte-o apoi pe Lilga aşa cum este ea acum, căzută în genunchi în faţa ta! Te imploră să...

— Taci! îi tăie contele aspru vorba. Termină cu teatrul ăsta! Fiul tău este mort. Nu ai să-l mai revezi niciodată.

Femeia se ridică în picioare.

— Atunci, ţingarita va striga pe toate drumurile că tu eşti tatăl copilului ei.

— Nu zău?! Te voi împiedica.

— Aşa zici tu? pufni ea, pe chip întipărindu-i-se de data asta ura şi hotărârea, ştergându-i de pe buze dispreţul de mai devreme. Îţi închipui că Lilga se teme de tine şi de puterea ta, conte von Hohenegg? Eşti prins în ghearele ei precum o vulpe în labele unei leoaice. O singură vorbuliţă de-a ei îţi poate aduce pieirea!

— Ei! Ia spune vorbuliţă aceea! îi porunci el rânjind batjocoritor.

Veni lângă el şi-i murmură:

— Răpirea prinţului!

El se dădu îndărăt.

— Eşti cu adevărat smintită, vagaboando!

— Ascultă mai departe!

Veni iar lângă el şi-i mai şuieră printre dinţi cuvinte pe care Max nu reuşi să le prindă, pentru că le spusese prea încet. Contele se albise la faţă şi rămăsese fără replică.

— Ei, ce zici? Tânjeai după tron şi coroană; vagaboanda din faţa ta poate să ţi le dea pe amândouă sau la fel de bine poate să ţi le ia. Acum pot să îmi recapăt fiul?

Hohenegg se duse la fereastră şi rămase mult timp cu privirea pierdută. Într-un sfârşit, se întoarse către ea.

— Până acum ai păstrat tăcerea?

— Jur pe Bovania că aşa am făcut.

— Bun, îţi vei recăpăta fiul.

— Când?

— Când vei voi.

— Mâine! Ştiu unde a fost dus.

— Bine. Îi voi scrie cele trebuincioase directorului.

Se aşeză şi completă o foaie care era deja semnată şi purta sigiliul contelui.

— Uite! Hârtia asta îţi va deschide uşile azilului.

— Rămâi sănătos! Nu mă voi mai întoarce niciodată!

Max nu avu cum să mai audă răspunsul contelui, fiind nevoit să se întoarcă repede. Dar pe unde s-o ia? Pe culoar nu se putea aventura, fiindcă era mai mult ca sigur că ţiganca avea să dea peste el acolo. Nu-i rămase altceva de făcut decât să se ascundă sub masa care avea o cuvertură îndeajuns de lungă.

Nici nu se pitulase bine acolo, că cei doi intrară în bibliotecă.

— Rămâi sănătoasă o dată pentru totdeauna! spuse contele. Şi ia aminte că puterea mea se întinde mult mai mult decât te poartă pe tine paşii!

Femeia ieşi prin uşa secretă, iar el se întoarse în camera de lucru.

Max îl auzi plimbându-se de colo până colo mult timp; apoi îi ajunse la urechi scârţâitul uşor al peniţei. Tocmai când doctorul se tot gândea dacă trebuia să plece, contele se ridică şi intră în bibliotecă. Păşi spre uşa ascunsă, o deschise şi dispăru.

Cu siguranţă că voia să se asigure dacă ţiganca închisese la loc fereastra şi uşa. Max bănuia ce trebuia să fi scris contele. Profită de ocazie să se convingă dacă avea dreptate sau nu. Se duse degrabă în camera de lucru, aruncă o privire pe masa de scris şi descifră hârtia care fusese lăsată acolo. Contele ordonase directorului azilului de nebuni ca, imediat ce acesta avea să o vadă pe Lilga să o interneze de urgenţă ca nebună irecuperabilă, să nu stea de vorbă deloc cu ea şi, la cel mai mic gest de rezistenţă din partea ei, să ia cele mai

aspre măsuri de constrângere şi să i se aplice o lecţie dură.

— Nemernicul! şopti ca pentru sine doctorul.

Se întoarse grăbit înapoi în cameră.

Plecase la timp de acolo, căci chiar în clipa următoare intră din nou contele, care se duse în încăperea vecină. Imediat după aceea se simţi miros de ceară roşie pentru sigiliu, apoi se auzi un jilţ urnindu-se şi uşa care dădea afară deschizându-se şi pe urmă închizându-se. Contele avea de gând negreşit să înmâneze scrisoarea unui curier.

Culoarul era închis. Max făcu lumină şi zări în perete un inel de fier. Dintr-o smucitură, puse în mişcare uşa masivă, care părea a fi pe rotile. Tânărul doctor pătrunse în ceea ce părea a fi o pivniţă, de sub scara care ducea la terasa de afară. Cercetă scurt ieşirea spre coridor şi văzu că podeaua era puţin ridicată, aşa că nu trebuia decât să împingă uşor pentru ca peretele mobil să se îmbuce la loc.

De acum era un fleac pentru Max să iasă afară, ferestrele având câte un gemuleţ mobil care se deschidea şi în afară, dar şi pe dinăuntru.

Se caţără pe fereastră şi, dintr-o mişcare, fu afară.

Thomas veni iute la el:

— Slavă Domnului, domnule doctor, că v-aţi întors teafăr şi nevătămat! Vrăjitoarea a ieşit de mult. Ce s-a întâmplat acolo înăuntru?

— Ai să afli mai târziu. Dar până una alta, să nu spui nimănui de cele întâmplate în seara asta!

— Mă jur că am să păstrez tăcerea! N-am să-i spun nici măcar punei Parpara Seidenmüller, hangiţa de la „Vulturul Alpastru”, care întotdeauna trepuie să le ştie pe toate…

12. Ospiciul

Când cei doi ajunseseră, din nou acasă, liniştea nopţii se lăsase de mult. Max se duse în camera lui, dar somnul întârzia să vină. Cele aflate în acea noapte îi frământau mintea şi nu-l lăsau să adoarmă.

Se sculă dis-de-dimineaţă, se îmbrăcă şi ieşi să facă o plimbare în aerul răcoros al dimineţii, ca să-şi pună în ordine gândurile. Trebuia să chibzuiască bine la cele ce avea de făcut în privinţa gitanei.

Când o porni pe drumul de întoarcere acasă, hotărârea era luată. Să lase cazul în grija justiţiei, nu mergea. Era foarte probabil că nu i s-ar fi dat crezare şi, chiar de s-ar fi întâmplat, contelui nu i-ar fi fost deloc greu să facă uz de relaţiile sale puternice pentru a întoarce procesul în favoarea sa, îndepărtând-o astfel pe ţigancă din calea sa. Nu, nu dorea nicicum să se adreseze naşului său, contele, şi să-l înfăţişeze toată întâmplarea.

Ajuns aproape de fierărie, auzi loviturile de ciocan, în faţa uşii fierăriei se aflau mai mulţi cai, ţinuţi în frâu de rândaşi care purtau veşminte de servitori ai ducelui. Văzându-i, grăbi pasul şi nu peste mult timp ajunse lângă ei.

Stând cu spatele la foc, fierarul, potcovarul şi armurierul Curţii, Albert Brandauer, ţinea cu un cleşte pe nicovală o bucată de fier înroşit. Lângă el, un om, care nu purta veşminte de fierar, lovea din răsputeri fierul cu ciocanul, împrăştiind mii de scântei în jur.

Cel care îl ajuta pe fierar purta, într-adevăr, un şorţ de piele de fierar şi îşi sumeţise mânecile cămăşii după onorabilul obicei al breslaşilor cu pricina, dar cămaşa îi era croită din cea mai fină pânză franţuzească, întreaga sa

înfăţişare strălucea; se vedea desluşit că avea camerist, şi încă unul iscusit, care nu precupeţise nici un efort pentru a-şi pune la punct stăpânul.

Era însuşi ducele.

Domnii de rang înalt au hobby-urile lor. Există domnitori faimoşi pentru pasiunea şi talentul lor în giuvaergerie, strungărie sau bucătărie. Petru cel Mare a fost chiar şi dulgher pe corabie. În Nordlandia oricine cunoştea pasiunea ducelui pentru arta fierăritului, iar în capitală oricine ştia că înălţimii sale îi plăcea să trebăluiască prin fierăria Curţii cu mare sârguinţă şi pricepere. Când grijile cârmuirii îl apăsau prea tare sau dacă simţea vreodată nevoia să se destindă, mergea la fierărie şi apuca cleştele şi ciocanul. Înalţii demnitari erau foarte mulţumiţi cu această pasiune a ducelui, pentru că de fiecare dată se întorcea în cea mai bună dispoziţie de la fierărie; chiar şi poporul de rând vorbea cu satisfacţie de pasiunea ducelui, care nu costa nici un ban ţara, aşa cum se întâmpla cu alţi stăpânitori, care storceau sudorile poporului pentru a-şi satisface plăcerile. Nu de puţine ori se întâmplase ca, în decursul vreunei plimbări prin ţară, ducele să oprească înaintea vreunei fierării, să dea câteva lovituri de ciocan, ca apoi să plece mulţumit şi cu zâmbetul pe buze. Micul atelier de fierărie al Curţii, care se afla la marginea oraşului, era la fel de bine cunoscut precum teatrul sau oricare altă clădire faimoasă din capitală. Puţini erau cei veniţi din provincie în vizită la Fürstenberg care să plece înainte de a da o raită şi pe la fierăria lui Brandauer.

În această zi ducele îşi făcuse apariţia dimineaţa devreme; avea de potcovit câţiva cai din distinsul său grajd. Fierarii şi ucenicii fuseseră nevoiţi să se dea la o parte, iar acum nu se auzeau decât loviturile de ciocan, odată cu discuţia pe care o purtau cei doi oameni atât de diferiţi în exterior, dar asemănători în lăuntrul lor.

— Spui să nu mă amestec cu „aducătorii de lumină”;

Brandauer? îl descosea ducele.

— În nici un caz, luminăţia voastră! Pentru ţara noastră sunt ce sunt şoarecii pentru un câmp rodnic sau omizile pentru copac.

— Ai dreptate, Brandauer, se auzi dintre două lovituri de ciocan. Contele îi vrea, dar eu nu, la fel ca şi tine. Mai ţine fierul pe foc!

Fierarul făcu întocmai şi suflă în foaie.

— Ce mai vroiai să-mi spui? îl întrebă ducele, stând rezemat de coada ciocanului.

— Iar se vorbeşte în taină despre o revoluţie!

— Pfui! Vorbe goale, aţâţate de trântorii francezi! Eu îmi fac datoria faţă de popor, care e mulţumit de mine. Priveşte ciocanul acesta! Cu el îmblânzesc fierul. Tot aşa există un alt fel de ciocan cu care pot să îmblânzesc o rebeliune. Ce spui despre disputele de la graniţa cu Sudlandia?

— Cât aduce pe an graniţa?

— Puţin; cam cinci sute de mii de taleri.

— Şi cât costă supravegherea ei permanentă?

— Cam cu zece mii de taleri mai mult decât suma pe care ţi-am zis-o.

— Atunci, renunţaţi la graniţă, luminăţia voastră!

— Dintr-un anume punct de vedere, ai dreptate, dar trebuie să te gândeşti şi la alte aspecte.

— Eu gândesc la fel ca flăcăul meu, care se pricepe! îi răspunse fierarul scurt şi cu mândrie părintească.

— Ce spune el despre graniţă?

— La o parte cu ea!

— E în regulă. Într-o bună zi am să stau de vorbă cu el. Scoate fierul din foc, bătrâne!

Iarăşi se porniră loviturile de ciocan, când intră Max; făcu o plecăciune plină de respect către înaltul ajutor al tatălui său.

Acesta îi răspunse la salut cu vorbele:

— Bună dimineaţa, doctore! Te-ai întors din nou în patria natală? după care începu din nou să bată fierul până ce fu nevoie să fie băgat din nou la foc. De-abia atunci îi întinse mâna, vizibil mulţumit. Bine ai venit! Ai nişte timp liber, fiule?

— Pentru luminăţia voastră sunt oricând liber!

— Atunci, jos cu tunica, pune-ţi şorţul şi înşfacă ciocanul! Hai să lucrăm toţi trei!

Fierarii pălăvrăgeau în grădină; pe lângă ei, ca de obicei, ucenicii. De câte ori ducele îşi făcea drum pe atelierul lor, li se dădea liber.

— De-ar putea cineva auzi ce se petrece înăuntru spuse Heinrich, artileristul. Acolo se face politică şi se decid probleme la care nici măcar ministrul nu are acces.

— Da, aşa e! întări şi Kasimir.

— Bătrânul are o minte practică, dar ducele se ia mai mult după spusele tânărului domn, chiar dacă nu lasă să se vadă. Sunt sigur că o să devină cineva important.

Kasimir încuviinţă cu putere din cap.

— Poate chiar un vagmistru de cavalerie, continuă Heinrich, aruncând o ocheadă cu subînţeles către Thomas.

— Se prea poate, îl înfruntă acesta calm, căci la artilerie nu cred că i-ar place vreodată; este prea gropiană şi neruşinată.

— Chiar aşa? întrebă Kasimir, care nu se sătura niciodată să-i vadă înţepându-se.

— Bineînţeles! Şi cine nu crede, nu are decât să arunce o privire la Heinrich, şi pe urmă o să priceapă prea pine cum stă treapa. În schimp, noi, cei de la cavalerie, suntem oameni supţiri, altfel de ce tânărul domn preferă să meargă cu mine şi nu cu altul? Şi cine primeşte cea mai pună Ampalema? Cine a primit chiar deunăzi o cupaneză? Thomas, de la cavalerie.

— Ia nu te mai umfla atâta în pene cu cavaleria ta! îi replică Heinrich dispreţuitor. Mare brânză! Dar să fii în stare să mânuieşti cum trebuie un tun, asta-i cu totul altceva!

Uneori de o singură salvă bine trasă depinde soarta unei bătălii întregi.

— Cred că-ţi lipseşte o doagă! îl contrazise Thomas. Cum să depindă o pătălie de o singură salvă de tun?

— Păi, tu nu poţi să pricepi. Ia să vă dau un exemplu. Chiar acum unsprezece ani, în bătălia de la Harlingen făceam ultimele încercări ca să nimicim duşmanul. Fuseseră aruncate în joc toate rezervele. Înaintam pe toată linia, dar inamicul mai avea încă forţe proaspete. Dacă şi le-ar fi aruncat în luptă, am fi fost obligaţi să ne retragem şi să ne lăsăm învinşi. Bătrânul conte Hohenegg — zică-se orice s-ar zice despre el, dar nu există îndoială că a fost un erou militar foarte curajos — stătea pe o colină îndărătul bateriei noastre şi-i observa prin lunetă pe comandanţii inamici. Deodată întoarse capul spre mine: „Heinrich Feldmann”, spuse el, „eşti cel mai bun artilerist din armata mea; vezi colo aghiotantul inamic călare? „La ordin, generalissime!” îi răspunsei eu. „Trebuie să predea ordinul scris de introducere în luptă a rezervelor; îl ţine în taşca de la şa.”„Să-l uşurez, domnule?” îl întrebai eu. „Da, dar cruţă omul şi calul, căci omul ne simpatizează, iar calul îi este foarte drag.”„Se face, domnule!” Încarc, aşadar, puşca cu grijă şi o pun la ochi. La naiba, flăcăul mai are o sută de paşi până la pădure şi între el şi crângul des se află un han, prin spatele căruia urmează să treacă. Ce să fac? Există o singură posibilitate: catul de jos al hanului nu are decât o singură încăpere. Pot să ochesc prin ferestrele de dincoace şi de dincolo ale odăii. Duc puşca iarăşi la ochi — călăreţul dispare îndărătul casei; descarc — glontele trece prin amândouă ferestrele şi loveşte taşca de la şaua călăreţului, care ajunsese chiar în spatele casei. Bătălia a fost câştigată şi de-abia a doua zi, când m-am dus la han, am putut să văd ce împuşcătură de maestru am făcut. Ei, acum tot nu mă credeţi că soarta unei singure bătălii poate să depindă de o singură împuşcătură?

— La naiba cu pazaconiile tale! îl bombăni Thomas, supărat de îndrăzneala cu care artileristul înşirase la gogoşi. Eşti cel mai neruşinat mincinos pe care l-am văzut la viaţa mea!

— Da, aşa e, fu de acord şi Kasimir.

De-abia după ce mai trecu un ceas îşi chemă meşterul fierar ajutoarele. Ducele plecase din atelier însoţit de doctor; de-acum fierarii se puteau apuca din nou de treabă.

Când se întoarse mai târziu, Max veni călare pe un armăsar murg de rasă aleasă; i-l dăduse ducele din propriile lui grajduri.

— Ai permisul de intrare în ospiciu? îl întrebă tatăl său.

— Da. Ministrul de interne în persoană mi l-a eliberat.

— Ai să-i aduci pe Lilga şi pe fiul ei la noi, nu-i aşa?

— Fără doar şi poate.

Apucă frâiele calului şi o porni la galop. Fierarul rămase cu privirile pierdute după fiul său. Era mândru ca nimeni altul de feciorul lui.

Drumul mergea tot pe lângă râu, înspre munţi. Cam la vreo trei mile depărtare de Fürstenberg, la poalele unei mici localităţi, Bergstein, se rânduia un şir de dealuri chiar până la malul râului, terminându-se cu o fortificaţie naturală de stânci. Pe coama bastionului stâncos se ridica un castel vechi care acum era folosit ca ospiciu. Directorul acestuia, Breiding, era un fost medic militar de rang înalt, care primise acest post prin bunăvoinţa contelui Hohenegg.

Acesta se trezise nu de mult timp şi-şi lua micul dejun în mijlocul familiei. Era un om foarte corpolent, cu fălci proeminente.

— Nici o noutate, scumpetea mea? Mai toarnă-mi un pic, te rog!

— Azi-noapte a venit un trimis din partea contelui. Vroia neapărat să te vadă personal. Dar eu i-am spus că eşti plecat. Uite-ţi cafeluţa! E îndeajuns de dulce?

— Tocmai cum trebuie, inimioara mea! Somnul este cea mai importantă necesitate a organismului uman. Cine-şi scurtează somnul, îşi scurtează viaţa. Dă-mi acum scrisoarea!

Soţia îi întinse scrisoarea sigilată; o desfăcu şi o citi.

— Hm, un client nou! spuse împăturind la loc scrisoarea.

— Un bărbat?

— Nu, o femeie; o ţigancă

— Aha! Precis e vreo vagaboandă. De unde e trimisă?

— Vine ea singură.

— Singură? De bunăvoie? Cum e cu putinţă?

— Vine sa-şi vizite fiul şi o să fie oprită aici.

— Cine este fiul ei?

— Nu mai trăieşte. Era numărul unsprezece de la furioşi.

Fata cea mare dădu drumul linguriţei de cafea cu zgomot în ceaşca şi întrebă:

— Domnul acela drăguţ care zicea mereu că el e sănătos şi că a fost declarat bolnav mintal din motive necurate?

— Chiar, acela, copila mea.

— Papa, eu cred că nu era nebun şi cei doi medici secundari sunt de aceeaşi părere cu mine..

— De unde ştii tu? o întrebă surprins tatăl.

— I-am auzit vorbind fără ca ei să ştie că-i ascult.

— Aceşti doi asistenţi sunt încă la început în meserie şi nu se pricep să pună un diagnostic. Medicul şef, ca şi mine, de altfel, a stabilit că e bolnav. Şi apoi, în acest caz este vorba şi de părerea Înălţimii sale, contele, pe care nu trebuie să o pui la îndoială. Tulburarea pacientului cu numărul unsprezece se înrăutăţise de la o zi la alta; cazurile de demenţă cunosc adesea stări de revenire în forţă a bolii. Nu aveam ce să-i mai fac decât să-l bag în cămaşa de forţă. Asta l-a slăbit fizic aşa de rău, încât în scurt timp şi-a găsit odihna veşnică.

— Aici cred că se ascunde un mister cu totul neobişnuit, papa. Deşi era foarte tânăr şi fusese fiu de ţigancă, avansase până la rangul de căpitan. Contele ţi l-a adus pe el, după care

acum îţi porunceşte s-o opreşti şi pe mama lui.

— Copila mea, sunt convins că nici ştiinţa şi nici contele nu se pot înşela. Legăturile de familie ale celor aduşi aici nu sunt treaba mea.

Se ridică şi plecă să preia raporturile medicilor. Aceştia erau adunaţi în biroul lui. Îl aşteptau de peste o jumătate de ceas.

— Bună dimineaţa, domnii mei! îi salută el, aşezându-se. Luaţi loc! Înainte de a face raportul, vreau să vă atrag atenţia asupra unei noutăţi. Chiar în cursul acestei după-amiezi îşi va face apariţia o ţigancă venită să-şi viziteze fiul. Această persoană este nebună şi trebuie internată de urgenţă în celulele pentru furioşi.

— Cine este fiul? întrebă medicul şef, Schramm.

— Era numărul unsprezece.

Cei doi asistenţi schimbară între ei priviri pline de subînţeles. Medicul şef fu şi el luat prin surprindere.

— Mama lui este ţigancă? Pot să întreb de unde vine înştiinţarea de care aţi pomenit?

— De la Înălţimea Sa, contele von Hohenegg.

— Atunci, femeia este cu siguranţă nebună. Înălţimea Sa dispune de cunoştinţe medicale de netăgăduit, care fac superfluă o reexaminare aici în ospiciu a femeii cu pricina.

Aici se cuvine spus că, la început, contele von Hohenegg îşi crescuse fiul avut împreună cu Lilga sub numele von Wallroth şi îl înscrisese la dorinţa lui în militărie, unde tânărul, fiind foarte capabil, avansase până la gradul de căpitan. Când contele fu cuprins de patima stăpânirii şi, ros de ambiţii, începu să urzească planuri de trădare împotriva casei stăpânitorului actual, văzu în fiul său o piedică şi îl înlătură încredinţându-l „protecţiei” unor medici de boli mintale cu totul aserviţi, lui, care urmau să aibă grijă să-l facă să dispară pentru totdeauna într-un mod cât mai puţin bătător la ochi.

Mai departe, raportul nu dură mai mult de câteva minute.

Subalternii cunoşteau îndeajuns de bine felul în care directorul lor conducea ospiciul, pentru a-şi tulbura cât mai puţin digestia. Tocmai isprăviseră raportul, când intră portarul care anunţă că în camera de aşteptare se afla o ţigancă venită să-şi viziteze fiul.

— Domnule doctor Schramm, fiţi aşa da bun şi duceţi-vă dumneavoastră jos! îi ceru directorul. Sunteţi familiarizat cu detaliile problemei.

Doctorul Schramm plecă; din mers dădu câteva ordine, şi se duse în camera de aşteptare. O găsi pe Lilga.

— Cine sunteţi? o interogă el aspru, cercetând-o din cap până în picioare cu privirea lui tăioasă.

— Mă numesc Lilga şi sunt vaidzina neamului meu.

— Ce doreşti?

— Domnul meu, binevoiţi a citi hârtia asta pe care mi-a dat-o contele von Hohenegg!

— E scrisă de mâna lui?

— Da.

Se uită în treacăt peste scrisoare.

— Veniţi după mine!

Ieşi din cameră, traversă curtea şi pătrunse într-o clădire sumbră, cu ferestrele straşnic zăbrelite. Aici urcă o scară, puse o gardiană să-i deschidă uşa de la intrare, care dădea într-un coridor întunecos, apoi trase zăvorul greu de fier de la una din uşile de pe culoar.

— Aici înăuntru!

Celula avea o ferestruică cu zăbrele prin care lumina zilei cu greu îşi putea croi drum.

În pereţii golaşi erau înfipte nişte belciuge, din care atârnau lanţuri care sporeau impresia înfricoşătoare pe care încăperea ar fi făcut-o oricum.

Ţiganca făcu un pas înapoi

O fulgeră o bănuială înspăimântătoare.

— Ce să fac eu aici?

— Vei vedea.

— Nu intru până ce nu aflu. Vreau să-mi văd fiul.

— Intră!

O luă şi o împinse fără menajamente, după care ieşi, zăvorând uşa în urma lui.

— Femeia rămâne la acest număr! ordonă el gardianei de serviciu. Dacă nu stă liniştită, o vârâţi în cămaşa de forţă! Pe ziua de azi nu primeşte nimic de mâncare.

Când se întoarse în curte, îi ieşi înainte portarul.

— Domnule doctor şef, vă căutam. A sosit un domn care doreşte să viziteze ospiciul şi nu ştiu dacă trebuie să-l deranjez pe domnul director.

— Cine e?

— Un domn foarte bine. Nu şi-a spus numele.

— Ia să vedem.

Străbătu fără să se grăbească curtea îndreptându-se către camera de aşteptare. Tânărul pe care îl găsi acolo se ridică în picioare la intrarea lui.

— Domnul director Breiding? murmură el, făcând o plecăciune nu foarte adâncă.

— Medic şef Schramm, îi răspunse cel întrebat destul de rece, închipuindu-şi că avea de-a face cu vreun om de litere sau vreun jurnalist.

— Am cerut să vorbesc cu directorul. Este plecat?

— Numele dumneavoastră?

— Poftiţi cartea mea de vizită!

Îi întinse cartea de vizită pe care stătea scris simplu: „Dr. Max Brandauer”.

Medicul şef se înclină la fel de rece.

— Doriţi să faceţi un tur al instituţiei noastre?

— Negreşit.

— În ce scop?

— În scopul unei informări.

— Aha! făcu doctorul, pe chip citindu-i-se satisfacţia că nu

se înşelase în presupunerile sale. Vă autorizez accesul şi vă voi da un însoţitor.

— Doresc să fiu însoţit de domnul director!

— Imposibil! Dânsul, de altfel ca şi noi, ceilalţi trei medici, este foarte solicitat de meseria grea pe care o practică aici.

Max zâmbi.

— Domnul meu, vă rog să citiţi această hârtie!

Scoase un plic cu antet oficial din buzunar şi-l înmână doctorului.

Acesta îl desfăcu şi-l citi surprins şi puţin stânjenit. Hârtia cuprindea un ordin scurt şi cuprinzător din partea ministrului de interne pentru ca celui care-l va prezenta să i se acorde accesul, în calitate de trimis al ducelui, în toate saloanele şi încăperile din ospiciu şi să i se răspundă detaliat la toate întrebările.

— Asta-i cu totul altceva, domnul meu, bâigui medicul şef. Îl rog pe domnul doctor să binevoiască a mă însoţi la domnul director!

Îl conduse în camera şefului său. Nu, era nimeni acolo. Copleşit de încordarea pricinuită de prezentarea raportului subalternilor săi, directorul simţise nevoia unui somnifer întăritor.

— Îmi permiteţi să vă rog să luaţi loc? Îl voi anunţa deîndată pe domnul director.

— Prea bine! Dar nu aş vrea să aştept din nou o jumătate de oră. Timpul meu este şi mai măsurat decât cel al domnilor doctori, sună răspicat răspunsul lui Max.

Ordinul scris pe care îl avea la mână îi fu de mare ajutor, căci nici după două minute îşi făcu apariţia directorul.

Se vedea clar că fusese trezit din somn.

— Domnule doctor, am onoarea…

— Domnule director, unde l-aţi lăsat pe domnul medic şef?

— A fost nevoit să meargă de urgenţă la un pacient…

— Vă rog să-l chemaţi la fel de urgent! Trebuia să vă gândiţi că este de datoria lui să pregătească ospiciul pentru vizita mea. De asemenea, am să aştept ca şi ceilalţi medici ai instituţiei să mi se alăture în turul pe care am de gând să îl fac.

Directorul se văzu obligat să sune după medicul şef, care îşi făcu imediat apariţia însoţit de cei doi medici secundari.

— Să mergem, domnilor! ordonă Max. Aş dori să văd mai întâi sălile de întruniri, apoi sălile de rugăciune, bucătăria, locurile de plimbare şi aşa mai departe, după care voi merge să vizitez celulele individuale.

Era pentru prima dată când un reprezentant al ducelui venea incognito în vizită la ospiciu. Însoţitorii vizitatorului îşi dădură seama, după notiţele amănunţite pe care şi le lua, că aveau de-a face cu o persoană foarte avizată.

Inspectarea lăcaşului de boli mintale îi prilejui lui Max contactul cu suferinţa umană. Văzu pacienţi care jeleau după vreo întâmplare adevărată sau numai închipuită, idioţi care scânceau uşurel, dar neîncetat ca pentru ei, deranjaţi mintali cronici care nu scoteau un sunet şi limbuţi cărora nu le tăcea o clipă gura. Văzu artişti şi scriitori faimoşi pentru operele lor dar care acum zăceau în nesimţire ca nişte umbre ale spiritelor de odinioară. Unul se credea tigru; a trebuit să i se transforme celula într-o cuşcă; mânca numai carne crudă, în sânge, pe care o sfâşia cu dinţii şi cu unghiile crescute în neştire, şi răgea ca o sălbăticiune. Un altul se învârtea fără încetare; îşi închipuia că este axa de rotaţie a pământului. Încă unul privea cerul printr-un sul de hârtie pe care îl credea lunetă; se credea Galilei şi în fiecare zi descoperea câte o stea nouă. Mai era unul care se credea Napoleon Bonaparte; stătea băţos în celula sa şi dădea toată ziua ordine cu voce răstită, închipuindu-se la comanda bătăliei de la Wagram.

În aripa pentru femei priveliştea era la fel de cumplită. Dintr-o celulă venea un urlet aşa de teribil, pe care Max abia

putea să îl suporte.

— În numele lui Dumnezeu, domnule director, nu există nici un mijloc să-i faceţi pe oamenii aceştia să tacă?

— Se vor potoli de la sine. Aşa se întâmplă întotdeauna când vreun pacient nou face cunoştinţă cu cămaşa de forţă.

— Să înţeleg că persoana aceasta se află de curând aici?

— De astăzi.

— Cine e?

— O ţigancă.

— A! Şi ce boală are?

— Încă nu am apucat să o consultăm, domnule doctor.

— Dar în formele cu care a fost trimisă aici trebuie să fie vreun indiciu.

— Încă nu am avut timp să le citim.

— Vă rog să deschideţi!

Gardiana care îi însoţea trase zăvorul. Lilga stătea pe jos în mijlocul celulei; avea picioarele prinse în cătuşe grele, iar partea de sus a trupului era aşa de tare strânsă într-o cămaşă de forţă, încât bietei femei îi curgea un firicel de salivă din gură, iar ochii îi erau larg ieşiţi din orbite. La intrarea celor trei bărbaţi scoase un geamăt sălbatic, în care răzbătea o cumplită frică de moarte. Max se stăpâni cu greu.

— Domnule director, chiar este necesar acest tratament?

— Fără îndoială.

— De ce?

— Raportează! se adresă directorul gardienei.

— Bătea în uşă şi cerea să i se dea drumul.

— Este o dorinţă cât se poate de firească, interveni Max. Vă rog, domnule director, să o scoateţi din starea în care e!

— Nu am cum să vă dau ascultare, domnule doctor. Dacă fac acum o concesie, după aceea va fi imposibil s-o mai vindec vreodată. Vă rog să înţelegeţi!

Directorul ştia prea bine ce vorbea. Dacă ar fi dezlegat-o pe ţigancă, trimisul ducelui ar fi aflat cu siguranţă ceea ce nu

trebuia în nici un caz să afle.

— Nu puteţi să-mi îndepliniţi rugămintea?

— Îmi pare rău!

— Atunci îmi transform rugămintea în ordin oficial.

Directorul îi privi drept în ochi, în parte uimit, în parte îngrijorat.

Nu avea decât o soluţie:

— Nu am cum să ţin seama de acest ordin, domnule doctor. Eu nu pot primi ordine decât de la superiorii mei. Excelenţa sa mi-a transmis să vă răspund la orice întrebare şi nu să vă ascult ordinele.

— Bun! Citiţi, vă rog, această hârtie!

Doctorul scoase o a doua scrisoare. Directorul o citi şi se albi la faţă.

— Vedeţi, domnule director Breiding, că sunt îndreptăţit să mi se pună totul la dispoziţie. Biletul acesta scris chiar de mâna Luminăţiei sale vă va convinge, sper. Dacă nu eliberaţi imediat femeia, mă văd nevoit să vă eliberez pe dumneavoastră din funcţie.

Ameninţarea îşi făcu efectul. Directorul o ajută pe gardiană să-i scoată femeii cătuşele şi cămaşa de forţă, imediat ce aceasta reuşi să respire cum trebuie, încetă să mai urle. Directorul nu avea, însă, de ce să se mai teamă că pacienta ar fi făcut vreo mărturisire, căci în aceeaşi clipă se prăbuşi leşinată la podea.

— Ziceaţi ceva de actele cu care a fost trimisă aici pacienta şi pe care nu le-aţi citit încă?

— Da.

— Dar au trecut prin mâinile dumneavoastră?

— Da.

— Minţiţi!

— Domnule doctor . . .

— Vă repet: minţiţi. Vă rog să daţi vorbă să fie aduse imediat aici!

— Cred… sper, domnule doctor, că… vroiam să spun…

— Ei, ce vroiaţi să spuneţi?

— Că actele cu pricina nu sunt întru totul aşa cum se obişnuieşte…

— …ci sunt sub forma unui ordin din partea contelui Hohenegg, nu-i aşa?

Directorul încremeni de spaimă. Cine era acest tânăr, acest simplu „Dr. Max Brandauer” care dispunea de o încredere aşa de mare din partea ducelui încât îşi permitea să-l ameninţe cu eliberarea din funcţie? Şi de unde ştia de ordinul contelui?

— Aşa… aşa… este! se bâlbâi el.

— Vreau să văd acest ordin!

— Domnule doctor, nu sunt sigur că-l mai am.

— Ba îl veţi găsi, dacă nu vreţi să suportaţi o inspecţie oficială a documentelor acestui azil! Această femeie a venit aici pentru a-şi vizita fiul, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Unde este acesta?

— A murit acum câteva zile.

— Unde sunt documentele lui de internare?

Directorul tăcu.

— Aha, înţeleg, erau la fel cu cele ale mamei lui! Domnule director, sub conducerea dumneavoastră se pare că se petrec lucruri care mă silesc să procedez la o percheziţie foarte serioasă. Căpitanul von Wallroth era ţinut ca fiind grav deranjat mintal, aşa-i?

— Aşa e!

— Domnii, se întoarse brusc Max spre cei doi medici secundari, vreau părerea dumneavoastră despre acest

— Domnule doctor!…

— Nu vă eschivaţi! Apelez la ştiinţa şi la onoarea dumneavoastră să-mi spuneţi dacă acest amărât era într-adevăr nebun. De răspunsul pe care mi-l veţi da depinde

viitorul carierei dumneavoastră!

— Nu era deranjat mintal, dar se prea poate să fi devenit în urma tratamentului suportat aici, îndrăzni cel mai curajos dintre ei.

— Este suficient; corespunde întocmai cu părerea mea.! Domnule director, o declar liberă pe mama căpitanului şi îi dau drumul din ospiciu. Puneţi-o imediat pe picioare! Mă voi îngriji personal de o trăsură cu care să o conduc înapoi în oraş! Dar mai înainte să vedem dacă este de găsit ordinul pe care l-aţi primit astăzi prin curier de urgenţă de la conte. De restul se vor ocupa autorităţile.

La scurt timp, Max părăsea azilul, îndreptându-se către orăşelul Bergstein. Era foarte tulburat şi spera că o plimbare pe jos avea să-i pună gândurile în ordine. Calul şi-l lăsase în grajdurile ospiciului.

Dădu peste nişte muncitori care reparau drumul, îi întrebă de cel mai apropiat birjar şi fu lămurit aşa de clar, încât nu-i fu deloc greu să ajungă acolo.

Acasă nu găsi decât nevasta şi copilul acestuia. Află de la ei că birjarul era plecat într-o cursă dar că trebuia să se întoarcă din moment în moment. Max făcu comanda şi tocmai voia să plece, când privirile îi căzură pe o oglindă, deasupra căreia era agăţată o schiţă făcută creionul. Se apropie ca s-o vadă mai bine.

— Lilga, ţiganca! Cum a ajuns tabloul acesta aici?

— O cunoaşteţi pe Lilga? îl întrebă femeia. Ah, este binefăcătoarea noastră. Fiul meu, care este dăruit cu un pic de talent la desen, i-a făcut portretul pe care îl vedeţi atârnat acolo. Nu credeţi că e reuşit?

— Foarte reuşit! Dar spuneţi-mi, bună doamnă, cum aţi ajuns s-o cunoaşteţi pe ţigancă?

— S-a întâmplat de mult, să tot fie douăzeci de ani de atunci. Pe vremea aceea era o doamnă de vază şi locuia la castelul contelui von Hohenegg, în Fürstenberg. Lucrul acesta

trebuia ţinut ascuns, dar toată lumea vorbea şi cu toţii o compătimeau pe frumoasa fată, pentru că… dar acestea sunt nimicuri care nu au cum să vă intereseze pe dumneavoastră. Cum ziceam: mama mea era moaşă; avusese de-a face cu tot felul de notabilităţi. Pe vremea aceea eram de puţin timp măritată şi locuiam la ea, în capitală. Într-o noapte se întâmplă că două doamne de rang foarte înalt aveau nevoie de ajutorul ei, şi anume ducesa şi baroana Falkenau, care se aflau în vizită la castel. Cele două doamne erau rude îndepărtate. Baronul, pe care stăpânitorul acestei ţări îl preţuia foarte mult, era plecat în străinătate. Baroana a murit la naştere şi, pentru că primul meu născut îmi murise cu puţin timp în urmă, am primit-o în grijă pe micuţa baronesă — ah, vroiam să spun, pe micul baron, ca să-i fiu doică. De atunci, frumoasa ţigancă a început să mă viziteze în fiecare zi.

Max nici nu bănuia ce însemnătate avea să aibă această scurtă relatare asupra viitorului destinului său.

— Lilga a continuat să vă viziteze şi mai târziu?

— Da. De cum îşi făcea apariţia, noi trebuia s-o înştiinţăm despre tot ce se petrecea şi, cum pleca, să ne informăm la rândul nostru despre tot ce ar fi putut s-o intereseze.

— Despre ce?

— Despre… despre… ei bine, oi avea voie să vă spun? Mai întâi despre fiul fierarului de Curte Brandauer, apoi despre fiul baronului Falkenau, pe urmă despre contele Hohenegg şi despre mulţi alţi oameni de rang înalt.

— Pe care îi cunoaşteţi personal?

— Nu eu. Soţul meu s-a îngrijit mereu de asta.

— A primit ceva pentru strădaniile lui? Femeia surâse.

— Suntem foarte mulţumiţi. Lilga trebuie că avea foarte mulţi bani încă de pe atunci.

Max se despărţi de ea şi se întoarse la ospiciu. După o jumătate de ceas sosi şi birjarul şi, la scurt timp după aceea, trăsura o purta pe Lilga înapoi în oraş. Max o însoţea călare

pe gitana atât de uşor eliberată.

13. „Aducătorii de lumină”

Era spre seară. Bătrânul conte von Hohenegg stătea la masa de scris. Lângă el se aşezase fiul său. Discutau aprins, dar nu foarte prietenos.

— Cât de departe ai ajuns cu prinţesa Asta? îl întrebă tatăl.

Fiul ridică din umeri.

— Să ştii, papa, că nu am de gând să tratez legătura mea cu ea ca pe un capriciu. Un plan atât de important are nevoie de timp ca să se dezvolte de la sine.

— Aşa deci! Cu alte cuvinte, te afli de-abia la început ?

— Cam aşa, dragă papa. Doamna noastră nu pare deloc dornică să-şi sacrifice sentimentele pe altarul politicii sau tradiţiilor vreunei case princiare. Să-i lăsăm timp în aşa fel încât inima ei să vină singură în întâmpinarea noastră.

— Timp? Aşa vorbeşte un ofiţer care trebuie să se obişnuiască cu orice fel de cucerire?

— Uiţi, papa, că sunt şi cetăţi care nu pot fi cucerite decât după un asediu îndelungat.

— Nu cred că prinţesa Asta este genul de care spui. Pe de altă parte, nu avem timp. Te porţi prea delicat, cum nu-ţi stă deloc în fire. „Drăguţul conte”, cum ţi se spune în cercurile ofiţereşti, este, totuşi, croit din alt material. Dă-le încolo de şovăieli! Alteţa Sa începe să îmbătrânească, ca să nu-ţi mai amintesc şi de restul. Ştii bine că viitorul casei noastre depinde de reuşita acestui plan. Ţi-am spus de nenumărate ori că nu am multe să-ţi las moştenire. Suntem săraci. Marea avere o familiei Hohenegg s-a dus pe apa sâmbetei ca urmare a pierderilor uriaşe suportate în navigaţie!

— Iar eu ţi-am spus, la rândul meu, de nenumărate ori,

papa, că un nobil nu se cuvine să se amestece cu tagma negustorilor. Ai fi putut mai bine să investeşti averea familiei în terenuri, şi atunci, „căpitanul negru”, iadul să-l înghită, nu ar mai fi avut cum să se atingă de noi. De ce nu l-ai trimis pe ţiganul ăsta pe lumea cealaltă atunci când l-ai închis în pivniţa noastră!

— Îţi vine uşor să vorbeşti acum, când am ajuns la ananghie. Pentru cine am rupt-o atunci cu tradiţiile rangului nostru, dacă nu pentru tine, pe care te visam ajuns duce? Ah, dar mi-ai adus aminte de altceva când ai pomenit de duşmanul nostru de moarte. Ştii că un alt duşman al Nordlandiei adică al politicii nordlandeze, se află în prezent în Sudlandia? Mă refer la Nurvan-paşa.

Tânărul conte făcu ochii mari.

— Nurvan-paşa în Sudlandia? Ce caută acolo?

— Asta mă întrebam şi eu. Trebuie să fim prevăzători. Prezenţa lui acolo este suspectă. Situaţia din Nordlandia are nevoie, cât mai curând de o clarificare şi încă nu se ştie ce se va întâmpla pe mai departe. Mi-am croit eu nişte căi, dar nu se ştie niciodată! Prin urmare, mă gândeam că ar fi în avantajul nostru dacă am afla ce planuri l-au adus pe Nurvan-paşa în Sudlandia. Nu vrei să preiei tu sarcina şi să-mi dai apoi de ştire?

— Dar pentru asta ar trebui... ah... ar trebui să...

— ...să pleci din Nordlandia? Fireşte!

— Şi prinţesa Asta?

— M-am gândit bine. Fata nu prea dă semne că s-ar grăbi. Mai bine să aşteptăm ce ne aduce viitorul! Dacă planul ne izbuteşte, prinţesa Asta va face mai puţine nazuri în faţa contelui Hohenegg. Dar mai e şi alt motiv să te trimit acolo!

— Ce motiv, papa?

— Nu ghiceşti? Sunt nevoit să ţin seama de orice eventualitate. Dacă în ultimul moment îşi vâră diavolul coada şi planul nostru e descoperit, tu trebuie să fii complet afară

din joc. Dacă lucrurile vor merge prost de tot, măcar tu să fii lăsat în pace.

— Şi tu, papa?

— Eu? Nu cred că planul meu va da greş, spuse contele abătut. Toată viaţa m-am pregătit pentru reuşită şi am îndrăznit să fac lucruri ale căror urmări tu nici măcar nu le bănuieşti, căci dintotdeauna m-am ferit să te fac părtaş la secretele mele. Pregătirile pentru lovitura finală se apropie de sfârşit. Dacă dau greş, locul meu nu mai este pe această lume!

Contele se ridicase şi acum măsura încruntat camera cu paşi mari. Fiul său îl privi câteva clipe consternat, apoi râse fără urmă de îngrijorare:

— Ah, dragă papa, de ce o iei aşa de în tragic? Până acum totul a mers strună! De ce ne-ar părăsi norocul tocmai acum?

— Nu ştii ce s-a întâmplat. Până de curând eram convins că nimeni nu-mi cunoaşte secretele. Ai să-mi înţelegi îngrijorarea când îţi voi spune că am descoperit că lucrurile nu stau chiar aşa. Există o persoană care-mi cunoaşte toate secretele.

— Mă înspăimânţi! Despre cine vorbeşti?

— Nu întreba! Nu pot să-ţi spun numele ei!

— Dar nu te-ai gândit s-o reduci la tăcere?

— Îţi repet: nu întreba! Sigur că m-am îngrijit s-o fac să tacă. Persoana asta e singurul obstacol care ne-ar fi dat într-adevăr de furcă. Acum s-a aranjat. Nici nu ţi-aş fi pomenit de ea dacă nu am fi fost nevoiţi să fim extrem de precauţi. La fel şi cu Nurvan-paşa.

— Ei bine, papa, dacă asta te linişteşte, vreau să-ţi mărturisesc că îmi place misiunea pe care mi-o încredinţezi, în Fürstenberg nu mă reţine nimic, în afară de sloiul acela de gheaţă, prinţesa Asta. Dacă eşti de acord, voi pleca chiar mâine în zori şi voi-aduce...

În acel moment intră valetul, ducând o carte de vizită pe

tăviţa de argint. Contele se uită la ea şi spuse:

— Un nume civil! Habar n-am cine e. Ce caută aici la o oră aşa de nepotrivită? Trebuie să fie ceva foarte important, dacă un necunoscut a îndrăznit să mă deranjeze acum.

Îi dădu liber fiului său cu un gest al mâinii, iar dintr-o înclinare a capului îngădui valetului să-l poftească înăuntru pe necunoscutul vizitator nocturn. O uşă se închise în urma tânărului conte şi o alta se deschise, lăsându-l să intre pe fiul fierarului care, după o plecăciune politicoasă, se îndreptă demn de spate, aşteptând cuviincios ca primul să vorbească contele.

— Ce doriţi? întrebă acesta rece. Sper ca apariţia dumneavoastră la o oră aşa de nepotrivită să fie scuzată de o pricină bine întemeiată. Acum nu am timp de vizite mărunte.

— Vin din însărcinarea Alteţei Sale, domnule conte!

— Aşa! Nu ştiam că sunteţi angajatul vărului meu.

— Nici nu sunt. Sunt fiul celui pe care trebuie să-l ştiţi măcar după nume, fierarul Curţii, Brandauer.

Chipul şi-aşa aspru al contelui se crispă şi mai mult.

— Bun. Cu siguranţă că aveţi vreun act din partea ducelui. Trebuie să înţelegeţi că nu obişnuiesc să accept ca intermediar între mine şi Alteţa Sa pe orice necunoscut.

— Poftiţi, domnule conte!

Max întinse hârtia pe care contele o citi dintr-o ochire, pentru ca apoi să-l privească întrebător.

— Din ce-mi arătaţi nu reiese scopul vizitei dumneavoastră.

— Alteţa Sa a considerat că pot să transmit mesajul şi pe cale verbală.

— Treceţi la subiect!

— Porunciţi şi mă supun. Circulă zvonul că un anumit domn von Wallroth, căpitan de artilerie, a fost declarat nebun de către o anumită persoană din anumite motive. În acest mod nelegiuit şi inuman, căpitanul a fost închis într-un

ospiciu, unde i s-a grăbit sfârşitul.

Contele se ridică. Un nor îi întunecase chipul.

— Un zvon cu adevărat nemaipomenit, domnule Brandauer. Cine l-a colportat?

— Fireşte că e foarte dificil de descoperit sursa şi răspândirea unui zvon. Acest caz face excepţie, dar eu nu sunt obligat să răspund Înălţimii Voastre.

— Atunci voi şti să vă constrâng. Acest zvon îmi aduce atingere în cel mai înalt grad şi...

— Hm! îl întrerupse Brandauer, aproape dispreţuitor.

— Cum îndrăzniţi, domnule? Spuneam că acest zvon mă atinge în cel mai înalt grad fiindcă administraţia ospiciului se află sub conducerea mea. Repet, vă voi constrânge; dacă e nevoie, să-mi dezvăluiţi numele celui care a produs acest zvon!

— Înălţimea Sa nu este în măsură să mă silească în vreun fel, fiindcă Alteţa Sa...

— ...poate foarte bine să aibă puterea de a graţia, dar nu şi să se amestece în desfăşurarea unui interogatoriu sau a unei cercetări. Cine m-ar împiedica să vă arestez?

— Eu, „anonimul” fiu de fierar, Înălţime!

— Ah! Faptul că vărul meu are bizara pasiune de a se relaxa când şi când în atelierul tatălui dumneavoastră nu este în ochii mei un motiv ca să vă fac vreo concesie. Prin urmare, vă ordon să-mi spuneţi numele celui care a născocit şi a răspândit zvonul.

— Nu văd nici un temei grăitor pentru a da curs acestui ordin. De altfel, zvonul nu este o născocire, ci este purul adevăr.

— Aştept cu nerăbdare dovada.

— Actele de internare a căpitanului se află de-acum în mâinile Alteţei Sale. Aceste acte se reduc în mod curios doar la un simplu ordin care poartă o semnătură despre care nu trebuie să vă spun prea multe.

— Cine a dat din mână actele?

— Directorul spitalului, fireşte. A fost silit să predea un alt act care îi fusese înmânat prin curierul rapid care cerea ca mama căpitanului să aibă parte, de aceaşi soartă ca cea care l-a împins pe fiul său în noaptea nebuniei şi a morţii.

Contele avu nevoie de ceva timp să-şi vină în fire. Se rezemă cu mâna de masa lui de scris, apoi spuse cu glas înăbuşit:

— Mama căpitanului? Are o mamă?

— Fireşte... şi bineînţeles că are şi... un tată!

— Cum o cheamă?

— Este o ţigancă pe nume Lilga, iar tatăl, care mai este în viaţă, este un...

— La naiba, vorbeam acum de mamă!

— Aşadar, zvonul a pornit de la mine şi a fost...

— Nu pricep cum de v-a trecut prin minte aşa o sminteală!

— ...şi a fost adus tot de mine la cunoştinţa ducelui, care m-a onorat cu însărcinarea de a vizita ospiciul. Acolo mi s-au adeverit cumplitele bănuieli. Am eliberat-o pe mama căpitanului şi am înştiinţat-o pe Alteţa Sa despre toată situaţia. În consecinţă, directorul şi medicul şef vor fi supuşi unei anchete. De altfel, sunt deja arestaţi şi nu mai au cum să dea înapoi.

Contele păli şi mai tare, dar, când vorbi mai departe, ochii îi scăpărau scântei:

— Să înţeleg că totul s-a petrecut fără permisiunea mea?

— Încă nu am auzit ca un stăpânitor cu puteri depline să aibă nevoie de permisiunea vreunuia din supuşii lui, fie el şi preşedintele consiliului de miniştri. Şi apoi, nici nu era timp să fie înştiinţată şi Înălţimea Voastră. Din nefericire, se pare că o persoană foarte sus-pusă va avea de pătimit în urma anchetei. Alteţa Sa are mărinimoasa intenţie de a nu lăsa lucrurile să ajungă acolo şi doreşte să dea indicaţii în acest sens autorităţilor însărcinate cu ancheta. În afara ducelui,

femeii eliberate din ospiciu şi a mea, nimeni altcineva nu ştie absolut nimic. Consider ca mare favoare din partea stăpânitorului faptul că m-a însărcinat pe mine să transmit aceste indicaţii.

— Ce scop au indicaţiile de care vorbiţi?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu altul decât cel deja amintit. Mi se pare foarte posibil ca biata femeie să nu fie în stare să facă faţă unei anchete. Oricum, merită o răscumpărare pentru toate suferinţele îndurate.

— În mâinile cui se află hârtiile luate de la ospiciu?

— În mâinile ducelui.

— Aveaţi nevoie de o autorizaţie din partea ministrului de interne!

— Fireşte, dar ducele a preferat să nu desconspire scopul anchetei mele.

Contele se duse la fereastră, rămânând minute în şir cu privirile pierdute în noapte. Deodată, se întoarse brusc, ca iluminat de o idee:

— Domnule doctor, dumneavoastră deţineţi vreun post în administraţia statului?

— Nu.

— E păcat, pentru că un om cu ştiinţa dumneavoastră ar trebui să încerce să se facă folositor ţării lui. Sunt gata să vă deschid nişte uşi, dacă doriţi!

Max se înclină respectuos.

— Vă mulţumesc, înălţime! Deocamdată nu am astfel de planuri. Iar dacă aş avea, le-aş încredinţa mai întâi Alteţei Sale, care îmi este şi naş! Să înţeleg că discuţia noastră se opreşte aici, pentru moment?

— Sunteţi liber!

Când uşa se închise în urma doctorului, contele căzu pe gânduri. Cele aflate îi umpluseră sufletul de nelinişte. Acest Brandauer era într-adevăr un om periculos! De unde putea el

să ştie că... Era o enigmă care se cerea numaidecât dezlegată. Să pună mâna pe el, nu putea; era un favorit al ducelui, care l-ar fi apărat fără doar şi poate. Dar ţiganca? Să termine odată pentru totdeauna şi cu ea? În nici un caz! Mai putea oare să facă ceva împotriva ei, după toate cele întâmplate? Blestematul ăsta de Brandauer îl lăsase fără apărare! Toată viaţa lui montase un joc foarte îndrăzneţ împotriva rudelor sale şi acum, când nu mai avea de pus la punct decât ultimul amănunt, fusese făcut şah-mat. Trebuia să acţioneze repede, dacă voia să mai apuce să guste din roadele muncii sale de o viaţă.

Se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă. După un răstimp, se hotărî. Trase de şnurul clopoţelului şi-i porunci valetului care apăru imediat:

— Du-te degrabă îmbrăcat civil la hanul Barbarei Seidenmüller şi cheamă-l de urgenţă la mine pe domnul Ambrosius Natter[1]! pe urmă, du-te la castel şi caută să-l găseşti fără vâlvă pe cameristul Grunert. Să mi-l aduci în grădină, unde mă va aştepta pe terasă!

— La ordin, Înălţimea Voastră!

Omul plecă. Se duse în odaia lui, îşi aruncă pe umeri o mantilă, îşi puse o pălărie civilă şi părăsi în scurt timp palatul stăpânului său. Se duse la malul râului, dezlegă o barcă şi o porni, vâslind din răsputeri, spre malul celălalt.

Când ajunse acolo, Max tocmai cobora din gondola sa. Nu avea de ce să se grăbească, aşa că-l văzu desluşit pe trimisul contelui trecându-i grăbit pe dinainte.

— Valetul contelui; cel care mi-a dat drumul în casă, murmură surprins Max. Ce grăbit e! Sigur are vreo însărcinare legată de vizita mea acolo! Trebuie să fiu cu ochii pe el.

Îl urmări pe furiş până la hanul onorabilei văduve şi comerciante de cartofi, Barbara Seidenmüller. Se opri sub streaşină unei case de vizavi şi văzu că la primul cat al

---

[1]Vipera, năpârca. (din lb. germană: n. trad.)

hanului două ferestre erau luminate. După draperii văzu bine umbra unui om mic de statură care stătea de vorbă cu un altul, în care îl recunoscu imediat pe valetul contelui. Trecu strada hotărât şi intră în han.

Primul client de care dădu cu ochii fu Kasimir, fostul infanterist. Când acesta îl văzu, la rândul lui, se ridică respectuos de pe scaun. Doctorul se duse la el.

— Kasimir, vrei să-mi faci un serviciu?

Cel întrebat încuviinţă din cap.

— Da.

— Ştiu că vii des pe aici; de aceea îmi închipui că-i cunoşti sau măcar i-ai văzut pe toţi străinii care trag la han.

— Aşa este.

— Aici locuieşte cineva mic de statură. Camera lui e la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— Chiar aşa este. De patru săptămâni se află aici.

— Îl cunoşti?

Urmă încă un scuturat din cap, şi mai viguros decât primul.

— Atunci, postează-te cu faţa spre fereastra lui, undeva în întuneric, aşa încât să nu poţi fi văzut! Bănuiesc, că în curând are să iasă din han. Imediat ce vezi că pleacă, dă-mi de ştire! Eu mai am ceva de discutat cu hangiţa.

Kasimir îşi dădu berea pe gât şi plecă. Hangiţa îl văzu pe noul venit şi veni iute la el. Era o femeie plăcută, încă tânără; când îi întinse mâna, chipul îi iradia, de bucurie.

— De mii de ori bun venit, domnule doctor! Nu v-am mai văzut de cel puţin un an de zile! Pe unde aţi tot umblat?

— Prin Italia, Franţa, Anglia, Olanda, şi tot aşa…

— Vai de mine! Trebuie că a fost îngrozitor! Eu ţin tare mult la „Vulturul Albastru” ăsta al meu şi nu am să-l părăsesc câte zile oi avea! Ca acasă nu-i nicăieri! Să vă aduc o sticlă cu ce am eu mai bun?

— Da, am nevoie de o înghiţitură zdravănă, ca şi

dumneata, de altfel. Îmi trebuie o informaţie, dacă se poate între patru ochi.

— Între patru ochi? Haideţi atunci în odăiţa din spate, unde nu ne deranjează nimeni!

— Trebuie să rămân aici, pentru că aştept din moment în moment pe cineva. Adu-mi vinul la masa de lângă uşă!

Hangiţa dădu zor să-şi servească oaspetele de vază, lăsând vorbă chelnerului să se ocupe el de ceilalţi clienţi.

— De patru săptămâni în hanul dumitale locuieşte un domn străin, începu Max, după ce femeia luă loc lângă el. Tare aş vrea să ştiu cum îl cheamă şi cu ce se ocupă, dar fără ca el să afle ceva.

— Despre cine vorbiţi?

— Nu ştiu altceva despre el decât că e mic de statură şi are o cameră la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— A, vorbiţi de domnul care are camerele unu până la patru?

— Are patru camere? Trebuie că este foarte înstărit de-şi permite!

— Fără doar şi poate. Este rentier, plăteşte foarte bine şi se numeşte Ambrosius Natter. Dar stă prea puţin pe acasă şi adesea lipseşte zile în şir.

— Prin ce fel de cercuri se învârte?

— Habar n-am. Oricum, primeşte des vizitele unor domni pe care, din păcate, nu-i cunosc.

— Din ce clasă socială fac parte?

— După toate aparenţele, din cea de jos. Unii dintre ei, cu toate că umblă în civil, au un aer fără îndoială milităresc. De două sau trei ori a fost pe aici şi un servitor de-al contelui Hohenegg. Era îmbrăcat tot în civil, dar eu l-am recunoscut.

— Spui că Natter iese mult?

— Aproape numai seara.

— Când se întoarce?

— Foarte târziu. Îl văd când vine, cu toate că i-am pus la

dispoziţie o cheie de-a casei. Câteodată...

Hangiţa se întrerupse, căci pe uşă dăduse buzna Kasimir.

— A plecat? întrebă Max.

— Da, aşa e.

— Încotro? A luat-o cumva pe stradă la dreapta?

— Nu, la stânga.

— Bea mai departe vinul meu, Kasimir! Noapte bună!

— Ce domn cumsecade, nu-i aşa, Kasimir? făcu hangiţa, după ce Max se îndepărtase.

Fostul infanterist nu avea cum s-o aprobe. Tocmai era cu paharul la gură şi se vedea bine că avea de gând să-l golească până la fund.

— A trebuit să stai cu ochii pe cineva, acolo afară?

Kasimir dădu din cap şi-şi mai turnă un pahar.

— Pe rentierul cel scund?

Întrebarea îl surprinse din nou cu paharul la gură. Dădu din cap, apoi dădu pe gât băutura fină cu care nu prea era obişnuit.

— Ce treabă avea cu el?

Turnându-şi încă un pahar, Kasimir ridică din umeri.

Nostima văduvioară îi răpise ea inima, dar acum nu prea-i cădea bine că-l deranja din acea plăcută îndeletnicire, asupra căreia îşi concentra toată atenţia.

— Nu ştii, Kasimir?

Acesta scutură din cap şi duse pentru a treia oară paharul la gură.

— Îţi place vinul?

Dădu din cap în timp ce golea paharul cu atâta convingere, de parcă ar fi sorbit nectar zeiesc.

— Te cred; e soiul cel mai ales pe care îl am în pivniţa mea. Dar ia uite, doctorul mi-a lăsat prea mulţi bani. Ce să fac? Să te las pe tine să-i înapoiezi, sau... da, aşa voi face! Voi ţine minte cât mi-a dat în plus şi, când se va întoarce, i-i voi da înapoi.

Kasimir îşi turnase şi ultimul rest din sticlă. Vru să ridice paharul, dar îl lăsă brusc jos.

— Pe toţi diavolii, nu este deloc aşa!

— Zici că ar trebui să-ţi dau ţie banii?

Ridică iarăşi paharul şi încuviinţă în timp ce-l dădea pe gât. Puse paharul la loc pe masă şi banii cu pricina, în buzunar, apoi îşi îndesă pălăria pe cap şi spuse:

— Noapte bună, Bärbel!

— Noapte bună, Kasimir!

Se ridică şi o porni ţanţoş spre casă. Nu oricine se putea lăuda că băuse până acum din vinul cel mai ales al Barbarei Seidenmüller.

Doctorul ieşise din han la timp pentru a-l zări pe rentier la lumina unei lanterne şi-al prinde din urmă. Ajunsese foarte aproape de el, reuşind astfel să nu-l piardă din ochi.

Rentierul se îndrepta cu paşi repezi spre râu. Ţinea foarte aproape de şirul de case, pentru a se confunda cu umbrele lor; cu toate acestea, Max izbuti să-l aibă sub ochi tot timpul.

— Se duce la palatul Hohenegg, gândi el. Ce naiba or avea de împărţit cei doi? E clar că pricina care-l grăbeşte pe omul acesta spre conte la o oră aşa de târzie are legătură cu vizita pe care a primit-o mai devreme. Trebuie să aflu ce au de vorbit cei doi. Am să încerc să ajung la bibliotecă pe o scurtătură. Din bibliotecă pot să aud tot şi dacă voi fi surprins acolo, nu am de ce să mă tem.

Natter trecuse râul cu barca contelui. Max ajunse şi el iute dincolo, cu gondola sa. O luă prin spatele palatului, se asigură că nu-l vede nimeni, sări pe fereastră, strecurându-se apoi pe culoarul secret. Înainta încet, fiindcă trebuia să fie prevăzător. Reuşi să ajungă neauzit la bibliotecă, unde de data aceasta nu mai ardea nici o lumină. Auzi voci dinspre camera de lucru. Se duse la draperie şi trase cu ochiul.

Pe sofa era aşezat un bărbat scund, dar robust. Era îmbrăcat într-un costum negru de calitate, croit după ultima

modă de la Paris. Nu purta barbă, iar chipul său palid era luminat de o privire ageră căreia cu siguranţă nu-i scăpa niciodată nimic. În faţa lui stătea contele. Max nu ajunsese suficient de repede acolo, aşa că pierduse prima parte a discuţiei celor doi. Dar ce-i auzeau acum urechile îl făcu imediat atent.

— Cum staţi cu strădaniile pe lângă corpul de ofiţeri? îşi întrebă contele vizitatorul.

— Minunat! îi răspunse acesta. Lista pe care mi-aţi dat-o mi-a fost de mare ajutor. Cei aflaţi pe listă sunt cu toţii de origine burgheză, neavând nici o rudă în Ministerul de Război. Oferiţi-le vreun prilej să înainteze în grad, şi atunci iadul să mă înghită dacă nu vă vor asculta supuşi. Şi dacă e vreunul nehotărât, îi dăm permisie, cel mai bun mijloc de a-l face să se gândească mai bine.

— Sunteţi absolut sigur de aceşti oameni?

— Fără doar şi poate.

— Dar trupele vor rămâne de partea comandanţilor lor în cazul în care e atacat actualul regim?

— Trupele? N-o să le ceară nimeni părerea. Datoria lor este să se supună.

— Sigur, în situaţia actuală de pace şi ordine. Dar se pune întrebarea dacă vă vor asculta şi când această situaţie va fi dată peste cap.

— La naiba, nu-mi fac nici cea mai mică grijă. Esenţial rămâne să reuşim infiltrarea oamenilor noştri în poziţii de comandă, după ce îi vom fi îndepărtat pe ceilalţi de o manieră cât mai puţin bătătoare la ochi. Realizarea acestei cerinţe vă revine dumneavoastră. Restul îl puteţi lăsa în seama noastră. Aducătorii de lumină ştiu cum să-şi deschidă drumurile!

Un aducător de lumină! Max era uimit până peste poate. Auzise multe despre această organizaţie politică ce-şi propusese să răspândească lumina asupra popoarelor, dar care era foarte asemănătoare cu cea a nihiliştilor ruşi. Aveau

agenţi secreţi în Paris, Bruxelles, Londra şi Washington. Unul din ei făcuse vâlvă mare în jurul său, un anume Mericourt, de origine francez, care era amestecat peste tot unde revoluţionarii dădeau câte o lovitură de stat. Din Londra, unde se pusese chiar şi un premiu pe capul lui, reuşise cu chiu cu vai să fugă.

Max mai ştia că, deşi în Nordlandia iluminatorilor li se interzisese accesul, contele îi proteja împotriva voinţei vărului său, ducele. Max discutase adesea cu naşul său, ducele, această chestiune. Dar că Hohenegg ar fi mers atât de departe cu trădarea, nici prin gând nu-i trecuse. Ciuli, aşadar, urechile, pentru a nu scăpa nici o vorbuliţă din discuţia de dincolo.

— Cu restul populaţiei cum staţi? se interesă mai departe contele.

— Clasa muncitoare este ca şi câştigată. Negoţul şi meşteşugurile sunt la pământ, iar muncitorii mor de foame împreună cu familiile lor. Au loc adunări secrete, unde se predică aprins pornirea cruciadei împotriva aristocraţiei şi claselor exploatatoare. Deja aud marşul batalioanelor de muncitori care vor dărâma şi vor zdrobi totul în calea lor! Grupările gărzilor civice nu aşteaptă decât armele necesare pentru a asedia capitala. În schimb, cu populaţia din provincie nu am ajuns aşa de departe. Mai trebuie încă dusă muncă de lămurire.

Hohenegg nu răspunse, ci începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră, cufundat în gânduri. După un răgaz, se opri în faţa rentierului.

— Şi când credeţi că veţi fi suficient de pregătiţi pentru a porni lupta?

Cel întrebat se uită fix în ochii contelui.

— De ce mă întrebaţi pe mine, domnule conte?

Hohenegg şovăi puţin după care spuse:

— Pentru că s-au întâmplat lucruri care cer urgentarea

punerii la punct şi apoi a aplicării planului nostru. Este vorba de ospiciu.

Musafirul contelui îşi ridică sprâncenele a mirare.

— A apărut cineva care este aşa de slăbit la minte, care să nu fie de acord cu dumneavoastră?

— Nu, dimpotrivă. Nebunii sunt gata să-şi rupă lanţurile pentru a ne lega pe noi în locul lor!

— Ah!

— Din ordinul personal al ducelui se va face o anchetă împotriva directorului şi medicului şef al ospiciului, pentru că...

— Trebuie s-o împiedicaţi cu orice preţ! Ar putea ieşi la iveală lucruri care să ne dea planurile de gol!

— Din păcate nu am puterea să opresc cercetările. Directorul se află deja în arest, împreună cu medicul şef.

Natter sări în sus ca un arc.

— Fir-ar să fie! Incidentul ăsta poate să strice totul! Cei doi îşi vor da drumul la gură...

— Deocamdată nu mă tem, îi tăie contele vorba. Motivul pentru care au fost arestaţi nu are nimic de-a face cu planurile noastre, ci este o chestiune care mă atinge doar pe mine personal. Singurul care ar putea să ne pună în pericol şi să ne trădeze, căpitanul von Wallroth, e mort. Cei doi vor înţelege că este în avantajul lor să păstreze tăcerea în legătură cu secretele noastre.

Rentierul răsuflă uşurat şi se aşeză la loc.

— Ei, dacă-i pe-aşa, atunci nu văd nici un motiv de îngrijorare.

— Nu înţelegeţi, domnule Mericourt. V-am spus că este o chestiune care mă priveşte doar pe mine. Dar persoana care a fost eliberată fără ştirea mea din ospiciu se află în posesia unor secrete care mă pun în postura de a fi la discreţia ei. Şi nu am nici un motiv să cred că nu va face uz de ele.

Max era să se dea de gol printr-o mişcare neatentă.

Aşadar, omul acesta subţirel, îmbrăcat în negru era Mericourt, faimosul agent al aducătorilor de lumină. Acum nu mai avea nici o îndoială că aveau să se întâmple lucruri de o importanţă capitală. Îl surprinsese şi faptul că Lilga avea o asemenea putere asupra influentului conte. Tare ar fi vrut să afle în ce consta puterea aceasta, dar, deşi contele părea să fie destul de intim cu Mericourt, se ferise, totuşi, să-i dezvăluie acest mister, aşa cum îşi putu da seama Max din discuţia ce urmă:

— Pot să ştiu cine, este această persoană de care vă temeţi atât de mult, domnule conte? îl întrebă Natter-Mericourt.

— Este... de fapt, este o ţigancă, dar...

— Cum? O ţigancă? De ea se teme sus-pusul conte Hohenegg?

— Lăsaţi-mă să isprăvesc! Vroiam să spun că nu e o vagaboandă, ci este vaidzina neamului ei.

— La naiba! Ce mare lucru înseamnă un titlu ca ăsta! O golancă precum oricare alta! Nu vă înţeleg, domnule conte.

— Vă cred. Nu cunoaşteţi şi nici nu aveţi nevoie să cunoaşteţi legăturile mele cu această persoană. Dar pot să vă asigur foarte serios că, în cazul în care ceea ce ştie această femeie ajunge la urechi nepotrivite, se află în joc poziţia, dar şi libertatea mea.

— Atunci, eliminaţi persoana! spuse rentierul cu o mişcare a mâinii care exprima clar ce voia să însemne „a elimina”.

— Din păcate, nu este aşa de uşor precum vă imaginaţi.

— De ce?

— Pentru că bănuielile vor cădea imediat asupra mea şi mai ales acum este cazul să ies cât mai puţin în evidenţă.

— Mă uimiţi, domnule conte! Cine naiba ar avea îndrăzneala să vă bănuiască dacă această persoană ar păţi ceva... cât se poate de firesc!

— Întrebaţi, cine? Ducele în persoană! El a fost cel care a

dat ordinul de eliberare a femeii. Mă va suspecta imediat; fiindcă ştie prea bine că ţiganca nu este defel tulburată mintal şi că a fost oprită în ospiciu pe nedrept, din ordinul meu.

Mericourt fluieră uşurel printre dinţi.

— Deci aşa stau lucrurile. Înseamnă că nu avem nimic de făcut în această privinţă. Dar altfel nu s-ar putea? Această persoană deţine vreo dovadă care să vă incrimineze, mă refer la vreo hârtie sau vreun alt fel de document?

— Nu sunt sigur, dar nu prea cred.

— Atunci nu este totul pierdut. La toţi dracii dacă povestea asta nu s-ar putea întoarce în favoarea dumneavoastră! Aşteptaţi răbdător desfăşurarea evenimentelor! Mă voi ocupa personal de ţiganca cu pricina. Dacă are dovezi secrete care v-ar putea fi primejdioase, am eu mijloace s-o fac inofensivă! Lăsaţi totul în seama, mea! Unde pot s-o găsesc pe ţigancă?

— La doctorul Brandauer, fiul fierarului de Curte, Brandauer.

— E în regulă. Voi face tot ce îmi stă în putinţă şi ştiţi prea bine că sunt foarte priceput în astfel de chestiuni. Dar dacă se dovedeşte că persoana nu deţine nici o dovadă, nu mai aveţi de ce să vă temeţi pentru viitor.

— Măcar de-ar fi aşa! Este ocrotită de duce, iar acest doctor Brandauer îmi pare genul de om care nu poate fi oprit de nici un obstacol.

— Nu vă mai faceţi griji! Până acum am fost stăpâni pe situaţie şi nu trebuie s-o scăpăm din mână. Sunt sigur de mine şi nu-mi doresc decât să pot spune acelaşi lucru şi despre răsplata pe care o voi primi.

— Mă jigniţi! Nu cred că vi s-a dat vreun motiv de neîncredere până acum. Numai să ajung eu duce şi pe urmă veţi vedea ce răsplată regească veţi primi!

— Sper că aşa va fi, spuse Natter cam posomorât. Familia

mea trece prin greutăţi financiare. De când fratele meu...

— Ştiu, îi scurtă contele vorba. Fratele dumneavoastră era în serviciul Companiei Indiilor Orientale şi a dispărut de mai mulţi ani. Cercetările pe care le-aţi făcut tot fără succes au rămas?

— Da! Am putut să-i dau de urmă doar până în fostul principat Angh, unde a luat parte la bătăliile Angliei împotriva maharajahului. Mai multe nu am putut să aflu. Trebuie că a căzut în lupta din ziua când a fost asediată capitala. Acum nu am mai rămas decât eu ca să redau strălucire casei Mericourt. Iată de ce m-am înscris de bunăvoie în rândurile „aducătorilor de lumină”.

— Vă voi servi cât timp voi putea fi folositor planurilor dumneavoastră.

— Aş vrea să vă cred, domnule conte. Dar dacă planul nostru eşuează? Sunt convins că nu se va întâmpla, dar un comandant general trebuie să ia în considerare orice eventualitate.

— M-am ocupat eu şi de aceasta. Eu posed în Sudlandia, aproape de graniţă, un castel pe care l-am renovat de curând. Acolo, în cetatea Himmelstein, vă veţi putea refugia în caz de nereuşită, până ce povestea va fi îngropată definitiv.

— Vă mulţumesc, domnule conte. Să sperăm că nu va fi aşa. Până acum totul a mers strălucit. Totul este aşa de bine urzit, iar pregătirile sunt aşa de avansate, încât astăzi pot să vă dau şi o dată exactă.

— Adică?

Numai un cuvânt rostise contele, dar Max îi sesiză încordarea.

— Trebuie să aştept până pe 10 iulie, de ziua celor şapte fraţi, când bomba va putea fi plasată, după părerea mea. Exact de azi în patru săptămâni.

— Chiar aşa? întrebă contele bucuros. Tocmai de aceea vă şi chemasem, ca să aflu acest lucru!

Vizitatorul se ridică de pe sofa.

— Prin urmare, putem considera încheiată pentru moment discuţia?

— Da, monsieur Mericourt. Sunt mult mai liniştit acum. Să nu scăpaţi din vedere chestiunea cu ţiganca!

— Nici o grijă, domnule conte! Vă puteţi bizui pe mine.

— Ştiu, şi la timpul potrivit îmi voi arăta recunoştinţa. „Aducătorii de lumină” mă sprijină mult în planurile mele. Imediat ce voi avea puterea în mâini, vă voi oferi găzduire oficială în Nordlandia.

— Vă mulţumesc, domnule conte. Rămân la dispoziţia dumneavoastră.

Nici nu ieşi bine rentierul din cameră, că Max îl auzi pe conte spunând cu glas scăzut:

— Aşa; acum, jos, pe terasă!

Să mai fi adus valetul încă o persoană pe terasă? Max trebuia neapărat să verifice, mai ales că acum contele putea să intre în orice moment în bibliotecă.

Max se strecură înapoi pe culoarul secret şi ajunse la fereastra de deasupra scărilor, pe care o deschise fără zgomot. De o parte şi de alta a scării erau arbuşti exotici şi tufe bogate de flori, care-l puteau adăposti foarte bine. Zări un om care stătea pe scară în întuneric, nu departe de el.

Uşa scârţâi uşor şi îşi făcu apariţia contele.

— Grunert! îl strigă el cu voce înăbuşită.

— Aici, Înălţime.

— Rămâi aşezat. Dacă dă cineva peste tine, să creadă că sunt singur. Ai văzut pe cineva prin grădină?

— Nu.

— Înseamnă că suntem în siguranţă. Ia banii aceştia, sunt ai dumitale.

— Mulţumesc frumos, domnule conte.

— Am nevoie urgentă să intru în seara asta în biroul ducelui.

— Ah, este imposibil, Înălţime.

— Credeam că ducaţii deschid orice uşă, mai ales dacă dublez suma. Sau vrei să pierzi bunăvoinţa mea?

— Înălţimea voastră este bunătatea întruchipată... dar străjile?...

— Lasă-le în seama mea! La ora unu fix, să găsesc biroul deschis!

— Am înţeles!

— Vei fi şi dumneata acolo?

— Da, mărite domn.

— Cu o lanternă!

— Am înţeles!

— Şi ai grijă ca ferestrele să fie bine acoperite. Îl ştii pe fiul fierarului Brandauer?

— Da. A fost astăzi la duce.

— Ştii dacă a primit vreun act de la duce?

— Cred că da! Am văzut-o pe Alteţa Sa încuind într-un sertar de la masa de scris nişte hârtii după plecarea doctorului.

— Îţi aminteşti ce sertar?

— Da.

— Suficient pentru moment! Caută să te întorci neobservat!

Se întoarse şi încuie uşa. Valetul ducelui se ridică şi porni tiptil-tiptil la drum. Aşadar, ducele avea în imediata sa apropiere trădători aflaţi în slujba contelui. Câte abuzuri de încredere şi câte ticăloşii trebuie să fi avut loc fără ca ducele să fi ştiut! Pe ce mâini primejdioase trebuie să fi ajuns planurile şi secretele lui! Această situaţie trebuie oprită odată pentru totdeauna. Chiar dacă nu ar fi încăput pe mâinile justiţiei, contele tot trebuia să primească o pedeapsă exemplară!

Max se gândea că era timpul să plece. Coborî uşor scările, apoi sări gardul grădinii. Barca îl aştepta acolo unde o lăsase.

Descoperirile de importanţă majoră pe care le făcuse îl adânciră aşa de mult în gânduri, încât era cât pe ce să se ciocnească de mal. Trebuia să împiedice negreşit pătrunderea trădătorilor în castelul ducelui. Se duse mai întâi acasă. Tatăl său avea un permis din partea ducelui care îi autoriza accesul în castel la orice oră din zi şi din noapte. Numai aşa putea să împiedice ca documentele să ajungă pe mâinile contelui şi totodată să-l demaşte pe valetul trădător.

14. Mutări de şah

La lumina tihnită a stelelor, calfele stăteau în faţa atelierului de fierărie al Curţii; lângă acestea, ucenicii care trăgeau, ca de obicei, cu urechea. În casă era linişte, cu toate că luminile din ferestre arătau că cei dinăuntru nu se culcaseră încă.

— Tare aş vrea să ştiu în ce cameră stă femeia care a venit la noi azi după-amiază, spuse Heinrich, clătinând din cap. Nu că mi-ar păsa, dar m-a uimit că tânărul domn este în relaţii aşa de apropiate cu ea!

— Cu Lilga? întrebă Thomas. E adevărat. Ce treapă o avea el cu femeiuşcă asta? E o vrăjitoare. M-am uitat la ea doar un pic, când... la naipa! Ce măgar pot să fiu!

— Cum? Ai văzut-o? Unde?

— Nu e treapa ta. Un mucos ca tine nu are de ce să ştie aşa ceva.

— Aşa e, confirmă sec şi Kasimir.

— Corect! făcu Heinrich. De când domnul cel tânăr l-a copleşit cu favoruri pe fostul cavalerist, iar infanteristului i-a făcut cinste cu câteva pahare de vin, nu mai poate nimeni să le ajungă cu prăjina la nas. Infanteristul muşcă şi cavaleristul loveşte, iar artileristul... ei, el nu se supără, fiindcă este cel mai deştept dintre toţi, la fel ca atunci când ne aflam înaintea oraşului Hochberg şi nimeni nu a ştiut ce să facă până ce eu personal am scos toată generălimea din bucluc

— Tu? se minună Kasimir.

— Da, eu. Iată cum a fost: asediam de şase săptămâni oraşul Hochberg fără să-l putem cuceri. Comandantul suprem

era negru de mânie; convoca un consiliu de război după altul, dar fără nici un rezultat, într-o zi însorită, pe când stăteam strânşi laolaltă, iar eu aveam postul de furier, se tot discuta, dar fiecare avea altă părere. Comandantul suprem suduia şi ocăra de mama focului. Până la urmă a spus: „Greşeala noastră e că nu ştim nimic precis nici despre fortăreaţă, nici despre defensivă. Aş lua o hotărâre care să ne ducă pe drumul cel bun, dacă aş avea pe cineva care să meargă acolo şi să ne transmită ce se întâmplă”. Şi atunci, mi s-a luminat mintea; nu m-am putut abţine şi m-am ridicat. „La ordin, domnule general. Trimiteţi-mă pe mine acolo! Mă voi sui în turn şi voi vedea care e situaţia.”„Dumneata?” întrebă el. „A, da, cel mai deştept artilerist din armata mea! Eşti absolut convins că vei reuşi?”„Raportez, da!”„Bun, poţi să pleci imediat şi să procedezi cum socoteşti că e mai bine. Ştiu că dumneata ai o minte foarte bună de strateg şi că nu o să strici planurile companiei. Dacă reuşeşti, vei primi toată viaţa o pensie de cinci sute de taleri pe an”. Aşadar, am plecat, călare pe roibul meu — căci eram artilerist de cavalerie şi nu mă puteam expune mergând pe jos –, pornind-o spre fortăreaţă. Cei de acolo au crezut că sunt vreun intermediar, aşa că mi-au deschis iute porţile şi au dat cu toţii buzna să mă întâmpine. Printre ei l-am văzut şi pe comandantul fortăreţei. Atunci mi-a venit în minte un plan foarte îndrăzneţ, mai ales că zărisem şi uşa bisericii deschisă. M-am îndreptat spre comandant, l-am înşfăcat de ceafă, l-am tras sus pe cal şi am luat-o la galop înspre biserică. În urma mea a izbucnit un vuiet de mânie. Dar nici nu m-am sinchisit. Am urcat în galop cele patru, trepte până în clopotniţă. Acolo am descălecat şi l-am aruncat şi pe flăcău de pe cal; leşinase, iar eu nu aveam la mine picăturile folosite în astfel de cazuri, aşa că nu am avut cu ce să îl ajut. Cât ai clipi, am trântit chepengul clopotniţei şi am tras zăvorul. Asediatorii urcaseră după mine şi voiau să spargă chepengul. Ce era să fac? Am

desfăcut cele trei clopote şi am blocat uşa cu ele. Era singura mea scăpare. I-am legat apoi comandantului mâinile şi picioarele; am aruncat un ochi afară prin lucarna turnului. M-am asigurat că puteam să văd de acolo fortăreaţa în toată întinderea ei; le-am dat de înţeles oamenilor mei prin semne ce aveau de făcut. Iată cum după numai cinci zile, fortăreaţa a fost a noastră. Inamicul ştia, fireşte, că eu jucasem rolul principal în înfrângerea lui, aşa că tot timpul încercase din capul scărilor să intre peste mine. Dar clopotele erau prea grele ca să-mi fac vreo grijă. Şi nici de foame nu am murit în cele cinci zile, căci comandantul tocmai trecuse pe la cofetar, înainte de a-l captura eu, ca să-i ia nevestisii cinci pfunzi de ciocolată şi trei pfunzi de marţipan. Apă am găsit în jgheabul de la streaşina ferestrei. Roibul meu scotea când şi când capul pe ferestruică şi mai smulgea nişte paie de la cuiburile de stăncuţe şi de rândunele, care erau, slavă Domnului, îndeajuns de multe. După ce ai noştri au cucerit fortăreaţa, au făcut o boltă din tot felul de flori şi steguleţe în onoarea mea, când am coborât scările din turnul bisericii, ieşind din nou la lumina zilei.

— Da, aşa e, dădu Kasimir din cap, cu o faţă parcă torturată de colici.

— Ce, vrei să spui că nu mă crezi? Pentru că am capturat comandantul fortăreţei am primit o medalie bătută în aur special pentru mine, pe care am pierdut-o, din nefericire. Iar pensia o mai primesc şi azi; voi n-aveţi cum s-o vedeţi, pentru că strâng banii pentru ziua în care m-oi aşeza şi eu la casa mea.

Cu toată muţenia lui, Kasimir nu se mai putea abţine; tocmai voia să-l înţepe cu o vorbă acră, dar nu mai apucă. Max Brandauer apăruse în zor mare şi intrase în casă ca o vijelie, nu mai înainte de a-i saluta pe cei trei.

— Iar e grăpit domnul cel tânăr, spuse gânditor Thomas. Pariez o Ampalema contra medaliei tale de aur, Heinrich, că

iarăşi mi se va da o însărcinare astă seară şi, mai precis, o misiune de care doi mucoşi ca voi nu trepuie să afle.

— Ia ţine-ţi fleanca aia scârboasă, îl ameninţă Heinrich, dacă nu vrei să te iau la refec! Înţeles?

— Aşa e, îi dădu dreptate şi Kasimir, în felul lui sec. Păcat că nu s-a ales nimic de pariul lui Thomas, căci ar fi putut foarte bine să-şi păstreze mult iubita „Ampalema” şi să câştige şi medalia atât de preţioasă pentru Heinrich.

În camera de zi a fierarului, bătrâna Brandauer tricota la lumina opaiţului, fără să-şi ridice ochii de la andrele. Punea atâta zel în îndeletnicirea ei, de parcă de tricotatul ei atârna fericirea lumii. Fierarul ţinea în faţă cartea de rugăciuni şi se făcea că citeşte. În cel mai întunecos colţ din cameră stătea Lilga fumându-şi îngândurată pipa.

Dacă ar fi fost mai multă lumină s-ar fi văzut că ochii îi aruncau văpăi; fuma strecurând printre buzele strânse vălătuc după vălătuc.

Într-un sfârşit Brandauer închise cartea de rugăciuni şi aruncă nevestei o privire întrebătoare, la care aceasta răspunse încuviinţând din cap. Se ridică, îşi luă pipa sa cea lungă şi începu s-o îndese atât de ceremonios, lăsând să se vadă că îndeletnicirea îi produce multă plăcere; şi-o aprinse apoi şi, după ce scoase câţiva nori groşi de fum, luă cutia cu tutun de pe masă şi i-o întinse ţigăncii.

— Ia tutun, Lilga, dacă ţi l-ai terminat pe al tău!

— Mulţumesc, meştere, dar nu este cel pe care îl fumez eu de obicei!

— Dar ce, ai vreun soi mai fin?

— Cam aşa ceva! O ţingarita fumează doar ierburi din care-şi cumpără numai principii.

— Oho! De unde le iei?

— Provin din Orient şi cresc prin munţii de pe unde se trag boiniarii. Acolo, pe coastele Pandicorei, ies fecioarele din neamul meu, noaptea, la lumina stelelor şi culeg cu mâinile

lor delicate ierburile, pe care le duc a doua zi la templul zeiţei, pentru ca spiritul viitorului să pogoare asupra lor. Cel care soarbe mirosul acestor plante capătă darul profeţiei care îl face să priceapă limba astrelor şi să ghicească ce spun liniile palmelor.

— Când erai fată, ai fumat şi tu iarbă din asta?

— Nu.

— Şi cu toate astea, ai fost dăruită cu talentul ghicitului mai mult decât oricine altcineva din neamul tău, nu-i aşa?

— Ba am avut chiar mai multe daruri, răspunse ea mâhnită. Acum au dispărut, şi cu ele s-au dus şi tinereţea şi fericirea mea. Lilga a semănat iubire şi a cules duşmănie, a dăruit fericire şi simţământ şi a primit în schimb dispreţ şi batjocură. Zâmbetul ei s-a transformat în plâns; raiul, în iad, binecuvântarea, în afurisenie, iar paşii i s-au pierdut în umbrele nopţii. În bezna vieţii ei nu mai arde decât o lumină, steaua răzbunării.

— Vorbele îţi sună rău şi trist, de parcă nu ai avea prieteni care să se gândească la tine cu iubire.

— Prieteni? Unde sunt şi care le e numele, mă rog frumos?

— Dar noi ce-ţi suntem?

— Voi? Prieteni?

Privirea i se întunecă mult mai aprig. Tăcu un răstimp, după care răspunse:

— Fiul acestui pământ vorbeşte de iubire; crede în ea şi-şi jertfeşte viaţa pentru ea. Şi totuşi, iubirea asta nu e altceva decât un strigoi cumplit vederii, dacă îi dai la o parte vălul sclipitor care o ascunde, căci numele ei adevărat este egoismul! Dumnezeul vostru a creat oamenii şi îi iubeşte pentru ca ei să I se roage Lui. Pământul iubeşte soarele pentru că se încălzeşte la razele lui. Copilul îşi iubeşte părinţii pentru că aceştia îi dau tot ce are el nevoie, iar părinţii îşi iubesc copilul pentru că e sânge din sângele lor. Soţul îşi iubeşte soţia pentru că vrea să fie fericit cu ea. Prietenul îşi

iubeşte prietenul pentru că are nevoie de el. O, cunosc eu iubirea şi devotamentul vostru. Iubirea aşa cum o înţelegeţi voi mi-a smuls inima din piept, dar eu am învelit-o şi am ascuns-o la loc.

— Lilga, tu nu...

— Să taci. Eşti bărbat şi... creştin, iar eu... îi urăsc deopotrivă!

— Ai de gând să defăimezi sfânta noastră religie, Lilga?

— Nu. Dar vreau să ridic vălul în spatele căruia se ascunde. Ce este dragostea pe care o predicaţi voi? Ură mocnită şi egoism mascat. Vă purtaţi credinţa din ţară în ţară, de la un neam la altul, înfăşurată într-un giulgiu însângerat; scoateţi creierul din cap şi măduva din oasele poporului şi vă închipuiţi de o moralitate fără de pată. Dar mergeţi la cei care vă socotesc eroi şi vedeţi unde bântuie cu mai multă furie păcatul, la voi sau la ei!... Dragostea? Nu o cunosc, dar ştiu prea bine ura şi răzbunarea. Propovăduiţi făţarnic vorbe mincinoase şi laşe. Pe noi în schimb ne-a învăţat Bovania să facem ceea ce ni s-a făcut la rândul nostru. Este zeiţa neiertătoare a răzbunării şi o voi sluji atâta timp cât mă vor ţine puterile.

Fierarul tăcea, aşa că ţiganca vorbi mai departe.

— Dar zeitatea noastră este dreaptă; răsplăteşte bunătatea, chiar dacă nu îşi trage niciodată obârşia din dragoste, ci din egoism. Albert Brandauer, îşi aduci aminte de ziua în care ţiganca Lilga a fost arestată şi trebuia să fie dată pradă peştilor pentru că era socotită vrăjitoare?

Brandauer încuviinţă din cap.

— M-aş fi înecat cu siguranţă chiar dacă eram tânără şi frumoasă cum nu era vreuna din neamul vostru. Dar s-a găsit un bărbat puternic care a ieşit din mulţime, m-a luat în barca lui şi a dus-o pe malul celălalt, unde a adăpostit-o zile în şir într-o căsuţă. Ştii cine era bărbatul, nu-i aşa?

Fierarul zâmbi.

— Nu-i mare lucru ce a făcut el.

— O, ba da, a făcut tot ce putea să facă mai mult: mi-a salvat viaţa. Şi asta, Lilga nu a putut uita niciodată, în fiecare zi pomeneşte de el când se roagă la Bovania, iar zeiţa îl ocroteşte pe el dimpreună cu casa lui, aducând fericire în familia lui şi binecuvântând tot ce-i iese din mână. Anii mi-au brăzdat chipul şi mi-au albit părul; acum, Lilga este ţiganca cea urâtă şi batjocorită. Dar are mâna mai puternică şi braţul mai vârtos decât un principe. Pe cel care o urăşte îl poate distruge, iar celui care o iubeşte îi poate aduce fericirea. Poate să răstoarne conţi şi să pună duci în locul lor, şi...

— Lilga!

— Te îndoieşti?

Se ridică şi veni mai aproape de masă. Acum lumina îi cădea din plin pe chip, făcând să-i scapere ochii ca două diamante.

— Trebuie să-ţi aduc dovada, Brandauer? Aminteşte-ţi de noaptea în care nevasta îţi zăcea în dureri şi ai trimis după mine pentru că credeai în puterile unei ţigănci! Nevasta dumitale a născut un băieţel, iar eu l-am scos afară, la lumina stelelor, s-o întreb pe Bovania care va fi soarta lui. Ai vrut să ştii, dar eu am tăcut, căci aflasem ceva măreţ şi de necrezut. V-am dus cu vorba mult timp şi aţi aşteptat în zadar până în ziua de azi să aflaţi. Băieţelul a devenit bărbat şi...

Nu-şi duse vorba până la capăt, căci uşa se deschise şi intră Max. Se duse repede la el, îl luă de mână şi-l duse aproape de masă.

— ...băieţelul a devenit bărbat, vorbi ea mai departe, un bărbat puternic care m-a apărat şi mi-a redat viaţa pe care aproape o pierdusem. Acum spiritul răsplăţii mă face să spun ceea ce am păstrat sub tăcere atâta timp.

Ridică mâna şi o puse pe creştetul lui Max:

— Ascultaţi ce veste vă aduc! Prezic că acest creştet este sortit să poarte coroana suverană, acest pumn va strânge

sceptrul, iar umerii aceştia vor purta mantila regească. Fiul fierarului va fi suveran. Văd venind oameni mărunţi sau însemnaţi să-i aducă omagiu, la fel ca Lilga, ţiganca, în această seară.

Îngenunche în faţa lui, îşi apăsă fruntea de mâna lui, apoi plecă cu paşi repezi din cameră.

Max înmărmurise, la fel şi părinţii săi. Ştiau prea bine că Lilga nu este o şarlatancă, aşa că cele rostite de ea în această seară le stârni o uimire fără margini.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Max. Era beată?

— Nu, cu toate că aşa mi s-a părut şi mie, îi răspunse tatăl. Ştiu că are un spirit viu şi că dintr-o ochire descoperă într-un om lucruri pe care un altul nici măcar nu le-ar bănui. Până în ziua de azi ne-a rămas datoare cu o lămurire din ziua naşterii tale. Dar nu mă aşteptam să aud ceva ieşit din comun de la ea. În schimb, ceea ce ne-a spus adineauri este aşa de incredibil, că ar trebui să nu ai mintea întreagă ca s-o crezi. Şi cu toate astea, ea ştie întotdeauna foarte bine ce vorbeşte.

— Urmăreşte un scop care nu poate rămâne ascuns multă vreme, îşi dădu Max cu părerea. M-a uimit felul în care m-a primit, dar vorbele ei m-au lăsat rece. Acum mintea îmi stă la cu totul alte lucruri. Tată, tu ai o autorizaţie care îţi permite oricând accesul la castel, nu-i aşa?

— Da. De ce întrebi?

— Ai putea să mi-o împrumuţi şi mie?

— Ţie? Ce treabă ai la castel?

— Îngăduie-mi să nu-ţi răspund acum. Însă poţi să fii sigur că e vorba de ceva important, altfel nu îndrăzneam să te rog.

— Hm, de fapt, ducele a făcut permisul doar pentru mine, dar stau şi mă gândesc că, dacă treaba e cu adevărat serioasă, atunci...

— Fii liniştit, tată! Vreau să-i aduc ducelui un serviciu de mare însemnătate.

— Dacă-i pe aşa, aşteaptă puţin!

Fierarul luă lampa de pe masă şi se duse în odaia de alături. Se întoarse cu un cartonaş, care avea înscrise pe o parte câteva rânduri, iar pe cealaltă purta sigiliul particular al ducelui.

— Ia-l!

— Mulţumesc! Noapte bună!

Max plecă în camera lui. Avea nevoie de linişte pentru se putea gândi pe îndelete la evenimentele deloc obişnuite petrecute în ultimele zile. Avea în minte planuri deloc mărunte. Dorea să pornească o luptă pe viaţă şi moarte împotriva unui adversar superior lui datorită puterii şi posibilităţilor financiare. Singur, împotriva unei conspiraţii cu rădăcini adânci şi foarte întinse, care făcea uz de cele mai îndoielnice căi pentru a-şi atinge scopul secret. Dar nu se temea câtuşi de puţin. Simţea că are forţa să se lupte chiar şi cu o armată întreagă dacă era nevoie. Prima bătălie trebuia dată chiar în această noapte, pentru a-l şterge pe conte de pe faţa pământului.

Când ceasul de pe masa lui de scris arătă miezul nopţii, se ridică din pat, unde se trântise fără să-şi schimbe hainele, şi plecă. O luă spre palatul contelui pe drumuri lăturalnice; intră în grădină fără să fie văzut de nimeni. Cunoştea până şi ultimul colţişor al grădinii şi al palatului, aşa că ştia exact pe unde trebuia să meargă.

Bătu la o poartă. Straja aflată de partea cealaltă întrebă:

— Cine e?

— Om paşnic! răspunse el şi-i arătă permisul.

— Treceţi!

Urcă câteva trepte şi ajunse în sfârşit pe culoarul unde se afla dormitorul ducelui. Văzu că santinela lipsea de la post, probabil în urma vreunei maşinaţiuni a valetului. Acesta nu se afla acolo, ceea ce era lesne de înţeles, fiindcă nu se făcuse încă ora unu. Cercetă uşile şi găsi deschisă una din ele. Intră într-o cameră întunecoasă, dar de după draperia ce dădea în

altă cameră venea un firicel de lumină, suficient pentru a da ceva lumină.

Se duse mai aproape şi dădu draperia puţin la o parte. În faţa ochilor avea o odaie micuţă.

La masă stătea Grunert, valetul. Avea în faţă câteva ziare ilustrate; citise, aşadar, ca să rămână treaz, dar tot adormise până la urmă. Moţăia cu capul căzut pe piept.

Această odăiţă dădea în dormitorul ducelui, aşa că Max se hotărî să intre. Se strecură uşor pe după draperie, străbătu odăiţa şi ajunse în dormitorul ducelui.

Acesta dormea cu mâinile afară de sub cuvertura de mătase. Max îl atinse uşurel. Ducele se trezi imediat. Deschise ochii împăienjeniţi de somn, iar Max îi făcu iute semn să tacă; ducele pricepu, îl recunoscu în sfârşit pe doctor şi dădu să se ridice, însă acesta îl opri. Îşi luă un scaun şi-l aduse fără zgomot lângă pat, într-o parte de unde nu ar fi putut fi zărit de după draperie.

Se aşeză şi se aplecă spre duce:

— Iertare, Alteţă! şopti el.

— Ce s-a întâmplat atât de grav, Max, de ai venit la mine în toiul nopţii? îl întrebă ducele tot în şoaptă. Cum ai reuşit să intri?

— Cu permisul tatălui meu.

— Aha! Obişnuieşte să-l dea din mână?

— Doar mie mi l-a dat, Alteţă! Vreau să preîntâmpin o spargere care urmează a fi dată în biroul domniei voastre.

— Cine va îndrăzni una ca asta?

— Contele von Hohenegg.

— Contele?... Te înşeli, Max!

— Ba ştiu prea bine.

— Ce doreşte?

— Actele de la ospiciu, pe care am avut onoarea să vi le aduc chiar eu.

— A, pricep acum! Dar nu poate să dea singur lovitura!

— E complice cu valetul Grunert. Se pare că Hohenegg a intrat până acum nu de puţine ori în biroul domniei voastre.

— De unde ştii?

— Întâmplător am surprins o discuţie între cei doi.

— Când trebuie să apară cei doi?

— Fix la unu.

— Grunert doarme în antreu?

— Da.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi venit tu. Sunt orele douăsprezece şi zece minute. Vezi dacă valetul mai doarme!

Max trase cu ochiul pe după draperie. Trădătorul se afla în aceeaşi poziţie ca şi mai înainte. Când doctorul se întoarse, ducele era deja pregătit să se îmbrace. În timp ce-i dădea o mână de ajutor, Max îl înştiinţă:

— Doarme încă.

— Astăzi nu era el de serviciu, dar a făcut schimb cu cineva. Când se va trezi, nu va intra în dormitor, ci va căuta să se asigure dacă dorm sau nu. Să lăsăm în jos draperia!

Aranjară patul astfel încât Grunert să creadă că ducele dormea încă acolo.

— Aşa, acum vino cu mine în bibliotecă!

Ducele se strecură, urmat de doctor, prin antreul unde dormea valetul, apoi ajunse în birou.

— Aşteaptă puţin! şopti el.

Scoase o cheie şi deschise un sertar.

— Bun, hai mai departe! Actele sunt acum la mine. În plus, am şi o armă pentru orice eventualitate. Tu ai vreuna?

— Da, un revolver.

— Să mergem atunci în bibliotecă!

Aceasta se afla lângă camera de lucru. Intrară şi se aşezară pe o sofa, ascunsă îndărătul rafturilor de cărţi. Max îl informă destul de cuprinzător pe duce, povestind totuşi doar ce era mai important şi ascunzând felul în care aflase despre

ceea ce uneltise contele împreună cu Natter, pentru că nu dorea să-l îngrijoreze inutil pe duce şi fiindcă se simţea destul de puternic pentru a zădărnici singur planurile trădătoare ale contelui.

Când isprăvi, se lăsă o linişte adâncă. Bătu ora unu fără un sfert. Puţin înainte de unu, se auzi un zgomot. Max se ridică să vadă ce, se petrece.

— Era Grunert, spuse el în şoaptă. S-a dus la birou cu o lanternă.

— Ai vreun chibrit la tine?

— Da.

— Acolo pe masă ai să găseşti o lumânare. O aprinzi de îndată ce contele va intra. După ce intrăm acolo, acoperi intrarea şi restul îl laşi în seama mea!

— Contele! şopti Max.

Aprinse lumânarea şi îşi luă revolverul.

— Înainte!

Ducele se duse la draperie şi aruncă o privire dincolo. Contele Hohenegg venise mascat, dar celor doi nu le fu deloc greu să-l recunoască; stătea la masa de scris a ducelui şi se chinuia să deschidă un sertar. Îşi ridică puţin masca de pe faţă, ca să poată vedea mai bine. Valetul stătea în spatele lui, cu opaiţul în mână, făcându-i lumină. Amândoi erau cu spatele la bibliotecă, aşa că nu băgară de seamă când intrară ducele şi Max Brandauer.

Doctorul păşi uşor spre uşă, acoperind lumânarea cu palma. Ducele, în schimb, făcu câţiva paşi şi spuse:

— A, bună seara, vere!

Contele se întoarse ca fulgerat. De spaimă, servitorul scăpă opaiţul din mână. Max luă şi el mâna de pe lumânare, pe care o puse pe cămin, ca să lumineze toată camera.

— Alteţă! strigă contele.

— Da, eu sunt cel care vă stă dinainte, domnule conte, şi vă cer socoteală pentru toate celelalte acte care au dispărut

până acum. Din păcate, astăzi nu veţi avea deloc succes, căci hârtiile pe care le căutaţi sunt în mâinile mele. Înălţimea Sa are ceva de spus?

— Nu, Alteţă!

— Grunert, ai de ales între iertare şi închisoare. Totul e să mărturiseşti.

Omul căzu în genunchi.

— Iertare, Alteţă! Am să mărturisesc totul!

— Ridică-te! Adu sfeşnicul!

Servitorul dispăru şi se întoarse după câteva clipe cu un sfeşnic.

— Lumineaz-o pe înălţimea Sa, Grunert! spuse dulcele, apoi i se adresă lui Max: Te-ai comportat exemplar şi mi-ai fost de mare ajutor. Pentru moment, eşti liber. Fii bun şi condu-l pe contele von Hohenegg unde crezi că este cel mai departe de ducele tău! Salutări părinţilor tăi! Noapte bună!

Contele se întoarse ca un automat spre ieşire şi plecă. Max îl urma îndeaproape. Servitorul îi însoţea cu opaiţul. După ce străjile deschiseră poarta principală, doctorul îi porunci valetului:

— Întoarce-te la duce! Dacă încerci să evadezi va fi vai şi-amar de tine. Şi nu uita că eşti dator ducelui cu o mărturisire sinceră şi completă.

Contele mergea fără să scoată un cuvânt. Max mergea chiar lângă el. Deodată, contele se opri:

— Omule, vezi pistolul ăsta?

— Prea bine, înălţime!

— Bun; dacă nu dispari imediat de lângă mine, te împuşc.

— Aici, în mijlocul oraşului? Lângă castelul ducelui?

— Chiar aici!

— Eşti invitatul meu, spuse Max, scoţând şi el revolverul.

— Nemernicule!

— De cine vorbeşte Înălţimea Sa? De faţă sunt doar două persoane, dintre care uneia nu i se potriveşte acest cuvânt.

Vă rog să mergeţi mai departe.

— Nici nu mă mişc de aici până nu aflu cum a ajuns la urechile ducelui faptul că aveam să-i fac o, vizită?

Max o porni mai departe: contele îl urmă fără să vrea.

— Ei? Cum a aflat ducele?

— Într-un fel foarte aventuros, domnule conte! Alteţa Sa dormea când a simţit o mână atingându-l şi s-a trezit în faţa lui cu un bărbat care i-a povestit cum plănuieşte contele von Hohenegg să pătrundă cu forţa în biroul său.

— Cine era acest bărbat?

— Eu.

— Dumneata!... Cum ai aflat?

— Raportul meu s-a încheiat, domnule conte. Am ajuns la râu. La bună vedere pe mai târziu!...

Max o luă pe drumul care ducea la fierăria Curţii. Vroia să se odihnească un pic. Clopotele catedralei bătură de două ori. Se făcuseră ceasurile două ale dimineţii când Max ajunsese foarte aproape de hanul onorabilei şi virtuoasei Barbara Seidenmüller. Nu mai avea decât câţiva paşi până acolo, când văzu umbra unei făpturi mici de statură strecurându-se afară din han. Spre marea lui uimire, îl recunoscu pe Ambrosius Natter, care dispăruse mai devreme atât de misterios.

— Mericourt! şopti Max. Ce-o căuta pe stradă la ora asta? Să-l urmăresc sau nu? Dacă mă iau după el, poate descopăr ceva interesant. Nu-i lucru curat dacă iese din casă la ora asta.

Se hotărî iute şi se luă după el. Acesta mergea ţinându-se aproape de casele de pe marginea drumului, unde întunericul nopţii era întărit de umbrele caselor. Se dovedi până la urmă că Max nici nu avea de ce să fie atât de prevăzător, pentru că Natter nu se întoarse măcar o dată. Era clar că se simţea foarte în siguranţă.

În dreptul ultimelor case, drumul se bifurca, o parte urmând cursul râului, ca să urce apoi către munţi. Cam la trei

sferturi de ceas depărtare de oraş, era un loc plin de ruinele unei foste mănăstiri. Pe timpul zilei, locul era ţinta amatorilor de plimbări. Max cunoştea bine împrejurimile, căci pe vremea când era doar un băieţel se căţărase nu de puţine ori pe zidurile ruinate, cercetând fiecare cotlon.

— Se duce la ruine, murmură el. O ia pe drumul principal. Am să i-o iau înainte pe o scurtătură.

În mijlocul curţii fostei mănăstiri se căsca deschizătura unei fântâni secate. Ambrosius Natter se strecură înăuntru. Doctorul ştia prea bine că acolo nu se afla nici o scară sau ceva asemănător pentru a coborî în fântână. Se apropie şi văzu o frânghie fixată în blocul de stâncă, ce ducea la fântână, coborând înăuntrul ei. O trase şi văzu că nu avea decât doi sau trei metri. Trebuie că exista şi altceva pentru a se putea coborî.

Aruncă frânghia în fântână şi se aplecă, vrând să vadă ce adâncime avea fântâna. Trebuia să fie foarte prevăzător, căci, cu tot întunericul, ar fi putut fi văzut. Fântâna era de mult timp acoperită pe jumătate, dar tot îi mai rămăsese o adâncime de vreo douăzeci de metri. Deodată, de jos fulgeră o luminiţă, care dispăru, însă, imediat. Max se văzu nevoit să renunţe, căci auzi paşi apropiindu-se. Sări înapoia unui zid şi se aşeză la pândă. Ceea ce văzu îl uimi până peste poate. Paisprezece inşi coborau unul după altul în fântână. O întrunire secretă! Ardea de nerăbdare să afle ce căutau indivizii aceia acolo, dar nu putea să intre după ei, aşa că fu nevoit să se mulţumească cu ceea ce vedea de acolo şi să amâne restul cercetării până la venirea zorilor.

Răbdarea îi fu pusă la grea încercare. Dură mai mult de un ceas până ce ieşi, în sfârşit, cineva din fântână. Era chiar Natter, urmat îndeaproape de alţi doi indivizi.

— Ştiţi de ce am ieşit înainte cu voi? întrebă „aducătorul de lumină” cu voce scăzută.

— Da, îi răspunse unul din însoţitori.

— Flăcăul este un trădător. Am aflat de-abia astăzi când am pus mâna pe scrisoarea lui. Acolo jos l-am iertat, ca să nu vă pun pe voi în pericol, dar nu va scăpa de pedeapsă. Va fi eliminat!

— Cum?

— Ca de obicei. Duceţi-vă la locul vostru.

Cei doi dispărură înapoia unui zid. Din fântână ieşeau acum şi ceilalţi unsprezece. Ultimul ieşit desfăcu frânghia din stâncă şi o luă cu el. Unul singur rămăsese pe loc. Natter îi pusese mâna pe umăr.

— În ciuda dispreţului pe care ţi l-am arătat, începu Natter, să ştii că am încredere deplină în tine. Te-am recomandat superiorilor mei şi am primit pentru tine o însărcinare care să-ţi aducă dovada că mă bizui pe iscusinţa ta în chestiuni dificile. Eşti gata să mă asculţi?

— Te ascult şi mă supun!

— Vino!

O luă împreună cu el în direcţia unde se ascunseseră ceilalţi doi mai devreme.

Max auzise tot. Omul era în pericol. Dar ce fel de pericol? Avea oare nevoie de ajutor? Şi cum ar fi putut el să-l apere, dacă nu ştia despre ce era vorba? Şi apoi, era foarte important ca prezenţa lui să nu fie descoperită, aşa că se hotărî să nu intervină cu nimic.

După un răstimp, auzi un strigăt. Să fi fost un strigăt de ajutor? Ciuli urechile în tăcerea nopţii, dar nu mai auzi nimic. De-abia după mult timp îi ajunse la urechi zgomot de paşi. Omul cel scund pleca împreună cu cei sosiţi. Cel pe care îl numise trădător nu era cu ei.

— Şi-a meritat soarta, spuse Natter sec. Să-l înghită focurile iadului! Este al doilea care-şi primeşte pe drept pedeapsa. Plecaţi acum! De ziua celor şapte fraţi ne vom vedea pentru ultima dată în acest loc, căci de atunci nu vom mai avea nevoie să ne ascundem.

Ridică mâna în semn de salut; cei doi se înclinară respectuos şi se îndepărtară. Aşteptă până ce paşii nu li se mai auziră şi o porni apoi pe urma lor. „Aducătorii de lumină” aveau obiceiul de a părăsi în grupuri mici locurile de întrunire, pentru a nu isca suspiciuni.

De-abia acum ieşi şi Max din ascunzătoarea lui. Şopti ca pentru sine: „L-a omorât. Trebuie să văd în ce mod.”

O luă în aceeaşi direcţie ca şi misterioşii vizitatori nocturni. Cercetă locul, dar nu descoperi nimic. „Este prea întuneric, îşi spuse Max în sinea lui. Am să mă întorc mâine pe lumina zilei şi am să găsesc negreşit ce caut.” Îndrăzni să se avânte pe drumul principal numai după ce fu sigur că nu mai rămăsese nici urmă de conspiratori pe acolo. După o noapte plină de peripeţii, se întorcea acum în oraş.

Se duse acasă, îşi luă o frânghie de aceeaşi lungime ca cea de la fântână, o lanternă cu blendă, un ciocan, un cleşte şi alte câteva ustensile de care ar fi putut avea nevoie.

Ieşi din camera lui. Coborî scările şi din atelier îi ajunse la urechi un căscat zgomotos:

— Uaaah! Uu... aah! Thomas Schupert, ce prost şi nătâng poţi să fii! De-apia e ora cinci dimineaţa; ai mai fi putut să stai în pat! Dar ţiganca asta vrăjitoare nu m-a lăsat să dorm liniştit! Mi-a apărut în vis, m-a hăituit şi m-a vânat ca un duh rău, apoi m-a zgâriat şi m-a muşcat. Pine că n-a fost decât un vis, altfel vreo zece săptămâni nu mai dădeam eu ochii cu puna Parpara Seidenmüller!

Max intră în atelier, găsindu-l pe văicăreţ gata să se îmbrace.

— Bună dimineaţa, Thomas!

— Pună rău, domnule doctor! Dar ce, nici dumneavoastră nu aveţi somn? Sau te pomeneşti că nici dumneavoastră nu v-a dat pace vrăjitoarea?

— Vrei să te apuci de lucru?

— Aş vrea pucuros, dar nu pot, că-i trezesc pe ceilalţi.

— Am un plan la care vreau să te fac părtaş. Eşti, de acord?

— La ordin, domnule doctor!

— Îmbracă-te şi mai ales nu-ţi uita pipa de dimineaţă!

— Hm; domnule doctor, mi s-a terminat tutunul.

— Ia atunci o ţigară!

— Mulţam frumos! Ampalema?

— Nu, cubaneză.

— Merge şi cupaneza, chiar dacă nu-i aşa de fină ca Ampalema.

Ieşiră amândoi în răcoarea dimineţii. Oraşul nu se trezise încă la viaţă. De-abia după un timp se întâlniră cu primele căruţe care duceau laptele şi care inaugurau forfota cotidiană a străzii. Max nu avea chef de discuţii; îşi urma firul gândurilor şi nu se opri din meditaţie decât când ajunse la ruine. Se duse spre locul unde stătuse ascuns noaptea trecută.

Printre ruine era iarbă crescută din belşug. La poalele colinei se deschidea o râpă înconjurată de stânci, ale cărei margini erau umbrite de crengile vânjoase ale unui brad bătrân. Max se opri şi se întoarse către calfă:

— Thomas, acolo jos a fost ucis cineva azi-noapte.

Bravul Schubert se scutură înfiorat. Făcu ochii mari şi se dădu îndărăt.

— Ucis? Omorât? Mii de trăsnete! Dar cine? Dar de către cine? N-am fost eu, domnule doctor!

— Nu, n-ai fost tu, zâmbi Max. Am stat ascuns nu departe de aici, dar nu am putut să intervin şi nici să verific după aceea. Hai să vedem dacă descoperim ceva!

— La ordin, domnule doctor! Mă apuc imediat de căutat. Poate că pietul om nici nu a murit şi reuşim să-l salvăm.

Căutară temeinic, dar nu găsiră nimic, până ce Max ajunse la bradul cel stufos. Cercetă cu atenţie şi văzu că iarba era călcată în picioare.

— Ce zici de locul ăsta, Thomas?

— Ce să zic, dom' doctor? Cred că aici a avut loc o trântă pe cinste.

Max îşi ridică privirea şi văzu ceva despre care era sigur că avea legătură cu cele petrecute în cursul nopţii. De o creangă a bradului atârnau două laţuri de frânghie groasă din cânepă, care trebuie că susţinuseră greutăţi destul de mari, căci lemnul era ros destul de adânc. Amândouă laţurile erau tăiate cu un cuţit, una mai demult şi alta chiar în noaptea trecută, după cum o arăta culoarea sforii.

— Ia uită-te mai bine la frânghiile astea, Thomas!

— La ordin, domnule doctor! Să înghit pe loc nicovala mea dacă aici nu au fost spânzuraţi doi flăcăi şi apoi sfoara a fost tăiată!

— Crezi că s-au spânzurat singuri?

— În nici un caz! Nu prea ştiu ca cineva să se spânzure de punăvoie.

— Şi urmele din iarbă?

— Se vede ca şi cum cei doi s-ar fi împotrivit.

— Un laţ a fost făcut noaptea trecută, iar celălalt e vechi de cel mult trei săptămâni. Ai auzit în tot răstimpul ăsta că s-ar fi executat vreo spânzurare aici?

— Nu.

— Prin urmare, victimele au fost spânzurate fără nici o judecată. Ucigaşii trebuie că după aceea au tăiat frânghiile şi...

Se duse la marginea râpei şi se aplecă în josul ei. Pe stânca golaşă, acoperită doar ici şi colo cu tufe scuturate, se vedeau bine urme de corp prăbuşit în prăpastie.

— ...şi, continuă el, victimele şi-au găsit mormântul aici jos.

— Aşa e, încuviinţă Thomas, uitându-se şi el în jos. Trepuie să facem imediat raport, domnule doctor!

Max se duse la fântână şi dădu drumul unui capăt de

frânghie înăuntru, după ce mai înainte fixase celălalt capăt de stâncă.

— Trebuie să coborâm în fântână.

— Jos? Dar de ce, domnule doctor? S-a petrecut şi acolo vreo crimă?

— Nu. Tu rămâi deocamdată sus să stai de pază..

— E prea devreme să apară cineva pe aici.

Max cercetă peretele interior al fântânii. Nu văzu nici o scară; scutură frânghia şi-şi dădu seama că se împiedica de un obstacol. Se uită mai atent şi văzu un piron de fier înfipt în perete.

Enigma era dezlegată. Probabil că se putea coborî pe o scară făcută din cuie bătute unul după celălalt. Frânghia nu avea alt scop decât să uşureze accesul până la primul piron, care era înfipt adânc, să nu, poată fi văzut de sus prea uşor de vreun ochi indiscret.

Max se lăsă în jos pe frânghie şi se convinse că presupunerile lui erau întemeiate.

Ajunse repede în fundul fântânii. Scoase lanterna, o aprinse şi făcu lumină împrejur. Nu văzu decât pereţii care aici jos erau formaţi din patru plăci pătrate. Într-un spaţiu atât de îngust nu, ar fi avut loc paisprezece persoane. Luă ciocanul şi începu să lovească pereţii, până ce auzi sunând a gol. Apăsă, şi două plăci puse una peste cealaltă se mişcară greoi înspre interior, lăsând la iveală o deschizătură îndeajuns de mare pentru a lăsa să intre un om, dacă se ghemuia puţin.

Pătrunse înăuntru. Cele două plăci se închiseră singure la loc, datorită greutăţii lor. Se afla într-o încăpere de circa trei metri, pătrată, căptuşită sărăcăcios de jur-împrejur. Tavanul era susţinut de nişte stâlpi de lemn. În mijloc era o masă grosolan cioplită, care la un capăt avea un scaun ţintuit în două bârne, în timp ce pe lângă pereţi erau aşezate bănci cioplite la fel de simplu.

Cercetă cu băgare de seamă încăperea, dar nu descoperi

nimic care să arate că acolo avusese loc o întrunire secretă doar cu câteva ore în urmă.

Ieşi din fântână şi se uită în sus. Când era copil se juca adesea pe aici cu colegii de clasă, de aceea descoperirea de acum i se părea extraordinar de aventuroasă. Stinse apoi lanterna, o băgă la loc şi urcă înapoi afară.

Thomas îl aştepta sprijinit de o stâncă.

— Ce mult a durat, domnule doctor. Eram gata să vin după dumneavoastră!

— Nu era nevoie, dragă Schubert! M-am descurcat şi singur.

— Pot să vă întrep dacă aţi găsit ceva? Sunt sigur că aţi crezut că veţi găsi leşurile celor doi, aruncate acolo.

— Nu le-am găsit, îi răspunse Max, lăsându-l pe Thomas să-şi închipuie ce vroia el. Cu toate că era convins de discreţia şi de fidelitatea lui, consideră că era mai bine să păstreze taina scopului plimbării sale cu noaptea în cap. Vorbi apoi mai departe: poate că ne-am înşelat când ne-am închipuit că acolo au fost spânzuraţi nişte oameni. Cel mai bine e să nu spunem nimănui ce am descoperit, căci, oricum, nu avem decât presupuneri.

— Aşa voi face, domnule doctor. Că doar nu pe mine m-au spânzurat de copac şi apoi, toată viaţa mea m-am ferit de poliţie şi de judecători. De la mine n-o să afle nimeni unde am fost astăzi.

— Nici Barbara? îl întrebă Max zâmbind, gândindu-se la ce-i spusese de dimineaţă calfa.

— Nici Parpara, domnule doctor, îl asigură el. O muiere nu prea ştie să păstreze un secret.

Când ajunseră acasă, găsiră tot atelierul fierbând de agitaţie.

Lilga, ţiganca, dispăruse.

Cea care aflase prima fusese bătrâna Brandauer, când se dusese cu un ceas în urmă să-i ducă Lilgăi micul dejun;

bătuse la uşa ei, dar, văzând că nu primeşte nici un răspuns, intrase şi găsise odaia goală. Patul era neatins şi totul arăta că Lilga plecase de îndată ce toată suflarea din casă căzuse în braţele somnului.

La vestea dispariţiei Lilgăi, Max fu fulgerat de o bănuială cumplită. Îşi aduse aminte de discuţia contelui Hohenegg cu Natter, care promisese că va şti el să o anihileze pe gitană. Dar, după ce cercetă fugar camera, nu găsi nimic care să arate că ar fi fost luată cu forţa, se linişti. Dacă stătea să se gândească bine, Natter nici nu avusese cum să o răpească pe Lilga, căci nu avusese timpul trebuincios pentru a pregăti un plan atât de sumbru.

Dispariţia Lilgăi încurca planurile lui Max. Ar fi vrut să-i pună anumite întrebări despre relaţia ei cu contele Hohenegg, întrebări, care rămâneau acum fără putinţă de răspuns. Era posibil ca ţiganca să fi dispărut tocmai ca să ocolească aceste întrebări. Pe de altă parte, Max se bucura că femeia fugise, zădărnicind astfel complotul lui Natter. Cu o zi în urmă, Max, luat de vâltoarea evenimentelor, uitase să o mai prevină pe Lilga de primejdia care o pândea, iar acum nu mai avea cum s-o dreagă. Îşi propuse, în schimb, să nu-l scape din ochi pe Natter şi să dibuiască fiecare pas pe care acesta îl va întreprinde împotriva Lilgăi. În acest fel putea s-o ocrotească din umbră pe Lilga şi să ia măsurile cuvenite.

Dacă Max ar fi ştiut ce se petrecea chiar în acel moment la palatul contelui Hohenegg, întâmplarea care-i tulburase familia i-ar fi devenit limpede ca lumina zilei. În castel, contele Hohenegg se plimba ca un leu în cuşca şi nici un servitor nu îndrăznea să se apropie de el. Ce se întâmplase? După discuţia de dimineaţă la care trăsese şi Max cu urechea, contele se dusese în bibliotecă. Vroia să vadă nişte acte pe care le pusese bine într-un sertar secret şi să se asigure că mai erau acolo. Îi trecuse prin gând că locul unde le ţinuse până atunci nu era suficient de sigur, dat fiind că Lilga îi

descoperise secretele. Cine-i putea garanta că Lilga nu va intra din nou acolo, să-i fure preţioasele documente secrete, pricinuindu-i astfel o pagubă importantă şi foarte primejdioasă? Doar cu două zile în urmă îi dovedise că ştia prea bine drumul secret spre bibliotecă! Iată pricina pentru care dorea să scoată actele de acolo şi să le ascundă în alt loc mai sigur. Dar când deschisese sertarul, avusese parte de o mare surpriză: era... gol! În prima clipă rămăsese ca paralizat şi prin minte nu-i trecuse decât un singur gând: Lilga! Numai ea putea să fi fost! Se răzbunase pentru fiul ei pe care i-l omorâse el; aşa se gândise ea să-l atingă în punctul cel mai vulnerabil! Şi numai cu o zi înainte îi spusese lui Natter că Lilga nu deţinea nici o dovadă concretă împotriva lui, iar acum se vedea nevoit să admită că femeia aceasta îl avea pe deplin la mână. Îi venea să intre în pământ de ciudă că fusese cel mai mare nătărău, fiindcă nu dusese la loc sigur hârtiile imediat ce aflase că Max Brandauer o eliberase pe Lilga. Duşmanca lui de moarte îi punea acum în pericol munca de o viaţă! Ce se întâmpla dacă Lilga făcea uz imediat de dovezile acelea atât de incriminatoare? Era pierdut, iar revolta care urma să aibă loc în ziua celor şapte fraţi venea prea târziu pentru el! Cunoştea el prea bine caracterul Lilgăi! Ştia, sau îşi închipuia că ştie, că gitana avea să-l terorizeze până ce va considera că recolta este numai bună de strâns. Dar Hohenegg nu era el omul care să stea şi să privească liniştit cum i se pune laţul în jurul gâtului. Mai era timp să sfâşie laţul dintr-o lovitură. Nu avea să mai piardă nici o clipă pentru a acţiona în consecinţă. După ce se calmă şi reflectă cu mintea limpede la ce avea de făcut, îl chemă pe Natter la el. Avură o discuţie foarte lungă. Dar cele întâmplate ulterior dovediră că puterea contelui începea să fie limitată. După opt zile, contele trădător tot nu izbuti să afle unde se ascundea gitana. Se vedea nevoit să considere documentele pierdute... Răzbunarea gitanei începuse.

15. Doi prieteni din copilărie

Scrisoarea întâi:

„Constantinopol, 8 iunie 18...

Dragă Max!

Fregata mea se află pe drumul de întoarcere din Indiile Orientale. Când scrisoarea mea va ajunge la tine, eu voi fi deja la castelul Falkenau din Karlshafen. Corabia mea se cere a fi trasă la doc, pentru că a suferit câteva stricăciuni minore, prin urmare, sunt nevoit să-mi iau câteva săptămâni de vacanţă. Aş fi preferat să mă duc în ţinutul meu natal, Nordlandia, dar tatăl meu, care, după cum ştii, se află aici ca emisar nordlandez, doreşte să mergem la proprietatea noastră din Sudlandia — motivul ţi-l voi destăinui mai târziu.

Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă bucur de timpul acesta liber care mă aşteaptă. Mă aflu într-o dispoziţie sufletească deosebită, care m-a împins să scriu această scrisoare celui mai bun prieten care îmi eşti chiar tu.

Dragă Max! Ai trăit vreodată ceea ce se numeşte dragoste? Nu vorbesc despre pasiunea aceea care se stinge la fel de repede precum s-a aprins, ci de dragostea care îţi încălzeşte întreaga fiinţă cu flacăra ei a cărei lumină te face să spui; mi-am găsit steaua călăuzitoare a vieţii şi dacă ar apune vreodată, viaţa mea nu ar fi decât o înşiruire de nopţi reci şi întunecate.

Dar nu vreau să-ţi vorbesc în parabole; mai bine să-ţi

povestesc totul de-a fir a păr!

Mă aflam în Egipt; duceam o depeşă către vicerege. Afacerile din Cairo se derulaseră repede şi tocmai îmi luam rămas-bun de la khediv, când m-am hotărât să mai zăbovesc câteva zile pe acolo. Trebuie să cunoşti oraşul ca să priveşti hotărârea mea ca pe ceva de la sine înţeles. Nu degeaba este numit Cairo Grund el Kahiva — Cuceritorul; un apusean aflat pentru prima dată în cercul acesta magic care este viaţa orientală este de-a dreptul cucerit de minunile şi desfătările acestui oraş. Ziua mi-o petreceam fumând o pipă fină de Assuan. Din cauza arşiţei de peste zi nu ieşeam afară decât seara; vroiam să trăiesc o aventură din amintirea căreia să mă hrănesc apoi mult timp. Era într-o seară minunată, cum numai prin aceste locuri poate exista. Închiriasem o barcă şi înfruntam valurile molcome ale Nilului, mai precis, mă lăsam dus de apă şi visam în voie. Tocmai lăsasem de o bună bucată de vreme oraşul în urmă şi mergeam de unul singur înainte, când deodată am zărit o gondolă în care vâsleau cinci sclavi negri. În gondolă se aflau două femei înfăşurate din cap până în picioare în văluri, care ieşiseră ca şi mine să se bucure de răcoarea serii. Cine erau aceste femei? De unde veneau şi, mai ales, puteam oare să îndrăznesc să le adresez un cuvânt la o depărtare atât de mare de oraş? Nu, nu puteam, căci negrii le-ar fi pârât imediat. Aşadar, am mers uşurel în urma lor, călăuzindu-mă după vălurile albe ca după o stea luminoasă. Mai sus de oraş fluviul face un cot, unde fireşte, că apa este mai liniştită, gondola tocmai ajunsese acolo, când îşi făcu apariţia o ambarcaţiune care trebuie că zăbovise cam mult timp pe acolo şi acum părea să se îndrepte spre Bulak. Gondola ajunsese chiar în dreptul carenei ambarcaţiunii cu pricina, dar încerca să o ocolească. Era o dahabyie încărcată cu siminichie. După ea venea o sandală, o barcă dintr-acelea specifice pentru zona Nilului, uşoară şi rapidă. Era prea târziu pentru gondolă să facă un

ocol, aşa că, cu toate strădaniile sclavilor, gondola nimeri chiar între cele două corăbii. Siajul o legăna zdravăn încolo şi încoace, ca pe o coajă de nucă, şi nu alta!

Cele două femei îşi pierduseră cumpătul şi începuseră să strige după ajutor. Una din ele nu se mai ţinea de bord; un val ridică gondola, femeia îşi pierdu echilibrul şi fu aruncată în apă. Bănuiam că aşa se va întâmpla, aşa că într-o clipită ajunsei cu barca mea acolo. Mă aruncai în apă şi reuşii s-o prind pe nefericită. Cum apa era foarte agitată, îmi era imposibil să mai ajung înapoi la barca mea, aşa că m-am întins pe spate, am luat femeia în braţe şi am înotat la mal. Am ajuns înaintea sclavilor. Am culcat-o la pământ şi i-am scos vălul care-i acoperea capul şi umerii. Atunci am sărit ca ars îndărăt. Poţi oare să-ţi imaginezi, dragă Max, că există vreo frumuseţe a cărei vedere să te sperie pur şi simplu? Am avut sentimentul că pătrunsesem nechemat într-un sanctuar. Dacă una din acele zâne care ne-au vrăjit copilăria ar coborî din ceruri să aducă muritorilor dovada frumuseţii absolute, cu greu s-ar putea măsura cu fata care zăcea inconştientă sub privirile mele. Cred că îţi cunoşti prietenul, aşa că mulţumesc cerului că nu m-ai văzut în acele clipe. Îţi dau cuvântul meu de onoare că m-am purtat ca un copil. Stăteam în faţa ei ca un băietan speriat că a fost prins furând ceva, aşa mă pierdusem cu firea la vederea acelei frumuseţi. Şi totuşi, vraja care mă cuprinsese s-a destrămat la scurt timp. Un vâslaş îmi trăsese barca la mal, ca şi gondola de altfel. Cea de-a doua femeie înfăşurată în văluri veni repede spre însoţitoarea sa leşinată.

— Suleika, Suleika! striga ea îngrozită. O, Fatima, măreaţă fiică a Profetului, nu o lăsa să moară!

De-abia acum mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Pusei mâna pe inima fetei şi simţii pulsul slab.

— Trăieşte! strigai eu, răsuflând uşurat. Mâna morţii n-a fost îndeajuns de rapidă ca să secere această minunată floare

din Cairo!

— Trăieşte! strigă şi femeia în culmea fericirii, după care se aruncă peste făptura inconştientă. Îşi dădu vălul de pe faţă si începu să-i sărute frenetic fruntea, obrajii şi buzele. Da, trăieşte! Îţi mulţumesc, străine! Allah să te răsplătească înmiit pentru fapta ta!

Adevărat îţi spun, Max, că în acel moment aş fi dat toată răsplata lui Allah numai să fi fost eu cel care-i săruta buzele preafrumoasei. Am îngenuncheat lângă ea, mi-am strecurat uşurel braţul pe după cap, care şi-a revărsat toată bogăţia buclelor pe braţul meu.

— Cine este? Cine sunteţi? am întrebat apoi, fără vreun scop precis, doar aşa, ca să nu tac.

— Sunt Aimee, favorita viceregelui. Ea este Suleika. Dar tu cine eşti? Vreun franc?

Şi ea era frumoasă, deşi avea câţiva ani în plus faţă de cealaltă. Vorbea franţuzeşte pentru ca servitorii să nu o înţeleagă. Am presupus, fireşte, că ştia şi să citească. Tot în genunchi stând, am scos cu mâna care-mi rămăsese liberă cartea mea de vizită...

— Ia-o şi citeşte numele meu!

Am vrut să mai spun ceva, dar nu am mai apucat. Bărbatul care stătuse la cârma gondolei venise la noi.

— De ce-ţi laşi chipul să lumineze un bărbat căruia nu-i aparţii? o repezi el pe Aimee.

Vorbise foarte aspru. Femeia se întoarse şi-şi trase la loc vălul pe ochi.

— Rămâi cu bine, străine! Aimee îţi mulţumeşte. Va şti cum să aibă grijă mai departe de prietena ei.

— Suleika este soţia cuiva?

— Până acum, nu..

— A cui fiică este?

— Nu pot să-ţi spun. Îţi mulţumesc încă o dată şi rămâi sănătos!

Îmi dădu mâna — o mare îndrăzneală pentru o orientală poţi să fii convins. I-am sărutat vârfurile degetelor şi m-am dus apoi ca prin vis înapoi la barca mea. Tot ca prin vis am ajuns acasă.

Poţi să-ţi închipui, că primul gând care mi-a apărut în minte în dimineaţa următoare era legat de aventura de peste noapte.Mi-am zis atunci că nu voi pleca din Cairo mai înainte de a face orice ca s-o găsesc pe frumoasa necunoscută.

Cu toate acestea, am fost nevoit să plec. Chiar în acea zi am primit ordin să mă îndrept spre Alger. Mă crezi că niciodată nu mi-a picat mai greu executarea unui ordin? În prima zi de călătorie m-am purtat ca un automat şi am fost nevoit să-mi adun toate puterile pentru ca subordonaţii mei să nu-şi dea seama că eram distrus. Nutream speranţa că timpul va şterge urmele celor trăite, dar în zadar. Chiar şi astăzi, când au trecut săptămâni de atunci, chipul Suleikăi îmi stă dinaintea ochilor, fie că-i zi, fie că-i noapte. Este posibil, Max, ca Dumnezeu să trimită un înger în calea unui om, pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară, cu tot cu speranţele omului? Eu, unul, nu cred. Ba mai mult, sunt încredinţat că Providenţa care ne-a încrucişat drumurile va şti să găsească mijloace pentru a face să ni se întâlnească şi inimile, care, aşa cum simt cu toată fiinţa mea, aparţin una celeilalte pentru toată viaţa. În prezent sunt într-o stare deplorabilă; nu pot să fac nimic. Îmi doresc să se întâmple ceva care să mă pună în mişcare cu trup şi suflet, altfel sunt în primejdie să mă pierd. În orice caz, o mică schimbare tot se anunţă pentru viitorul apropiat. Tatăl meu mi-a spus că faimosul Nurvan-paşa, marele amiral al padişahului, urmează să vină în Sudlandia din pricini pe care nu le cunoaşte şi l-a invitat să locuiască în castelul nostru de acolo. Ei doi sunt buni prieteni; s-au cunoscut aici şi se înţeleg foarte bine cu toate că, politic vorbind, sunt în tabere opuse. De altfel, cred că tatăl meu l-a invitat la noi şi din alte motive. Se pare că

vizita lui Nurvan stă în legătură cu actuala politică dusă de Sudlandia, aşa că tata speră că, avându-l chiar la noi în casă, va putea afla mai multe. În orice caz, în aer pluteşte ceva. Din păcate, nu pot să spun şi ce, pentru că am fost prea mult plecat pe mare şi m-am cam înstrăinat de situaţia internă a ţării. Dar faptul că prinţul moştenitor şi prinţesa din Sudlandia se află în vizită în Nordlandia, mai mult ca sigur în urma unei invitaţii din partea contelui von Hohenegg, legat cu iminenta vizită a lui Nurvan-paşa în Sudlandia, cam dau de gândit. Se ştie că Sudlandia nu are nici un mare comandant de marină pe care să se bizuie în caz de război. Să fie oare?... Dar nu are rost să văd mistere acolo unde nu sunt; totul poate să fie doar rodul imaginaţiei mele.

Ţie cum îţi merge, dragă Max? Tot mai pregeţi să începi o carieră publică? Îţi spun pentru a suta oară că patria noastră are nevoie de oameni bine pregătiţi ca tine, mai ales acum, când se cere o contrapondere în faţa contelui Hohenegg, care a dus o politică deloc fructuoasă pentru Nordlandia. Dar tu eşti singurul care decide, aşa că nu-ţi mai ţin nici o predică. Salută-ţi părinţii cu drag din partea mea!

Al tău,
ARTUR VON FALKENAU"

Scrisoarea a doua:

Fürstenberg, 22 iunie 18...

Dragă Artur!

Bănuieşti ce gând mi-a trecut prima dată prin minte când am dat citire scrisorii tale? Nu, n-ai să ghiceşti, nu ai cum să ghiceşti! Când am citit despre suferinţele tale din dragoste, am pus jos scrisoarea, m-am lăsat moale pe scaun, am închis

ochii şi mi-am spus, în parte bucuros, în parte îndurerat:„Şi tu, Brutus, fiul meu?”

De fapt, aş fi putut să-mi închei scrisoarea cu aceste vorbe care spun totul. Ţie, prietenul meu cel mai bun care te afli în aceeaşi situaţie ca şi mine, ţi-ar fi fost de ajuns numai atât pentru a înţelege. Însă cred că doreşti să afli mai multe şi apoi, încrederea pe care mi-ai arătat-o îmi cere să-mi deschid şi eu sufletul în faţa ta.

Trebuie să-mi cer iertare dinainte că nu-ţi voi vorbi la, fel de sincer pe cât îmi dă ghes inima şi că nu voi dezvălui nici un nume. Mă aflu într-o situaţie deosebită. Sunt urmărit la tot pasul de spioni. Nu-i văd, dar îi simt. Da, dragul meu, Max a devenit o personalitate importantă şi acesta e încă un motiv pentru care sunt nevoit să păstrez o rezervă faţă de tine. Scrisoarea mea ar putea ajunge foarte uşor pe mâini nedorite. Iar tânăra fiinţă de care voi vorbi şi care nu are habar că o ador, este în ochii mei prea sus pentru a o compromite prin scrisoarea aceasta. Dar tu, prietenul meu, poate vei ghici despre cine este vorba, chiar dacă îi voi trece sub tăcere numele.

Am văzut-o în suita contelui cel tânăr,„drăguţul conte”, pe care tu trebuie să-l cunoşti prea bine. Dar dacă ai afla ce planuri urzeşte tatăl lui împreună cu el, te vei mira şi probabil nu ai crede.

Acestea sunt noutăţile. Mai mult nu pot să-ţi spun despre cele trăite de mine în ultimele zile. Şi nici nu ai de ce să afli mai multe! Eşti umblat prin lumea întreagă şi ai mintea iscusită, aşa că nu-ţi va fi greu să-ţi faci o idee despre tot talmeş-balmeşul meu de aluzii. Parcă te şi văd cum dai din cap şi şopteşti gânditor pentru tine:„Max, Max, bagă-ţi minţile în cap! Floarea pe care ai pus ochii nu-i pentru tine. Gândeşte-te la originea ta socială! „Aşa, am şi făcut, dragă prietene şi tovarăş de suferinţă! Am făcut-o de sute de ori, de mii de ori! Raţiunea mi-a spus tot de atâtea ori că trebuie să

alung din inimă această dragoste, că totul nu e decât o sminteală şi. o himeră. Dar sufletul îi dă curaj şi-mi spune: mergi mai departe şi aşteaptă răbdător! Artur, tu mă cunoşti şi ştii că în general sunt un om cumpătat, raţional şi potrivnic tuturor fan-teziilor. Şi totuşi, omul acesta calculat se agaţă cu toate puterile lui de această dragoste. Mă întrebi dacă e posibil ca Dumnezeu să aducă în calea unui om un înger pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară? Nu, Artur, nu e posibil! Dar cred, ca şi tine, într-o voinţă divină care-l ajută mult pe om când acesta i se abandonează ei. Habar nu am pe ce drumuri ne va duce. Providenţa, căci raţiunea pare că ni se împotriveşte. Însă un lucru e sigur: în mod miraculos, iubirea aceasta lipsită de şanse nu mă doboară, nu, ba dimpotrivă, îmi dă puteri şi mă face curios de fericit şi de liber.

Ştii, Artur, că nu sunt un visător. Chiar şi sentimentul acesta puternic care mi-a copleşit inima nu m-a făcut să-mi pierd capul. Nu trebuie să mă pierd cu firea, mai ales acum, când se pregătesc lucruri mari pentru Nordlandia. O întâmplare deosebită mi-a dat posibilitatea să fiu martorul unor secrete care-mi solicită întreaga atenţie şi vigilenţă. Doar în nopţile liniştite am timp să visez la steaua care mi-a luminat viaţa şi pe care trebuie s-o urmez, căci de ea atârnă toată fericirea şi tot norocul meu.

Resimt cu durere faptul că tu, dragă Artur, nu eşti lângă mine. Misiunea pe care o am de dus până la capăt e grea şi aproape că îmi depăşeşte puterile. Ar fi o mare mângâiere pentru mine dacă aş avea aproape un prieten de încredere cu care să-mi, împărtăşesc gândurile şi temerile. Dar mi se pare că locul tău nu este acum în Nordlandia, ci acolo unde te-a trimis tatăl tău. Am aflat şi eu că Nurvan-paşa trebuie să sosească în Sudlandia. Salut ca pe o mare favoare a sorţii faptul că inamicul cel mai puternic al Nordlandiei, sau mai bine-zis, al preşedintelui nordlandez al consiliului de miniştri

urmează să locuiască sub acoperişul tău. Poate vei reuşi să afli ceva important, servindu-ţi astfel patria, pe care o aşteaptă, după cum mi se pare, vremuri grele.

Ai observat că destinele noastre se aseamănă? Amândoi am găsit steaua călăuzitoare. Steaua ta ţi-a dispărut pentru moment şi nu ştii sub ce nor să o cauţi; a mea îşi vede de drumul ei la o distanţă pesemne de neajuns. Dar sălăşluieşte în mine convingerea fermă, că norii care ţi-au acoperit fruntea se vor da la o parte la timpul potrivit şi că soarele meu îşi va părăsi traiectoria intangibilă pentru a-şi revărsa căldura şi lumina asupra vieţii mele. Să aşteptăm amândoi cu încredere acest moment, fără ca între timp să pierdem din ochi ceea ce este cel mai urgent, patria noastră, care în aceste vremuri grele se bizuie pe fiecare dintre fiii ei.

Prietenul tău de nădejde
MAX BRANDAUER

Scrisoarea a treia:

Karlshafen, 28 iunie 18…

Dragă Max!

Iartă-mă dacă te iau pe nepregătite, dar nu-mi pot stăpâni bucuria. Imaginează-ţi că soarele meu a apărut la orizont! Norii s-au dat la o parte! Şi ea… locuieşte în casa mea! Dar acestea sunt lucruri pe care nu le poţi pricepe aşa dintr-odată. Îngăduie-mi, prin urmare, să mă aştern la povestit!

La o zi după sosirea mea aici m-am dus să fac o plimbare pe chei. Poţi să fii sigur că nu eram stăpânit de gândurile cele mai roz. Deodată, am văzut un velier care se apropia cu o viteză care mi-a atras atenţia de navigator.

Imediat mi-am dat seama că era un iaht cu tachelaj deosebit. Corabia mică şi zveltă de-abia dacă măsura

patruzeci de picioare; avea carena aşa de ascuţită, încât părea că o pândeşte pericolul de a se răsturna. M-am gândit că trebuie să fie manevrată de cineva foarte priceput.

Ajunse în sfârşit în port, făcu o voltă îndrăzneaţă se opri chiar în dreptul locului de pe chei unde mă aflam eu. La dunetă am văzut un bărbat înalt, cu barbă neagră, îmbrăcat cu veşminte turceşti, care dădea comenzi unui echipaj format din patru marinari de aceeaşi obârşie. Lângă el se afla o femeie tolănită într-un şezlong de mătase verde. Era înfăşurată în văluri şi părea să fie atentă la tot ce se petrece în jurul ei.

Se coborâră pânzele şi corabia ancoră chiar la peretele de piatră unde stăteam eu.

— Ahoi, omule! strigă turcul.

Pe mine mă strigase. Trebuie să-ţi spun că eram îmbrăcat în haine de marinar, aşa cum fac de câte ori mă duc pe acasă. Iahtul îmi stârnise curiozitatea, de aceea mă bucuram că cel de la bord mă luase drept un matroz care-şi făcuse drum pe acolo pentru a găsi ceva de lucru. Dintr-un salt am fost la bordul iahtului. Şi acum vine ceva care te va uimi. Nici nu apucă turcul să mă măsoare prea bine din priviri, că se dădu perplex un pas îndărăt si strigă:„Brandauer! Prietene, e im... se întrerupse şi se plesni cu palma peste frunte, e imposibil! Şi totuşi, fiul lui trebuie să fie! Cum te numeşti?” — „Frick Wilmers”, îi răspunsei eu, sub o inspiraţie de moment. Vroiam să aflu de unde ştia turcul acesta numele de Brandauer.„Să înţeleg că eşti american?”„Nu, nordlandez. „Aşa deci! Cunoşti Furstenbergul, capitala ţării?”„Aici m-am născut.”„Dar numele pe care l-am rostit eu?”„Brandauer? Pe aici există un singur Brandauer, şi acesta este fierarul ducelui.”„Aşa e! Am crezut că eşti fiul lui, căci arăţi exact ca el când era tânăr. Eşti marinar?”„Da, sunt navigator.”„Pe ce corabie?”„N-am nici un angajament acum.”„Îmi placi. Nu vrei să intri în slujba mea?”„Cum şi unde?”„Pe timpul şederii mele

aici. Voi locui la castelul Falkenau.”

De uimire, mai-mai să mă dau de gol. Acest om era Nurvan-paşa, oaspetele tatălui meu. Spiritul de aventură mă făcu să nu renunţ la numele fals. Era clar că puteam să aflu mult mai multe despre el fiindu-i servitor decât gazdă. Aceste gânduri îmi alergau ca vântul prin cap, aşa că i-am răspuns: „Dacă voi fi bine plătit, accept.”„Nu vei avea de ce să te plângi. S-a făcut! Batem palma?”„Batem palma!”„Cunoşti locurile?”„Aşa şi-aşa.”„Unde se află castelul Falkenau?” I-am arătat dealul.„Acolo sus.”„Du-te atunci acolo şi dă de ştire că am venit. Uite cartea mea de vizită. Cunoşti formalităţile de ancorare pe aici? Da? Bun! După ce mă anunţi la castel, ocupă-te şi de asta. Actele corabiei sunt pregătite la mine în cabină.”

Luai cartea de vizită, sării peste bord şi mă dusei degrabă la castel. O mare tulburare pusese stăpânire pe mine şi nu ştiam de ce. Stătusem lângă femeia din şezlong, ale cărei veşminte răspândeau un miros plăcut, care mi se părea foarte cunoscut, cu toate că nu-mi puteam da seama de unde. Prin vălul subţire care-i acoperea faţa am văzut o pereche de ochi negri care păreau să mă fixeze cu o expresie ciudată. Din păcate, altceva nu mai putusem zări, decât picioarele delicate încălţate în conduri fini. Cum de îşi luase un mahomedan soţia — căci asta îmi închipuiam că era — cu el într-o călătorie în Apus? Trebuie că nu era nici gelos nici nu avea prejudecăţile care-i fac pe musulmani să-şi ferească soţiile şi fiicele de viaţa publică. Ba se părea că renunţase şi la toate pretenţiile uzuale, căci nu avea nici o suită de servitori cu el; marinarii nu puteau fi consideraţi ca fiind servitorii lui.

Ajuns acasă, am dat ordinele trebuincioase pentru primirea oaspeţilor şi mi-am prelucrat straşnic supuşii pentru ca nu cumva să-mi dea în vileag jocul. Din aceasta pricină tabloul cu portretul meu, care m-ar fi putut trăda, a fost scos

din salon. Dacă oaspeţii ar fi întrebat de mine, li s-ar fi răspuns că sunt plecat într-o călătorie.

De-abia terminasem de dat ordinele, că-i şi văzui pe cei aşteptaţi intrând pe poartă; trebuie că veniseră imediat după mine. Eu făcui cale-ntoarsă la chei, apucând-o pe un drum lăturalnic; trebuia să iau actele. Când ajunsei acolo, întrebai de cabina căpitanului. Găsii repede documentele. Aveam de gând să plec, când ceva mi-a atras atenţia. Faţă în faţă cu cabina se afla un perete de stejar pe care l-am atins din întâmplare şi am observat că era mai cald decât trebuia să fie în mod normal. Era bătător la ochi, aşa că am deschis uşa cu pricina, să caut sursa acelei călduri neobişnuite. Cât de mult m-a uimit să descopăr în semiîntunericul care domnea înăuntru o maşină cu aburi, al cărei cazan era cu siguranţă alimentat cu păcură, fiindcă avea dimensiuni uriaşe. De-abia acum mă lămurisem de ce avea iahtul viteza aceea extraordinară. Folosirea tuturor velelor, completată cu forţa aburilor dădeau ambarcaţiunii o viteză de neîntrecut.

Pe drumul spre căpitănia portului mă gândeam că e foarte ciudat că paşa îţi cunoaşte numele şi mai ales că m-a confundat pe mine cu fiul său, fie şi numai pentru o clipă. Cum se putea aşa ceva? Chiar arăt la fel ca tatăl tău în tinereţe? Ar însemna să fie un joc capricios al naturii. Ah, dar uit că tu nu ai răspuns la această întrebare, căci nu ne-am văzut de mult şi omul se schimbă suficient de mult odată cu trecerea anilor. Nu are rost să facem tot, felul de supoziţii. Este clar că paşa a fost înşelat de o festă a memoriei.

După ce am rezolvat problema actelor la căpitănia portului, m-am întors la castel şi mi-am îndreptat paşii spre locuinţa care i se dăduse paşei, ca să-i raportez că-mi îndeplinisem însărcinarea. În vestibul se aflau cuferele aduse între timp de marinari. Două femei tocmai se îndeletniceau cu despachetatul. Erau, intendenta noastră şi doamna despre care credeam că e soţia paşei. Auzindu-mi paşii, aceasta se

îndreptă de spate şi se întoarse.

Trebuie să mărturisesc că în acel moment m-am comportat prosteşte, ca un cap pătrat. Când privirile mi-au căzut asupra chipului neacoperit de această dată de nici un văl, am rămas stană de piatră. În faţa mea stătea încântătoarea făptură care pusese stăpânire pe gândurile mele de peste zi şi pe visele mele de peste noapte începând cu acea aventură de pe Nil! Fireşte că sesizat uimirea de pe faţa mea, căci m-a întrebat supărată:

— Ce-ai păţit? Ce doreşti? Te-ai şi întors?

Iar eu, ca un neghiob, tot nu am fost în stare să îngăim vreun răspuns, ci am rămas holbându-mă la ea. M-am holbat şi m-am, tot holbat până ce fata s-a îmbujorat ca para focului. Şi-a lăsat vălul pe ochi şi, pierzându-şi răbdarea, mi-a spus: „Du-te acum! Dar să rămâi la dispoziţia noastră. Spune-i intendentei să-ţi arate camera în care vei locui!" Până la urmă, am reuşit să-mi vin în fire. Mi-am dat toată osteneala să scap de uluiala care pusese stăpânire pe mine. Ca prin vis m-am întors şi am ieşit din cameră.

Sunt nevoit să las pe seama imaginaţiei tale descrierea sentimentelor care m-au cuprins în orele care au urmat. Îmi regăsisem mult iubita pe care credeam că n-am s-o mai văd vreodată! Femeia despre care credeam că era soţia paşei, era, de fapt, Suleika! Aimee îmi mărturisise, atunci, pe Nil, că fata pe care o salvasem nu era soţia nici unui bărbat. Dacă paşa venise cu ea, înseamnă că nu putea decât să-i fie fiică. Îmi venea să scot chiote de bucurie! Era la mine, în casa mea — respiram acelaşi aer cu ea! Ba mi se părea chiar că uneori se gândea şi ea la mine. Din ziua revederii noastre, nu am mai văzut-o decât o singură dată fără văl, dar îi simt privirea aţintindu-mă de multe ori. Atunci, pe Nil, nu avusese cum să mă vadă căci, când îşi revenise, eu nu mai eram de mult cu ea — tradiţia severă a Orientului mă alungase de acolo. Aceasta înseamnă că nu avea cum să facă vreo legătură între

mine şi omul care a salvat-o atunci. Şi cu toate acestea, cred că îmi acordă o simpatie mai mare decât ar trebui, ceea ce mă bucură nespus. Soţia intendentului castelului meu, cu care ea s-a împrietenit foarte repede, mi-a spus că încântătoarea musafiră a întrebat de mine. Fireşte că nu i-a putut da decât o lămurire vagă, ca urmare a indicaţiilor mele, ceea ce nu a mulţumit-o deloc. Să se fi interesat de mine întâmplător? Închipuie-ţi, fata lui Nurvan-paşa să ceară lămuriri despre un marinar oarecare! Se prea poate ca tu să găseşti o explicaţie foarte simplă, cum că ar fi destul de normal să se intereseze de servitorul tatălui ei. Dar aceasta nu are nimic de-a face cu simpatia. Se prea poate să ai dreptate, dar... şi iarăşi dar! Îndrăgostitul vede cu alţi ochi, înecatul se agaţă de orice fir de pai pentru a ieşi la liman!

Vei fi surprins să afli că Nurvan-paşa, favoritul padişahului, este creştin. Cum este cu putinţă şi cine este, de fapt, acest misterios bărbat? Zvonurile care circulă despre el nu pot fi crezute fără reţineri. Nu dovedesc altceva decât că este un om excepţional de curajos şi că are în spate un trecut neobişnuit. Aşadar, Nurvan-paşa e creştin. Cu siguranţă că şi fiica lui are aceeaşi credinţă. Am aflat de la intendenta noastră că mama ei a murit încă de pe vremea când era mică şi a fost crescută în Constantinopol, cu desăvârşire izolată. Este singurul copil al paşei, care o idolatrizează. Nu o ia niciodată cu el în călătoriile sale pe mare; de data aceasta a făcut o excepţie. Până acum nu a ieşit în societate, dar nici nu pare să tânjească după aşa ceva. Fericirea ei cea mai mare o constituie preocuparea continuă pentru binele tatălui ei.

Asta-i tot ce am aflat despre ea, dureros de puţin pentru un îndrăgostit. Ah ce taine afurisite! Ce frumos va fi când îmi voi smulge masca şi voi putea apărea în faţa ei, mărturisind năuc de fericire: Suleika, te iubesc! Am tot dreptul să ţi-o spun, căci eu sunt cel care te-a scos din valurile Nilului. Dar sunt nevoit să păstrez tăcerea, căci sunt absolut convins că

pot să aflu mai multe în rolul unui servitor subordonat decât în calitate de gazdă.

O dată era cât pe ce să pătrund misterele oaspetelui meu. Dar, iartă-mă, Max, nu am fost în stare. Sunt un navigator căruia-i place să ţină cursul drept înainte. Dacă-mi iese ceva în cale, abordez cu mare plăcere chestiunea, dar să rup secretul unei scrisori — nu, nu sunt în stare. Şi mă felicit pentru asta! N-aş putea să mă uit în ochii viitorului meu socru — nu râdeMax, de pe acum îl consider aşa — dacă aş avea conştiinţa încărcată. E posibil în acest fel să nu-mi fi făcut datoria faţă de patrie, dar sunt convins că nu voi fi blamat că nu am înşelat încrederea unui om.

Era în cea de-a doua seară după sosirea lor, când paşa mi-a dat o scrisoare s-o duc cât pot de repede la curtea suveranului şi să am grijă să ajungă nemijlocit în mâinile acestuia. Era deja seara târziu şi următorul tren spre Katharinenstadt nu pleca decât dimineaţa următoare. Şi ce dacă? Murgul meu pursânge arăbesc mă aştepta în staul. Cu el era uşor să duc la bun sfârşit însărcinarea chiar în noaptea aceea. Pentru o clipă mi-a trecut prin minte să deschid scrisoarea, dar nu a fost decât pentru o singură clipă. În momentul următor am izgonit acest gând. M-am pregătit de drum şi într-un sfert de ceas goneam pe armăsarul meu nobil spre capitală. Spre miezul nopţii îmi îndeplineam misiunea la castelul princiar şi, la o oră după răsăritul soarelui, aveam deja sub ochi priveliştea castelului Falkenau. Când am ajuns mai aproape, am văzut că în balconul castelului se aflau paşa cu fiica lui; luau micul dejun. În acelaşi moment am auzit două şuierături dinspre oraş şi am văzut cum, trenul se prelingea ca un şarpe uriaş de-a lungul coastei. Era trenul pe care ar fi trebuit să-l iau dacă aş fi amânat înmânarea scrisorii urgente până dimineaţă.

Paşa mă aştepta când am intrat în curtea castelului; stătea pe treptele largi de granit, cu fiica lui acoperită în

văluri alături de el. Am mers călare până la scară, apoi am descălecat.

Cu chipul roşu de mânie, paşa mă întrebă:

— Al cui e calul?

— Al baronului Falkenau.

— Cine ţi-a permis să-l călăreşti?

— Intendentul castelului.

— Aşa! Deci tu te plimbai, în timp ce eu credeam că eşti plecat spre capitală. Nu eşti o slugă supusă, nu mai am nevoie de tine, poţi să pleci!

— La ordin, excelenţă!

Fără vreun alt cuvânt m-am întors şi am plecat, nu înainte de a mai apuca să văd cum Suleika pusese mâna pe braţul tatălui ei în chip de rugă. Era clar că acesta fusese luat prin surprindere de graba cu care plecase „servitorul”! Nici nu apucai să fac cinci paşi, că mă strigă:

— Wilmers!

M-am întors.

— De ce atâta grabă să te supui acum?

— Pentru a dovedi că nu sunt o slugă nesupusă.

— Ba eşti, căci altfel nu ai fi scăpat trenul pentru capitală, punându-mi astfel în pericol scrisoarea atât de importantă.

— Dar excelenţa sa nu mi-a poruncit să iau acest tren.

— Nu, dar ţi-am poruncit să transmiţi de urgenţă scrisoarea. Aseară nu mai era nici un tren, prin urmare...

— Prin urmare am fost călare în capitală, excelenţă!

— Călare? la drum aşa de lung? Imposibil!

— Ba e foarte posibil cu un asemenea cal. Tocmai adineauri m-am întors. Scrisoarea am predat-o la miezul nopţii...

— Înseamnă că principele a citit-o chiar în dimineaţa asta. Mă bucur că mai devreme m-am înşelat. Sunt foarte mulţumit de tine. Poţi să rămâi!

— La ordin, excelenţă!

Şi am rămas, fireşte! Ai să râzi de mine dacă îţi spun că sunt fericit că am câştigat încrederea „socrului” meu? Cu toate că nu-i sunt decât o slugă! Şi apoi, de o mie de ori mai fericit m-a făcut aceea că Suleika a intervenit pentru mine. Fie şi numai cu un gest! Dar a fost de ajuns pentru a îmblânzi mânia tatălui ei. Acum mă crezi când spun că nutreşte simpatie pentru mine? Poate că într-o bună zi simpatia se va transforma în iubire. Şi dacă vreodată... ah, nu mai vreau să continui pe acest ton, ajunge să te asigur că rolul începe să-mi aducă desfătări.

Din acea zi am intrat deplin în graţiile paşei. Dar mi se pare uneori că se uită la mine cu o privire cam ciudată. O bănui ceva de rolul meu dublu? Sau să fie asemănarea de care a pomenit când ne-am întâlnit prima dată şi care îl pune pe gânduri? Când am treabă cu el, mi se pare că mă urmăreşte din priviri; mult timp nu scoate nici un cuvânt, de parcă e adâncit în vreo amintire care nu-i dă pace.

O întâmplare a făcut ca „servitorul” să atragă din nou atenţia tatălui şi a fiicei.

Îl cunoşti pe tânărul conte Hohenegg şi poate ştii că în prezent se află în Katharinenstadt, dintr-un motiv care mie mi-a rămas necunoscut. Poate că drăgălăşenia sa nu mai suporta pământul Nordlandiei şi a simţit nevoia să-şi mute sfera de activităţi în altă parte. A început deja să-şi facă un „renume” şi pe la noi, onorându-şi supranumele de „contele cel drăguţ”. Toate acestea le-am auzit după venirea mea aici fără să bănuiesc că aveam să mă întâlnesc cu el după scurt timp într-un mod cu totul neplăcut, cel puţin pentru el.

Ieri după-amiază mă dusesem întâmplător în grădină — sau poate că nu întâmplător, fiindcă ştiam că Suleika ieşise să se plimbe într-acolo. Nu ajunsesem prea departe când am auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie. M-am apropiat fără zgomot de locul de unde veneau glasurile şi m-am ascuns după un tufiş. Erau Suleika şi „drăguţul” de conte,

care luase mâna fetei într-a lui; Suleika se îmbujorase şi se uita disperată împrejur, de parcă aştepta să vină cineva şi s-o salveze din acea situaţie stânjenitoare. Aveau o conversaţie care se vedea bine că fetei nu-i plăcea deloc. De tulburare, uitase să-şi mai acopere faţa, aşa că am putut să-i sorb din priviri chipul atât de copilăros. Cum ajunsese contele încoace? Nu-mi puteam explica prezenţa lui decât prin aceea că venise să mă viziteze pe mine, cu toate că mi se părea destul de ciudat, având în vedere că cele două case, Hohenegg şi Falkenau, nu se înţeleg prea bine.

Ajunsesem la ţanc, căci tocmai îl auzii pe conte zicând:

— Domnişoară, daţi-mi mânuţa aceasta delicată! Trebuie să o sărut; nici nu bănuiţi ce putere are privirea dumneavoastră asupra oricui vă vede...

— Conte, lăsaţi-mă în pace! strigă Suleika, încercând zadarnic să-şi tragă mâna din strânsoarea contelui.

— Să vă las în pace? Nici gând; am să vă reţin mâna până ce veţi consimţi să-mi daţi o sărutare...

— Părăsiţi acest loc imediat, altfel strig după ajutor!

— Puteţi să strigaţi, înger nemaivăzut, că tot nu are cine să vă audă...

Atunci am ieşit din ascunzătoare şi din câţiva paşi, am fost lângă ei.

— Nu are de ce să mai strige, căci a fost auzită prea bine. Lăsaţi-mi în pace stăpâna!

Contele s-a întors. Mă văzuse destul de rar şi, pe deasupra, mai purtam şi haine de marinar, aşa că nu e de mirare că nu m-a recunoscut. A considerat, fireşte, că un matroz nu este cineva în faţa căruia trebuie să aibă vreo reţinere. Râzând dispreţuitor, o luă pe Suleika de mijloc şi o trase spre el, cu gândul să o sărute. Nu a mai apucat, căci l-am înşfăcat şi l-am împins cu furie, astfel că a căzut la pământ. S-a ridicat repede şi s-a repezit la mine.

— Cum îndrăzneşti, câine? Te sugrum!

Dădu să mă apuce de gât, dar eu îi trântii un pumn în figură de-l aruncai cât colo. Îi mai trăsei încă unul şi încă unul, până ce îl lăsai zăcând în nesimţire. L-am abandonat acolo şi m-am dus spre ieşirea din grădină. Până să ajung acolo, l-am văzut pe paşă venind spre mine însoţit de intendentul castelului. Suleika fugise repede înaintea tatălui ei şi apucase să-i povestească ce se întâmplase. Fără să stea prea mult pe gânduri, paşa se grăbise încoace, să ceară socoteală nemernicului care-i insultase fata. Pe drum se întâlnise şi cu intendentul.

Nu am văzut în viaţa mea un om mai furios. Mă străpunse cu privirile aprinse de parcă eu aş fi fost nelegiuitul; se albise la chip, iar barba îi tremura de turbare.

— Excelenţă, nu mai e nevoie să vă ocupaţi de ticălos. L-am pedepsit eu.

— Unde e nemernicul?

— Zace acolo pe jos.

Fără să-mi dea vreo atenţie, se, repezi ca o vijelie înainte; eu şi intendentul, fuga după el. Contele nu-şi venise încă în fire când am ajuns cu toţii la el. Paşa îl privi câteva clipe în tăcere, apoi îi trase un şut şi făcu un gest de dispreţ. Se întoarse după aceea către intendent:

— Cum a ajuns omul acesta aici?

Cel întrebat era cam stânjenit.

— Excelenţă, contele a venit cam acum un ceas şi a întrebat de baronul cel tânăr. Eu i-am răspuns că domnul cel tânăr e plecat, apoi... apoi...

— Ei?

— Apoi a vrut să-i spun ce ştiu de excelenţa voastră şi cu ce scopuri aţi venit în vizită la noi, în Sudlandia.

— Mai departe!

— Fireşte că nu am putut să-i dau nici un răspuns şi l-am îndrumat să vorbească personal cu excelenţa voastră. Mi-a râs în faţă şi mi-a spus că n-o să obţină răspunsul pe care-l

doreşte de la excelenţa voastră. După această remarcă a plecat. Habar nu am cum a ajuns în grădină! Probabil că a văzut-o pe distinsa domnişoară plimbându-se prin parc şi s-a luat după ea.

— Aşa trebuie că s-a întâmplat. Frick, ştiai că este conte?

— Da, am auzit-o pe domnişoară spunându-i aşa.

— Şi cu toate astea, ai îndrăznit să ridici mâna asupra lui? Extraordinar! Eşti un tânăr foarte curajos şi nu am să uit asta niciodată! Domnule intendent, nu vreau să-l mai văd pe omul acesta! Dar dacă doreşte să-mi vorbească, spune-i că nu dau doi bani pe vizita lui!

Ce părere ai despre peripeţiile mele? Nu sunt întru totul demne de un roman? Se poate ca tu să-ţi închipui că prezenţa iubitei în casa mea are o explicaţie foarte simplă, având în vedere că atunci, pe Nil, am lăsat cartea mea de vizită însoţitoarei ei, putând astfel să-mi afle cu exactitate rangul şi locul de obârşie. Când paşa a sosit în Sudlandia a ales să stea în locuinţa celui care i-a salvat fiica, iar invitaţia a primit-o de la tatăl meu pe cale diplomatică, aşa că revederea cu iubita mea nu ar fi deloc inexplicabilă. Se prea poate să nu greşeşti cu această supoziţie, dar ceva din lăuntrul meu îmi spune exact contrariul. Cum se face că tânăra turcoaică nu întreabă niciodată de tânărul baron Falkenau? Am tras-o de limbă pe intendentă, care mi-a spus că tânăra a primit ştirea că tânărul domn e plecat cu destulă indiferenţă. Cum ar fi posibil dacă ar şti că acesta i-a salvat viaţa? Nu, dragul meu, sunt convins că nu ştie încă numele salvatorului său, ceea ce mă îndreptăţeşte să cred că reîntâlnirea cu ea nu este altceva decât o minune a destinului.

Dragă Max, steaua fericirii mele nu mai străluceşte la o depărtare de netrecut. A ajuns aşa de aproape, că pot s-o ating. Totul este aşa de neaşteptat şi de nesperat, încât acum nu mai cred că există ceva imposibil pe lumea aceasta. Iată de ce îţi spun: nu-ţi pierde nici tu speranţa! Cu toate că nu ai

dat nici un nume în scrisoarea ta, am ghicit imediat cine este persoana care te-a prins în laţurile iubirii. Îţi mărturisesc sincer că am fost mirat când am văzut asupra cui ai îndrăznit să ridici ochii... Am fost mirat, dar nu consternat. În ciuda tinereţii mele am umblat destul de mult prin lume ca să aflu că nu există doar o aristocraţie a originii, ci şi una a spiritului. Cu toate că aparţin primeia, nu sunt atât de trufaş încât să nu recunosc că aristocraţia spiritului este mult mai importantă. Sunt mândru că pot să spun că-mi eşti prieten. În această calitate îţi doresc din tot sufletul să-ţi poţi împlini dorinţele. Fireşte, nu-mi pot imagina când şi în ce fel. Nici despre mine nu pot să spun altceva. Dar nu-i nimic. Deocamdată sunt fericit doar cu atât. Să lăsăm viitorul în grija altei forţe, mult mai înalte.

Scrisorile mele sunt mult mai lungi decât ale tale pentru că eu nu am secrete de păzit, precum faci tu. Iar eu am timp să scriu. Paşa nu-mi dă peste măsură de mult de lucru, aşa că dispun de multe ceasuri libere pe care nu le pot folosi mai bine decât scriindu-ţi ţie, prietene, despre iubirea şi fericirea mea. Până de curând nu am ştiut, ba nici măcar nu am bănuit ce înseamnă dragostea adevărată. Acum ştiu şi o simt, la fel cum ştii şi o simţi şi tu. Căci te cunosc prea bine pentru a fi convins că dorinţele tale sunt adevărate şi de bună credinţă. Fii încredinţat că nimeni altul nu-ţi împărtăşeşte mai bine dorinţele şi speranţele decât

Prietenul tău sincer
ARTUR VON FALKENAU

Post scriptum. Tocmai când aveam de gând să expediez scrisoarea am aflat o ştire foarte importantă. Mâine noi plecăm. Când spun „noi” mă refer la paşă, la fiica lui şi la mine. Paşa a primit o scrisoare care l-a tulburat atât de mult, încât a dat poruncă să se împacheteze totul imediat. Scopul

călătoriei îmi este necunoscut. Paşa se comportă foarte misterios; nu am putut afla decât că plecăm în munţi. Iniţial a vrut să meargă singur, dar fiica lui atât s-a rugat de el, încât până la urma paşa i-a îngăduit să-l însoţească, dar cu o condiţie, şi anume, să vin şi eu. S-ar putea să fie nevoie uneori ca tatăl să-şi lase singură fiica şi nu doreşte s-o lase fără apărare. Îţi poţi imagina ce mult mă bucur. Numai la gândul că făptura aceasta minunată îmi va fi încredinţată pentru cel puţin o săptămână, s-o apăr şi s-o protejez, mă apucă ameţeala de fericire. Cam o săptămână crede paşa că va dura călătoria. Să aibă oare scopuri diplomatice? Ei bine, voi fi numai ochi şi urechi. E adevărat că nu sunt decât un servitor, în faţa căruia nu se vorbeşte chiar totul. Acum trebuie să închei; paşa a sunat după mine şi trebuie să-l ajut degrabă la pregătirile pentru călătorie.

Dragă Max, mă aşteaptă zile foarte fericite!

Al tău,
ARTUR

16. În cetatea ţiganilor

Ducatul Nordlandiei este despărţit de Sudlandia, statul vecin, printr-un munte care se întinde spre apus şi spre răsărit în două şiruri paralele. Ridicându-se puţin câte puţin din şesul mlăştinos, în partea sa centrală se înalţă preţ de mai multe sute de metri deasupra nivelului mării, coborându-se apoi treptat înapoi spre ţărm, pentru a-şi lăsa poalele stâncoase spălate de valurile mării. Doar câteva trecători înguste şi anevoioase se deschid privirii, lăsând şirul de văi şi defilee să primească cu greu căldura soarelui şi asta numai în toiul amiezii. Din solul jilav se înalţă pădurici posomorâte de brazi şi pini străbătute prea rar de picior omenesc. Şi dacă vreodată se aud paşi prin aceste locuri singuratice, atunci nu poate fi decât vreun pădurar singuratic sau vreun braconier care îndrăzneşte să-şi practice îndeletnicirea chiar la lumina zilei, fără nici o teamă.

Uneori se întâmplă ca unii oameni să fie aduşi aici de pricini de „afaceri”, strânşi în grupuri pentru mai multă siguranţă şi înarmaţi până în dinţi, pentru ca apoi, încărcaţi de pachete, să străbată în şir indian munţi şi văi, înfruntând tufişuri şi scaieţi, gata oricând să-şi apere mărfurile cu arma în mână.

Contrabanda era consecinţa uşor de explicat a războiului violent de la vama dintre cele două state vecine. Datorită faptului că aveau resurse egale şi ieşire la aceeaşi mare, dintotdeauna se aflaseră în conflict. Nu lipsiseră strădaniile bine intenţionate de a reglementa paşnic relaţiile, dar

întotdeauna aceste încercări nu avuseseră succes decât pentru scurt timp, căci celor două popoare vecine se pare că le intrase în sânge obişnuinţa de a se provoca neîncetat reciproc.

Ernest Friedrich, suveranul Sudlandiei, era un stăpânitor care a ştiut să menţină în întregime tradiţia casei sale. A grupat toate ramurile administraţiei în jurul persoanei sale şi nu a permis nimănui să se amestece în planurile lui. Era obişnuit ca fiecare ordin de al său să poarte amprenta, cuvintelor „L'État c'est moi.”[1] Toate eforturile şi le-a concentrat asupra ridicării unui zid de izolare în jurul ţării sale, pentru a-şi feri poporul de influenţele străine şi pentru a fi pregătit în faţa oricărei primejdii venite din exterior.

Modul în care-şi conducea ţara se reflecta şi asupra politicii sale faţă de statul învecinat; era o politică bazată în principal pe provocări continue şi a cărei cauză era apărată nici mai mult, nici mai puţin, decât de contele Hohenegg.

Wilhelm al IV-lea, duce de Nordlandia, era un domnitor animat de intenţii bune, cum nici unul din străbunii săi nu fusese. Din păcate, bunătatea sa nu mai lăsa loc şi fermităţii pe care ar fi trebuit să o dovedească un om care ţinea în mâinile sale frâiele unei naţiuni. Bunătatea sa îi făcea fericiţi pe unii, dar pe alţii îi păgubea, aşa că o parte din popor îl idolatriza, în timp ce cealaltă tânjea pe ascuns după schimbări politice.

Ramura mai vârstnică a familiei era reprezentată de familia ducală, în timp ce ramura mai tânără îl avea ca reprezentant pe contele von Hohenegg. Conform unei hotărâri vechi de când lumea şi de neclintit, în cazul în care ramura vârstnică murea, domnia ajungea în mâinile ramurii celeilalte. În prezent, unii sperau, iar alţii se temeau de aceasta. Cuplul ducal nu fusese, dăruit cu nici un urmaş la

[1] „Statul sunt eu” (lb. franceză, în orig.); expresie aparţinând lui Ludovic (Louis) al XIV-lea (1643–1715), rege al Franţei, supranumit „Regele Soare”.

tron; unicul copil, o fetiţă, murise la câteva zile de la naştere. Contele Hohenegg, care crescuse împreună cu ducele, se bucura de încredere neţărmurită din partea acestuia. Ştiuse să se facă folositor ca preşedinte al consiliului de miniştri şi deja se considera suveranul ţării, nemaiavând de aşteptat decât trecerea în, nefiinţă a ducelui pentru a se instala el la putere, sau, eventual, fiul său. Se pricepuse în mod strălucit să reunească în mâinile sale toată administraţia, să supună puterea militară sub comanda sa unică şi să obţină o mare influenţă în cercurile străine, închegând relaţii diplomatice foarte abile. Situaţia de conflict permanent cu ţara vecină i se datora numai lui, aşa că nu mică fusese mirarea când se aflase că actuala vizită a prinţului moştenitor din Sudlandia şi a prinţesei Asta se datora unei invitaţii venite din partea lui. Nu era nici o îndoială că vizita avea raţiuni politice, a căror dezvăluire era aşteptată cu mare încordare.

Era într-o după-amiază. Doi drumeţi păşeau pe cărările gloduroase ale muntelui, care veneau dinspre mare ca să se unduiască printre masivii umbroşi, precum o albie de râu secată din care s-au scos bolovanii pentru a o face accesibilă piciorului de drumeţ. Cei doi păreau să fie cunoscuţi vechi, cu toate că înfăţişările lor erau foarte diferite:

Unul era înalt şi lat în umeri. De sub coama deasă care-i împodobea capul ieşea un chip ars de soare şi de vânt, luminat de o pereche de ochi ageri şi sinceri. Pe cap purta o pălărie străveche, a cărei culoare de început nu mai putea fi descoperită decât cu mare greutate. Era boţită toată şi, pentru că proprietarului ei îi plăcea să aibă fruntea liberă, îi tăiase borurile largi cu un cuţit. În sus purta o haină scurtă verde ca marea, cu mâneci la fel de scurte, din care ieşeau la iveală mâini uriaşe şi bronzate. La gât, pe sub gulerul curat al cămăşii, avea o basma roşie cu dungi albe, cu colţurile atârnându-i până la tivul de jos al vestei albastre. Purta pantaloni de nanchin care se pierdeau într-o pereche de

cizme marinăreşti zdravăn cremuite. Avea mers legănat, întocmai ca un marinar care de mult nu mai simţise pământul sub picioare.

Celălalt era mic de stat şi subţirel. Purta o căciulă roşie, de sub care părul îi cădea în bucle negre ca pana corbului. Chipul uscăţiv îi era aspru cioplit, purtând acea pecete inconfundabilă a neamului gitan. Ochii întunecaţi alunecau fără încetare de jur-împrejurul său şi fiecare părticică din el era stăpânită de neastâmpărul atât de caracteristic acestui popor. Era îmbrăcat simplu, comod şi nu aşa de bătător la ochi precum uriaşul său însoţitor. Mergea, în schimb, la fel de legănat ca şi celălat, arătând că şi el tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie pe mare.

Păreau să fie de aceeaşi vârstă; se înrudeau parcă prin felul de a gândi, aşa cum reieşea din discuţia prietenească în care erau cufundaţi.

— Al naibii drum, nu-i aşa, frăţioare? îşi dădu cu părerea uriaşul. N-aş fi crezut că pe cursul ăsta te loveşti la tot pasul de câte o stâncă. Chiar era nevoie să o luăm pe aici?

— Trebuia să urc pe munte, îi replică celălalt. Ai fi putut foarte bine să arunci ancora în vreun birt şi să mă aştepţi acolo.

— Să arunc ancora într-un birt? Te-a muşcat vreun câine turbat, sau ce? Chiar îţi închipui că aş fi lăsat eu un secund aşa cumsecade cum eşti tu să navigheze singur prin sălbăticia asta, unde în orice moment poate interveni vreo avarie? Nu mi-ai povestit chiar tu că pe aici se află o droaie de netrebnici, braconieri care tot un fel de piraţi sunt. Nu, unde mergi tu, vin şi eu, timonierul Balduin Schubert.

— E-n regulă, timonier; suntem prieteni, aşa că trebuie să rămânem pe aceeaşi longitudine şi latitudine, până ce tu te vei întoarce înapoi la bordul vreunei corăbii.

— Eu? Singur? întrebă stupefiat Schubert. Credeam că vom rămâne tot împreună! Sau ai cumva de gând să rămâi în

mijlocul poporului ăsta nevolnic de pedestraşi?

— Ştii prea bine timoniere, că iubesc marea, dar astăzi încă nu pot să spun dacă împrejurările de pe uscat nu mă vor reţine de tot aici.

— Împrejurări? Sfinte Sisoe al catargelor! Ce împrejurări te pot împiedica pe tine, secundul Karavey, să te întorci din nou pe mare?

— Aceleaşi care m-au adus aici pe munte.

— Nu ştiu despre ce este vorba. Zici că-ţi sunt cel mai bun prieten şi cu toate astea n-ai suflat o vorbă până acum. Am dreptate, zii că nu! Dacă nu-ţi dai drumul imediat la odgoanele gurii, să ştii că eşti vrednic să treci pe sub carenă[1]!

— Nu te aprinde, bătrâne! Până acum nu a fost nici timpul şi nici locul potrivit să vorbim despre asemenea lucruri. Acum, însă, vei afla totul.

— Ridică ancora, atunci!

— Aşa să fie! Tu îmi cunoşti originea şi ştii că sunt un gitano care...

— Treanca-fleanca! Gitano, ţingaro sau ţigan, totuna mi-e! Eşti un băiat de treabă şi de-aia nu te-am întrebat niciodată dacă mama ţi-a fost contesă sau vreo vaga... vroiam să spun, ţigancă.

— Aşa ţi-e felul! Dar s-au găsit destui care să mă iscodească. Tatăl meu a fost vaida, iar mama vaidzina neamului nostru. Eu şi...

— Stai aşa, bătrâne! Ce-nseamnă vorbele astea străine?

— Înseamnă conducător şi conducătoare. Eu şi sora mea Lilga eram singurii copii pe care li-i dăruise buna Bovania.

— Şi cuvântul ăsta care-ţi înnoadă limba, ce înseamnă?

— Bovania este zeiţa poporului meu. Lilga era favorita întregului neam, cea mai frumoasă dintre toate fetele. Era izvorul bucuriilor noastre, căci se pricepea ca nimeni alta să privească în viitor şi să prezică soarta muritorilor. Nu puţini

[1] Pedeapsă marinărească

flăcăi din neam puseseră ochii pe ea, dar ea nici nu-i lua în seamă. Însă la un moment dat, am ajuns la Fürstenberg, unde a dat de un conte tânăr şi ferchezuit, care i-a răpit inima.

— Cine era?

— Un domn sus-pus, dar altfel un ticălos — contele von Hohenegg.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Chiar şi-a închipuit că o să devină contesă?

— Habar nu am ce palavre i-a îndrugat, dar parcă şi-a ieşit din minţi. Ne-a părăsit şi a plecat la el.

— Nu aţi cerut-o înapoi?

— De multe ori, dar în zadar.

— Pe toţi diavolii corăbiilor! De i-aşi fi fost eu tată sau frăţior, l-aş fi târât pe conte de la un bord la altul, l-aş fi azvârlit cât colo, aş fi remorcat fata şi pe-aci ţi-e drumul!

— Opreşte-te, viteazule! Să vrea un ţigan să doboare un conte e ca şi cum o bărcuţă cu un singur vâslaş ar vrea să scufunde un cuirasat. Tata şi mama au murit; eu trebuia să devin vaida neamului, dar am renunţat şi i-am lăsat pe ai mei să se ducă încotro or vedea cu ochii. Eu am rămas, căci tata îmi lăsase cu limbă de moarte însărcinarea să fiu cu ochii pe Lilga şi să o răzbun dacă păţeşte vreo nenorocire. Am încercat să mă furişez în palatul contelui, dar am fost prins şi am zăcut mult timp în temniţă. Când am ieşit, tot n-am putut să-mi recapăt libertatea, căci am fost îmbarcat pe o corabie-şcoală pe care nu aveam voie să o părăsesc mulţi ani de atunci încolo. Şi uite aşa mi-am petrecut jumătate de viaţă ca ostatic pe mare, până când într-o bună zi am fost capturaţi şi nevoiţi să coborâm pavilionul. Aşa mi-am recăpătat, în sfârşit, libertatea. Am mai servit apoi sub multe pavilioane înainte de a reveni în patria mea natală. Acum am reuşit şi nu plec de aici până ce nu mă răfuiesc cu contele şi nu aflu ceva de soarta surorii mele.

— De la cine? De la conte? Păi atunci ar fi trebuit să ţii cap

compas spre capitală şi nu printre afurisiţii ăştia de bolovani.

— Contele ar fi ultima persoană de la care aş putea afla ceva de încredere. Nu, mă duc la lovenjiul nostru.

— Ce-nseamnă şi cuvântul ăsta?

— Înseamnă laolaltă protectorul, păzitorul şi tăinuitorul nostru. Când este hăituit, gitanul este în stare să se apere doar dacă uită de lege. Lovenjiul său locuieşte întotdeauna la graniţa dintre două ţări şi lovenjia sa, cum îi spunem noi colibei sale, nu şi-o părăseşte niciodată — nu are voie. După moartea lui este înlocuit îndată cu un alt lovenji, pentru ca noi, gitanii, să nu fim lipsiţi nici un moment de un loc de refugiu şi de o mână de ajutor în caz de nevoie. Urmaşul său îi moşteneşte toate secretele, ca să poată răspunde la orice întrebare i-ar pune cineva din neam.

— Şi lovenjiul ăsta de care vorbeşti — ah, ce cuvânt imposibil de pronunţat pentru un marinar — se află chiar în drumul nostru?

— Da; încă două ore şi am ajuns.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Încă două ore? O spui aşa de liniştit de parcă nu ai fi ştiut niciodată, ce înseamnă setea sau foamea! Mă simt ca un velier cu trei catarge fără încărcătură şi balast, pe care valurile îl vântură încolo şi încoace, de poate să nimerească în orice clipă într-o stâncă.

— Nu e chiar aşa de negru dracul, îl linişti Karavey. Când o să ajungem la lovenjie, o să faci o escală pe care nu o s-o regreţi! Acolo o să găsim cu siguranţă ceva de turnat pe gâtlej!

— Dacă altfel nu se poate, fie! Şi după ce îţi atingi scopul, ce faci? Te întorci pe mare?

— Fără îndoială, dacă... dacă până atunci nu naufragiez, îi răspunse secundul posomorât. În orice caz, nu trebuie să stai după mine. Ştiu că de-abia aştepţi să te întorci pe mare, aşa că n-am să-ţi stau în cale. Oricum ai făcut pentru mine mai mult decât mă puteam aştepta, când ai fost de acord să mă

însoţeşti aici.

Timonierul nu răspunse nimic, ci îşi lăsă capul în jos. Plin de tact, Karavey tăcu şi el. Cunoştea pricina care-l gonea pe prietenul său pe mare.

Era o poveste veche. Cu patru ani în urmă, pe când era un simplu marinar, timonierul cunoscuse într-un port o fată de care se îndrăgostise. Relaţia devenise foarte serioasă. Căsătoria urma să aibă loc imediat ce el va fi strâns bani suficienţi pentru a întreţine o soţie. Apoi a plecat din nou pe mare şi nu a mai auzit nimic de mireasa lui, dar nu şi-a făcut griji din atâta. El însuşi nu era prea priceput în mânuirea peniţei şi mai degrabă ar fi preferat să dea pe gât o tonă de apă sărată de mare decât să înnegrească hârtia de scris. Îşi închipuia că fata nu-i scrie pentru că nutrea aceeaşi aversiune ca şi el faţă de scris. Şi apoi, ce ar fi putut să-şi scrie? Pentru el, lucrurile erau clare: ori ea, ori nimeni alta. Orice alt cuvânt era de prisos. Cu o săptămână în urmă ajunsese, împreună cu Karavey, din nou pe uscat, cu teşchereaua plină de bani, după o lungă cursă pe mare. Timonierul s-a dus, însoţit de prietenul său, în oraşul unde locuia logodnica lui. Dar acolo îl aştepta cea mai groaznică dezamăgire a vieţii lui. Fata îl uitase şi se măritase cu altul. După nuntă plecaseră, nimeni nu ştia încotro. Timonierul nu mai avea nici un chef s-o caute. S-a agăţat de un singur gând: să plece şi el cât mai repede de acolo cu prima corabie care avea nevoie de marinari. Prietenul lui l-a convins cu greu să-l însoţească în munţi şi numai amintirea prieteniei lor vechi l-a făcut să-şi calce pe inimă şi să rămână.

Gândurile care-i bântuiau pe cei doi drumeţi nu erau deloc vesele; conversaţia începu să lâncezească. Drumul urca tot mai sus printre munţi, ţinutul era tot mai sălbatic. După încă o jumătate de ceas, cei doi prieteni pătrunseră pe o cărare cotită, unde crengile groase ale brazilor şi pinilor le acopereau creştetele. Mai urcară puţin drumul anevoios şi

ajunseră într-un luminiş unde creşteau din belşug ferigi şi tufe de mărăcini. La marginea luminişului se afla o căsuţă.

— Aici este! spuse Karavey, luând-o spre căsuţă.

Ajuns în faţa uşii joase a căsuţei, Karavey bătu. Se auziră nişte paşi târşiţi. Uşa se deschise cu mare precauţie şi ieşi la iveală un nas înfricoşător de ascuţit ca de erete.

— Cine-i acolo? se auzi o voce hârâită.

— Cine locuieşte aici? întrebă, la rândul lui, Karavey.

— Tirban, paznicul pădurii.

— Dumneata eşti?

— Da.

— Casa asta este lovenjia gitanilor nomazi?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am întrebat dacă dumneata eşti lovenji?

— Hm! Cine sunteţi şi cum vă cheamă?

— Mă numesc Karavey.

— Karavey? Fratele Lilgăi, care odinioară trebuia să fie vaidzina noastră şi care apoi a fost gonită în lumea largă pentru că un conte s-a temut de ea?

— Eu sunt!

De-abia acum omul deschise uşa. Celor doi li se înfăţişă un moşneag sfrijit şi gheboşat, cu o privire, însă, care păstra încă vioiciunea tinereţii. Parcă înviorat, moşul se mişcă iute către cei doi şi le întinse o mână scheletică.

— Fii binevenit, domnule, şi Bovania să binecuvânteze intrarea dumitale în coliba mea sărăcăcioasă. Cine este omul care te însoţeşte?

— Un prieten la care ţin foarte mult.

— Atunci să fie şi el binevenit! Intraţi şi simţiţi-vă largul vostru!

Intrară în încăperea joasă care, în afara unui culcuş umil, nu mai avea altceva decât o masă grosolan cioplită şi două băncuţe aidoma ei.

— Ai pomenit de sora mea, spuse Karavey după ce se

aşeză. Mai trăieşte?

— Trăieşte şi este puternică în neamul ei.

— Trăieşte!

Karavey nu rostise decât un singur cuvânt, în care pusese, însă, toată dragostea lui de frate. În odaia nevoiaşă se aşternu liniştea pentru un răstimp. Vestea cea bună îl copleşise pe navigator.

— Unde pot să dau de ea? se interesă el mai departe, după ce îşi veni în fire.

— În cetate.

— Slavă bunei Bovania! Înseamnă că am s-o strâng în braţe chiar astăzi! Dar spune-mi, s-a măritat cu vreun bărbat din neamul nostru?

— Nu.

— Sau... are... vreun copil?

— Nu... nu ştiu.

— Ei, e în regulă. Şi-acum, dă-ne ceva de-ale gurii, Tirban, mie şi prietenului meu! Am bătut drum lung şi tare bine ne-ar prinde o îmbucătură pe cinste!

Moşneagul se duse la culcuşul lui sărăcăcios aşezat într-un colţ al colibei şi care consta, de fapt, dintr-un sac umplut cu frunze uscate. Îl trase într-o parte, lăsând la iveală un chepeng. Bătrânul trase de el, se aplecă înăuntru şi se ridică apoi cu o oală plină ochi cu şuncă, suficientă să potolească foamea pentru patru indivizi pe o zi întreagă, şi o butelcă cu vin.

— Luaţi loc la umila mea masă şi îngăduiţi slugii voastre să vă omenească!

Cei doi nu mai aşteptară să fie invitaţi a doua oara şi se puseră pe treabă. Timonierul se servi primul cu o stacană pe care o duse la gură şi nu o puse jos până ce nu o goli din prima, apoi spuse, zâmbind pe sub mustaţă:

— Nu e rea deloc masa asta „umilă”! De unde ai vinul ăsta delicios şi şunca, Tirban?

— Ei, am şi eu relaţiile mele, spuse Tirban cu modestie. Regina gitanilor nu-i deloc săracă şi nu-şi lasă supuşii să moară de foame.

Cei doi se puseră pe înfulecat şi în scurt timp, vinul şi şunca erau gătate. Dintr-odată, Karavey îşi şterse mâinile pe pantaloni şi se ridică.

— Îţi mulţumim, Tirban, pentru ospitalitate. Bovania să te răsplătească pentru tot! Acum noi trebuie să plecăm.

— Vrei să pleci fără să-mi spui şi mie ce ai făcut în toţi anii ăştia cât ai fost pribeag?

— Da, plec. Acum, că am aflat că Lilga este în viaţă, nu-mi găsesc liniştea până ce nu o găsesc. Uite, că aproape eram să uit: care mai este parola ca să nu fim opriţi din drum?

— Parola? întrebă Tirban, schiţând un zâmbet ofilit, ste uşor de ţinut minte: Karavey.

— Cum, Karavey? repetă ţiganul uluit. Ce muzică plăcută urechilor mele. Asta-i cea mai bună dovadă că Lilga nu m-a uitat, ci se mai gândeşte încă la mine cu dragoste. Bovania s-o binecuvânteze!…

Dacă o luai tot înainte pe poteca îngustă, cea care ducea din luminiş la coliba lui moş Tirban, ajungeai iarăşi în pădurea de brazi. Cu cât drumul, care se ascunde la un moment dat ochiului nepriceput, urcă mai sus, cu atât pădurea se răreşte. După ce mergi preţ de încă o oră, vezi că pomii dispar cu desăvârşire, lăsând loc pâlcurilor joase de jnepeni. Ţinutul devine tot mai golaş şi mai sălbatic. Cel care se rătăceşte prin labirintul acesta de văioage şi râpe, nu prea mai are cum să scape fără ajutorul cuiva care cunoaşte locurile. Blocurile stâncoase şi pantele abrupte păreau să fi fost odinioară locul de joacă al unor copii uriaşi.

Sus, departe, de unde creşteau doar pâlcurile de jnepeni — insule de verdeaţă în marea de stânci fărâmiţate — se croia o cornişă îngustă în formă de semicerc în jurul unei coame de munte. La stânga se căsca o râpa, adâncă, iar la

dreapta, stânca urca abrupt înspre înălţimi. Numai un om foarte curajos şi care nu suferea de rău de înălţime se putea simţi în siguranţă aici, suspendat între cer şi pământ. Dacă mergeai preţ de zece minute, stânca se retrăgea şi drumul dădea într-un platou rotund, care ar fi putut adăposti cam treizeci de persoane. Priveliştea era uluitoare.. Soarele apunea, învăluind locurile într-o lumină purpurie. Coamele munţilor care împresurau platoul păreau înecate în sânge, iar pâlcurile de negură se înroşeau sub sărutul de bun-rămas al soarelui, pe care umbrele serii îl goneau spre apus.

Era într-adevăr minunat, dar cei doisprezece bărbaţi, tolăniţi pe jos în poziţii picturale, nu păreau să ia în seamă aceste frumuseţi. Sau poate că erau de mult obişnuiţi cu acest spectacol pe care natura îl dădea în fiecare seară. După veşminte se vedea că sunt ţigani. Stăteau înghesuiţi unii într-alţii şi se îndeletniceau cu un joc de cărţi jerpelite, trecându-şi unul altuia o sticlă cu băutură.

Lumina soarelui călătorind spre apus era aici sus încă destul de puternică pentru a lăsa vederii deschizătura unei grote. Pentru moment, intrarea era blocată de ţiganii strânşi roată în faţa ei, cu aerul că păzeau ceva de mare preţ. Dacă cineva ar fi reuşit să se strecoare nevăzut de paznici în peşteră, ar fi descoperit cu uimire ce se afla înăuntru. Peştera era locuită; era presărată peste tot cu culcuşuri făcute din cuverturi şi cu ulcioare care serveau drept vase de bucătărie. În spate se mai găsea o deschizătură; se părea că de acolo se mai putea ajunge şi în alte grote.

Dar în peşteră se afla cineva! Era o femeie împovărată de ani, îmbrăcată în straie pestriţe şi care şedea pe o cuvertură chiar lângă ieşire. Era Lilga, căpetenia gitanilor. Stătea cu privirile pierdute în depărtări; nu se putea şti dacă privea frumosul asfinţit de soare sau era pierdută în gândurile ei. În mână ţinea câteva hârtii. Trebuie că erau foarte importante pentru ea, după cum le netezea uşor cu cealaltă mână. Cum

le ţinea răsfirate ca pe nişte cărţi de joc, părea o ursitoare din vremuri străvechi care avea în mâinile ei destinul tuturor muritorilor, pe care-l depăna ca pe un fir de aţă.

În sfârşit, păru că şi-a pus gândurile în ordine. Împături cu grijă hârtiile, le înfăşură într-o basma şi vârî bocceluţa în sân. Se ridică apoi şi ieşi în pragul peşterii.

— Horgy!

Un tânăr cu chip isteţ se ridică şi se duse la ea.

— Ai vreo noutate pentru mine?

Vocea îi răsuna puţintel obosită, de parcă dusese muncă de lămurire cu ea însăşi înainte de a se hotărî să vorbească. Şi totuşi, privirea aprigă nu lăsa să se vadă că puterile de odinioară i se împuţinaseră.

— Nu, îi răspunse cel întrebat.

— Ce face dragul nostru Ambrosius Natter, care-şi dă osteneala să mă găsească?

Cel întrebat zâmbi, dezvelindu-şi dinţii puternici.

— A, vaidzina, pe ăsta l-am tras pe sfoară cu mare măiestrie! Acum spionii lui sunt pe urmele lui Petermann, pe care l-am îmbrăcat în straie femeieşti şi l-am sulemenit pe cinste — doar ştii, stăpână, ce priceput sunt în treburi din astea! Te caută acum prin nordul ţării, în timp ce noi vânăm la graniţa de sud mistreţul cel gras, care nu va scăpa!

Vaidzina surâse slab.

— Te-ai descurcat foarte bine! Deocamdată am scăpat de omul ăsta primejdios, cel puţin până ce-şi va da seama că a fost păcălit. Ce mai ştii de fiul fierarului?

— Natter nu-l scapă nici pe el din ochi. Din păcate, cu toată învăţătura lui, doctorul nu pare la fel de descurcăreţ ca noi, căci altfel şi-ar fi făcut şi el o sosie. Dar altfel, tot respectul pentru el! Mă întreb cum face să-l supravegheze la rândul lui pe pungaşul ăsta, din moment ce este spionat la tot pasul.

Lilga dădu din cap gânditoare.

— Da, este croit din acelaşi material ca şi noi. Sper că nu-l scăpaţi o clipă din ochi?

— Fii fără grijă, stăpână! Natter şi tovarăşii lui nu au cum să se atingă de el. Mâna boiniarilor îl apără precum scutul bunei Bovania, atotputernica.

Vaidzina tăcu câteva clipe, apoi vorbi mai departe şovăind:

— Şi Katom... adică Nurvan-paşa? Când vine la întrunire?

— Iscoadele noastre ne-au înştiinţat că mai are de mers vreo zi până să ajungă la locul de întâlnire. O să fie acolo şi doctorul Brandauer, după cum ţi-am spus încă de ieri!

— Slavă sfintei Bovania! Soarta Nordlandiei are acum de cine să fie hotărâtă! Trei oameni pricepuţi vor decide ce este mai bine. E în regulă, Horgy! Poţi să pleci acum!

Lilga rămase iarăşi singură; se întinse în culcuşul ei şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Aşadar, vine... chiar vine... Katombo, iubirea tinereţii mele... singurul pe care l-am iubit vreodată cu adevărat. Vine şi-mi arată prin asta că m-a iertat. Ah, ce păcat că mi-am dat seama prea târziu că este un om atât de cumsecade!

Lacrimile începură să i se scurgă printre degete. Plângea în hohote care-i zguduiau trupul. Amintirea iubirii ei ratate o copleşise din nou.

Deodată, un zgomot de paşi îi alungă gândurile tulburate. În pragul peşterii stătea un gitano. Cu un gest repezit îşi dădu părul la o parte de pe ochi şi dintr-o dată redeveni ceea ce era: bătrâna vaidzina a neamului ei.

— Ce doreşti, Tjemba? îl întrebă ea pe cel intrat.

— Stăpână, afară sunt doi bărbaţi care vor să vorbească cu tine.

— Cine sunt? Nu i-ai întrebat cum îi cheamă?

— Nu au vrut să-mi spună. Dar ştiau parola.

— Descrie-mi-i!

— Unul e înalt şi lat în umeri, şi are purtări şi mers

legănat, de marinar, iar celălalt este mult mai scund şi pare să fie unul de-al nostru.

— Lasă-i să intre, dar stai pe aproape, pentru cazul că sunt spioni!

Omul plecă şi după câteva clipe, intrară cei doi. Erau timonierul Balduin Schubert şi prietenul său, Karavey.

— Cine sunteţi şi cine v-a dat parola?

Timonierul se holba la vaidzina fără să-şi ascundă uimirea. Îi răspunse Karavey.

— Lovenjiul ne-a înştiinţat!

Se duse mai aproape de Lilga.

— Uită-te bine la mine şi vezi dacă-mi ghiceşti numele! Te-ai gândit de mii de ori la mine. Are legătură cu parola pe care chiar tu ai făcut-o. Femeia devenise foarte atentă chiar de la primele lui cuvinte. Îl luă acum de mână şi-l trase mai aproape de ieşirea din grotă, căci înăuntru umbrele apusului aduseseră întunericul. Se uită drept în ochii lui, făcu un gest de mare uimire, apoi căzu în genunchi.

— Karavey!

Navigatorul se aplecă şi el şi o strânse la pieptul lui. Cei doi fraţi nu se mai văzuseră de aproape o viaţă de om. Suferinţa le brăzdase inimile şi cine purta toată vina? Lilga, pe vremuri floarea boiniarilor, acum veştejită şi îmbătrânită…

— Iertare, Karavey!

— Eşti iertată de mult.

Bravului timonier îi înotau ochii în lacrimi.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce bucurie fără margini! Lasă-mă să te îmbrăţişez, frăţioare, şi pe tine, Lilga, dacă nu ai nimic împotrivă! Bucurie mai mare nu aş mai fi simţit decât dată… dacă… mireasa mea…

Se opri. Nu găsea că e locul potrivit să-şi spună păsurile care-i apăsau inima.

— Cine e omul acesta? întrebă Lilga.

— Îl cheamă Balduin Schubert şi este cel mai bun prieten

al meu. Poţi să dai liniştita mâna cu el, Lilga. Este un om tare cumsecade.

Vaidzina îi întinse mâna cercetându-l stăruitor. Ochii îi alunecară de pe chip pe mâna lui. Îi citi liniile din palmă, apoi îl trase pe timonier până la ieşirea din grotă şi arătă spre soarele care apunea. Piscurile munţilor stăruiau încă în îmbrăţişarea ultimelor raze.

— Zeiţa zilei a plecat şi peste munţi s-a aşezat culoarea întristării. Dar numai pentru scurt timp, preţ doar de câteva ceasuri. Apoi va străluci din nou. La fel îţi vei regăsi şi tu soarele pe care îl credeai apus pentru totdeauna — soarele şi bunul preţios pe care l-a primit de la tine.

După aceste profeţii, dădu drumul mâinii timonierului şi dispăru înapoi în întunericul grotei. Schubert încremenise.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce-a mai fost şi asta? Ce-a vrut să spună? Poţi să mă lămureşti, Karavey?

— De ce nu? surâse cel întrebat. A vorbit îndeajuns de clar. Nu poate fi vorba decât de mireasa ta dispărută.

— Dar cum îşi închipuie că am s-o regăsesc? Când şi cum are să se întâmple?

— Din păcate, asta nu pot să-ţi spun. Dar pot să te asigur că sora mea, după cum ţi-am povestit chiar mai devreme, are darul prezicerii, ca cei din neamul ei, şi că prezicerile ei nu au dat greş niciodată!

— Dar bunul preţios de care vorbea, ce-o fi? Să fie oare… Sfinte Sisoe al catargelor! Dar dacă e… vreun… fiu?

— Calmează-te, bătrâne! Viitorul va lămuri ceea ce acum stă învăluit în mister. Îţi propun să mergem în peşteră. Dacă nu greşesc, se va lăsa cu un ospăţ pe cinste, cum nişte lupi de mare ca noi nu prea văd în fiecare zi! Înainte, timonier, pânzele sus!

Şi, într-adevăr, viitorul a arătat, chiar dacă peste mai mulţi ani, că ţiganca profeţise adevărul. Dar acestea sunt întâmplări despre care ar mai fi fost multe de povestit…

17. În cârciuma contrabandiştilor

Cam la două ore de mers de la graniţă se întindea orăşelul Waldenburg, împresurat de culmi abrupte, pe care drumul le biruia cu greu. În lateral şerpuia o cărare folosită mai ales de animalele de povară, care trecea chiar prin mijlocul pădurii, unde se afla o casă cu un singur cat. Deasupra uşii acesteia era atârnată o plăcuţă de lemn pe care cu greu se putea descifra inscripţia: „Tavernă”. Dacă vreun străin ar fi întrebat de există, vreun însetat prin pustietatea asta care să intre în căsuţa atât de modestă, i s-ar fi răspuns că da, există. Dar dacă ar fi aşteptat în timpul zilei să vadă pe cineva intrând acolo, ar fi fost dezamăgit.

Numai un cunoscător ar şti că foarte adesea în cârciumă se strecurau pe furiş siluete misterioase, care mai târziu plecau la fel de prevăzătoare. Tot un cunoscător ar şti că noaptea modesta căsuţă cu pereţii înnegriţi de fum abia de mai putea găzdui o clientelă pe cât de numeroasă, pe atât de puţin zgomotoasă.

La tavernă ducea un drumeag croit din pădurea defrişată, care părea să fi fost făcut pentru a-i da cârciumarului posibilitatea de a privi chiar dinăuntru în josul văii, unde se întindea drumul principal.

În spatele tavernei se afla o grădiniţă, în care era aşezată o masă rudimentară înconjurată de bănci aidoma ei. Astăzi, la masă erau trei persoane. Una din ele era cârciumarul. Ceilalţi doi sunt de-acum cunoscuţi cititorului — timonierul şi secundul.

Cei trei sunt cufundaţi într-o discuţie aprinsă, fără să uite, însă, de ulciorul pântecos aşezat înaintea lor. Din când în

când câte unul din ei aruncă o privire spre, cărarea din faţa cârciumii. Cu toţii au aerul că aşteaptă sosirea cuiva.

— Şi cu toate acestea vă spun, vorbea cârciumarul, că „Tigrul”„căpitanului negru” era un velier cu trei catarge, care se putea lua la întrecere chiar şi cu cea mai mare fregată. Am stat de vorbă cu cineva care a servit pe o corabie care a fost capturată de corsari şi care a putut să vadă de aproape velierul.

— Prostii! bombăni Karavey. Şi eu pot să vă spun tot aşa de precis ce fel de corabie era „Tigrul”. Era o corvetă cu nouă tunuri. Am văzut-o eu ochii mei şi asta e de ajuns.

—Zău? se miră timonierul. Să ştii că eu îmi dau cuvântul de onoare că era un bric cu două catarge şi cu pânze latineşti. Când am fost în cursă pe „Rândunica”, acum mulţi ani, m-am întâlnit cu corabia asta şi am vrut să abordăm echipajul ei, dar ne-a trecut pe dinainte cu viteza fulgerului.

— Extraordinar! se minună cârciumarul. Ba velier trei cu catarge, ba corvetă, ba bric cu două catarge — să ştii că era deştept diavolul! În ceea ce mă priveşte, eu n-am văzut niciodată de aproape corabia piraţilor. Dar aş vrea numai să ştiu dacă într-adevăr căpitanul ei era negru, după cum se vorbeşte, şi ce s-a mai întâmplat cu el. De câtva timp nu s-a mai auzit nimic de el.

Karavey se amuza în sinea lui. Cu o zi mai înainte Lilga îi dezvăluise cine se afla sub numele de Nurvan-paşa, aşa că ar fi fost cel mai în măsură să răspundă la această întrebare. Dar nu avea nici un motiv să-i spună cârciumarului, aşa că spuse doar atât:

— Mulţumeşte-te cu aceea că era un flăcău iscusit căpitanul ăsta care ştia să-şi mânuiască vasul de corsari ca nimeni altul. Nu-l speria nici cel mai însemnat pericol. Nu există pe lume un altul care să se priceapă la navigat cum se pricepe „căpitanul negru”. Trebuie să fi învăţat de la diavolul în persoană.

— Hm, făcu încurcat cârciumarul. Mai sunt şi alţii care se pricep la marinărit şi care pot să stea cu cinste lângă el.

— Chiar aşa? Cine?

— Nu aţi auzit până acum de Falkenau?

— Falkenau? La naiba, ai dreptate! E un flăcău care-şi poate măsura oricând puterile cu „căpitanul negru”. Dar pe unde umblă acum?

— Cred că prin Indiile Orientale sau prin Marea Sudului. Băiatul nu cred să aibă mult peste douăzeci ele ani, dar e dat naibii de isteţ, căci e trimis numai în locuri unde un altul nu s-ar avânta. Gândiţi-vă doar la ultimul război dintre Sudlandia şi Nordlandia, ce mai treabă a făcut flăcăul şi acolo!

— Îl cunoşti?

— L-am văzut, dar de departe.

— Când?

— Chiar în ultimul război la care a luat parte ca voluntar. Aflaţi că eu sunt de origine sudlandez şi am servit ani buni în flota sudlandeză. De-abia după ultimul război am trecut graniţa şi m-am aşezat aici, să câştig şi eu un ban modest.

— Dar cum de s-a înrolat Falkenau voluntar pentru Sudlandia?

— Ei bine, probabil ştiţi că Nordlandia nu avea până de curând un cuvânt prea greu de spus ca putere maritimă, aşa că era limpede ca lumina zilei că Falkenau se putea instrui mult mai bine într-ale navigaţiei la noi decât în ţara lui. Pe de altă parte, are mai multe proprietăţi acolo, aşa că Sudlandia îi convenea de minune.

— Am auzit de fapta lui de vitejie dar nu sunt foarte lămurit. Cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile?

— Foarte simplu. După ce am înfrânt flota inamică, am împins-o spre mal. Acolo, aceasta a căutat apărare la gura fluviului, care era protejată de o fortăreaţă. Să mergem după ea, era imposibil; trebuia s-o blocăm. A fost o poveste lungă şi plictisitoare şi ar fi fost şi mai rău dacă nu s-ar mai fi dat

câte o bătălie ici, câte una colo, care să însufleţească puţin aşteptarea. Peste tot unde se petrecea ceva, acest locotenent Falkenau, care pe atunci nu era căpitan, nu exista să lipsească. La un moment dat s-a auzit că la fortăreaţă, comandantul de acolo dădea un bal pentru ofiţerii de pe nave sau ceva de genul ăsta. Ştirea o adusese Falkenau în persoană. Dacă era adevărat, atunci ni se oferea ocazia să jucăm o festă inamicului. S-a luat hotărârea să se trimită pe uscat un om îndrăzneţ şi inteligent care să verifice dacă ştirea era adevărată.

— Bineînţeles că a fost ales Falkenau!

— El singur s-a oferit. Se făcuse de acum după-amiază când barca ce urma să-l ducă la ţărm a pornit. Mai întâi a ieşit în largul mării, apoi a cotit-o şi a mers preţ de câteva ceasuri în aval, pentru a trage la ţărm într-un loc pustiu. Falkenau îşi luase cu el doar un revolver şi un cuţit; se îmbrăcase în haine de matroz de pe corabie civilă obişnuită. Reuşi să se strecoare până la fluviu, unde află că serbarea cu pricina urma într-adevăr să aibă loc. Se înserase şi toţi ofiţerii flotei inamice se strânseseră la fortăreaţă.

— Pe naiba, dar întârzia prea mult cu raportul. Până se întorcea, se făcea dimineaţă.

— La fel şi-a spus şi el, dar a hotărât, ca un bărbat curajos ce era, să acţioneze singur după mintea lui. S-a dus la bordul navei amiral şi...

— Nava amiral? Ce idee smintită!

— Da şi nu. Inamicul ştia că noi nu aveam cum să înaintăm spre el, de aceea se simţise în siguranţă şi toţi ofiţerii primiseră permisiunea de a merge la bal, în afară de cel mai tânăr dintre ei, un subofiţer. Acesta nu avusese altceva de făcut, fireşte, decât să se supere că era nevoit să rămână pe loc. Ca despăgubire, i se dădu raţie dublă de zahăr şi rom, ca să facă un grog straşnic pentru tot echipajul. Chiar cu asta se şi îndeletnicea când Falkenau a sosit cu barca lui şi

a cerut voie să urce la bord. A fost întrebat ce doreşte, iar el a răspuns că dorea să-şi ofere serviciile ca matroz şi dorea să vorbească cu căpitanul. „Nu e la bord”, i se răspunse.. „Sunt doar eu, subofiţerul! Hai sus, băiete!” Locotenentul s-a căţărat pe odgon şi a ajuns din doi timpi şi trei mişcări lângă subofiţer. Acesta îl întrebă cum îl cheamă şi altele asemenea. A fost foarte mulţumit de răspunsurile primite şi i-a spus: „Poţi să rămâi la bord până se întoarce căpitanul! Cred că are să te oprească aici. Du-te şi prezintă-te şefului de echipaj!” Falkenau a făcut întocmai şi n-a greşit. Vestea că le făcea cinste cu câteva sticle de rom stârni un vacarm nemaipomenit. Subofiţerul îşi dădu acordul şi bucătarul coborî înăuntru să aducă băutura.

— Ideea a fost primejdioasă, dar nu rea. După câteva ore de petrecut cu grog, rom şi tutun, erau cu toţii prieteni. Nu a fost chiar o beţie în toată regula căci marinarii erau prea rezistenţi, iar proviziile prea mici, dar oricum simţeau nevoia să doarmă. Chiar şi tânărul subofiţer coborî să se întindă puţin în hamac. Cu toţii se credeau în cea mai deplină siguranţă. Straja de la pupa aţipise pe un colac de frânghie, straja de la tunuri sforăia lângă afeturi, iar şeful de echipaj, care trebuia să stea treaz, se îndeletnicea în bucătărie, alături de bucătar, cu ce mai rămăsese din rom. Atunci Falkenau a coborât iarăşi pe odgon, şi-a tras aproape barca cu care venise, a scos un cuţit şi a tăiat parâma principală. Acum corabia se mai ţinea doar în odgoanele de rezervă; locotenentul le tăie şi pe acestea şi corabia, se puse uşurel în mişcare.

— Pe toţi dracii, ce îndrăzneală! se miră Schubert.

— Apoi şi-a adus din nou barca lângă vas şi s-a urcat din nou la bord. Totul era întocmai cum fusese la plecarea lui şi se grăbi spre timonă. Era legată. Desfăcu parâma, stabili direcţia dorită şi apoi legă parâma la loc. Se duse apoi la trapa din faţă şi se aşeză în spatele unei vele strânse,

aşteptând. Fluviul era învăluit într-o ceaţă deasă; o ploaie măruntă înmuia puntea. Corabia fusese luată de repeziciunea valurilor, dar se mişca alene şi regulat, iar negura era aşa de deasă, încât ai fi putut să juri că vasul mai era încă ancorat. Aşa trecură două ceasuri, după care se schimbară gărzile. Echipajul dormea somnul beţiei. Santinelele eliberate din post adormiră imediat, iar noii paznici se adăpostiră pe unde putură de ploaia care le pătrundea în oase. Corabia îşi urma liniştită drumul spre mare. La un moment dat, ceaţa se mai ridicase, aşa că omul de la tunuri se uită pe după gulerul ridicat al mantiei. Văzu la tribord o lumină şi încă una la babord. Începu să zbiere, până ce apăru subofiţerul. „Ce e?"„Două lumini, aici şi acolo!"„Corăbii care vin spre noi. Să fie oare inamicul care vrea să ne atace prin surprindere? Hei, tot echipa..." Nu apucă să-şi ducă ordinul până la capăt, căci se trezi cu Falkenau lângă el, care-i dădu un pumn de-l trânti la pământ. Mai înainte, curajosul locotenent blocase trapa din faţă cu un zăvor din acelea care se pun împotriva talazurilor de furtună, aşa că echipajul rămăsese ostatic acolo; pe ceilalţi îi închisese mai devreme. Acum nu mai avea de înfruntat decât cele patru santinele. Santinela de la tunuri a păţit la fel ca şi subofiţerul; cât ai clipi din ochi amândoi au fost legaţi, în aşa fel ca după ce se vor fi trezit să nu poată face vreo mişcare. Omul de la tribord habar nu avea de nimic; dormea, la fel ca cel de la babord. Era un fleac să-l biruiască; tot aşa şi cu santinela de la timonă. Acum, bravul locotenent devenise comandantul de punte şi asta, chiar la ţanc, fiindcă tocmai ce răsună un glas din faţa vasului: „Ahoi, corabie! Cine eşti?"„Pavilion inamic, capturat, şi comandat de locotenentul von Falkenau!" răspunse el. „Ei drăcie! Opreşte sau vă ciuruim!" Iată ce se întâmplase. Vasul amiral ajunsese acum pe linia de blocadă şi tocmai voia să treacă printre două vase din flota noastră. Ştiind că acum era momentul decisiv, Falkenau dădu parola şi strigă apoi: „Aruncaţi cangea de

abordare. Vom merge bord lângă bord. Dar repede!" Parola îl ajutase să capete autoritate. Sări la timonă, tăie frânghia şi aduse corabia drept lângă bordul celeilalte. Cât ai zice peşte, fură aruncate cangele de abordare şi treizeci de oameni săriră pe vasul capturat, unde el îi primi cu mare bucurie. Puteţi să mă credeţi că nu-i fusese prea uşor să se pună singur cu întregul echipaj al unui vas amiral. Larma îi trezi pe cei din cală, care dădură să urce pe punte, dar se văzură împiedicaţi. După mari sforţări, reuşiră să spargă trapa, dar cum ieşiră, fură imediat luaţi în primire. Se apropiase între timp şi celălalt vas de linie, făcând priză pe cealaltă parte, aşa că acum erau suficienţi oameni ca să înfrângă inamicul.

La răsăritul soarelui, Falkenau se afla deja în faţa amiralului, care îi predă comanda vasului capturat. Trebuia să-l ducă acasă. Pe lângă înaltul Ordin, fu avansat la gradul de căpitan de corvetă pentru o lovitură pe care nici un alt ofiţer nu ar fi avut îndrăzneala s-o dea. Când a făcut priza cu vasul pe care mă aflam eu, am putut să-l văd de departe. Nu ştiu dacă l-aş mai recunoaşte dacă l-aş întâlni acum. La scurt răstimp s-a întors în Nordlandia, unde a fost încadrat cu rang omolog în marina de acolo. Ei, ce părere aveţi?

Timonierul ascultase împietrit, cu gura căscată. Bătu cu pumnul în masă, de se clătină ulciorul.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Dacă nu recunoşti pe loc că ai înşirat braşoave, te fac bucăţi, să ştii! Aşa ceva nu există!

Cârciumarul duse liniştit ulciorul la gură şi trase o înghiţitură zdravănă. Îşi şterse apoi barba şi spuse:

— Să mă înghită focurile iadului dacă am scos măcar un cuvinţel neadevărat. Şi apoi, toată Sudlandia cunoaşte povestea. Până şi vrăbiile o ciripesc pe garduri şi copiii sunt obligaţi s-o înveţe la şcoală.

— Aşadar, n-ai debitat minciuni?

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Dacă-i aşa, atunci... masa trosni sub al doilea pumn...

atunci nu am decât o dorinţă: să-l văd şi eu măcar o dată pe flăcăul ăsta extraordinar. Am să-i împui capul până-şi va da acordul să mă angajeze pe corabia lui. Să vezi atunci bucurie pe fiul mamei mele...

În timp ce în cârciumă avea loc discuţia de mai sus, o trăsură descoperită urma alene serpentinele care urcau muntele. Pe capră stătea un bărbat tânăr care, după veşminte, părea să fie lacheu. Dar, cu toate acestea, avea ceva în felul lui de a fi care nu, se potrivea deloc cu livreaua de servitor. Siluetei sale robuste i s-ar fi potrivit mult mai bine o redingotă elegantă decât o livrea.

Se străduia din răsputeri să pară absorbit de drumul de munte, dar în realitate nu pierdea nici un cuvânt din conversaţia celor doi ocupanţi ai cupeului. Unul din ei era un bărbat impunător trecut de patruzeci de ani, cu chipul ars de soare şi de vânt, acoperit cu o barbă neagră care-i ajungea până la brâu. Lângă el stătea o fată tânără de o frumuseţe desăvârşită. Îşi ridicase vălurile şi privea cu ochii ei luminoşi şi plini de curiozitate ţinutul străin prin care trecea; i se citea limpede pe chip plăcerea pe care i-o făcea această călătorie în creierul munţilor.

Cititorul isteţ îşi va fi dat până acum seama că cei trei călători erau nimeni alţii decât Nurvan-paşa, mândreţea lui de fiică şi tânărul baron Falkenau, travestit în servitorul Frick Wilmers.

— Cât mai avem până ajungem, papa? continuă fata conversaţia începută mai devreme.

— Doar încă o jumătate de ceas.

— Nu-i aşa că am trecut deja graniţa şi că ne aflăm în Nordlandia?

— Bineînţeles.

— O, cât mă bucur!

Paşa se uită la fiica lui mirat.

— De ce?

— Ei, ştii tu, papa!

— Eu? Habar n-am iepuraşul tatii!

— Hai, nu te preface că ai uitat! Cel care mi-a salvat viaţa este din Nordlandia! De obicei nu uiţi aşa de repede!

Paşa râse.

— Aşa e! Oricum, să ştii că nu i-am uitat numele, spuse paşa mucalit.

Suleika îşi ţuguie buzele îmbufnată, gest care îi venea de minune.

— Ce urâcios poţi să fii, papa! De parcă nu ai şti că eu nu am nici o vină! Străinul nu mie mi-a dat cartea lui de vizită, ci prietenei mele. Ce sunt eu de vină că a pierdut-o din neatenţie? Şi-aşa sunt destul de necăjită că n-o să-i pot mulţumi niciodată salvatorului meu.

— Poate îl vei găsi, până la urmă.

— Se prea poate, fiindcă ştiu măcar că a fost căpitan de corvetă şi că e nordlandez. Asta-i tot ce a ţinut minte prietena mea.

— Ei, atunci, este cu neputinţă să nu-l găsim. Nordlandia nu are o flotă aşa de mare şi nu va fi greu să dăm de căpitan, mai ales dacă ne interesăm ce vase erau atunci în apele egiptene.

— Ai să te ocupi tu, papa?

Paşa îi privi zâmbind chipul copilăros.

— Ţii chiar aşa de mult să îl găseşti? înseamnă că te-ai săturat de compania mea şi-ţi doreşti o schimbare?

— Cum poţi să fii aşa de nesuferit? i-o întoarse fata cu glas plin de reproşuri. Ştii prea bine că mă simt la fel de bine în compania ta şi a lui Fri... a servitorului nostru. Uite, vezi că am parte de destulă schimbare?

Cu toate că vorbeau cu glas scăzut şi pe franţuzeşte, Artur reuşi, totuşi, să prindă fiecare cuvânt. Cum îi bătea inima de fericire când a auzit ultimele vorbe ale Suleikăi!

— Te împaci bine cu Frick? Mă bucur, cu atât mai mult cu

cât îl preţuiesc şi îl respect. S-ar putea chiar să fie nevoie să te las ceva mai mult timp în grija lui.

Fata se uită la el speriată.

— Ce vrei să spui? Doar nu vrei să pleci şi să mă laşi singură?

— Ba, s-ar putea. Dar, deocamdată nu pot să-ţi spun nimic precis, căci totul depinde de anumite evenimente care ar putea interveni şi ar putea să ceară o rezolvare urgentă. Dar acestea sunt secrete pe care nu le pot discuta cu tine, chiar dacă am încredere deplină în copila mea.

— Spune-mi-le, papa! Dacă nu ştiu nimic pot să fac foarte uşor vreo greşeală care să-ţi aducă necazuri.

Paşa îl cercetă din priviri pe Wilmers. Acesta părea cufundat în peisaj, ca şi cum nimic din jurul său nu l-ar fi interesat. Mulţumit, paşa dădu din cap.

— Ai dreptate, comoara mea. Ascultă, atunci! În curând, între Nordlandia şi Sudlandia va izbucni un război serios şi, cum Sudlandia nu are nici un comandant mai de soi, mi s-a încredinţat mie comanda generală a flotei.

— Ai primit-o?

— Cu anumite condiţii. Ducele din Nordlandia este un suveran bun, dar a cam scăpat sceptrul din mână căci adevăratul regent este contele Hohenegg, despre care ţi-am mai povestit. Acesta doreşte acum să preia puterea şi prerogativele de duce, fapt pentru care a pus la cale împreună cu Sudlandia un plan secret. În Nordlandia trebuie să izbucnească o revoluţie. Sudlandia va interveni, va detrona actualul duce şi îl va pune în loc pe conte.

— Dar nu e drept, papa! Ce avantaj va avea Sudlandia?

— Mai întâi, întărirea puterii şi apoi, tratate preferenţiale, în afară de asta, prinţesa Asta va deveni ducesă de Nordlandia, dacă se va căsători cu fiul contelui.

— Iar tu trebuie să ajuţi la asta? Şi tu vrei să-l instaurezi pe contele Hohenegg?

Obrazul ars de soare al kapudan-paşei zvâcni nervos, iar vocea îi sună străină când vorbi:

— Ştii doar, că tatăl tău nu ar face vreo faptă rea. Mulţumeşte-te cu ce ţi-am spus, fata mea! Pricepe că am lăsat anumite lucruri nelămurite pentru că dezvăluirea lor ţi-ar face mult rău. Imaginează-ţi doar că îmi pare foarte rău fiindcă sunt silit să lupt împotriva gazdei noastre.

— Cum aşa?

— Bătrânul Falkenau este fără îndoială cel mai capabil cap al armatei nordlandeze. Se va arunca în luptă. Iar pe contele Hohenegg nu îl are deloc la suflet. Fiul lui, baronul Artur, care, în ciuda tinereţii lui, a ajuns rangul de căpitan de corvetă, este singurul navigator al Nordlandiei pe care îl pot considera ca un rival pe măsura mea. Pregăteşte-te acum, copila mea! Am ajuns, se vede de pe-acum taverna unde suntem aşteptaţi.

— Papa, mă minunez cât de uşor te descurci prin locurile acestea.

— N-ai de ce să te minunezi, căci am cutreierat ţinutul în lung şi în lat încă de pe vremea când eram doar un băietan; cunosc aproape fiecare copac şi fiecare piatră.

— Rămânem mult timp aici?

— Nu ştiu. Cred că două sau trei zile.

— Ce mă bucur! Ai să mergi cu mine în drumeţii pe munte?

— Nu cred că o să am timp. Şi apoi, mai spuse el când văzu un nor străbătând chipul drag al fiicei lui, apoi, îl ai pe Frick. Va fi însoţitorul tău de onoare, cu care vei putea cutreiera toate împrejurimile.

E lesne de ghicit că baronul travestit urmărise discuţia celor doi cu urechile ciulite. Cele aflate îl uluiseră, cu toate că nu-l luaseră pe nepregătite. Aşadar, Nurvan paşa, tatăl iubitei lui, era în fapt adversarul său politic şi se afla în legătură cu duşmanii ţării sale! Iar contele Hohenegg dorea să devină

duce! Ce nesăbuinţă! Dar o nesăbuinţă primejdioasă pentru Nordlandia, pe care evenimentele ce ameninţau să vină o prindeau cu totul nepregătită. Fireşte că era de datoria lui să înştiinţeze numaidecât forurile autoritare. Dar cui să se adreseze? Era clar că planurile lui Hohenegg nu puteau fi urzite decât cu sprijinul celor mai înalte cercuri din ţară. Prin urmare, scrisoarea sa putea foarte uşor să ajungă în mâini nepotrivite.

Tânărul baron nu mai putu da curs gândurilor care-l frământau, căci ajunseseră aproape de tavernă. Opri trăsura în locul unde drumul se despărţea — o parte o lua înainte şi cealaltă parte mergea drept spre cârciumă.

Acolo trăsura fusese văzută de mulţi. Timonierul fusese cel care atrăsese atenţia celorlalţi. Se ridică cu toţii de la masă şi se uitară încordaţi după trăsură.

Când aceasta dădu ultimul cot, dispărând şi apoi apărând din nou, Schubert îl prinse de braţ pe cârciumarul care se afla chiar lângă el.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Cine mai e şi ăsta?

— Cine?

— Ei, omul din trăsură!

— Îl cunoşti?

— Şi încă cum! Este... e chiar Katombo!

Karavey se întoarse uluit către prietenul său.

— Ce tot spui acolo? Habar n-aveam că îl cunoşti pe Katombo!

Timonierul şovăi încurcat.

— Şi de ce, mă rog, să nu-l cunosc? Odinioară am servit ca matroz pe un vas englezesc şi am fost la faţa locului când... ah, dar asta-i o poveste despre care... prefer să nu vorbesc. Dar l-am văzut foarte de aproape şi pot să pun pariu un cuirasat contra unei băncuţe că bărbosul ăsta oacheş din trăsură este chiar Katombo! Dar ia uită-te la minunăţia de lângă el! încercă Schubert să abată discuţia pe alt făgaş. E

frumoasă şi fină un ca bric de cea mai bună calitate. Să mă înghită iadul că nu e chiar mai frumoasă decât... decât cea care m-a lăsat aşa de frumos pe uscat.

Cârciumarul cerceta şi el cu atenţie echipajul trăsurii care se apropia. Deodată, puse mâna streaşină la ochi, să vadă mai bine.

— Ia uitaţi-vă mai bine la vizitiu!

— De ce? întrebă, timonierul.

— V-am povestit mai devreme despre faimosul căpitan Falkenau.

— Ei, şi?

— Omul ăsta seamănă ca două picături de apă cu Falkenau.

— Nu eşti în toate minţile, cârciumare? Nu vezi că este servitorul celor din trăsură?

Cârciumarul dădu îndoit din cap şi spuse doar pe jumătate convins:

— Pe toţi contrabandiştii din lume! N-am mai pomenit aşa asemănare. Dacă ar purta haine de marinar în locul livrelei de lacheu, aş putea să jur de o sută de ori că el e.

— Ia terminaţi cu aiurelile! Ce să caute Falkenau aici, în creierul munţilor? Duceţi-vă mai bine să-i întâmpinaţi, că au să ajungă în curând în faţa cârciumii.

Nu după mult timp, călătorii, după ce îşi lăsaseră trăsura la, bifurcaţia drumurilor, ajunseră pe poteca îngustă din faţa tavernei. Paşa mergea în faţă, însoţit de fiica lui; Frick Wilmers îi urma ducând bagajele.

În timp ce cârciumarul îşi saluta oaspeţii cu plecăciuni adânci, privirile paşei căzură asupra lui Karavey, care îl privea la rândul său cu o expresie de aşteptare încordată. În clipa următoare, paşa spuse:

— Văd eu bine sau mă înşală ochii? Chiar dacă s-au scurs mai bine de douăzeci de ani, eu n-am uitat acest chip. Karavey, prietene, frăţioare, tu eşti?

Chipul celui întrebat înflori de bucurie.

— Da, eu sunt, Katombo! Să mulţumim Bovaniei că ne-a încrucişat din nou drumurile după o despărţire aşa de lungă!

Cei doi prieteni se aruncară unul în braţele celuilalt, marele amiral al padişahului şi umilul gitano. Inima nu face deosebire de rang, ci îşi vede mai departe de ale ei, fie că bate sub haine de împărat, fie că zvâcneşte sub haina de muncitor.

După ce euforia regăsirii se mai potoli, paşa întrebă:

— Ea ce mai face, Karavey?

— E bine şi bucuroasă că nu mai eşti mâniat pe ea.

— Când am să pot s-o văd?

— Nu peste mult timp; are să vină, pentru că mai aşteaptă pe cineva.

— Pe cine?

— Ai să afli. Balduin, nu vrei să dai semnalul stabilit, ca să afle vaidzina că cel mult aşteptat a sosit?

Timonierul încuviinţă şi se grăbi spre vârful muntelui. Cam la cincizeci de metri în sus se afla o poieniţă. Scoase o batistă albă din buzunar şi o întinse pe jos, în mijlocul luminişului. După ce puse nişte pietre pe ea, ca să n-o ia vântul, se întoarse la tavernă.

Când ieşi din pădure şi ajunse la drumul principal, văzu o altă trăsură oprită lângă cea a paşei. Un domn distins se dăduse jos şi acum mergea în direcţia tavernei, în timp ce vizitiul, său, un individ înalt şi solid, îşi făcea de lucru la cai.

Timonierul se duse la lungan.

— Veniţi de la Fürstenberg?

Cel întrebat se întoarse surprins.

— Da, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Înseamnă că domnul care se duce spre tavernă este chiar doctorul Brandauer.

— Dacă tot le ştii dumneata pe toate, de ce mă mai întrepi.

Auzind acestea, marinarul se lumină la faţă.

— E-n regulă. Dar nu-i aşa că dumneata nu eşti de fapt vizitiu?

— Pineînţeles că nu. Eu sunt fierar şef la meşterul fierar, potcovar şi armurier Prandauer.

— Părinţii dumitale mai trăiesc?

— Nu, au murit.

— Sau alte rude?

— Nu, în afară de un frate care e plecat pe mare.

— Şi te cheamă Thomas Schubert?

— Ei, la naipa! De unde ştii dumneata?

— Iar pe fratele dumitale îl cheamă Balduin?

— Da, Palduin. Nu l-am mai văzut de vreo douăzeci de ani… Dar cum se face că-i ştii numele?

— Fiindcă… fiindcă… Thomas, te-am recunoscut imediat după vorbă! Tu nu mă recunoşti deloc?

— Fir-ar să fie! Dar eşti chiar Palduin, frăţiorul meu care-mi aducea Ampalema! Ce mai pucurie! Vino să te strâng la piept, pătrâne! Dragul meu frăţior hoinar!

În timp ce fraţii se îmbrăţişau, în tavernă avea loc altă regăsire. Max tocmai voia să intre pe uşa larg deschisă a tavernei, când era gata-gata să se ciocnească de cineva. Era Frick Wilmers, care grăbea pasul spre trăsură să aducă ceva ce uitase acolo. Când dădu ochii de doctor, scăpă un strigăt de surpriză.

— Max! Max Brandauer! E cu putinţă? Ce cauţi aici?

Max îl privi mirat pe omul în livrea de servitor care îl tutuia atât de familiar. În clipa următoare, însă, îl recunoscu pe Artur şi-l luă în braţe.

— Artur, chiar tu! Eşti ultima persoană pe care credeam să o întâlnesc aici. De ce nu mi-ai spus…

— Opreşte-te! Nu ai primit ultima mea scrisoare din Karlshafen?

— Ba da.

— Ei, îţi scriam acolo că-l voi însoţi pe paşă în munţi, dar habar n-aveam despre ce zonă e vorba. Nu vrei mai bine să intri în odăiţa asta? Acum sunt marinar şi mă numesc Frick Wilmers şi aşa trebuie să rămână încă o bucată de vreme. Paşa nu trebuie să afle că ne cunoaştem.

După ce intrară în odaia scundă, Max luă mâna prietenului său şi-l întrebă zâmbind:

— Cum merge cu steaua ta? După cele ce am citit în scrisoarea ta, îmi închipui că este şi ea aici.

— Fireşte că este aici, spuse Artur cu chipul iradiind de fericire. Păcat că nu pot să i te prezint. De n-ar fi la mijloc toate secretele astea afurisite!

— Ei, poate că în curând va veni vremea să se termine totul.

— Crezi? Să ştii că m-ai făcut să-mi amintesc ceva. Ascultă aici, Max, ce discuţie am surprins. E foarte bine că ne-am întâlnit, căci eşti singurul în care pot să am încredere deplină. Aşa... va fi război între Nordlandia şi Sudlandia.

— Ştiam.

— Cu atât mai bine! Dar nu cred că ştii şi faptul că în curând la noi va izbucni o revoluţie.

— Ba ştiu şi asta.

— Ştii?... se miră Artur. De unde ai putut să afli?

— Despre asta, mai târziu! Cu siguranţă am multe să-ţi povestesc.

— Sunt nerăbdător să aflu. Dar tot am o veste care te va lăsa şi pe tine cu gura căscată. Nurvan-paşa va sta la comanda flotei sudlandeze în acest război.

— Şi asta am aflat-o chiar acum câteva zile.

— Omule, dar chiar le ştii pe toate? Cine ţi-a spus?

— Lilga, ţiganca.

— Este... imposibil! De unde putea să cunoască Lilga lucruri de care nimeni nu avea habar?

— Şi pentru mine a rămas o întrebare deschisă. Fapt este,

însă, că alaltăieri am primit o scrisoare de la ea care-mi aducea vestea, odată cu chemarea de a veni aici în munţi. E vorba de o consfătuire importantă.

— Înseamnă că şi Nurvan-paşa a fost chemat tot de Lilga.

— Fără îndoială, fu de acord şi Max.

— La naiba, dar ce motiv o fi având?

— Eu m-am gândit la ceva, dar nu sunt sigur dacă e bine să vorbesc despre asta acum. Mai ai vreo veste pentru mine?

— Da, mai este ceva care te priveşte personal. Prinţesa Asta din Sudlandia, pe care tu... ştii ce vreau să zic... urmează să devină contesă von Hohenegg.

Doctorul îşi privi zâmbind prietenul şi spuse:.

— Urmează să devină, dar nu va deveni. Am avut eu grijă.

— Nu încetezi să mă uimeşti. Cum poţi să fii atât de sigur?

— Pentru că supoziţia, nu se va confirma.

— Despre ce supoziţie vorbeşti?

— Aceea că contele va deveni duce.

— Omule... bătrâne... prietene... dar eşti chiar atotştiutor! Asta era vestea pe care o păstrasem la urmă ca să te uimesc într-adevăr! Uite cum m-am ascuns eu sub un nume fals ca să descopăr secrete pentru care m-am străduit din toate puterile, ca să văd apoi că toată osteneala mea a fost în zadar şi că secretele nu mai sunt deloc secrete. La naiba cu tot spionatul ăsta, dacă nu pot culege eu laurii!

Doctorul se amuză de indignarea prietenului său.

— Linişteşte-te, Artur! Sunt gata să împart bucuros cu tine laurii victoriei!

— Îţi mulţumesc, dar nu primesc cadouri. Îngăduie-mi să te las acum! Nu trebuie să fim văzuţi împreună, ca să nu trezesc vreo bănuială paşei. Rămâi sănătos, pentru moment, şi nu uita că aici sunt marinarul Frick Wilmers!

În tavernă se adunase o societate cum niciodată nu se mai văzuse pe acolo. Se formaseră două grupuri care la prima vedere nu păreau a avea ceva în comun. De o parte erau

paşa, fiica lui şi Frick Wilmers, iar de cealaltă, Max şi Thomas, fratele acestuia Balduin, şi Karavey. Un vizitator neavizat cu greu ar fi admis că cele două grupuri aveau un ţel comun, şi chiar unii dintre cei de faţă ar fi dat din cap neîncrezători dacă cineva le-ar fi spus că mai exista încă o legătură nevăzută şi misterioasă care-i strânsese pe toţi laolaltă acolo.

La una din mese, Thomas şi Balduin erau cei care făceau cinste. Thomas tocmai spunea:

— Dar gitana se cam lasă aşteptată. N-aş avea nimic de comentat dacă vreunuia din voi i-ar fi rămas vreo Ampalema în plus.

Balduin se scotoci îndelung prin buzunare şi scoase până la urmă un pachet de tutun de mestecat.

— Ia de aici, bătrâne!

— Mulţumesc, Palduin! Poţi să-ţi încerci şi tu puterile cu una, frăţioare! Hei, o comandă aici!

Cârciumarul veni iute şi-i întrebă politicos ce doresc. Cu toate că se aflau acolo doar de puţin timp, acesta îşi dăduse seama că cei doi fraţi erau cheflii pe cinste, o adevărată mană cerească pentru negoţul lui. Beau orice se găsea pe acolo, în cantităţi uriaşe şi nici cu plata nu erau mai prejos.

— Ai Ampalema? îl întrebă timonierul.

— Nu.

— Prietene, să faci rost de Ampalema, altfel te las fără autorizaţie! Acum adu-ne ceva de băut!

Cârciumarul se grăbi să-şi servească muşteriul. Max scoase din portţigaretul său o ţigară şi i-o întinse însoţitorului său credincios.

— Thomas, asta te-ar ajuta cu ceva?

Cel întrebat luă ţigara, mulţumi, şi, cu sprâncenele ridicate, întrebă plin de speranţe:

— Ampalema?

— Nu, din păcate, râse Max. E doar o havană.

— Havană? Nu e rău, dar nici cea mai pună marcă, aşa

cum este, fără îndoială, Ampalema. Thomas, se întoarse apoi către fratele său: gitana ştie că cei pe care i-a chemat sunt aici?.

— Sigur că da. I-am lăsat un semn, după cum am convenit.

— Un semn? Ce fel de semn?

— Aproape de aici e o poiană care poate fi uşor văzută din locul unde-şi au tabăra gitanii. Lilga aştepta două persoane. Semnul că au sosit era o batistă albă. Primul a sosit Nurvan-paşa; eu m-am dus şi am pus batista întinsă jos, în iarbă. Apoi aţi venit voi şi am luat-o de acolo. Asta a fost tot.

— Ce găselniţă ingenioasă? Dar dacă Lilga...

Thomas nu-şi mai termină vorba. Se deschisese uşa şi în prag stătea chiar cea despre care se discuta. Femeia îi văzu pe toţi dintr-o ochire rapidă. Oare ştia pe cine va mai găsi aici în afara celor aşteptaţi? Dacă nu ştia, oricum pe chip nu i se citi nici un semn de surpriză. Păru că zăboveşte cu privirea o clipă mai mult asupra lui Artur, după care rămase încremenită cu ochii pe Nurvan-paşa. Acesta se ridicase la intrarea ei. Iată-i cum stăteau din nou faţă în faţă, după aproape douăzeci şi cinci de ani, doi oameni care fuseseră atât de apropiaţi odată şi care apoi se îndepărtaseră atât de mult. Şi nu era vorba doar de o despărţire în spaţiu. Se sfredeleau cu privirea căutând unul la celălalt ceva din imaginea scumpă pe care o păstraseră reciproc în amintire; gândul le zbură cu zeci de ani înapoi, până la ceasul care pricinuise amândurora atâta nefericire.

Cu o zi înainte, vaidzina se comportase ca o femeie slabă, surprinsă fiind de regăsirea fratelui. Dar pentru acest moment avusese tot timpul să se pregătească. Aşa că nu i se putea citi în ochi nici o tulburare lăuntrică, doar chipul oacheş fiindu-i ceva mai întunecat ca de obicei.

Dintre toţi cei de faţă, o singură persoană ştia ce legătură era între marele amiral al padişahului şi gitana; acela era

Karavey. De aceea, dacă cei de faţă îşi închipuiau că pot dezlega misterul acelei întâlniri, cu toţii se înşelau amarnic. Fireşte, toţi, în afară de Karavey. Lilga trecu pragul unde rămăsese încremenită până atunci. Se duse la paşă, îi întinse mâna şi-i spuse cu glas netulburat:

— Bovania face ca florile să înflorească şi apoi să se veştejească. Îţi mulţumesc că ai răspuns chemării mele. Cine este fata de lângă tine?

— Este fiica mea, singurul meu copil, care-ţi poate spune că am fost fericit şi că la dragoste mi s-a răspuns tot cu dragoste.

La răspunsul paşei, Lilga lăsă uşurel capul într-o parte, ca şi cum s-ar fi străduit să prindă un înţeles ascuns al vorbelor lui. Cât ascultase ce-i spunea paşa, nu-şi dezlipise ochii de la Suleika. O sfredelea cu privirea de parcă ar fi vrut să privească până în străfundul sufletului fetei. Pentru prima dată se văzu că e tulburată, căci, când vorbi din nou, vocea îi tremura:

— De ce să fie aşa de trist fiul acestui pământ când o floare se ofileşte? Lasă în urma lui un boboc care-l face să uite de toate suferinţele. Copila mea, dă-mi mâna!

Fata îi întinse mâna zâmbind. Lilga cercetă liniile palmei micuţe şi delicate şi se lumină la chip:

— Să nu te temi de apă, căci îţi va aduce fericire şi noroc. În sudul îndepărtat te-a găsit el, iar tu îl vei revedea în nord, luptându-se cu talazurile unei bătălii. Atunci vei vedea cât de aproape ţi-a fost tot timpul.

Suleika se îmbujoră; Artur era la fel de tulburat. De unde aflase Lilga de întâlnirea lor de pe Nil? Mirarea fu, însă, şi mai mare, căci gitana se întoarse spre el l-i spuse:

— Şi acum, mâna dumneavoastră, elegante domn! Cum de i se adresase chiar lui? Îi ghicise gândurile şi ştia cine este? Să fi posedat într-adevăr acel dar extraordinar al clarviziunii sau nu făcea altceva decât să joace teatru? A vrut

să o refuze, dar nu a mai apucat, căci Lilga îi şi luase mâna. După ce o cercetă scurt, spuse:

— Spiritul prezicerii vede prin veşminte şi aparenţe, îţi vei împodobi prietenul cu o coroană şi vei obţine mari onoruri. Conţi şi duci sunt ascunşi prin munţi, iar în coliba cea umilă locuiesc stăpânitori de popoare.

Spunând acestea, se întoarse, fără a-i mai lăsa prilejul lui Artur să-i pună vreo întrebare şi i se adresă cârciumarului:

— E pregătită camera pentru întrunire?

— Da.

— Du-ne atunci sus, pe mine, pe Nurvan-paşa şi pe doctor Brandauer! Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni!

Cârciumarul deschise uşa şi o luă înainte. Vaidzina îl urma îndeaproape, fără să-i pese dacă ceilalţi dăduseră curs invitaţiei ei. Se purta astăzi aidoma unei regine sigure pe împărăţia ei şi care nu cunoaşte altă voinţă decât cea personală.

La un sfert de ceas după aceea, Nurvan-paşa, Max şi Lilga se aşezară serios la sfat; întrunirea se întinse până spre miezul nopţii. Peste cele discutate putem trece, căci evenimentele care urmară, şi despre care ar mai fi multe de povestit, au fost o mărturie prea clară. La întrunire nu participaseră decât un fiu de fierar, un fost căpitan de corsari şi o gitană. Nimeni nu ar fi putut bănui că acea întâlnire ţinută într-o odăiţă modestă avea să schimbe cursul existenţei a două naţiuni.

18. La castelul Falkenau

O seară cu ploaie şi furtună îşi întindea aripile deasupra capitalei Sudlandiei.

Lumina pe care o aruncau felinarele din stradă abia dacă putea străpunge perdeaua groasă a ploii.

Era una din acele seri în care nu era bine să laşi nici măcar un câine în stradă.

Şi totuşi, la o margine a capitalei Katharinenstadt un observator atent ar fi putut zări siluete furişându-se grăbite ici şi colo pe sub lumina spălăcită a felinarelor. Cine i-ar fi urmărit, ar fi putut vedea că toţi se îndreptau în aceeaşi direcţie şi anume, un loc de plimbare foarte frecventat în zilele însorite, aflat cam la o jumătate de ceas depărtare de oraş, ascuns de lizierele unei păduri.

Toţi aceşti, trecători grăbiţi să fi fost înfofoliţi din cap până în picioare doar pentru ca să se apere de şuvoaiele potopului, sau aveau şi alt motiv pentru a lăsa vederii cât mai puţin din înfăţişarea lor? Dacă se întâmpla ca vreunul să treacă pe lângă un altul, totul se petrecea fără să schimbe între ei vreun salut, deşi se vedea bine că mergeau cu toţii în acelaşi loc, care se pare că atrăgea şi persoane sus-puse, căci puteau fi văzute chiar şi cupeuri elegante, ba şi caleşti de lux. Era uimitor că nu mergeau exact până la destinaţia cu pricina, ci se opreau cu toţii la o oarecare depărtare, coborând acolo din trăsuri.

Dintre toţi aceşti indivizi grăbiţi, ieşeau în evidenţă doi, care erau singurii ce mergeau unul lângă celălalt. Unul din ei

era înalt şi lat în umeri, iar celălalt, scund şi uscăţiv.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce mai moravuri mai domnesc pe aici! bombănea uriaşul.

— Cum adică?

— Toate trăsurile astea se iau la întrecere pe pielea noastră, care mergem pe jos. Ultima care a trecut pe lângă mine era să mă răstoarne şi m-a umplut de noroi din vârful catargului şi până la carenă.

— Mergi atunci pe partea cealaltă!

— Ptiu! Cu apa n-am nimic, dar cu murdăria!... I-a uită-te înainte! Se vede o lumină printre copaci. Acolo să fie portul în care trebuie să ancorăm?

— Negreşit, corespunde cu descrierea!

— Şi ce parolă trebuie să spunem?

— „Pentru represalii”.

— Cred că drumul se desparte aici. O luăm spre tribord?

Ajunseră la o clădire cu o faţadă lată. Nu avea decât o fereastră luminată, însă atât de straşnic, încât lumina răzbătea până departe, în stradă. Uşa era încuiată. Karavey bătu. După câteva secunde se auziră nişte paşi, apoi o voce îi întrebă:

— Cine bate?

— Oaspeţi.

— În ce scop?

— Pentru represalii!

Fu tras zăvorul.

— Intraţi, uşa e drept înainte.

Înaintară bâjbâind până ce ajunseră la a doua uşă; bătură şi aici şi li se deschise. Intrară într-o odaie mică, plină cu mantale, pălării şi umbrele, ceea ce arăta că se adunase acolo un număr impresionant de oameni. Cel care le deschise îi cercetă neîncrezător.

— Cine sunteţi?

Întrebarea nu fu pe placul timonierului.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Arătăm noi ca nişte trădători sau pungaşi? Am spus parola şi cu asta, basta! Unde se ţine întrunirea?

— Nici unul dintre dumneavoastră nu a mai fost niciodată aici, aşa că era de datoria mea să întreb.

— E în regulă. Eu sunt Balduin Schubert, iar acesta e prietenul meu Karavey.

— Bine, intraţi pe uşa aceea! Dar mai înainte aş vrea să-mi spuneţi dacă sunteţi trimişi de o persoană anume.

— Veţi afla numaidecât.

După aceasta intrară. Era o încăpere ca un fel de vilă, viu luminată, dar cu ferestrele bine acoperite. Peste o sută de persoane stăteau pe scaune şi pe bănci; făceau parte din cele mai diferite pături sociale. Se aflau acolo chiar şi câţiva ofiţeri. În fundul sălii se afla podiumul pentru vorbitor. Aici, un bărbat tânăr, tocmai îşi terminase expunerea, stârnind ovaţii şi aplauze furtunoase.

Chelnerii forfoteau încolo şi încoace pentru a servi misterioşii oaspeţi. Era o privelişte care-l bucura vizibil pe timonier.

— Hai, marinare, uite că e loc şi pentru noi! Vremea de afară cere un grog bun. Bei şi tu unul cu mine?

— Bineînţeles!

— Chelner!

Strigătul răsună în toată sala, toate privirile întorcându-se către cei doi, a căror apariţie în acest loc făcu senzaţie.

Chelnerul veni.

— Ce doriţi?

— Două groguri si pe preşedinte.

Omul făcu ochii mari.

— Îl doriţi pe preşedinte?

— Da. Cheamă-l încoace!

Se dovedi că preşedintele era chiar tânărul care tocmai îşi terminase prelegerea. Imediat ce chelnerul îi transmise

dorinţa celor doi, veni la masa lor şi le întinse mâna prietenos:

— E clar că sunteţi noi pe aici, fiindcă nu vă cunosc. De aceea, presupun că sunteţi trimişii vreunui frate.

— Trimişi suntem, dar nu ai unui frate, ci ai unei surori…

— Veniţi din partea Lilgăi?

— Întocmai. Am o scrisoare să vă înmânez.

Preşedintele luă scrisoarea, o deschise şi o citi. Privirea i se aprinse şi se repezi pe podium, la tribună.

— Fraţii mei! Tocmai am primit o scrisoare de la aliaţii noştri secreţi, care au pus capăt aşteptării noastre şi care cere acţionare imediată. Mişcările de trupe de la graniţă anunţă invadarea Nordlandiei. Revolta este pregătită până la ultimul detaliu şi cel mai mic incident neprevăzut poate să declanşeze o avalanşă. Să fim pregătiţi! Revolta poporului vecin nouă este una falsă; nu are cauze drepte precum revolta noastră. Contele von Hohenegg vizează obţinerea tronului. Urmăreşte să-l ocupe printr-o lovitură de stat. Va distruge libertatea, viaţa şi fericirea a mii de oameni fără să-şi atingă scopul, căci regimul îi cunoaşte maşinaţiunile şi-l va înfrunta cu arma în mână. Fraţilor, noi am fost mai iscusiţi decât acest conte, care şi-a îndepărtat poporul de ducele său legitim, pentru a deveni el însuşi stăpâni tor. Nici un neavenit nu ştie că în Sudlandia mocneşte focul care va izbucni cu tărie şi în ţara vecină. Dacă ducele de Nordlandia îşi pleacă urechea la sfatul potrivit, revolta se va transforma într-un succes deplin. Trupele noastre vor rămâne apoi singure şi acoperite de ruşine, iar regimul sudlandez va fi compromis în ochii întregii lumi, ceea ce, însă, se potriveşte de minune cu planurile noastre. Da, eu sunt de părere să profităm de această umilire a guvernului şi să punem toate forţele în acţiune pentru a-i acorda ajutorul de care va avea nevoie.

Cuvintele sale fură răsplătite cu aplauze însufleţite. Vorbitorul continuă:

— Vom putea reuşi cel mai bine dacă instaurăm dezordinea în rândurile armatei noastre, dacă vom bruia orice raporturi tactice şi strategice şi mai ales dacă vom distruge flota de război, pentru a cuceri Ollermünde[1], portul de război al Nordlandiei, şi pentru a bloca coasta Nordlandiei. Sunt fraţi printre noi care aparţin rangului cel mai înalt de demnitari din marină. Lor nu le va fi greu să distrugă toate planurile care pot fi primejdioase pentru Nordlandia, ca şi pentru noi. Îngăduiţi-mi să dau citire acestei scrisori şi apoi să începem consfătuirea!

Veştile sosite de la Lilga stârniră o uimire nemaipomenită. Toţi cei prezenţi fură consternaţi să vadă cât de temeinic era informată. După aceea, se formară grupuri separate pentru consfătuiri, în care Schubert şi Karavey nu se amestecară.

După un răstimp, preşedintele veni la ei.

— Sunteţi marinari, după câte văd, nu-i aşa?

— Da, răspunse, Schubert. Eu sunt timonier, iar el te şef de echipaj; amândoi suntem nordlandezi.

— Sunteţi liberi?

— Da, avem permisie cât ne doreşte sufletul.

— Pot să vă încredinţez o misiune?

— Se-nţelege că da.

— Aţi mai fost în Karlshafen?

— De multe ori.

— Trebuie să înmânaţi căpitanului de covertă Artur von Falkenau o scrisoare care nu are voie să ajungă pe alte mâini. Veniţi încoace mâine în zori! Scrisoarea are să v-o dea cârciumarul. Să ştiţi că nu faceţi un serviciu doar nouă sau Lilgăi, ci chiar patriei voastre!

Karlshafen, principalul port al Sudlandei, se află acolo unde râul se lăţeşte pentru a se amesteca cu valurile mării. La poalele dealurilor care se ridică de jur-împrejurul oraşului, se înalţă zidurile exterioare ale cetăţii, în timp ce două

---

[1]Gura de vărsare a râului Oller. (în lb. germană, în orig.)

fortăreţe veghează din stânga şi din dreapta ei. În jurul fortăreţelor se află livezi dintre care se ivesc vile somptuoase, castele de vacanţă şi alte asemenea construcţii luxoase destinate a primi societatea nobilă pe timpul verii.

Dintre acestea se remarcă prin poziţia minunată şi construcţia nemaiîntâlnită, un castel în stil maur, dar care aparţine în mod curios unui nordlandez, ţi anume baronului Viktor von Falkenau. Dar , din păcate, acesta nu vine decât foarte rar pe la castel, ca şi fiul său Artur, de altfel, care este mai tot timpul ocupat cu serviciul său de căpitan de corvetă în flota nordlandeză şi care nu se poate bucura decât prea puţin de minunăţiile acestei reşedinţe de vară.

Schubert şi prietenul său, Karavey, ajunseseră cu trenul de amiază la Karlshafen. Drumul spre castelul Falkenau mergea o bucată bună de-a lungul cheiului din port. Schubert se oprea la fiecare pas şi spunea cu un aer de mare cunoscător:

— Hm, aici se întâmplă ceva.

— Ce?

— Nu vezi că toate navele de război se pregătesc de plecare?

— Nu se vede.

— În secret, bătrâne, în secret! Se pregătesc în aşa fel încât nimeni să nu bage de seamă şi ca tunurile sa facă prea puţin zgomot! Fii atent la ce-ţi spun, mâine în zori n-o să mai rămână în port nici măcar un singur vas.

— Crezi că intră în executare planul de care se vorbea aseară la întrunirea partidului revoluţionarilor? Şi anume, acela de a se distruge marina, pentru ca apoi să nu se mai poată face faţă?

— Sunt absolut convins. De altfel, e un plan disperat care, dacă lucrurile merg prost, îl poate costa libertatea şi chiar viaţa pe cel care-i conduce pe răzvrătiţi! Dar pentru noi, nordlandezii, festa asta o să ne pice foarte bine!

— Hm, aş da orice să fiu înapoi în Nordlandia. Este al naibii de neplăcut să ştii că în curând vor vâjâi gloanţele, iar noi ne aflăm pe teritoriu străin. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne blocaţi aici?

— Ai dreptate. Sunt vremuri în care trebuie să-ţi ţii cu socoteală jurnalul de bord. Să ştii că de ieri sora ta a început să crească în ochii mei, ca apa într-o cală goală. Sora ta ştie totul, vede totul şi ţine toate frâiele în mână, nu numai în Nordlandia, ci şi aici. De unde ştie ea atâtea? Ghiceşte, pur şi simplu, sau ce?

— Las-o baltă, bătrâne. Deocamdată nu pot să-ţi spun. Vezi flecuşteţul de colo? Ce fel de barcă o fi?

— Ce ciudată e! Are catargele coborâte! N-am mai văzut un iaht ca ăsta! Trebuie să fie vreo ambarcaţiune particulară; probabil că aparţine vreunui englez extravagant. Hai să ne uităm mai de aproape la el!

— Vino, spuse Karavey. Mai întâi mergem sus la castel! Pe urmă ne ducem să găsim ceva de îmbucat.

O porniră pe drumul care urca la castel; nu apucară să facă câţiva paşi, când Karavey se opri locului.

— Stop! Ia uită-te la individul care coboară! Îl recunoşti?

— Normal, este Frick Wilmers!

— De unde o veni? De la paşa, al cărui servitor este, şi care a tras în gazdă la castelul Falkenau?

— Hm, îţi aminteşti că la tavernă cârciumarul a spus că omul seamănă leit cu căpitanul Falkenau? Cine o fi în realitate?

— Dar de ce a trebuit să se travestească în marinar?

— Ca să se distreze puţinel, cum obişnuiesc adesea oamenii de rang înalt.

— Dar să se angajeze ca servitor…!

— Ce-are a face. O felucă drăgălaşă precum fata paşei tare aş mai servi şi eu, chiar de-aş fi vreun rege.

— Ce-o să spună când ne-o vedea?

— Ai să vezi imediat. Hai!

Îl înşfăcă de braţ şi îl trase într-un tufiş de la marginea drumului. Artur se apropie de ei fără să-i observe. Când trecu pe dinaintea tufişului, Karavey îl chemă cu voce înăbuşită:

— Domnule căpitan!

Cel strigat se întoarse imediat. Cei doi ieşiră dinapoia tufişului, Schubert uluit, iar celălalt cu un aer foarte viclean.

— Iertare! Cine sunteţi, marinarul Frick Wilmers sau domnul căpitan de corvetă, Artur von Falkenau?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Pentru că noi mergem să-l căutăm pe domnul căpitan.

— Ce treabă aveţi cu el?

— El e singurul care trebuie să afle.

Artur aruncă o privire în jur, să verifice dacă nu erau spionaţi.

— Eu sunt căpitanul. Ce aveţi să-mi transmiteţi?

— Hm, iertare, dar trebuia să fim siguri, căci mesajul pe care îl aducem nu are voie să intre pe mâini străine. Ne puteţi dovedi că spuneţi adevărul?

— Nimic mai simplu! Veniţi cu mine la castel!

Se întoarse şi o luă pe acelaşi drum pe care venise. Când ajunseră la castel, îi conduse pe cei doi direct la locuinţa intendentului, unde o găsi pe nevasta acestuia.

— Te rog, maică Horn, spune-le acestor doi oameni numele meu, dar cel adevărat!

Femeia făcu o reverenţă adâncă în faţa lui Artur.

— La poruncă, mărite stăpâne!

Şi întorcându-se către cei doi marinari, spuse:

— Acest domn cu care aveţi onoarea să vorbiţi este baronul Artur von Falkenau, căpitan de corvetă şi…

— Ajunge, ajunge! făcu Artur râzând. Ei, domnii mei, acum v-aţi convins?

Karavey îşi luă fără să scoată un cuvânt căciula din cap, îi trase căptuşeala şi scoase la iveală o scrisoare. Căpitanul o

desfăcu imediat şi o citi. Nu era lungă:

„Domnule căpitan, ni s-a adus la cunoştinţă că în zilele următoare se va încerca să fiţi implicat în deposedarea Nordlandiei de cel mai capabil navigator al său, în războiul iminent. Deoarece ţelurile noastre sunt altele decât cele ale regimului, am decis să vă înştiinţăm şi pe dumneavoastră. Sunteţi liber, fireşte, să ne daţi crezare sau nu. Dar fiţi, oricum, foarte atent în zilele ce vin! — Adevăraţii prieteni ai Nordlandiei.”

Artur deveni foarte serios. Împături scrisoarea îngândurat şi o vârî în buzunar.

— Spuneţi-mi cum aţi ajuns în posesia scrisorii!

Cei doi raportară despre însărcinarea pe care Lilga o avea în Sudlandia şi despre întrunirea revoluţionarilor. Nu uitară să amintească nici de discursul ai cărui martori fuseseră. Căpitanul ascultă încordat, plimbându-se cu paşi largi prin cameră şi meditând la cele auzite. Se opri în sfârşit lângă fereastră şi se uită în jos, spre port.

— Sunteţi nordlandezi?

— Da.

— În permisie?

— Fără simbrie.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Hm, mormăi Schubert, dacă s-ar putea, ne-am întoarce cu prima ocazie în Nordlandia, unde se pare că în zilele ce vin va fi nevoie de două braţe puternice.

— Aveţi dreptate. Vreţi să mergeţi împreună cu mine?

— Sfinte Sisoe al catargelor! trase un chiot Schubert. Este chiar ce ne-am dori mai mult.

— Dar există o problemă. Ştiaţi ce conţine scrisoarea pe care mi-aţi adus-o?

— Nu, dar ne putem închipui. Aţi fost avertizat.

— Aţi ghicit. Sudlandezii vor să pună mâna pe mine. De aceea va fi greu sau chiar imposibil să plec din ţară pe cale obişnuită. Însă dacă îmi puneţi la dispoziţie ajutorul vostru, atunci va fi un fleac să-i păcălesc pe sudlandezi. În port aţi văzut un iaht?

— Da.

— Pe acesta am pus ochii. Aparţine lui Nurvan-paşa, oaspetele meu, care nu cred că s-ar supăra foarte rău dacă l-aş împrumuta pentru o vreme. De bunăvoie nu mi l-ar da, şi de aceea am nevoie de voi. Trebuie să trecem de echipajul bărcii, ceea ce nu ne va fi greu, pentru că nu sunt decât câţiva oameni. V-am observat când eram sus pe munte şi cred că mă pot bizui pe voi. Vă pricepeţi să manevraţi un iaht?

— Pfui! Mare scofală! fu de părere Schubert.

— Dacă-i pe aşa, ne-am înţeles! Batem palma?

— Batem palma! strigară cei doi într-un glas.

— Vă mulţumesc. Încă nu pot să vă spun exact când o să am nevoie de voi, dar vă voi înştiinţa la timp. Până atunci, fiţi oaspeţii mei! Maică Horn, îngrijeşte-te ca acestor oameni să nu le lipsească nimic! Desigur că paşa nu trebuie să afle nimic. De aceea, ar fi bine să vă feriţi din calea lui. V-a văzut cu Lilga şi s-ar putea să intre la bănuieli.

O zi încântătoare învăluia marea şi uscatul. Razele soarelui străluceau peste talazuri şi colorau râul în nuanţe de aur şi argint, făcând să sclipească precum diamantele peştii care săreau ici şi colo sau bărcuţele care se plimbau tihnite pe undele de lumină. Malul înalt odihnea ochiul obosit de măreaţa privelişte a mării, cu verdele tufelor sale crescute în dezordine. Sus, în grădina castelului Falkenau, se afla un umbrar sub care stătea o făptură omenească, sorbind frumuseţea locurilor şi aerul proaspăt ca pe un balsam binefăcător — era Suleika.

Lângă ea se aşezase bătrâna Horn, intendenta, cu nişte

ochelari uriaşi cocoţaţi pe vârful nasului şi cu un ciorap de cârpit în mână. Aflase că nu trebuia să se ruşineze în faţa tinerei turcoaice de lucrul ei cam banal, dar atât de necesar, ba, dimpotrivă, mânuţele delicate ale fetei chiar îi veniseră într-ajutor.

Cele două femei erau absorbite de o discuţie însufleţită.

— Şi călătoria asta îndepărtată nu ţi-a pricinuit vreun rău, copila mea? întrebă bătrâna Horn.

— Nicidecum; ba mă simt extraordinar de întărită. Şi-apoi, măicuţă, nu crezi că arăt mai bine acum? am prins culoare în obraji, nu mai sunt palidă ca înainte!

— Da, copila mea, arăţi foarte întărită. Dar sunt mulţi bărbaţi care preferă chipurile palide celor oacheşe!

— Zău? Papa spune că îi place un chip bronzat, fiindcă e semn de sănătate. Se spune că oamenii bolnavi nu au niciodată chipul bronzat. Închipuie-ţi, numai, dumneata, cum ar arăta matrozul nostru cu chip palid!

— A, acum e „matrozul nostru”! Ia spune-mi, s-a purtat bine pe timpul călătoriei?

— Foarte bine, cu toate că adesea am fost nevoită să-l iau la rost. Ar fi fost în stare să dea la o parte din calea mea orice pietricică; tot timpul nu s-a preocupat deloc de el, ci doar de confortul nostru. Nu mai ştia cum să ne fie de folos. Tare mi-aş fi dorit să nu fi fost nici marinar şi nici servitor.

— Nu? Dar ce, atunci?

— Vreun... kapudan-paşă sau vreun general sau... vreun baron...

— Şi de ce mă rog, copila mea?

— Fiindcă — da, acum îmi dau seama — poate fiindcă şi el ar merita să fie servit cum ne-a servit pe noi şi... tare m-aş bucura pentru el!

Bătrâna Horn se amuza în sinea ei, înţelegând prea bine totul.

— Pesemne că îl simpatizezi mult, nu-i aşa?

— Da, pentru că nu este deloc ca un servitor sau un marinar. Când i se dă vreo poruncă, nu arată că ar îndeplini-o din obligaţie, ci din plăcere. De altfel, numai papa îi porunceşte; eu îl rog întotdeauna şi, când îi vorbesc prietenos, se uită la mine cu nişte priviri... pe care altuia nu i le-aş îngădui...

— De ce, copila mea?

— Pentru că... nici nu ştiu cum să spun... dar eu cred că sunt privirile pe care le îngădui îndeobşte cuiva pe care îl îndrăgeşti...

— Dar eu credeam că îl simpatizezi, ceea ce-i aproape la fel ca şi cum l-ai îndrăgi.

Conversaţia lua un curs neaşteptat. Suleika se înroşi.

— Da, şi de aceea mi-aş dori să fie un kapudan-paşă sau general sau baron. Sunt încredinţată că e dăruit pentru aşa ceva. – Dar, ia priveşte vaporul care intră acum în port! schimbă fata vorba.

— Unde, acolo? Da, îl văd; are mulţi călători la bord.

— Poate printre ei se află şi baronul, căpitanul de corvetă.

— Nu prea cred; dacă era să fie aşa, ne-ar fi anunţat din timp că vine. Vrei să-l vezi, copila mea?

— Da, căci am auzit atâtea despre el. Trebuie să fie cel mai bun şi mai destoinic ofiţer din armata nordlandeză!

— Aşa şi este. Stăpânul nostru cel bătrân, tatăl său, este cel mai bun şi mai destoinic ofiţer pe uscat din Nordlandia, dar în prezent nu se mai ocupă de militărie. Hai să ne uităm la vapor, că tocmai a amarat şi pasagerii încep să coboare.

— Sunt surprinzător de mulţi; numai bărbaţi. Vaporul pare că vine de departe. Îl vezi pe domnul acela cu părul grizonat? Cred că este un nobil, căci are valet.

— Care? Ochii mei nu mai sunt la fel de buni ca ai tăi. Ba văd ceva... Dumnezeule mare, copila mea! Este chiar măritul meu stăpân!

— Cel bătrân sau cel tânăr?

— Cel bătrân, fireşte, căci cel tânăr nu are fire albe-n păr. Ce mai bucurie, inimioara mea! Să dau fuga în casă şi să-i pregătesc primirea. Hai şi tu!

— Deocamdată, primeşte-l doar dumneata!

— Atunci, rămâi aici sau du-te liniştită în casă! Eu am zburat!

Şi, într-adevăr, „zbură” pe aleile grădinii cu o repeziciune neaşteptată pentru vârsta ei.

Primul cu care se întâlni fu Frick Wilmers.

— Mărite… voiam să spun, Frick — ştiţi cine vine?

— Ei?

— Înălţimea Sa. Trebuie să fii aici dintr-o clipă în alta! Trebuie să-l întâmpinăm cu cel mai mare alai!

— Ba nu!

— De ce?

— Am motivele mele. Nu trebuie să afle nimeni că a sosit. Singurul care are voie să ştie e soţul dumitale. Am să mă duc să-l întâmpin personal pe tatăl meu.

Se duse spre poartă şi văzu că baronul ajunsese foarte aproape. Îşi zărise şi el fiul, şi îi făcu un semn bucuros de recunoaştere. Artur, în schimb, duse mâna la gură. Tatăl său pricepu imediat şi păstră tăcerea, cu toate că nu-şi dădea seama de ce îi impusese Artur să tacă.

Artur îi întâmpină cu o plecăciune rece şi politicoasă.

— Încotro merge domnul?

— La domnul baron cel tânăr.

— Este plecat.

— A! Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Mă numesc Frick Wilmers, sunt marinar şi mă aflu acum în slujba lui Nurvan-paşa, oaspetele castelului Falkenau.

— Aşa! râse baronul, pricepând, în sfârşit. Bine că ştiu acum cu cine stau de vorbă. Dumneavoastră ştiţi cine sunt?

— Nu.

— Sunt proprietarul acestui castel.

— A! Baronul von Falkenau? Iertare! Nu am avut cinstea să vă cunosc. Şi acesta e servitorul domniei voastre?

— Da.

Servitorul care-l însoţea pe bătrânul Falkenau intrase în slujba lui în străinătate. Prin urmare, nu avea cum să-l cunoască pe Artur. Acesta se întoarse spre el şi, arătând spre port, îi spuse:

— Vezi dumneata iahtul acela mic, de lângă corabia aceea olandeză?

— Da.

— Întoarce-te degrabă şi du bagajele stăpânului dumitale la bordul iahtului! Dacă te întreabă cineva, să spui că eşti trimis de kapudan-paşa. Timonierul să aprindă cazanul maşinii şi să se îngrijească de actele necesare pentru plecare. Iahtul trebuie să fie gata chiar azi să plece. Rămâi acolo şi nu te mai arăta pe uscat. Nimeni nu trebuie să ştie că a sosit domnul baron.

Servitorul se uită întrebător spre stăpânul său. Acesta încuviinţă din cap.

— Fă întocmai şi nu pleca de pe iaht până ce nu ai veşti de la mine!

Omul se întoarse, cu bagajele în mâini. Acum, tatăl şi fiul rămaseră, în sfârşit, singuri.

— Ce-i cu primirea asta, Artur?

— Nu aici, papa! Vino în casă! Paşa este ocupat şi nu va observa că ai venit. Când nu suntem între patru ochi, să mă tratezi ca pe un servitor.

— Unde locuieşte Nurvan?

— În odăile tale.

— Şi fiica lui?

— În camera din turn.

— Îmi închipuiam eu că i-ai dat cea mai frumoasă cameră. Dar tu unde stai? Sper că nu în apartamentul tău, care e prea luxos pentru un matroz!

— M-am instalat în odăile pentru servitori. Uite, că am ajuns.

Intrară prin grădina din faţă şi se duseră la clădirea anexă a castelului. În pragul uşii stăteau intendentul castelului, cu nevasta lui.

— Linişte! porunci Artur. Unde sunt lacheii?

— În castel!

— Nu trebuie să afle că a venit tata. Hai, papa!

Intră cu el în odaia pe care şi-o alesese. De-abia aici îşi îmbrăţişă şi-şi sărută tatăl.

— Bine ai venit, dragul meu papa! Dar cum se face că am bucuria să te revăd aşa de neaşteptat?

— Am fost chemat printr-o depeşă de către duce. Afacerile diplomatice au fost conduse cât am lipsit de înlocuitorul meu. În ciuda grabei cu care am fost chemat, m-am gândit că trebuie să fac un ocol pe la Karlshafen, ca să te înştiinţez. Asta-i tot. Dar motivul pentru care am fost chemat nu pot să ţi-l spun. La fel, nu pot să ghicesc de ce joci rolul de servitor şi mă primeşti pe ascuns!

— Te voi lămuri. Ascultă!

Şi Artur îi povesti despre prima întâlnire cu Nurvan-paşa, ca şi aventura de pe Nil, când o salvase pe Suleika. Când isprăvi, scoase scrisoarea din buzunar.

— Citeşte acum şi vestea pe care am primit-o deunăzi!

Baronul citi şi se încruntă.

— Eşti convins că avertismentul ăsta nu are ca scop să fim traşi pe sfoară?

— La început aşa am crezut şi eu, papa! Dar după ce am reflectat mai bine şi am făcut legătura cu conspiraţia secretă din Sudlandia, nu am mai avut nici o îndoială.

— Dar nimeni nu are dreptul să ia asemenea dispoziţii.

— Aşa mi-am spus şi eu. Dar ce valoare mai are dreptatea într-un război condus prin uneltiri şi vicleşuguri?

— Deci, vrei să pleci, fiule?

— Da, dar însoţit de tine.

— Cu ce vas?

— Din fericire, această problemă este rezolvată, căci în port se află iahtul paşei.

— Aha! are să ni-l pună la dispoziţie?

— Nu. El ne este adversar şi nu are cum să ne ajute, chiar dacă ar dori din motive personale.

— Înseamnă că vrei să-l iei fără ştirea lui?

— Da. Mi-am făcut un plan. Cei doi marinari de pe iaht mă cred servitorul lui, aşa că n-o să fie greu să-i păcălim.

— Nu e nevoie de acest plan. Îi ştiu pe cei doi de la Constantinopol. Paşa mi-a pus la dispoziţie de câteva ori iahtul său pentru mici plimbări. Am să fac la fel şi acum şi cred că marinarii mă vor asculta.

— Cu atât mai bine dacă nu suntem nevoiţi să facem uz de forţă. Nici o altă ambarcaţiune nu este mai potrivită să ne ducă iute în Nordlandia. Ia stai, cine vine?

— Sunt nişte ofiţeri! Cu siguranţă că vin să te caute pe tine. Ştiu că eşti aici?

— Fireşte, papa. Este comandantul portului, însoţit de trei locotenenţi; îi ştiu pe toţi chiar din prima zi când am sosit aici. Am fost la ei cu chestiuni oficiale.

Intendentul castelului îi văzuse şi el pe noii sosiţi. Ieşi înaintea lor şi făcu în aşa fel ca baronul şi fiul său să audă tot ce va vorbi cu ei.

— Sunteţi intendentul castelului Falkenau?

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule comandant!

— Putem intra la paşă?

— Da.

— Dar la domnul căpitan Falkenau?

— Nu; este plecat.

— A! făcu oarecum uşurat comandantul. Unde a plecat?

— Nu ştiu. Domnul a plecat într-o plimbare scurtă, fără o destinaţie anume.

— Când se întoarce?

— Cine ştie când — azi, mâine, poimâine. Poate chiar şi mai târziu; eu habar n-am.

— Hm! De îndată ce va veni, anunţaţi-l să vină la mine! Am lucruri urgente de discutat cu el.

— Aşa voi face, domnule comandant.

— Dar tatăl său ştiţi unde se află în prezent?

— În Constantinopol.

— E în regulă, spuse acesta, după care se întoarse către însoţitorii săi. Domnilor, pentru astăzi ne-am făcut datoria. Puteţi să vă întoarceţi!

Artur şi tatăl său îi văzură plecând pe locotenenţi.

— Anunţaţi-mă la paşă! îl auziră pe comandant, care urca acum scările castelului, în urma intendentului.

Acesta se întoarse după aceea şi se strecură prin curte în odaia unde stăteau cei doi.

— Domniile voastre au auzit tot?

— Da, răspunse baronul cel bătrân. Şi-au făcut doar datoria. Dar sus nu ai mai auzit nimic?

— Domnia voastră ştie, probabil, că eu nu obişnuiesc să trag cu urechea. Am văzut doar cum comandantul a scos un act foarte mare, înainte de a intra la paşă; purta sigiliul ducelui.

— E suficient. Ai idee de ce a întrebat de noi comandantul?

— Nu.

— Trebuie că era însărcinat să ne aresteze.

— Nu se poate! strigă speriat intendentul, de bună credinţă.

— Ba se poate!

— Da, poţi să fii convins! spuse şi Artur. Trebuie să plecăm cât putem de repede. Spune-i soţiei dumitale să-mi facă de urgenţă bagajele! Plecăm într-un sfert de ceas.

— Încotro să trimit cufărul?

— Pe iahtul paşei. Să se ocupe de el doi lachei. Anunţă-i şi pe cei doi marinari nordlandezi să ne aştepte în port. Dar repede!

Intendentul se îndepărtă uluit. Puţin după aceea apăru nevasta lui, pradă unei tulburări şi mai mari.

— Doamne Dumnezeule, dragii şi bunii mei stăpâni, cum se poate una ca asta? Măritul domn de-abia a sosit şi pleacă din nou? Este... ah, dar uite-mă cum stau şi pălăvrăgesc, când ar trebui să fac degrabă bagajele! În zece minute sunt gata.

Dispăru la fel de iute precum apăruse. Artur scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— Asta ne va fi de ajutor, papa.

— Ce este?

— Un plan al oraşului Karlshafen, pe care l-am desenat în secret. Uită-te la el!

Baronul făcu întocmai.

— Extraordinar!

— Dacă ducele îmi acordă încredere şi dacă am ambarcaţiunile necesare, pot să cuceresc în doi timpi şi trei mişcări portul şi oraşul, în ciuda tuturor fortificaţiilor.

— Ducele se bizuie pe tine.

— Dar vasele? Contele le-a făcut dispărute. Coastele Nordlandiei sunt descoperite, aşa că nici vorbă de atac pe mare.

— Se pare, totuşi, că a fost dat un contra-ordin. Pe drumul meu de întoarcere am observat mai multe vase nordlandeze care se îndreptau cu toate pânzele sus spre ţară.

— Ce bine ar fi!

— Am intrat în legătură cu una din nave. Mergea spre Ollermünde. Ia uită-te! Comandantul se pare că pleacă.

— Da, împreună cu paşa. Să sperăm că nu are nevoie de mine acum.

Nurvan-paşa îl însoţi pe ofiţer până la poartă, după care

se întoarse. Era foarte încruntat. Vizita comandantului se vede că fusese de mare importanţă. În loc să meargă înainte, veni spre camera lui Artur. Nu-l văzu imediat pe baron, care stătea mai într-o parte.

— Frick, pregăteşte-te de un drum urgent!

— Încotro, excelenţa?

— Spre Katharinenstadt. Nu ai acum nici un tren, dar poţi să mergi călare.

— La cine trebuie să merg, excelenţă?

— Direct la principe, căruia trebuie să-i dai o scrisoare…

Încremeni. Îl văzuse pe baron, şi-l recunoscuse imediat. Se vedea bine că prezenţa lui acolo îl surprinsese.

— Domnule baron! Să vă salut, sau…

— Sigur că da! răspunse acesta prietenos, întinzându-i amândouă mâinile.

— Dar când aţi sosit?

— Adineauri. Am venit la servitorul dumneavoastră ca să-l întreb dacă sunteţi de găsit şi am auzit că sunteţi ocupat cu comandantul.

— Tocmai a plecat. Dar, asta îmi aduce aminte că… ah, domnule baron, mă aflu într-o situaţie penibilă faţă de dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Prietenia pentru dumneavoastră mă obligă să fac o mărturisire, în timp ce…

Se opri vizibil încurcat. Baronul continuă el fraza începută de paşă.

— În timp ce datoria vă opreşte să o faceţi, nu-i aşa? Din fericire, pot rezolva această dificultate. Căpitanul v-a anunţat că urmează să fim arestaţi, eu şi fiul meu, nu-i aşa?

— Aşadar, aţi aflat?

— Da, dar nu în amănunt. Se pune întrebarea dacă dumneavoastră veţi fi împins de datorie să vă implicaţi.

— Nicidecum. E adevărat că nu trebuie să-mi încalc

datoria, dar chiar de nu ar fi fost vorba decât să vă fiu recunoscător pentru ospitalitatea pe care mi-aţi arătat-o, şi tot nu aş fi făcut pe zbirul faţă de domniile voastre.

— Vă mulţumim.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să plecăm imediat.

— Cu ce?

— Nu vă pot spune.

— Vă voi pune la dispoziţie iahtul meu, dar trebuie vă mărturisesc că tocmai am fost învestit comandant suprem al flotei sudlandeze, ceea ce vă poate surprinde. Iată de ce, din păcate, trebuie... să vă întreb...

— Vă înţeleg prea bine, excelenţă. Veţi afla într-un sfert de ceas ce motiv am să mă grăbesc şi după aceea veţi recunoaşte şi singur că este un lucru foarte important.

— Şi fiul dumneavoastră, domnule baron? Este căutat şi el.

— A bănuit ce urma să se întâmple şi se află într-un loc sigur.

— Înseamnă că nu va veni încoace?

— În nici un caz. De altfel, vă rog din suflet să vă consideraţi în castelul Falkenau ca în propria dumneavoastră casă.

— Să ne despărţim, atunci!

Îşi strânseră mâinile şi, după ce paşa îl mai sfătui încă o dată să fie prevăzător, plecă. La scurt timp după aceea, intră nevasta intendentului.

— Bagajul e gata, domnia voastră.

— Bine, spuse Artur. Ascultă aici, maică Horn, nici paşa şi nici fiica lui nu trebuie să afle cine sunt eu. Deocamdată rămân tot Frick Wilmers. De restul se va ocupa tatăl meu. Cufărul a fost trimis?

— Da.

— Atunci, plec şi eu. Am s-o iau pe poteca alăturată, iar

tata, pe celălalt drum. La revedere, maică Horn!

Femeia îşi şterse ochii cu poalele şorţului.

— Doamne Dumnezeule, ce tristeţe şi ce jale! Ce-o să spună domnişoara Suleika, ea, care ţine aşa de mult la dumneavoastră?

— Chiar aşa?

— Da. Mai devreme îmi spunea că tare şi-ar fi dorit să fiţi vreun kapudan-pasă, general sau baron.

— Zău? De ce?

— Ei, pentru că... atunci ar putea să se mărite cu domnia voastră..

— A spus ea aşa?

— Nu, nu chiar aşa, dar eu mi-am dat seama cum stau lucrurile. Ah, dragul meu domn, ar fi o baroană cum alta nu-i pe lume!

— Se prea poate! La revedere, acum!

Plecă. Ajuns în curte, dintr-o privire îşi dădu seama că lacheii care-i duceau cufărul străbătuseră mai mult de jumătate de drum. Se duse grăbit în parc, unde Suleika stătea în locul ei preferat, sub umbrar. Fata îl văzu şi ea.

— Pe mine mă cauţi, Frick?

— Da. Voiam să-mi iau rămas-bun.

— Nu se poate! De ce pleci? Aşa ţi-a poruncit tatăl meu? Sau cumva te-a jignit cu ceva?

— Nu.

— Atunci? Spune-mi odată!

— Sunt marinar şi mă supun ordinelor ducelui de Nordlandia, de care mă leagă un jurământ. Domnia sa, paşa, este supus al principelui Sudlandiei, care este adversarul nostru. Trebuie să plec.

— Ai dreptate. Dar ce-i cu graba asta?

— Veţi afla chiar azi de la paşă. Dar nu plec pentru totdeauna.

— Înseamnă că ne vom revedea?

— Da. Rămâneţi cu bine!

Îi întinse fetei mâna, care nu ezită nici un moment să-i dea şi ea mâna.

— Mergi sănătos, Frick! Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine şi tatăl meu. Mi-ar fi plăcut să rămâi pentru totdeauna cu noi!

— Mă duc la război, nobilă domnişoară. Domnia sa, tatăl dumneavoastră, trebuie să vă fi pus în temă cu cele ce urmează să se întâmple. De va fi să cad în luptă, voi muri cu gândul la castelul Falkenau şi la steaua care s-a înălţat deasupra lui. Dar de nu va fi să mor, ne vom revedea şi vă voi prezenta, un bărbat care mult timp a tânjit în zadar să vă mai privească chipul încă o dată, aşa cum a făcut-o în acea noapte pe Nil.

Ascultându-l, fata se îmbujoră, dar apoi îşi ridică iute privirea.

— Pe Nil? Ah! Despre cine vorbeşti?

— Despre acel căruia i-a fost dată fericirea de a vă salva din apele Nilului.

— O, este oare cu putinţă? Îl cunoşti dumneata?

— Da.

— Cine este? Cum îl cheamă?

— Artur von Falkenau, căpitan de corvetă şi fiu al baronului Viktor von Falkenau, proprietarul acestui castel.

— De unde ştii?

— Mai demult am fost în apropierea lui şi acum voi fi din nou cu el. Rămâneţi cu bine!

Înainte de a-l mai putea reţine fata, el plecă. Vestea o luase prin surprindere. Se lăsă înapoi în scaun şi căzu adâncită în gânduri, până ce auzi paşi apropiindu-se. Era intendenta castelului.

— Vino repede, maică Horn! Am să-ţi spun ceva foarte important.

— Ce e, copila mea?

— Acum ştiu cine a fost.

— Cine?

— Ah, maică Horn, am primit o veste atât de minunată, încât aproape că nu-mi vine să cred. Ia ghiceşte şi dumneata cine a fost?

— Ei, cine?

— Omul care m-a salvat de la înec atunci pe Nil. Ţi-am povestit deja păţania.

— Da, da. L-ai descoperit? Ah, dar e minunat! Cine e?

— Ia să văd dacă ghiceşti. Este cineva apropiat dumitale.

— Dacă ştiu cu ce se ocupă, poate ghicesc mai uşor.

— Este căpitan în armata nordlandeză.

Intendenta bătu uluită din palme.

— N-o fi chiar stăpânul meu cel tânăr?

— Ba chiar el. Închipuie-ţi că tocmai el a fost cel care mi-a salvat viaţa. Tatăl său e prieten cu papa; locuiam în casa lui fără să bănuiesc nimic.

— Extraordinar! Cine ţi-a spus?

— Frick Wilmers.

— Ah, el!

— Şi mai află dumneata că Frick a fost atunci cu căpitanul şi a văzut ce s-a întâmplat.

— Da, cred.

— De ce?

— Păi... fiindcă ţi-a spus-o chiar el.

— Aşa e! Dar mai mult nu am putut să scot de la el

— De ce?

— Fiindcă a plecat. Ştiai?

— Da, dar puteai să-l mai tragi de limbă.

— A plecat aşa de repede, că n-am apucat să-i mai pun vreo întrebare. Mi-a promis că de nu va fi să moară, se va întoarce...

— Să moară? Cum aşa?

— Se duce la război. Dar acesta e un secret pe care

dumneata nu trebuie să-l trădezi!

— O, nu-i voi trăda. Aşadar, Frick Wilmers va lua parte la lupte?

— Da, împreună cu domnul căpitan. Se duce la el.

— Doamne Dumnezeule, ce mai jale!

— Aşa e... dar, ia uită-te la iahtul nostru! Mi se pare că ridică ancora!

— Da, aşa se pare.

— Ce-o avea de gând să facă timonierul nostru? Nu ştiu ca tata să-i fi dat ordin de plecare!

— Cine este omul din spate?

— Cel de pe punte? Este chiar Frick Wilmers. După câte văd, se pare că este comandantul iahtului, căci văd că dă ordine. Dar bine, el nu e decât un matroz!

— Un matroz poate să dea comenzi?

— Nu.

— O, sunt sigură că are să se descurce. Ştiam că se duce pe iaht, căci mi-a spus să-i fac bagajele.

— I-a poruncit papa?

— Nu, tatăl dumneavoastră nu ştie că Frick Wilmers pleacă.

— Nu? Păi atunci, să-i spun degrabă. Cred că nici nu a băgat de seamă că iahtul se pregăteşte de plecare pe mare. Vino, maică Horn! Ce se petrece nu este lucru curat!

Când Artur ajunsese în port, îi găsise pe Schubert şi pe Karavey aşteptându-l acolo. Îi înştiinţă în câteva cuvinte despre schimbarea intervenită şi îi conduse la iaht. Tatăl său, care o luase pe alt drum, tocmai se urca la bord. Timonierul turc era pregătit să-l întâmpine.

— Mă cunoşti? îl întrebă baronul cel bătrân.

— Da, effendi!

— Ştii că stăpânul tău mi-a pus la dispoziţie iahtul?

— Da, şi mă supun ordinelor dumneavoastră.

— Ai aprins cazanul secret?

— Totul e pregătit. Îl ştiam pe servitorul dumneavoastră şi am făcut ce mi-aţi poruncit.

— Ieşim de îndată în larg. Acest om este fiul meu. El va prelua, comanda; cei doi care sunt cu el vor veni cu noi.

În câteva minute, briza umflă pânzele şi iahtul o porni cu viteză în largul mării.

Artur stătea pe puntea inferioară şi se uita prin binoclu înspre castelul Falkenau. Îl văzu pe kapudan-paşa, împreună cu fiica lui. Şi el se uita în jos spre iaht cu binoclul.

— Tată, vino puţin! spuse căpitanul.

— Ce e?

— Paşa a văzut că iahtul pleacă în larg. Fă-i semn cu o batistă, să te recunoască.

— De ce? Vrei să nu se ia după noi?

— Da. Dacă nu-şi dă seama cine i-a luat iahtul, o să pornească împotriva noastră o adevărată vânătoare.

Baronul se urcă pe sart, scoase o batistă şi începu s-o fluture. Paşa trebuie că-l recunoscu, fiindcă flutură şi el o batistă, semn că Nurvan-paşa nu avea nimic împotriva plecării lor, în scurt timp, iahtul lăsă portul în urma sa şi ajunse în larg, aşa că nu mai putea fi observat de pe mal. Puseră cap compas spre nord. Mergeau foarte repede, căci iahtul era pus în mişcare şi de pânze, dar şi de maşina cu aburi. Dacă ar fi fost să se ia la întrecere cu vreun alt vas, era sigur că doar „Tigrul”„căpitanului negru” ar fi fost în stare să-l depăşească.

În zorii dimineţii următoare, la castelul Falkenau sosi un călăreţ. Era un ofiţer. Bătu la poarta pe care o găsise închisă.

Îşi făcu apariţia intendentul, care-i deschise.

— Nurvan-paşa? întrebă noul sosit.

— Este aici, dar nu s-a trezit încă.

— Trezeşte-l şi anunţă-mă! Uite cartea mea de vizită. Aştept în grădină.

După zece minute, Horn se întoarse şi îl conduse la paşă,

pe care îl găsi în camera de primire.

— Vin din partea înălţimii sale, principele, spuse ofiţerul, după salutul de rigoare. Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

Paşa se încruntă.

— Trebuie să cuprindă instrucţiuni care mă privesc. Dumneavoastră, ca adjutant al suveranului, trebuie să cunoaşteţi prea bine conţinutul scrisorii, sau nu-i aşa?

— Ba da. Mi-a fost dictată chiar mie.

Paşa o desfăcu şi o citi.

— E aşa cum bănuiam. Dar vă rog să poftiţi, domnule locotenent!

Îl conduse afară pe balcon, de unde puteau vedea portul.

— Prin scrisoarea aceasta mi se acceptă condiţiile, înălţimea Sa e atât de generoasă încredinţându-mi comanda supremă a flotei din Karlshafen. Dar acum vin eu şi vă întreb unde se află, de fapt, flota? Vedeţi vreo urmă de corabie?

— Ah! Ce s-a întâmplat?

— Ieri încă se mai aflau ancorate în port şase nave de război, care au dispărut peste noapte. Întoarceţi-vă la suveran şi lămuriţi-vă în numele meu!

— Nu pricep.

— Căpitanii pot acţiona fără un ordin?

— Nu..

— Aşadar, aţi recunoscut şi singur. Nu am altceva de făcut decât să stau şi să aştept răspunsul suveranului.

— N-ar fi mai bine ca excelenţa voastră să mă însoţească la suveran?

Paşa dădu mândru din cap.

— Vă rog să nu înţelegeţi greşit. Nu eu am cerut comanda supremă, ci am fost rugat s-o preiau. Dacă până diseară nu primesc vreo explicaţie, plec. Rămâneţi cu bine, domnule locotenent!

Făcu o reverenţă şi plecă. Ofiţerul plecă şi el, profund

uimit.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Suleika stătea tot sub umbrar, gândindu-se la vorbele ciudate rostite de Frick Wilmers la despărţire. Deodată, intendenta năvăli, pradă unei mari agitaţii.

— Doamne Dumnezeule! Ce mai jale şi tristeţe!

— Ce s-a întâmplat, maică Horn?

— Ah, tot ce putea fi mai rău! Vai, vai, vai!

— Mă sperii, spune odată ce s-a întâmplat!

— Ce se întâmplă? Da, trebuie să aflaţi negreşit! Ştiţi ce a spus Friedrich Schiller, cel care a scris atâtea poezii frumoase!

— Nu pricep nimic!

— Femeia se transformă în hienă!

— Este îngrozitor ce spui!

— Este… este… ei bine, a început revoluţia!

— Revoluţia!

— Da, revoluţie, rebeliune, răscoală, înaltă trădare şi vărsare de sânge.

— Unde?

— Unde? Doamne Dumnezeule, chiar aici, în Sudlandia!

— Vorbeşte desluşit!

— Copila mea, cred că am vorbit îndeajuns de desluşit! În capitală a izbucnit revoluţia. S-a ridicat toată ţara, chiar şi armata. Suveranul a fost nevoit să fugă, iar prinţul moştenitor a plecat şi el peste graniţă, unde se află armata. El trebuia să salveze totul.

— De unde ştii dumneata asta?

— S-a transmis prin telegraf. Dar şi în oraş se văd pretutindeni înălţate steagurile roşii! Şi la castel e vâlvă mare!

— Ce spune taica Horn?

— Este disperat.

— Papa a aflat?

— Fireşte!

— Şi ce a spus?

— Dă din cap şi zâmbeşte şi iar zâmbeşte şi dă din cap, ca şi cum ar şti el mai multe; dar de spus, nu spune nimic.

— Mă duc imediat la el. O explicaţie tot trebuie să-mi dea.

Dădu să plece, dar intendenta o opri.

— Mai aşteptaţi, domnişoară, că nu am terminat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da, cel mai rău lucru posibil.

— Păi nu spuneai adineauri că cel mai rău lucru posibil e revoluţia.

— Da, aşa spuneam. Dar nu vorbeam de cea din Sudlandia, ci de cea din Nordlandia.

— Cum? Şi în Nordlandia a izbucnit revoluţia? Nu e cu putinţă!

— De-ar da domnul să ai dreptate, copila mea! Din păcate, însă e adevărat.

— De unde ai aflat groaznica veste?

— Ieri noapte târziu a sosit în capitală o telegramă care a adus vestea, care a fost făcută publică, deşi s-a încercat împiedicarea acestui lucru. Şi apoi, dovada e ce se întâmplă acum la noi. Răzvrătiţii de aici au luat exemplul din Nordlandia.

— Ce scria telegrama?

— Vai, lucruri oribile! Ducele a fost ucis, odată cu toţi ceilalţi de la curtea sa, iubita noastră prinţesă a dispărut, fără să ştie nimeni unde, iar capitala e scăldată într-o baie de sânge. Jumătate din populaţie a fost masacrată.

— În numele lui Dumnezeu, cred că visezi!

— Nicidecum! Sunt lupte la fiecare colţ de stradă. Ah, bietul nostru stăpân! Vai, bietul căpitan! Dumneata crezi că se aflau acolo, la Fürstenberg?

— Nu, se află pe drum încoace! spuse ea. Ah, ce mai jale!

Fata se sperie. Se ridică de sub umbrar.

— Este îngrozitor! Trebuie să văd ce spune papa.

— Da, duceţi-vă la el! Şi pe urmă spuneţi-mi şi mie, să-l vestesc şi pe bătrânul meu. Doamne Dumnezeule, vreau să văd cum o să trecem şi prin asta!

Suleika se duse degrabă la tatăl său, care o linişti şi o duse pe balcon.

— Revolta nu e primejdioasă, copila mea. Conducătorii ei sunt oameni de onoare; nu vor permite fapte de cruzime. Cu toate acestea, mâine în zori vom pleca din Karlshafen.

— Ah! Unde plecăm?

— În Nordlandia.

— Cu trenul?

— Nu, cu corabia.

— Ce corabie? Iahtul nostru e plecat.

— Îl vom căpăta înapoi. Mergem cu velierul nostru care are şi maşină cu aburi. Îl vom căuta pe prietenul nostru, Falkenau.

— Vorbeşti serios, papa?

— Bineînţeles! Ia uită-te acolo jos, în larg!

— La velierul cel alb?

— Da. Ghiceşte ce ambarcaţiune este!

— Cumva, velierul cu aburi?

— Exact. Am dat ordin să tragă la ţărm astăzi, căci ştiam că o să avem nevoie de el.

— Vine în port?

— Nu, o sa tragă mai încolo de coastă; iar noi o să ajungem la el cu o barcă. Fă-ţi bagajele!

Tocmai când Suleika dădea să plece, veni intendenta.

— Doamne Dumnezeule! Ce mai nenorocire! Iertare, excelenţă, dar nu am avut încotro! A trebuit să vin şi să vă înştiinţez.

— Ce e?

— A sosit o ştire nouă.

— Din Katharinenstadt?

— Nu, din Nordlandia.

— Dar credeam că regimul a fost nimicit de revoluţionari!

— Nu. Comunicaţiile prin telegraf au fost reluate. Răsculaţii pregătesc o armată foarte puternică. Vin cu seceri şi cu topoare să cucerească Sudlandia şi să o facă totuna cu pământul. Doamne Dumnezeule! M-oi putea ascunde în vreun loc, să scap de nimicire!

Paşa o linişti zâmbind pe bătrână.

— Nu-ţi face griji, maică Horn, o asigură, nimeni nu are treabă cu dumneata. Ia-o şi pe Suleika cu dumneata.

Intendenta plecă ceva mai liniştită, împreună cu fata. Şi noi suntem acum nevoiţi să părăsim Sudlandia odată cu paşa şi cu fiica lui, pentru a ne convinge în ce măsură ştirile teribile aduse de intendenta castelului erau adevărate…

19. Ziua celor şapte fraţi

Capitala era învăluită de pe acum în apusul soarelui. În faţa fierăriei de Curte stăteau cele trei calfe. Discutau, precum le era obiceiul, după o zi obositoare de muncă:

— Şi-acum, spune odată Thomas, unde ai fost? întrebă Heinrich Feldmann, fostul artilerist.

— Departe, în munţi!

— Nu face glume proaste cu mine! Ce atâta mister cu călătoria asta de nu poţi să-mi spui?

— Artileria n-are de ce să afle aşa ceva. Parpara mea a întrepat de mine?

— Nici prin gând nu i-a trecut. Nu-i aşa, Kasimir?

Fostul artilerist trase un fum bun din pipă, după care spuse dând din cap cu înţeles:

— Nu-i aşa.

— Vezi, măgar pătrân şi mincinos ce eşti? se înfurie Thomas. Kasimir e flăcău cumsecade, care nu minte. Dar tu eşti un om… ce să mai, zi-i artilerist şi pasta! Să-ţi fie ruşine!

— Ia taci, călăreţ bătrân ce eşti! Noi am luptat la cea mai grea armă. Noi am fost cei care hotărâm soarta bătăliilor şi…

— Şi tot trageţi la minciuni cu ghiotura, îi tăie vorba Thomas. Nu-i aşa, Kasimir?

Cel întrebat încuviinţă leneş.

— Aşa e.

— Ba nu-i aşa, se împotrivi Heinrich. Vi se pare vouă că spun minciuni pentru că sunteţi prea nătângi să pricepeţi că de un artilerist depinde totul. Dar, ia uitaţi-vă, ăla nu e

servitorul ducelui?

— Da, e valetul Alteţei Sale. Cred că se duce la domnul cel tânăr.

Aşa era. Servitorul întrebă de doctor şi, când auzi că acesta este acasă, intră în camera unde se aflau Max şi părinţii lui, cu aerul că îl aşteptau pe cel intrat. Acesta îi salută şi apoi raportă:

— Sunt trimis să vă anunţ că Alteţa Sa va merge astăzi incognito la operă.

— Bun, spuse Max. Când doreşte ducele să plece?

— Tocmai a părăsit castelul.

— Când se întoarce?

— Târziu, căci după aceea a plănuit o plimbare cu barca.

— Mulţumesc! Noapte bună.

— Noapte bună.

După ce plecă servitorul, Max se întoarse către tatăl său.

— Precauţia luată de duce e foarte bună. Nici măcar lacheul său nu trebuie să ştie că ducele are altceva de gând. Tu ai să te duci, aşadar, în grădina contelui şi vei supraveghea intrarea de la culoarul secret, ca să mă poţi informa când mă voi întoarce. Plec acum.

Îşi luă un cuţit şi un revolver şi ieşi în faţa casei, unde se aflau calfele.

— Sunteţi liberi? îi întrebă el.

Se ridicară toţi trei deodată.

— Se înţelege de la sine, spuse Thomas.

— Trebuie să mă însoţiţi. Dar nimeni nu trebuie să afle încotro am plecat, ca şi ce vom vedea şi vom auzi. Plimbarea noastră n-o să fie prea periculoasă, dar se prea poate să ne luptăm puţin. Luaţi-vă ciocane şi sfori!

Cei trei fură gata de plecare cât ai zice peşte.

— O luăm pe drumul care trece prin oraş şi merge la ruinele mănăstirii, continuă Max. Acum nu trebuie să fim văzuţi împreună, aşa că ne vom despărţi. Fiecare o ia pe alt

drum. Ne întâlnim în spatele ultimului tufiş de la ieşirea din oraş.

Max îşi acoperi faţa cât putu de mult. Ocoli străzile principale din oraş şi o luă pe uliţe lăturalnice, până ce ajunse la tufişul de la marginea unui pârâu. Se ascunse după tufiş. Cu toate că era întuneric, fusese văzut când sosise. Nici nu apucă să se pitească îndărătul tufişului, că se auzi întrebat cu voce joasă:

— Cine-i acolo?

— Brandauer.

— Singur?

— Trebuie să vină şi calfele. În câteva clipe vor fi aici.

— E bine, pentru că trebuie să ajungem la ruine înaintea celorlalţi. Eşti bine înarmat, Max?

— Da, Alteţă! Dar dumneavoastră, domnule căpitan?

— Da, încuviinţă încă o voce.

Ducele socotise că este bine să se convingă singur de acţiunile nocturne ale organizaţiei secrete. Astăzi era 10 iulie, „ziua celor şapte fraţi”, în care conspiratorii îşi dăduseră din nou întâlnire, pentru a hotărî momentul începerii atacului. Iniţial înaltul suveran plănuise să meargă singur, dar Max îl convinsese să se lase însoţit. Îl adusese pe căpitanul Emil Helbig. Acesta, cu toate că era de origine burgheză, se bucura de încrederea suveranului său. Şi într-adevăr, s-a dovedit că morocănosul căpitan a adus servicii de nepreţuit suveranului său, spre deosebire de atâţia alţii care, în ciuda rangului lor înalt, şi-au trădat jurământul făcut faţă de stăpânilor.

După câteva clipe se auzi un zgomot. Max întrebă:

— Kasimir?

— Aşa e.

— Vino încoace!

Imediat sosiră şi Thomas cu Heinrich. Cei şase bărbaţi o porniră apoi spre ruine. Ajuns la poalele muntelui, Max o luă

în sus pe aceeaşi potecă îngustă pe care o mai folosise şi înainte. Ducele urca anevoios, aşa că ajunseră la ruine puţin mai târziu decât îşi propuseseră. Cu toate acestea, sus nu sosise încă nimeni.

— Veniţi cu mine! porunci Max calfelor.

O luă pe după un zid căzut care forma un fel de grotă, unde se puteau ascunde foarte bine.

— Adăpostiţi-vă aici! Dacă nu se întâmplă nimic, aşteptaţi până vă iau eu; dar dacă avem nevoie de ajutorul vostru, vă chem eu cu un orcăit de broască. Imediat ce îl veţi auzi, vă îndreptaţi iute spre locul de unde vine semnalul. Restul îl aflaţi acolo.

— Am înţeles, domnule doctor, spuse Thomas, strecurându-se în văgăună.

Ceilalţi doi îl urmară, Max se întoarse la duce.

— Încotro ne duci? îl întrebă acesta.

— Mai întâi la intrarea în ruine, unde eu am să şi rămân. Pe domnul căpitan îl voi duce într-un loc de unde va putea observa dacă revoluţionarii vor coborî cu toţii în fântână.

Zis şi făcut. Căpitanul se postă în spatele zidului, unde nu demult se ascunsese şi Max. Acesta se postă împreună cu ducele în spatele arbuştilor de unde pornea drumul care ducea spre piscul muntelui.

După câtva timp se auziră paşi. Erau două persoane. Se opriră chiar în dreptul celor care spionau ascunşi.

— Cel mai scund e Natter, îi şopti Max ducelui.

— Încă nu a venit nimeni! îl auziră amândoi pe Natter vorbind.

— Eşti sigur? îi întrebă însoţitorul lui.

— Da, altfel ar fi trebuit să găsim straja la locul ei.

— Am ajuns prea devreme?

— Da.

— Oare se află pe aici picior de străin?

— Nu cred. Ce să caute la ora asta pe aici? Şi apoi, locul

are faimă rea în toată împrejurimea. Noaptea nu se aventurează nimeni să pătrundă aici. Se spune că spiritele călugărilor care au stat odinioară pe aici bântuie locul şi omoară pe oricine se apropie prea mult de ruine.

— Îmi închipui că şi dumneavoastră aţi întreţinut, superstiţia asta?

— Bineînţeles, râse Natter. Ne convine foarte mult situaţia. Şi apoi, cred că suntem aici pentru ultima dată.

— Zău? Cum aşa?

— Conjunctura apărută de curând ne sileşte să urgentăm lucrurile. Vei afla puţin mai târziu despre ce ie vorba, când voi vorbi în faţa întregii adunări.

— Vine şi contele?

— Nu. Îl vom informa după aceea despre hotărârile luate.

— În seara asta?

— De îndată ce vom isprăvi. Ia ascultă! Cred că vine straja.

Într-adevăr, se auzeau paşi uşori pe drum.

— De unde? întrebă Natter cu glas scăzut.

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— E-n regula. Poţi să te duci la postul tău. Noi mergem mai departe.

Cei doi se duseră spre fântână. Ultimul venit rămase să-şi ia postul în primire. Din timp în timp mai apărea câte unul, care-şi spunea parola şi era apoi lăsat să meargă mai departe. Max şi ducele numărară cam douăzeci de indivizi.

— Ce facem? întrebă şoptit ducele. Alteţa Voastră hotărăşte.

— Să doborâm santinela şi apoi să-i luăm prizonieri pe cei din fântână, până ce primim ajutoare să-i ducem de aici.

— Pot să-mi spun şi eu părerea?

— Vorbeşte, Max!

— Dacă ar fi şi contele cu ei, atunci am avea convingerea că a adus cu el toate documentele şi astfel, planul Alteţei Voastre ar fi minunat, căci am pune mâna şi pe conducătorii mişcării şi am avea în plus şi documentele necesare pentru a le dovedi vinovăţia. Dar, din păcate, situaţia nu stă aşa. Dacă-i luăm prizonieri nu ştiu dacă avem şi dovezile cu care să-l înfundăm. E foarte posibil ca nici unul din ei să nu mărturisească, iar contele, care este personajul principal, ne va scăpa printre degete.

— Ai dreptate. Ce propui?

— Am auzit amândoi că acest Natter va merge la conte imediat după întrunirea secretă. Să tragem cu urechea acolo, nu e mare lucru, şi apoi...

— ...apoi, interveni nerăbdător ducele, îi arestez pe amândoi.

— Iertare, Alteţă, însă ar fi periculos.

— Cum aşa?

— Prin culoarul secret putem pătrunde doar noi doi în bibliotecă. Aşadar, suntem doi contra doi şi, chiar de le-am fi superiori, un singur apel al contelui ar fi de ajuns să încăpem pe mâinile lui. Este înconjurat de o droaie de complici. Dacă dispărem fără urmă, cine ar putea dovedi că el e de vină?

— Tatăl tău, care va sta de pază în grădină şi se va îngrijora că nu ne-am întors.

— Dacă e să dispară Alteţa Voastră, tatăl meu nu-şi poate măsura puterile cu contele. Şi cine ştie cât de departe s-a întins influenţa lui! E posibil ca oricine ar reclama dispariţia noastră şi ar da vina pe conte, să-şi bată gura degeaba, că nu ar fi crezut, ba dimpotrivă, va intra şi el în colimator.

— Prea vezi lucrurile în negru. Să fie oare strădaniile unui suveran care nu se gândeşte decât la binele poporului său aşa de dispreţuite şi să nu găsească decât nerecunoştinţa?

— Alteţă, aş vrea să vă spun ceva foarte neplăcut, dar nu îndrăznesc...

— Îndrăzneşte!

— Alteţa Voastră vorbeşte despre un suveran. Cine este şi cine a fost de fapt acest suveran? Ştiu că prin această întrebare risc să pierd bunăvoinţa multiubitului meu duce. Cu toate acestea, eu îndrăznesc să vorbesc mai departe. De ce s-a înmulţit aşa de repede numărul nemulţumiţilor? Dacă în Nordlandia ar avea vreo valoare voinţa ducelui, întreaga ţară şi-ar binecuvânta suveranul. Înălţimea Voastră a putut să vadă în ultimul timp în ce fel se foloseşte contele de încrederea pe care i-aţi acordat-o. Eu sunt fiu de fierar; îmi place să vorbesc sincer şi fără ocolişuri. Sunt obişnuit cu forţa cinstei. Cu ciocanul în mână ştiu să zdrobesc capul viperelor şi tuturor viermilor care au otrăvit cele mai bune intenţii!

Tăcu. Ducele, de asemenea. E adevărat că vorbele lui Max dovedeau o îndrăzneală foarte mare, dar ducele îşi îndrăgea foarte mult prietenul şi nu se înşelase niciodată acordându-i încredere deplină. După câteva clipe, Max simţi cum ducele îl ia de mână.

— Îţi mulţumesc!

Ducele nu spusese decât atât. Mai trecu încă un răstimp până ce vorbi din nou.

— Aşadar, să-i lăsăm în pace?

— Pe toţi, până la ultimul.

— Natter?

— Nu. Nu ne-ar mărturisi nimic. Ba, mai mult ne-ar încurca strădaniile de demascare a uneltirilor sale. Eu zic să-l arestăm pe primul venit.

— Nici el nu va mărturisi nimic. N-ai spus chiar tu mai înainte că nu vom putea scoate nimic de la nici unul din ei?

— Doar în cazul, în care i-am aresta pe toţi la un loc, dar nu şi în acest caz. Este o diferenţă între o anchetă oficială şi interogarea unei singure persoane.

— Nu e rea propunerea şi de aceea te rog să iei tu toate măsurile.

— Nu e nevoie de nici un fel de măsuri. Thomas cunoaşte ca şi mine fiecare potecă de munte, căci suntem, după cum Alteţa Voastră ştie prea bine, de mult timp pe urmele acestei conspiraţii. Când întrunirea se va împrăştia, Alteţa Voastră va rămâne aici cu ceilalţi, în timp ce eu cu Thomas ne vom grăbi să o luăm înaintea conspiratorilor. Restul, vom hotărî la faţa, locului.

Trecu ceva timp până observară din nou mişcări. În sfârşit, straja se ridică din iarbă şi se postă la începutul drumului, căci auzise zgomotul celor care ieşeau din fântână. Ieşiră cu toţii afară şi o porniră unul câte unul, fără să vorbească sau să schimbe între ei vreun salut. Plecară alene şi în linişte, exact cum sosiseră. Straja încheia convoiul.

Nici nu se depărtară bine, că Max se ridică.

— Alteţa Voastră să mai aştepte încă un sfert de ceas, după care să vină cu ceilalţi pe drumul principal! Eu voi fi jos, cu Thomas.

Se grăbi spre calfe.

— Thomas, eşti în stare să cobori cu mine repede de tot?

— La ordin! Ca o pisică am să mă strecor!

— Atunci, la drum! Voi, ceilalţi doi, mergeţi la ruine, unde sunteţi aşteptaţi.

Max şi Thomas coborâră poteca stâncoasă în cea mai mare fugă, pe cât le îngădui întunericul. Ajunseră jos cu bine şi neobservaţi. Când puse piciorul pe drumul lin, Thomas gâfâia de efort.

— La naipa, ce minunat e să copori noaptea un munte! Ar fi trepuit s-o iau cu mine şi pe Parpara mea!

— Se prea poate! zâmbi Max. Dar acum avem altele de făcut decât să ne gândim la Barbara ta. Trebuie sa capturăm un conspirator. Vor coborî pe drumul principal. Eu rămân aici, iar tu te pui la pândă pe partea cealaltă, ca să-l încadrăm când vor sosi. Eu voi înşfăca pe unul din ei pe la spate, iar tu vei sări imediat şi îl vei înşfăca de mâini ca să nu poată

mişca.

— Pe toţi sfinţii, domnule doctor, ce mai aventură! îl voi înşfăca pe nemernic aşa de tare că nici pâs nu va mai putea să zică.

Se tupilară de o parte şi de alta a tufişului. Primul care apăru nu după mult timp fu Natter, uşor de recunoscut din cauza staturii lui scunde. În urma lui, cam la douăzeci-treizeci de paşi venea un al doilea, apoi tot aşa, un al treilea. Unsprezece inşi trecură prin faţa lor. Brandauer se obişnuise cu întunericul, fiind acum în stare să distingă totul în jurul lui. Se apropie şi al doisprezecelea, iar al treisprezecelea încă nu se vedea de după cotitura drumului. Max îl lăsă să treacă, după care îi sări în spate şi-l apucă pe după gât, încât, luat prin surprindere, omul nu mai apucă să scoată nici un sunet

— Thomas! şopti Max.

— Sunt aici. L-am apucat de braţe!

— Repede cu el în tufiş!

— Am şi intrat!

Apucaseră să-l tragă îndărătul tufişului înainte de a-şi face apariţia următorul. Era aşa de straşnic încleştat în mâinile de oţel ale fierarului, că nu putea face o mişcare. Îl ţinură bine strâns, până ce trecură toţi ceilalţi.

— Ai sfoară? întrebă Max.

— La ordin!

— Leagă-i mâinile la spate!

Max îl ţinea pe prizonier cu stânga, în timp ce cu dreapta scosese pumnalul. Prada se lăsă în voia sorţii fără să crâcnească. După ce îl legă, Max îl recunoscu pe ostatic, în ciuda întunericului.

— Ah, e cu putinţă? Domnul Hofrat von Braunfeld! Ce căutaţi printre „aducătorii de lumină”?

Arestatul nu răspunse, respiraţia greoaie lăsând să se vadă că se abţinea cu greu.

— Nu-i nimic, puteţi să tăceţi acum, dar până la urmă tot

veţi învăţa să vorbiţi!

Cam la zece minute după aceea, veni şi ducele însoţit de căpitan şi de celelalte două calfe. Îl recunoscu pe Max, care-i ieşise înainte.

— Ai prins pe vreunul?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Da. Uitaţi-l aici. Alteţa Sa doreşte să-l vadă mai de aproape?!

Ducele se duse lângă prizonier şi-l recunoscu.

— Domnule Hofrat! Sunt nespus de uluit! Administratorul documentelor mele şi omul meu de încredere printre trădători!

Hofrat rupse, în sfârşit, tăcerea.

— Alteţă, sunt nevinovat. Conjunctura este doar în aparenţă împotriva mea, dar am s-o îndrept imediat.

— Fă-o chiar acum!

— Nu fac parte dintre trădători.

— Dovedeşte-o!

— Mi s-au făcut tot felul de propuneri din partea lor, care mai de care mai atrăgătoare. Dar eu m-am dus în mijlocul lor doar ca să-i cunosc şi să o pot înştiinţa după aceea pe Alteţa Voastră.

— Ce-mi spui dumneata sună a născoceală. De când eşti membru al acestei organizaţii?

— De o lună.

— Şi de atunci, ţi-ai dat seama de intenţiile lor?

— Încă nu, sunt organizaţi pe mai multe grade, iar eu, din păcate, nu fac parte dintre cei iniţiaţi.

— Aha, pricep! Voiau să scape de mine fără să fie nevoiţi să dea raportul, ceea ce dumitale ţi-ar fi reuşit mai greu. Am convingerea fermă că eşti membru mai vechi decât ai declarat şi că faci parte dintre iniţiaţi. Numai unul din mijlocul lor ar fi avut acces la o întrunire ca cea de azi din fântână.

Chibzuieşte bine: nu ştie nimeni unde te afli acum şi doar o mărturisire sinceră te mai poate salva!

— Jur pe viaţa mea că am spus adevărul. Nu am ce să mărturisesc, fiindcă nu ştiu nimic.

— Minţi! spuse Max. Te bucuri de încrederea deplină a lui Ambrosius Natter. Ştiu că a impus o disciplină de fier la care nu renunţă pentru nimic în lume. Îşi ţine membrii sub cea mai strictă supraveghere. Dacă dă vreunul greş, îşi găseşte sfârşitul acolo, jos, în râpa aceea. Înălţime, nu are rost să ne pierdem timpul aici. Ce porunciţi în legătură cu arestatul?

Ducele se adresă lui Heidig:

— Îl preiei dumneata, domnule căpitan! Aceşti doi bărbaţi curajoşi te vor ajuta sa nu-l scapi. Îl duci acasă la el, dar într-un fel cât se poate de discret. Camarazii lui nu trebuie să afle ce s-a întâmplat cu el. Acolo îl ţii sub supraveghere strictă până la noi ordine de la mine. Se va da drept bolnav şi nu va avea voie să se ridice din pat. Dumneata l-ai găsit pe drum lovit brusc de o criză dureroasă şi l-ai adus acasă. Ai grijă să nu se întâlnească cu nimeni fără să ştii dumneata, iar actele nu i se confiscă deocamdată!

— La ordin, Alteţă! Înainte, domnul meu! Ai auzit prea bine.

Căpitanul îl luă de braţ pe prizonier şi plecă. Cei doi păreau doi prieteni buni ieşiţi la, plimbare. În urma lor veneau cele trei calfe.

— Ce aventură minunată, nu-i aşa, Kasimir? şopti Thomas.

— Aşa e, îi răspunse cel întrebat cu glas scăzut.

— Un Hofrat! spuse Heinrich. Prizonier! Ce s-o fi petrecut acolo sus? Ce ruşinos că am fost nevoiţi să ne ascundem în gaura aia şi să nu vedem nimic.

— Tacă-ţi fleanca, artileristule! Aşa a trepuit, înţeles? Ce s-a întâmplat acolo sus nu-i treapa noastră, altfel domnul doctor ar fi avut el grijă să vedem şi noi. Şi acum nu avem altceva de făcut decât să fim atenţi ca acest mişel să nu-i

scape domnului căpitan!

În acest răstimp, ducele şi cu Max se duseseră spre râu. Nici unul nu scotea un cuvânt. Faptul că îl găsiseră pe Hofrat von Braunfeld printre trădători le dădea mult de gândit şi nu le ardea de discuţii. La ţărm se aflau mai multe bărci libere. Dezlegară una din ele şi se urcară. Max vâslea, iar ducele stătea la cârmă, îndreptând barca spre celălalt mal. Ajunşi acolo, coborâră şi o porniră spre grădina contelui. O luară prin spate, săriră cu uşurinţă zidul şi se strecurară spre locul unde Max ştia că se află tatăl său.

Când se apropiară de scară, se auzi un foşnet uşor înapoia unuia din arbuştii care încadrau treptele.

Fierarul le ieşi înainte. Îl recunoscu pe duce şi îl salută cu mult respect.

— A trecut cineva pe aici, tată? îl întrebă Max.

— Da. Acum câtva, timp a trecut un bărbat scund care a sărit dintr-o barcă şi care mi se pare că a intrat în castel.

— Era Natter, excelenţă! Trebuie să ne grăbim.

— Înainte, atunci! Brandauer, rămâi aici! Dacă Max şi cu mine nu ne întoarcem într-o oră, sau dacă nu dăm nici un semn până atunci, te duci repede la strajă şi-i transmiţi ofiţerului ordin din partea mea să atace fără zăbavă castelul. Ia inelul meu ca permis de trecere. Dacă ni se întâmplă ceva, ne găsiţi uşor căci suntem aici, pe culoarul secret.

Tânărul Brandauer deschise fereastra; sări, urmat de duce. Max îl luă de mână şi-l conduse înainte. Intrară pe uşa ascunsă şi pătrunseră pe culoarul secret. Ajunseră apoi la bibliotecă. Max ciuli urechea să se convingă că nu se auzea vorbă dinăuntru, apoi deschise uşa cu precauţie.

Încăperea era în întuneric, dar prin ferestrele înalte pătrundea un firicel de lumină, suficient pentru a vedea ceva în jur. Dinspre camera de lucru auziră două voci.

— Este încă aici, şopti Max. Dacă intră vreunul din ei aici, ne ascundem sub masă.

Se furişară până la draperie şi traseră uşurel un colţ, ca să poată vedea ceva fără să poată fi văzuţi la rândul lor. Contele stătea pe sofa, iar Natter, în faţa lui, pe un scaun. Cei doi spioni puteau să audă fiecare cuvinţel.

— Domnule conte, cât de departe aţi ajuns cu prinţesa Asta? întrebă Natter.

Bătrânul Hohenegg se încruntă.

— Nu prea departe. Prinţul a plecat, iar sora lui pare să tragă mai mult spre duce decât spre noi.

— Ştie de urmaşul secret?

— Nu.

— Aţi lăsat-o să hotărască în voie?

— Oricum ar fi, trebuie să devină soţia fiului meu. Trebuie să ştie de ce a fost adusă în Nordlandia. De altfel, a fost de acord să mai rămână trei zile.

— Îmi convine aşa.

— De ce?

— Din două motive. Mai întâi, suntem gata cu pregătirile, şi apoi am mai multe indicii care mă fac să cred că nu mai suntem în siguranţă. Un ochi neştiut, dar ager, se străduieşte să se uite în cărţile noastre. Că nu am reuşit să dau de urmă ţigăncii, o ştiţi prea bine — e singurul insucces de care mă pot ruşina. De această persoană tot trebuie să ne temem. Chiar astăzi sunt gata să încep acţiunea. În biblioteca lui Hofrat von Braunfeld, unde e cel mai puţin probabil că se vor face cercetări, se află apelurile necesare şi fluturaşii, în mii de exemplare. Întreg poporul e câştigat de partea noastră şi sper că şi dumneavoastră vă puteţi bizui pe armată.

— Pot. Armata se pare că e de partea noastră; nu e nevoie decât de ordinul meu telegrafic ca să mi se alăture. Ofiţerii de rang înalt de care nu sunt sigur vor fi arestaţi imediat; ceilalţi vor fi înaintaţi în grad. Acesta e cel mai bun mijloc pentru a-i avea la mână. Consilierii mei lucrează îndârjit de săptămâni întregi pentru ridicarea oamenilor la revoluţie şi sunt

îndreptăţit să cred că fiecare rotiţă îşi va face datoria când voi da eu semnalul.

— Şi marina?

— Amiralitatea mi s-a supus. De altfel, am avut eu grijă ca flota nordlandeză să lipsească la momentul potrivit şi anume, să fie împrăştiată prin toate colţurile lumii. Vasele sudlandeze vor cuceri Ollermünde fără să întâmpine nici cea mai mică rezistenţă.

— Sub comanda lui Nurvan-paşa?

— Da. Sudlandezii se adună deja în secret la graniţă. Imediat ce voi da semnalul, cinci mii de inamici vor ajunge în trei zile în ţară, unde se vor alătura trupelor mele. Bătrânul Falkenau, cel mai periculos adversar al meu pe uscat şi tânărul Falkenau, pe apă, vor fi făcuţi inofensivi.

— Când urmează să daţi semnalul? Nu-mi mai pot ţine în frâu oamenii.

— Imediat după plecarea prinţesei.

— Aşadar, peste trei zile?

— Cam aşa.

— Ducelui îi cruţaţi viaţa?

— Pot să-l omor chiar eu! Un suveran detronat rămâne primejdios atâta timp cât este în viaţă.

— Ar putea cădea în mâinile poporului furios.

— Posibil. Să sperăm că se va rezolva totul cu bine.

— Aceste mâini trebuie ghidate.

— Va fi greu.

— Păi, treaba se cere a fi începută. Dar, sigur, se aşteaptă şi răsplata.

— Doar mă cunoaşteţi!

— Bun! Domnul conte va avea imediat la dispoziţie toate forţele de care dispun eu. Aici am tratatele pe care le-am pregătit pentru semnat.

— Daţi-le încoace!

Contele luă hârtie după hârtie, le citi cu atenţie, după care

le semnă. Scoase apoi dintr-o casetă sigiliul şi îl aplică pe acte.

— Aşa, spuse Natter zâmbind şi făcând o reverenţă adâncă. Actele sunt gata semnate şi cu sigiliul noului duce pe ele. Porunciţi acum şi eu voi porni acţiunea!

— Alteţă! şopti Max. E timpul să plecăm.

— Hai să mergem, am aflat destul, se auzi răspunsul ducelui.

O luară pe drumul de întoarcere şi ajunseră înapoi în grădină, unde Max închise la loc fereastra în urma lui. Bătrânul Brandauer îşi făcuse griji mari, aşa că se bucură nespus să-i vadă pe cei doi teferi şi nevătămaţi.

— Repede la barcă, înainte de a-şi face apariţia conspiratorul, porunci ducele.

Săriră zidul şi apoi se instalară în barcă. Max se aşeză la cârmă, iar tatăl său luă vâslele.

— Încotro, Alteţă? întrebă doctorul.

— Spre casa lui Natter!

Max nu spuse nimic. Acum, că lucrurile merseseră atât de departe, şi el ar fi pus mâna pe acest om, dimpreună cu documentele lui.

Barca zbura pe calea apelor şi, după scurt timp, cei trei ajunseseră deja în faţa hanului bunei Barbara Seidenmüller. Nu se închisese încă. Max intră singur în han. Erau ocupate mai multe mese; în colţul cel mai din faţă stăteau cele trei calfe. La intrarea doctorului, se ridicară respectuos.

— Cum a mers? îi întrebă el

— Ca pe roate, domnule doctor! îi răspunse Thomas.

— Comandaţi ţigări şi bere pe cheltuiala mea! Unde e hangiţa?

— Vine acum din pucătărie.

Max o luă deoparte.

— Domnul Ambrosius Natter mai locuieşte la dumneata?

— Da.

— Când iese îşi ia cheia cu el?

— Da.

— Deci nu se poate intra în camera lui?

— Mai am încă o cheie.

— Adu-o, te rog!

Max o luă după hangiţă prin bucătărie, unde se găsea şi cheia, şi pătrunse apoi în antreul bine luminat al casei.

— Vai, seara bună, domnule Brandauer, salută ea când dădu cu ochii de fierar. Şi dumneavoastră domnule... ah, e oare cu putinţă? Este chiar...

— Taci, doamnă Seidenmüller! o întrerupse ducele. Deschide iute uşa!

Femeia se repezi în sus pe scări şi deschise uşa camerei lui Natter.

— Dar mai întâi să fac lumină...

— Nu e nevoie. Nimeni nu trebuie să afle că suntem aici, ai înţeles?

— Prea bine, Alteţă!

— Natter trebuie să sosească dintr-un moment în altul, îl aştepţi dumneata în hol şi-i spui că sus îl aşteaptă câţiva domni care vor neapărat să vorbească cu el despre cele întâmplate azi Du-te, acum!

Hangiţa se supuse imediat. Nici nu apucă să coboare bine scările, că intră Natter.

— Bună seara. A întrebat cineva de mine?

— Trei domni.

— Cum îi cheamă?

— Nu ştiu. A trebuit să-i duc în camera dumneavoastră.

— Aşa? Parcă încuiasem!

— Domnii au dorit să nu fie văzuţi jos. Trebuie să vă transmit că au de discutat cu dumneavoastră despre cele petrecute azi.

— Atunci, sunt bineveniţi.

Natter urcă scara şi intră în camera întunecoasă.

— Bună seara!

— Bună seara! i se răspunse întreit.

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Atunci, sunteţi bineveniţi. Îngăduiţi-mi să fac lumină…

În timp ce se îndeletnicea cu aprinsul lămpii, Max se strecură spre ieşire, ocupând-o, iar tatăl său se postă la uşa care dădea într-o cameră alăturată. Ducele rămase aşezat.

Natter aprinsese de-acum lampa. Privirea îi căzu drept pe chipul ducelui.

— Ei, prieteni, ce v-a adus…

Încremeni, în mijlocul propoziţiei, căci îi recunoscu pe cei din faţa lui. Dintr-o ochire pricepu că aceştia nu veniseră deloc cu intenţii paşnice.

— V-aţi speriat? îl întrebă calm ducele. De ce?

Cel întrebat îşi venise repede în fire.

— Alteţă, m-a luat prin surprindere rangul înalt al vizitei pe care am primit-o.

— Pe naiba! Termină cu copilăriile! Nu este locul şi nici momentul potrivit. Cum te numeşti dumneata?

— Ambrosius Natter.

— Şi sunteţi?…

— Rentier.

— Puteţi dovedi?

— Fireşte. Să arăt Alteţei Sale actele?

— Nu-i nevoie. Dumneata eşti un „aducător de lumină”. Nu ştii că apartenenţa la această organizaţie se pedepseşte aspru?

— Alteţă, vă spun sincer…

— Nemernicule, nu jura! Îţi voi dovedi îndată vinovăţia. Bagă mâna în buzunarul dumitale de la piept şi dă-mi documentele pe care contele Hohenegg tocmai le-a semnat şi

pecetluit în calitate de „noul duce”, după cum a avut tupeul să spună.

Conspiratorul păli.

— Alteţă, nu sunt în posesia nici unui document, care…

— Gura! Dă-mi-le, sau pun să fii legat!

Natter se scotoci în buzunar. Se albise şi mai rău la faţă, dar ochii îi scăpărau ca doi cărbuni încinşi. Stătuse cu spatele la uşă, şi nu băgase de seamă că Max se strecurase prin spatele lui.

— Gata! S-a sfârşit! Jos cu asupritorii!

În loc de acte, scoase la iveală un revolver. Dar, dintr-o lovitură de pumn, Max îl doborî la pământ, aruncându-i revolverul din mână. Ducele rămăsese neclintit pe locul său. Brandauer veni lângă revoluţionar şi într-un minut, acesta zăcea pe jos aşa de straşnic legat, că nici nu mai putea mişca.

— Actele! porunci ducele.

Max le scoase şi i le înmâna. Ducele le citi.

— Uciderea suveranului, detronare, trădare de ţară şi traficant de tronuri! Lăsaţi-l să zacă pe jos şi procedaţi la percheziţionarea camerei!

Brandauer căută mai întâi după sertare secrete. Mobila, care aparţinea hangiţei, nu era defel prevăzută cu astfel de sertare, dar cufărul de călătorie al rentierului avea fund dublu, în care se afla un maldăr de hârtii acoperite cu o scriere cifrată.

Prizonierul urmărise calm percheziţia, fără să scoată un cuvânt. Acum, însă, râse dispreţuitor:

— Acestea sunt documentele unei conspiraţii secrete, Alteţă! Încercaţi să le citiţi!

Max aruncă un ochi pe una din hârtii.

— Vom fi în stare să le descifrăm? întrebă ducele.

— Da.

— Pe naiba! râse Natter. Flăcăul de fierar îşi va sparge

creierii cu ele.

Max îl privi drept în ochi.

— Prietene, impertinenţa ta merge mână în mână cu prostia. Pentru liniştea ta am să te înştiinţez că am mai văzut această scriere şi am cheia descifrării ei, chiar aici în buzunar. Îţi aduci aminte de seara în care contele te-a însărcinat s-o găseşti pe gitană şi să-i aduci nişte acte care se aflau la ea? Am stat pe după draperia din bibliotecă şi am auzit tot. Şi acum vreau să-ţi mărturisesc că după aceea am mai făcut încă o vizită contelui şi am dat peste codul cifrului!

— Spionule!

— Ce minunat sună acest cuvânt din gura unui om care şi-a dedicat toată viaţa uneltirilor şi vicleşugurilor. Ascultă-mă mai departe! Tot eu am fost cel care a aflat de întrunirile voastre secrete de la ruine şi tot eu am tras cu urechea la discuţia pe care ai avut-o în seara asta cu contele. Ştiu fiecare cuvinţel care a fost rostit acolo, ba mai ştiu că ai preluat asupra ta misiunea de a-l ucide pe duce şi că fiecare rotiţă îşi va face datoria de îndată ce contele va da semnalul. Tot eu sunt ochiul nevăzut de care ţi-a vorbit mai devreme contele. Scrierea voastră cifrată nu dovedeşte prea multă inteligenţă. Să dau citire acestor hârtii, Alteţă?

— Nu. Am prea multe de făcut. Însă tu rămâi aici să întorci din drum orice vizitator care ar putea apărea. Astfel vom afla lucruri de care am fost străini până acum. Vei avea şi timp să transcrii aceste hârtii în scriere normală. Iar tu, Brandauer, faci rost de o trăsură pe care o vei conduce chiar tu! Îl încarci pe acest om care-şi spune Natter în trăsură şi-l duci la ospiciu, unde trebuie să ajungi fix la ora douăsprezece! Întrebi de mine, căci eu voi fi acolo. Bineînţeles că nu trebuie să afle nimeni nimic. Noapte bună!

Plecă. Se duse chiar şi bătrânul Brandauer, iar Max rămase singur cu arestatul. Îi puse căluş în gură şi-l trase într-un colţ unde putea să-l aibă tot timpul sub ochi. Se apucă,

după aceea, să descifreze hârtiile găsite în cufăr.

În dimineaţa următoare, la palatul contelui veni un servitor al ducelui, să-i predea o scrisoare întocmită chiar de mâna suveranului, care conţinea o invitaţie prietenoasă la plimbare.

— Spuneţi-i Alteţei Sale că voi veni degrabă.

Îşi luă uniforma de paradă, plecă cu barca şi ajunse la castel, unde fu întâmpinat chiar la scară de către duce, care avea un aer ce nu prevestea nimic bun.

— Bună dimineaţa, dragă vere! V-am deranjat din treburi importante?

— Întotdeauna sunt la dispoziţia dumneavoastră, Alteţă!

— Dimineaţa aceasta frumoasă mă îmboldeşte să fac o plimbare. Vreţi să mă însoţiţi?

— Este o onoare pentru mine.

— Veniţi, atunci!

Îl luă de braţ, păşi împreună cu el în curtea castelului, unde doi murgi fornăiau nerăbdători, înhămaţi la o trăsură elegantă. Se urcară.

— Dă-i drumul!.

Vizitiul doar ridică mâna, şi trăsura se puse în mişcare, cu caii mergând la pas. O luară alene prin oraş, după care porniră în galop pe drumul de ţară. Cei doi bărbaţi tăcură mult timp; contele începea să se simtă tot mai nelalocul lui. Drumul ducea spre ospiciu, unde se petrecuse acel fapt neplăcut, despre care încă nu discutase cu ducele. Oare din această pricină îl ducea azi acolo? Fiindcă trebuia să se asigure, rupse primul tăcerea.

— Pot să vă întreb, Alteţă, cât de departe v-aţi gândit să mergem în plimbare?

— Departe, cât îi ţin potcoavele pe murgii mei, căci au stat prea mult în staul şi au nevoie de mişcare în aer liber. Sau doriţi cumva să ne întoarcem?

— După-amiază am o întâlnire foarte importantă.

— Dragă conte, trebuie s-o amânaţi, căci şi eu am ceva pe suflet care nu este mai puţin important. Am nevoie de sfatul domniei-voastre.

— Slabele mele puteri vă stau la dispoziţie, Alteţă!

— Cunoaşteţi încrederea neţărmurită pe care v-am acordat-o; aceasta îmi dă prilej să vă cer sfatul asupra anumitor chestiuni în care sunt mai puţin informat decât dumneavoastră. Chiar acum s-a ivit o problemă în care am nevoie să-mi aduceţi limpezirea. Care sunt raporturile noastre cu Sudlandia?

— Cu totul prietenoase.

— Dar acolo se vorbeşte de adunări de trupe la graniţă!

— Exerciţii de manevră, Alteţă.

— Aşa deci? Sunteţi informat asupra intenţiilor care l-au mânat pe Nurvan-paşa în Sudlandia?

— Pricini de sănătate.

— Se spune că va prelua comanda marinei.

— Sultanul nu renunţă la kapudan-paşa lui.

— Şi dacă o face, totuşi?

— Imposibil! Oricum, mă voi interesa negreşit!

— Prinţesa Asta mi-a spus că în trei zile va pleca din Nordlandia.

— Din nefericire!

— Este o tânără fată pe cât de inteligentă, pe atât de curajoasă. Mi-a devenit foarte dragă. Mă voi simţi foarte singur după plecarea ei şi de aceea l-am chemat înapoi pe baronul Viktor von Falkenau. Am observat că m-am cam izolat în ultimul timp şi simt nevoia de companie. Cât timp este fiul său în permisie?

— Pe timp nelimitat.

— Şi pe el aş vrea să-l văd. Trimiteţi-i o telegramă prin care să-l invitaţi aici!

Chipul contelui rămase netulburat, dar în sinea lui începuse să se alarmeze. Ce voia să însemne toată

conversaţia asta bizară? De ce vorbea ducele numai despre lucruri care, în situaţia actuală, era mai bine să fie trecute sub tăcere?

Între cei doi se lăsă iarăşi o tăcere lungă, până ce ajunseră lângă o trăsură acoperită, care-l avea ca vizitiu pe fierar.

— Îl cunoaşteţi pe omul acesta, domnule conte? întrebă ducele.

— Fireşte! E fierarul Brandauer.

— Un supus cumsecade şi de încredere! Nu sunt mulţi ca el. Fiul său e aidoma lui; l-am luat sub protecţia mea specială şi sunt încredinţat că îl aşteaptă un viitor frumos.

Contele primise încă o lovitură. O simţi din plin, dar fu nevoit să tacă. După un răstimp, începură să se vadă turnurile ospiciului ridicându-se deasupra orăşelului.

— Aveţi ceva împotriva unei vizite la ospiciu, dragă vere? Vreau să iau şi eu o dată prin surprindere administraţia. Vă convine?

— Sigur că da.

— Conducerea unei asemenea instituţii nu este niciodată îndeajuns de bine supravegheată, după cum ştiţi prea bine. De altfel, direcţiunea de aici este doar una provizorie, o situaţie căreia trebuie să-i punem capăt.

Trăsura opri în faţa porţii ospiciului. Fusese văzuta apropiindu-se şi cei dinăuntru, recunoscuţi. Doi medici — cei care înainte fuseseră medici secundari — erau pregătiţi să întâmpine înalţii oaspeţi. Îi conduseră în biroul direcţiunii. Li se arătară registrele instituţiei, întocmite cu o rigoare exemplară.

— Înainte de a trece la vizită, spuse ducele, vreau să fac o remarcă. Fierarul Brandauer trebuie să sosească în curând aici; aduce o persoană bolnavă, după cum pare incurabil, pe care dumneavoastră trebuie s-o trataţi cu cea mai mare stricteţe. Pregătiţi-vă să primiţi o persoană sinucigaşă din

soiul cel mai rău! Imediat după apariţia lui aici, va fi dus în celula numărul unu şi va fi vârât în cămaşa de forţă. Să-mi raportaţi dacă se va întâmpla aşa!

— Suntem la porunca Alteţei Sale, spuse unul din medici. Îmi permit, însă, o observaţie. Numărul unu este celula cea mai mare, unde este loc suficient pentru doi bolnavi.

— Ştiu. În curând va fi adus şi al doilea ca să-i ţină companie primului.

Fu de ajuns un semn al doctorului pentru a trimite câţiva paznici în camera de aşteptare. După aceea, ducele se întoarse către conte.

— Este vorba, cum se spune, de un sinucigaş de prima mână. După cum am fost informat, dumneavoastră îl cunoaşteţi, întâmplător.

— Cum îl cheamă, Alteţă?

— Ambrosius Natter.

Contele încremeni, dar îşi reveni o clipă mai târziu.

— Alteţă, nu cunosc nici un Natter.

— Dar un anume monsieur Mericourt?

— Nici.

— Să se fi înşelat oamenii mei de pază? Vi-l voi prezenta pe cel bolnav, poate aşa vă veţi aduce aminte de el.

Ducele sună după cei doi medici. Scoase un carneţel, scrise câteva rânduri, rupse foaia, şi o dădu celor doi.

— Domnii mei, acest ordin trebuie executat cu stricteţe şi cuvânt cu cuvânt.

Cei doi aruncară o privire pe foaie şi se văzu desluşit că erau uimiţi.

— Este cu putinţă, Alteţă? întrebă unul din ei, aproape tremurând.

— Nu numai că este posibil, dar vă poruncesc eu.

— Ne supunem, Alteţă! A sunat. Trebuie că a sosit bolnavul aşteptat.

— Să mergem atunci spre celula numărul unu!

În drum spre aripa unde erau internaţi nebunii periculoşi, Hohenegg era frământat de un sentiment de nedescris. Ce însemnau toate acestea? Să fi aflat ducele de conspiraţie şi să-l fi anihilat pe Natter? Se juca, oare, ducele cu el precum pisica cu un şoarece? Sau totul nu era decât o sperietură menită să-l năucească şi să se simtă în nesiguranţă? Dacă era aşa, amarnic se înşelase! Hohenegg nu era omul care să-şi piardă cumpătul la primul asalt.

Când ajunseră la salonul numărul unu, dinăuntru auziră un urlet înfiorător.

— E deja în cămaşa de forţă? se interesă ducele.

— Da, paznicii au acţionat întocmai cum aţi poruncit.

— Veniţi atunci!

Uşa celulei era deschisă. Patru paznici vânjoşi stăteau în faţa noului sosit, care era legat fedeleş pe scaunul de forţă. Un al doilea scaun, aflat lângă el, stătea gol. Amândouă erau prinse de pereţi cu cârlige de oţel. De îndată ce îi zăriră pe domnii veniţi în vizită, paznicii se retraseră, pentru a le face loc să intre.

— Domnule conte, îl cunoaşteţi pe omul acesta?

La aceasta, Hohenegg nu se aşteptase. Crezuse că ducele primise înştiinţări îndoielnice şi dorea să-l intimideze. Dar nici prin gând nu-i, trecuse că Natter, căpetenia întregului plan, căzuse în cursă. De aceea, când îl văzu pe cel legat, se sperie aşa de rău, că-şi pierdu firea, chiar dacă numai pentru o fracţiune de secundă.

— Mer… ah, Alteţă! Omul acesta îmi este cu desăvârşire necunoscut.

— Este exact acel Mericourt al cărui nume tocmai aţi vrut să-l pronunţaţi. Doar v-am promis că vă fac cunoştinţă cu el.

— Ce a făcut, Alteţă?

Contele îşi recăpătase siguranţa de sine. Îl fulgeră gândul că ducele descoperise totul şi că decizia finală nu urma să se dea pe câmpul de luptă, ci aici, între pereţii golaşi ai

ospiciului. Nu se temea deloc pentru propria persoană. Îşi făcea iluzii că posedă un avantaj asupra celorlalţi, dar nu observase că în spatele său cei doi medici şuşoteau ceva împreună cu paznicii. Făcuse un pas îndărăt când pusese ultima întrebare şi se uitase drept în ochii ducelui. Acesta îi răspunsese cu un zâmbet netulburat.

— Omul acesta e demn de toată mila. Suferă de nevroza detronării ducilor şi punerea conţilor în locul lor.

—Există dovezi, Alteţă?

— Cu vârf şi îndesat.

— Prin mărturii medicale şi oficiale?

— Prin acelaşi fel de mărturii neîndoioaso care au fost folosite, de exemplu, şi în cazul domnului von Wallroth şi al gitanei Lilga.

— Alteţă, direcţiunea acestui spital se află deocamdată în mâinile mele.

— Şi pe dumneavoastră cine vă conduce?

— Nimeni.

— Aha! Mă văd pus în situaţia de a crede că şi dumneavoastră suferiţi de o tulburare mintală gravă.

— Nici nu poate fi vorbă de aşa ceva. Gândirea mea este întru totul sănătoasă…

— Sănătoasă? Mai degrabă sunt înclinat să cred că în ultima vreme v-aţi aflat într-o stare de sminteală gravă.

— Ah! Cum poate Alteţa Voastră să-mi vorbească în acest fel de faţă cu toată lumea! Ei bine, atunci doresc să vă înştiinţez că sminteala asta se va extinde în curând în toată ţara! Va conduce la o criză care va arăta desluşit că pretinsa nebunie nu este altceva decât năzuinţa bine întemeiată de a asigura bunăstarea Nordlandiei.

— Frumos! La ce bunăstare vă referiţi? Cumva la cea de aici?

Scoase din buzunar documentul pe care contele îl semnase cu o zi înainte pentru „aducătorul de lumină” şi i-l

puse dinainte zâmbind. Hohenegg îl recunoscu şi făcu o mişcare iute să-l înşface. Ducele, care se aşteptase la această reacţie, trase hârtia îndărăt la fel de iute, prinzându-l pe conte de mână;

— Aceste hârtii sunt ale mele! Le vreau înapoi!

— Domnule conte, gândiţi-vă în faţa cui vă aflaţi!

— În acest moment nu am în faţă decât un hoţ care şi-a însuşit bunul meu. Daţi-mi hârtia înapoi, altfel…

— …altfel ce? Domnule conte, tulburarea mintală devine tot mai clară. Chiar vreţi să cred că sunteţi într-adevăr nebun?

— Vreau hârtia înapoi!

Hohenegg îl luă de revere pe duce. Acesta rămase calm şi spuse doar atât:

— Domnii mei, vedeţi că acest om este deranjat mintal; îl face hoţ pe suveranul ţării şi îndrăzneşte chiar să-l atace. Faceţi-vă datoria! Îl las pe mâinile dumneavoastră să-i aplicaţi tratamentul potrivit!

Cât ai clipi, contele fu înşfăcat de cei patru paznici. Încercă din răsputeri să se împotrivească, dar nu reuşi. Fu biruit şi apoi legat straşnic de scaunul de forţă. Acum se afla faţă în faţă cu complicele său. I se pusese un căluş în gură, neputând astfel să mai scoată un cuvânt.

La un semn al ducelui, ceilalţi ieşiră din celulă; acum rămăsese singur cu cei doi.

— Şi acum, domnul conte va fi nevoit să mă asculte fără să mă deranjeze cu sminteala lui. Aparţineţi din naştere celui mai înalt rang social, dar valoarea dumneavoastră reală mă îndreptăţeşte să vă consider ca făcând parte din cea mai josnică treaptă a societăţii. Mi-e scârbă să enumăr toate nelegiuirile de care vă faceţi vinovat şi nu pot decât să afirm cu tărie că, în faţa dumneavoastră şi mai ales a întregului meu popor mă simt ca fiind reprezentantul voinţei lui Dumnezeu, a cărui dragoste, mărinimie şi milostivenie

înconjoară întregul univers, dar care ştie să pedepsească prin spiritul său de justiţie pe oricine păcătuieşte. De această casă a neputinţei omeneşti v-aţi servit ca de o cameră de tortură pentru victimele dumneavoastră, pe care le-aţi lăsat să îndure cazne până ce nebunia punea într-adevăr stăpânire pe minţile lor. Acum s-a întors roata; acest ospiciu va fi lăcaşul de ispăşire a greşelilor pe care le-aţi făcut, în care veţi fi silit să faceţi cunoştinţă cu torturile pe care sufletul dumneavoastră inuman le-a aplicat unor nevinovaţi. Să nu vă închipuiţi că veţi scăpa din mâinile mele! Actualii angajaţi ai ospiciului mi-au făcut dovada încrederii lor, fiindcă i-am scăpat de dumneavoastră. Şi aşa cum nici măcar dumneavoastră nu aţi putut afla unde au dispărut cele două unelte de care v-aţi folosit, tot aşa nu va bănui nimeni pe lume unde aţi dispărut împreună cu complicele! Mârşăviile dumneavoastră politice au fost descoperite. Veţi rămâne doar un număr până ce voi îngădui din nou să reapăreţi ca un individ de sine stătător.

Părăsi celula, care fu încuiată în urma lui. Se duse însoţit de medici în biroul direcţiunii.

— Domnii mei, mă bucur să-mi pot exprima recunoştinţa şi mulţumirea pentru tot ce aţi făcut. Mă văd pus în situaţia de a numi o nouă direcţiune a acestei instituţii. Voi ţine seama în decizia mea de vechimea în serviciu, dar vă asigur că vă voi mări retribuţiile în egală măsură, căci amândoi sunteţi deopotrivă de valoroşi. În ceea ce priveşte faptul petrecut astăzi aici, trebuie păstrat secretul deplin. Contele s-a făcut vinovat de mari nelegiuiri, despre care veţi lua cunoştinţă la momentul potrivit. Deocamdată rămâne internat aici ca fiind bolnav, iar tovarăşul său va merge în altă celulă, pentru a nu mai putea pune la cale împreună şi alte grozăvii. Oricare dintre angajaţii dumneavoastră care va trăda prezenţa contelui în ospiciu va fi considerat vinovat de înaltă trădare. Pe mai departe veţi primi ordine de la domnul doctor

Max Brandauer, care va fi de acum încolo superiorul dumneavoastră. Îl cunoaşteţi din vizitele pe care le-a făcut înainte aici! Rămâneţi cu bine!

Părăsi ospiciul, se urcă în trăsură şi porni iute spre oraş. Pe drum se întâlni cu fierarul. Porunci să se oprească trăsura şi se urcă în cea a prietenului său, căruia-i spuse să meargă la hanul Barbarei Seidenmüller. Retras sub acoperişul trăsurii, nimeni nu avu cum să-l vadă. Când coborî din trăsură în curtea hanului, nu se afla nimeni prin apropiere, aşa că reuşi să rămână întru totul neobservat.

Cei doi urcară scările şi-l găsiră în han pe Max, care punea în ordine documentele cifrate. Acesta se ridică şi-l salută pe duce cu respect.

— Gata? îl întrebă ducele.

— Chiar acum am isprăvit, Alteţă!

— Ai descifrat totul?

— Da...

— Ce conţin aceste acte?

— Spre norocul nostru, conţin tot ce trebuia să aflăm. Înainte de orice, conţin o listă cu conspiratori cărora urmează să le revină un rol important în revoltă. Se află aici nume de vază de ofiţeri şi civili.

— Să mergem în camera de alături pentru cazul în care Natter ar primi vreo vizită. Acolo ai să-mi citeşti totul!

— Nu ar prefera Alteţa Sa să mergem la castel?...

— Nu avem timp de pierdut. Fiecare minut e foarte preţios. Şi, de altfel, încă nu ştiu dacă e bine să mă duc direct la castel. Se prea poate ca datoria să mă cheme în cu totul altă parte. Şi tu trebuie să stai aici ca să supraveghezi vreo eventuală vizită a vreunui „aducător de lumină”.

— Ce trebuie să fac dacă vine vreun conspirator?

— Să-l capturezi şi să-l ţii ascuns.

Se duseră în camera alăturată. Max începu să dea citire documentelor. Conspiratorul aşternuse pe hârtie, convins

fiind de infailibilitatea cifrului ales, întreaga evoluţie a revoltei, care era pregătită de mulţi ani. Făcuse toate acestea dintr-un motiv clar: dorea să-şi pună serviciile aduse într-o lumină favorabilă pentru ca viitorii săi superiori să-l recompenseze din plin. Nu lipsea nimic în afara actelor diplomatice pe care contele le schimbase cu diversele puteri străine, care fireşte că nu aveau cum se afle în posesia lui.

— Dacă le-aş avea în mână, se mânie ducele, le-aş face publice şi aş arunca în aer toate cabinetele care s-au înhăitat cu acest trădător.

— Ce hotărăşte Alteţa Sa cu privire la aceste dovezi?

— Voi da ordin să fie imediat arestaţi toţi conspiratorii. Iată că vidrei i s-au retezat capetele, care au nimerit în mâinile noastre.

— Dar nu credeţi că s-ar putea strecura vreo trădare sau vreo neglijenţă dacă pornim la arestarea fiecăruia parte? E vorba de un număr foarte mare de rebeli.

— Voi însărcina cu arestarea lor doar oameni de cea mai mare încredere.

— Şi cu toate acestea, printre aceştia se poate afla unul asupra căruia Alteţa Sa s-ar putea înşela. Dacă eşuează arestarea unuia singur, este foarte posibil ca acesta, vrând să se salveze, să arunce în aer butoiul de pulbere care este plin ochi.

— Şi ce să fac, atunci? Să-i las în pace?

— Nu, Alteţă. Trebuie să-i faceţi inofensivi cât se poate de rapid, dar într-un mod care să ne ofere siguranţa deplină că nu ne va scăpa nici măcar unul singur.

— Cunoşti o astfel de metoda?

— Îi arestăm pe toţi odată.

— Ah! Dar trebuie să-i găsim pe toţi adunaţi în acelaşi loc!

— Exact.

— Unde?

— În locul unde obişnuiesc să se întrunească, la ruinele

fostei mănăstiri.

— E un plan extraordinar, dacă reuşim să-l punem în aplicare.

— Vom reuşi chiar foarte uşor. Acest Natter a comis deja imprudenţa de a lăsa la îndemâna noastră corespondenţa lui. Acum îi cunosc stilul de a scrie, şi apoi, am căpătat certitudinea că toţi cei de pe listă obişnuiesc să se întrunească la ruine. Le trimitem o telegramă prin care îi anunţăm că pentru astăzi este prea târziu să mai vină la ruine şi îi chemăm mâine la miezul nopţii. Vor veni cu siguranţă. Vom înconjura locul cu militari conduşi de căpitanul Helbig, care cunoaşte de-acum împrejurimile. În acest fel vom avea certitudinea că nu ne va scăpa nici unul.

— Şi cei de aici?

— Sunt cinci la număr. Vor fi arestaţi fără nici o greutate după ceilalţi.

— Aşa să fie! Scrie imediat „invitaţiile”! Dar ai grijă ca nimeni să nu ne poată pune beţe în roate! Dumneata, Brandauer, te duci la căpitanul Helbig şi vezi care-i situaţia domnului Hofrat! Iar tu, Max, imediat ce isprăveşti, vii cu mine la castel! Avem multe chestiuni de pus la punct, pentru care am nevoie de sfatul tău.

20. Înaintea marii hotărâri

Trecuse o zi de la arestarea lui Natter şi a lui Hohenegg. Ducele îşi adunase oamenii cei mai de încredere în camera lui secretă pentru a pune la punct, sub conducerea sa şi a tânărului Brandauer, treburile cerute de situaţia prezentă. Era nevoie de măsuri extraordinare de prevedere. Cei doi şefi ai revoltei se aflau zăvorâţi pe după gratii, dar, cu toate acestea, jocul încă nu era câştigat. Conspiraţia se întinsese foarte mult şi cea mai mică neatenţie putea să dea peste cap tot succesul de până acum. Din aceste motive, era extraordinar de important ca nimic din cele petrecute cu o zi înainte să nu răsufle. Imediat după întoarcerea sa în capitală ducele trimisese o solie în casa lui Hohenegg care să ducă vestea că acesta fusese nevoit să plece într-o călătorie neprevăzută, care urma să-l reţină pentru mai multe zile. Pentru a nu stârni suspiciuni şi pentru a-i lăsa pe conspiratori să se mişte în voie, se renunţate la ideea de a pune sub supraveghere castelul lui Hohenegg. Era de presupus că cel puţin o parte din servitorimea contelui fusese implicată în planurile lui. În plus, nu era exclus ca în cazul în care ar fi aflat ce s-a întâmplat, servitorii să găsească vreun mijloc de a anunţa camarazii contelui.

Până acum prevederea adusese roadele aşteptate. În Furstenberg, în afara celor implicaţi direct, nimeni nu avea habar de cele întâmplate. Cu toate acestea, nu puţin a lipsit, după cum vom vedea mai departe, ca o scânteie să aprindă butoiul de pulbere şi să provoace un dezastru.

Se făcuse noapte, când un servitor îl anunţă pe duce că

doi inşi doreau să stea de vorbă cu el.

— Cine sunt?

— Nu vor să-şi spună numele decât în faţa Alteţei Voastre.

— De ce or fi venit? O discuţie în toiul nopţii nu poate avea decât pricini extraordinare.

— Par să fie oameni de condiţie obişnuită. Poartă bărbi şi sunt îmbrăcaţi ca nişte muncitori.

— Spune-le să intre!... Max!

Cel chemat veni din camera de alături.

— Doi inşi care nu şi-au spus numele doresc să vorbească cu mine. Ca să fiu eu liniştit, am să te rog să stai cu mine.

Cei doi îşi făcură apariţia. După reverenţele pe care le făcură se vedea bine că nu erau defel muncitori..

— Ce doriţi? îi întrebă ducele.

Cel mai tânăr dintre ei îşi smulse peruca şi barba falsă; însoţitorul său făcu la fel.

— Artur! strigă Max.

— Falkenau! strigă ducele.

Amândoi se repeziră să-l salute prietenos.

— Aţi sosit la timpul potrivit şi mult mai repede decât vă aşteptam. Domnule căpitan, aţi venit cu viteza gândului după ce aţi primit telegrama?

— Alteţa Sa mi-a trimis o telegramă? întrebă Artur, uluit; habar n-am avut. Dacă nu a fost interceptată la graniţă, atunci trebuie că a sosit după plecarea noastră.

— Când aţi plecat din Karlshafen?

— Ieri dimineaţă.

— Înseamnă că nici nu aveaţi cum să primiţi telegrama, căci am trimis-o de-abia ieri după-amiază. Dar ce e cu veşmintele acestea?

— Nu ştiam care e situaţia pe aici. Din cauza lui Hohenegg am considerat că e mai potrivit să nu ştie nimeni de venirea noastră.

— Foarte bine! fu de acord ducele. Dar aflaţi că această

precauţie nu mai era necesară. De ieri dimineaţă contele se află într-un loc sigur. Veţi afla şi amănunte mai târziu, căci acum nu avem timp. Căpitane, aţi stat ceva timp în Karlshafen. Cunoaşteţi fortificaţiile de acolo?

— În amănunt. Ba mi-am făcut chiar şi un plan al lor.

— Bravo! Am auzit că flota sudlandeză se adună astăzi acolo cu scopuri ameninţătoare.

— Aşa se plănuise, dar în acest moment în port nu mai află nici măcar un singur vas de război. Flota a fost dusă de acolo.

— Cum adică?

Arthur îi povesti ducelui de-a fir a păr cele aflate de el, ca şi motivele care îi făcuseră pe el şi pe tatăl său să plece în cea mai mare grabă din Karlshafen, în dimineaţa zilei trecute.

Ducele ascultă încordat, după care întrebă:

— Aţi cuteza să conduceţi o bătălie împotriva oraşului Karlshafen?

— Dacă Alteţa Sa îmi pune la dispoziţie corăbiile necesare, da.

— Am luat deja masurile necesare. Contele urmărea să distrugă flota noastră, cum a făcut conspiraţia şi cu flota sudlandeză. Din fericire, am reuşit să-l anihilăm în ultimul moment. De cât timp aveţi nevoie să ajungeţi la insula Bartolomeu?

— Dacă iau chiar acum un tren rapid, în două ore sunt la Ollermünde, iar de acolo cu iahtul meu pot să ajung în patru ceasuri la insulă.

— Cu iahtul? Înseamnă că este o ambarcaţiune deosebită.

— Aşa şi este. Pot să întreb de ce mă trimite Alteţa Sa pe insula Bartolomeu?

— Pentru că acolo este punctul de întâlnire a flotei noastre. M-am hotărât să vă predau nu numai comanda atacului din Karlshafen, ci şi aceea a flotei mele. Dispozuiţiile necesare le veţi primi în camera de alături!

— Vă mulţumesc foarte mult, Alteţă!

— E adevărat că sunteţi foarte tânăr, dar cu toate acestea sunteţi singurul pe care îl consider capabil să-şi măsoare puterile cu faimosul Nurvan-paşa. În cazul în care câştigăm lupta, care trebuie dusă chiar în această noapte, voi da imediat ordin să fie îmbarcate trupele care urmează să lupte pe uscat la Karlshafen. Îl însărcinez cu comanda acestora pe tatăl dumneavoastră, baronul Falkenau.

— Alteţă… vru să mulţumească acesta, dar ducele îi tăie vorba.

— E în regulă, dragă baroane. Ştiu prea bine că mă pot bizui pe dumneavoastră. Sunteţi singurul ofiţer care poate ocupa acest post. Am ales insula Bartolomeu, se întoarse din nou către căpitan, pentru că se află în afara cursului obişnuit. În acest fel planurile noastre nu vor putea fi descoperite prea uşor. Şi apoi trebuie să remarc că îmi convine acest loc foarte mult. Dacă se va ajunge într-adevăr la război, ceea ce sper să evit prin înăbuşirea revoluţiei, Nordlandia va fi scoasă din culpă. Flota va rămâne atunci ancorată pe insulă până ce Sudlandia îşi exprimă clar poziţia. M-aţi înţeles, domnule căpitan?

— Bineînţeles, Alteţă, şi sper să fac faţă cu bine însărcinării pe care mi-aţi dat-o!

— Atunci, hai dincolo!

Intrară în camera alăturată, care servea acum drept camera principală de lucru. Numai după un sfert de ceas, cei doi Falkenau plecară. După un timp plecă şi Max înspre ruine, cu misiunea de a-i aresta pe conspiratori.

Iniţial fusese desemnat căpitanul Emil Helbig cu conducerea acţiunii. Dar din cauza faptului că acesta primise însărcinarea de a aresta chiar în aceeaşi noapte conspiratorii din oraş, Max se angajase să conducă el însuşi bătălia importantă împotriva celor adunaţi la ruine, cu toate că era ocupat până peste cap şi cu altele.

Lăsă oraşul în urmă, cotind pe drumul care ducea în pădure. De-abia apucă să pătrundă în pădure, că auzi clinchetul unui trăgaci de armă.

— Cine-i acolo?

— Un prieten. Du-mă la comandant!

— Veniţi după mine!

Max fu condus departe în mijlocul pădurii, unde se găseau conducătorii trupelor adunate acolo.

— E aici o persoană care întreabă de domnul locotenent, raportă santinela.

— Cine sunteţi? îl întrebă ofiţerul pe Max.

— Doctor Brandauer.

— A, mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule doctor! E timpul?

— Încă nu. Aţi cercetat cu atenţie locurile?

— Da.

— Şi ce aţi hotărât?

— Să aşteptăm ordinele dumneavoastră.

— Bun! Se apropie ceasul când vor sosi conspiratorii, vom lăsa să intre nestingheriţi la ruine. Daţi-mi câţiva oameni de încredere cu care să pot supraveghea întrunirea secretă. La momentul potrivit vă voi da semnalul să înconjuraţi ruinele. V-aţi pregătit muniţiile?

— Da.

— Cei care opun rezistenţă vor fi doborâţi. Dar vă rog să faceţi uz de gloanţe doar dacă e strict necesar! Trebuie să încercăm să evităm vacarmul. Dacă reuşeşte vreunul să fugă, cei doi oameni ai noştri care îl flancau vor porni pe urmele lui, încercând să-l prindă, în timp ce ceilalţi vor reface lanţul imediat. Într-o oră va răsări luna, a cărei lumină ne va fi de ajutor. Vă rog, aşadar, domnule locotenent, să-mi daţi câţiva oameni!

— Câţi?

— Doar doi pe care să-i pot trimite înapoi cu mesajul când

va sosi timpul.

Plecă însoţit de doi soldaţi şi se îndreptă precaut spre ruine. Aici se postă îndărătul aceluiaşi tufiş unde îl capturase şi pe Hofrat. Auzi paşi venind şi îşi dădu seama că cei aşteptaţi începeau să-şi facă apariţia.

Veneau tot mai mulţi şi, după o oră, Max putea fi sigur că toţi cei de pe listă erau prezenţi. Fireşte că fântâna era prea mică pentru a-i încăpea pe toţi, aşa că întrunirea se ţinu afară. Max trimise acum mesajul prin cei doi soldaţi şi se puse în aşteptare.

Nici după zece minute, unul din soldaţi se întoarse însoţit de locotenent.

— Gata? întrebă Max.

— Gata!

— Bun. Acum mă voi duce la mină să-i surprind pe conspiratori.

— În numele lui Dumnezeu! Vă aruncaţi în groapa cu lei!

— Nu chiar. Port cu mine un talisman care mă ocroteşte. Adunaţi aici mai mulţi oameni!

— Chiar vreţi să?...

— Da! Voi aduce aici inamicii, la o distanţă de cincizeci-şaizeci de paşi unul după celălalt. Trebuie să aveţi grijă doar ca prinderea lor să aibă loc fără zgomot. De îndată ce unul va fi legat şi adus aici, trebuie ca în permanenţă să existe oameni pregătiţi pentru a captura următorul inamic. Când urmează să sosească trăsurile cu care vom transporta arestaţii?

— Într-o jumătate de ceas. Sunt aşteptate în pădure.

— Acum mă duc. În câteva minute sunt înapoi.

— Dar dacă nu vă întoarceţi, pornesc la atac.

— Veţi proceda aşa doar dacă auziţi împuşcături. Numai în acel caz voi fi în pericol.

Max plecă. Ajunse sus, unde drumul se sfârşea. Fu întrebat:

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Poţi să treci, frate.

Plecă mai departe. La lumina palidă a lunii văzu că unii participanţi la întrunire se aşezaseră pe iarbă, iar alţii se plimbau de colo-colo printre ruine. Fu văzut şi întrebat:

— Un frate?

— Da.

— Din partea cui?

— A căpeteniei noastre.

— Aha! De ce nu a sosit încă?

— A fost reţinut de treburi importante şi m-a trimis pe mine să vă înştiinţez. Vă rog să adunaţi oamenii ca să vă poată auzi cu toţii!

Zis şi făcut Conspiratorii se strânseră roată în jurul lui Max.

— Fraţilor, începu el, aţi fost chemaţi ca să aflaţi că împrejurări nou apărute cer de urgenţă pornirea acţiunii. Cel pe care îl ştiţi cu toţii şi pe care eu încă îl numesc Natter, a plănuit o consfătuire generală în urma căreia fiecare să-şi ia în primire rolul. Dorea ca această consfătuire să aibă loc la ruine şi ar fi fost de mult aici, dacă nu ar fi fost împiedicat. Scopul întrunirii de astăzi este acela de a vi se aduce la cunoştinţă acte de mare importanţă care necesită un spaţiu luminat. Domnul Natter vă invită pe toţi cei adunaţi aici să poftiţi în sala de la Tivoli. Casa se află nu departe de drum; o cunoaşteţi cu toţii. Cârciumarul este un om discret care a avut grijă să ia toate măsurile pentru a nu fi descoperiţi.

— Conducătorul este deja acolo? întrebă cineva.

— Fireşte; vă roagă să părăsiţi ruinele unul câte unul, la o distanţă de cincizeci-şaizeci de paşi unul în spatele celuilalt. Domnii militari sunt rugaţi să iasă în faţă.

Cei numiţi ieşiră din cerc.

— Ştiu după listă că sunteţi optsprezece la număr şi văd că nu lipseşte nici unul. Pentru dumneavoastră am rugămintea specială de a nu vă duce la Tivoli şi de a rămâne aici. Veţi coborî în fântână unde vă aşteaptă Înălţimea Sa, căreia nu trebuie să-i rostesc numele, ca să vă ofere indicaţii tactice şi strategice. Pot să raportez că sunteţi pregătiţi?

— Da.

— Bun, am isprăvit. Vă rog, aşadar, să păstraţi distanţa cuvenită între dumneavoastră! Plec şi ne revedem mai târziu.

O luă înapoi, în josul drumului.

— Cine-i acolo? se auzi un glas înăbuşit.

— Brandauer.

— A, domnul doctor! Slavă Domnului! V-a reuşit lovitura?

— Din plin. Pe militari, care sunt cei mai primejdioşi şi care sunt şi înarmaţi, i-am făcut inofensivi; vor rămâne în fântână. Aşa e cel mai bine pentru noi.

— Minunat! Şi ceilalţi?

— Vor veni câte unul la distanţa ştiută. Aţi terminat pregătirile?

— Inamicul va fi arestat cu precizie de automat.

— Uite că vine primul!

De-a lungul drumului se vedea o siluetă înaintând agale; trecu şi apoi dispăru fără zgomot. Şi tot aşa cu al doilea, al treilea, al cincilea, al zecelea; cu toţii veniră şi dispărură fără să se audă ceva.

În sfârşit, erau prinşi cu toţii, în afară de santinelă.

— Gata cu toţii? întrebă locotenentul.

— Da. N-a mai rămas sus decât santinela. Sunteţi convins că totul e în regulă la oamenii dumneavoastră?

— Da, altfel ne-ar fi dat de ştire.

— Daţi-mi un subofiţer şi zece soldaţi să mă însoţească!

Locotenentul se duse câţiva paşi în spate şi dădu ordinul. Cei chemaţi veniră imediat la Max.

— Domnule subofiţer, staţi aproape de mine! Oamenii dumneavoastră să-şi lase armele jos şi să mă urmeze fără zgomot Vreau să mă ajutaţi la supravegherea fântânii, spuse Max.

Urcă la ruine împreună cu subofiţerul. Sus, santinela ceru parola, iar Max o dădu.

— Înălţimea Sa vine în curând? întrebă santinela. Şi eu trebuie să merg la Tivoli.

— Înălţimea Sa este aici cu mine. Poţi să pleci, fiindcă preiau eu paza. Cei rămaşi au coborât în fântână?

— Da, cu toţii.

— Atunci putem să-i atacăm!

Spunând acestea, înşfacă santinela pe după gât şi ordonă soldaţilor:

— Legaţi-l şi puneţi-i căluş!

Totul se petrecu rapid, după care o porniră uşurel spre fântână. Frânghia atârna în jos. Max o trase pe toată sus.

— Bun; acum, sunt ai noştri, căci nu mai au cum să urce. Ca să fim şi mai siguri, să acoperim gura fântânii cu pietre!

Fântâna era de-acum acoperită cu un pietroi masiv, peste care se mai aruncară şi alte pietre, formându-se o grămadă imposibil de dat la o parte de către cei blocaţi înăuntru; rebelii militari erau capturaţi fără putinţă de scăpare.

La scurt timp după cele petrecute aici, foarte aproape de capitală, într-un alt loc, mult mai departe de oraş, se întâmpla ceva ce nici ducele şi nici Max Brandauer nu prevăzuseră.

În ospiciu, portarul lua masa de seară împreună cu nevasta lui. Dar se pare că erau frământaţi de cu totul alte gânduri decât de grija cinei.

— Eşti tu sigur? întrebă ea.

— Absolut.

— Îngrozitor!

— Da, îngrozitor! Un conte în cămaşă de forţă!

— Şi fără să ştie cineva de el!

— Mereu ne dădea bacşişuri grase!

— Iar Brandauer ăsta, niciodată.

— Şi nici ducele.

— Contele ar plăti foarte mult să-şi recapete libertatea.

— Poţi să fii sigură.

— Iar noi suntem tare săraci.

— Cu toate că sunt angajat de atâta amar de vreme. În toţi anii ăştia nu am putut să pun şi eu ceva deoparte! Cred că nu am avut noroc.

— Odată şi-odată orice om îşi găseşte norocul. Important e să pui mâna pe el când ţi se iveşte ocazia.

— Dar unde puteam să-l găsesc?

— Înainte nu ai putut, dar astăzi, poţi!

— Ce vrei să spui?

— Ia gândeşte-te, nătărăule!

— Ptiu! Am înţeles. Dar riscăm să ne frângem gâtul.

— Ba deloc. Cheia e la tine.

— Aşa e. Pot să intru oriunde.

— Ei vezi! Ai s-o faci când paznicul va veni să ia masa de seară. Atunci nu mai rămâne nimeni pe acolo.

— Nu se ştie. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea lucruri neobişnuite că nu mai sunt sigur de nimic. Cei doi medici sunt tot timpul cu ochii pe noi.

— Am să stau eu de pază şi am să te anunţ dacă văd ceva suspect.

— Hm, fie! Poate că lucrurile sunt mult mai simple decât îmi închipui eu. Contele e singur în celulă.

— Păi vezi! Îţi trebuie doar un pic de curaj!

— Aş putea să încerc. Cât să-i cer?

— Cinci mii de taleri.

— Nici vorbă! Eu nu risc decât dacă primesc îndeajuns de mult ca să pot trăi apoi pentru tot restul vieţii din dobânzi.

— Adică?

— Douăzeci de mii!

— E prea mult!

— Ba nu. Contele va fi de acord. Este bogat şi va da oricât dacă va fi pus să aleagă între ospiciu şi libertatea lui.

— Încearcă atunci!

— Am să-i deschid poarta laterală şi am să fac în aşa fel încât bănuiala să nu cadă asupra, mea. Dar cum are să ne dea contele banii?

— Trebuie să discutaţi.

— Vreau să mă mai gândesc.

Se lăsă pe spate în scaun şi începu să-şi căznească mintea în căutarea planului cel mai potrivit, până ce apăru paznicul de care tocmai vorbiseră mai devreme.

— Înlocuieşte-mă dumneata o oră până ce mănânc şi eu!

— S-a făcut! spuse portarul, care, când se convinse că paznicul se duce într-adevăr să mănânce, îşi trimise nevasta să stea de pază şi se duse la celula contelui. O deschise, apoi desfăcu curelele de la scaunul de forţă unde era ţintuit contele.

— Domnule conte!

— Cine... ce e?

— Sunt eu, portarul.

— A, dumneata! Ce doreşti?

— Să vă salvez!

Contele sări în picioare ca un arc. Vorbele portarului îl readuseseră la viaţă.

— Dumneata? Când?

— La noapte. Dintotdeauna aţi fost bun şi darnic cu mine. Meritaţi să-mi risc pielea pentru dumneavoastră.

— Omule, dacă mă ajuţi să ies de aici, am să te răsplătesc regeşte. Spune-mi cât ceri.

— Cât vrea domnul conte să-mi dea?

— Douăzeci şi cinci de mii de taleri, pe care-i vei primi imediat.

— Serios, mărite domn? făcu portarul bucuros, dar şi

speriat de suma auzită. Unde şi cum am să-i primesc?

— Îţi dau bani gheaţă la mine la palat.

— Nu merge. Înseamnă că trebuie să vin cu dumneavoastră şi atunci m-aş trăda.

— Nu te speria. Voi avea grijă să fii în siguranţă, eşti însurat?

— Da.

— Bine. Fă rost de o trăsură pentru trei persoane şi ia-ţi nevasta cu dumneata! De îndată ce ajungem la Fürstenberg îţi vei primi banii iar mâine, când se va descoperi că am fugit, amândoi vă veţi afla în drum spre Sudlandia, cu recomandări din partea mea în buzunar.

— Am să mă sfătuiesc şi cu nevastă-mea, domnule conte. Dar acum, trebuie să...

— Stai, încă ceva! Care e situaţia în capitală? Portarul se uită nedumerit la conte.

— Cum adică, stimate domn?

— Adică s-a întâmplat ceva deosebit ieri dimineaţă? Vreau să spun, s-au făcut arestări?

— Arestări? După câte ştiu eu, nu. De fapt, brutarul a fost jefuit, dar nu l-au prins încă pe hoţ.

Contele rămase înmărmurit.

— Astea-s toate noutăţile din capitală?

— Da, chiar aşa. Pe strada şelarilor o mână criminală a spart un geam...

— Omule! Ce-mi spui tu nu mă interesează! Credeam că ai auzit ceva despre ministrul de război sau... sau... despre şeful poliţiei?

— Nu.

Contele începu să se plimbe agitat prin celulă. Era până peste poate de ciudat! Nu se făcuse încă nici o arestare! Toate aparenţele arătau că ceilalţi conspiratori nu fuseseră încă descoperiţi. Ministrul de război şi şeful poliţiei se aflau încă în libertate! Înseamnă că nu era totul pierdut, ci,

dimpotrivă, câştigat, dacă reuşea să ia legătura cu ei şi să le dea semnalul stabilit. Ce triumf ar fi pentru el dacă ar izbuti să dea peste cap jocul inamicilor săi în ultimul moment.

Acest gând îl entuziasma. Cât ai clipi, fu lângă portar.

— Omule, hotărăşte-te mai repede! Trebuie să fiu liber chiar astăzi! Dacă-mi dai drumul, sunt gata să-ţi măresc suma la treizeci şi cinci de mii de taleri! Du-te degrabă şi discută chestiunea cu nevasta dumitale! Şi adu şi câteva formulare pentru depeşe!

— Bun, spuse paznicul, fremătând de plăcere la gândul că avea să primească atâta bănet. Am să încerc, dar acum trebuie să vă închid la loc!

— Să nu mă legi la fel de strâns ca mai înainte!

— Nu pot altfel, căci s-ar băga de seamă imediat.

Contele văzu că nu are încotro şi se lăsă legat la loc. Portarul ieşi pe culoar şi aşteptă să-i vină schimbul. După care se duse glonţ la nevastă să-i spună ce ofertă minunată îi făcuse contele. Când femeia auzi suma pe care urmau s-o primească, se şi apucă să facă pregătirile pentru plecare.

În tot acest răstimp, contele se lăsă pradă celor mai deşănţate speranţe. Dacă ar fi ştiut el că Max Brandauer deţinea cheia cifrului secret folosit de Natter în corespondenţa lui, n-ar mai fi avut motive de bucurie. Natter, în schimb, ştia acest lucru, dar, cum fusese dus într-o celulă separată, nu avusese cum să-i spună şi contelui. Pentru un moment, contele se gândi să-l ia cu el şi pe complice, dar apoi îşi spuse că, oricum, în câteva ceasuri Natter avea să fie şi el liber, aşa că nu avea să-l ia cu el. Fiecare minut era foarte preţios. Iată cum soarta lui Natter fu hotărâtă pentru mulţi ani de atunci încolo.

Se apropia miezul nopţii când pe poarta laterală a ospiciului ieşeau o femeie şi doi bărbaţi. Erau fugarii, cărora le reuşise lovitura…

Când ajunseră la trăsură, contele se duse la vizitiu, care

stătea lângă cai.

— Dumneata ştii cine sunt eu?

Cel întrebat îl recunoscu la lumina lunii pe conte.

— Sigur că da, domnule conte!

— Atunci du-mă repede mai întâi la poştă!

Vizitiul se întreba mirat ce treabă putea să aibă contele la poştă în toiul nopţii, dar se supuse. În cinci minute, trăsura se oprea în faţa clădirii cu pricina; funcţionarul de serviciu dormea, dar fu trezit. Numele contelui îl făcu să devină repede amabil, aşa că nu peste mult timp, depeşele scrise în codul secret îşi luară zborul pe calea telegrafului; una din ele conţinea, numele suveranului Sudlandiei.

După ce chestiunea fu rezolvată sub supravegherea personală a lui Hohenegg, acesta se urcă în trăsură şi se trânti pe canapeaua moale din piele, răsuflând uşurat. Porniră apoi iute spre capitală şi în două ore ajunseră la destinaţie. Felinarele străzii luminau întunericul nopţii. Contele se aplecă încordat pe fereastra trăsurii, vrând să vadă dacă era vreo mişcare pe străzi.

Nu descoperi nimic, ceea ce nu putea să fie decât în favoarea planurilor sale. Doar câţiva cheflii întârziaţi mergeau spre casele lor, cu pas mai mult sau mai puţin sigur. Ciudat! Depeşele trebuie să se fi aflat deja în mâinile conspiratorilor. Dacă aceştia ar fi acţionat imediat după cum era convenit, urmările trebuia de acum să se facă vizibile.

Hohenegg începu să fie frământat de o nelinişte sfredelitoare, care nu-l părăsi nici când trăsura se opri în faţa palatului său. Nici o fereastră nu era luminată; toată casa zăcea într-o linişte deplină, ceea ce contelui i se păru suspect.

Nervos, Hohenegg sună. Portarului care se grăbi să deschidă nu mică îi fu mirarea când îşi văzu stăpânul la o oră aşa de târzie. Contele nu-i dădu nici o atenţie, ci intră, urmat de portarul de ospiciu şi de nevasta acestuia. Se duse grăbit în camera lui. După ce îşi schimbă iute hainele, deschise un

sertar de la biroul său şi luă un pachet de bancnote. Numără o parte şi le dădu portarului.

— Numără-i şi dumneata; sunt treizeci şi cinci de mii de taleri!

Omul numără banii cu mâini tremurânde; ochii nevestei lui ardeau de nerăbdare.

— E bine? întrebă contele.

— E bine! încuviinţă omul. Mărite domn, vă mulţumesc din suflet pentru...

— Bine, gata! Mi-ai făcut un serviciu, iar eu ţi l-am plătit, Suntem chit.

— Dar recomandările...

— ...încă nu ţi le dau. S-ar putea să fii arestat înainte de a trece graniţa şi atunci s-ar duce naibii totul. Uite aici adresa cuiva pe care poţi să-l cauţi imediat ce vei fi ajuns cu bine în Sudlandia; se va ocupa de dumneata în numele meu.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie şi i-o dădu portarului.

— Trăsura aşteaptă încă jos; dumneata ai face bine să ştergi putina cât mai degrabă. Ai bani suficienţi ca să nu-ţi mai faci nici o grijă de acum încolo. Mergi sănătos!

După ce plecară cei doi, contele începu să se plimbe prin casă cuprins de febra neliniştii. Tot mereu se ducea la fereastră, doar-doar o vedea vreun semn, dar în zadar. Se scurgea minut după minut, sfert de ceas după sfert de ceas; se făcuse trei dimineaţa şi încă nu primise nici o veste de la complicii săi.

Pendula arăta acum ora patru. Hohenegg nu-şi mai putu stăpâni nerăbdarea şi sună. Valetul apăru imediat cu ochii împăienjeniţi de somn, dar se trezi iute când îşi văzu stăpânul, de a cărui sosire habar nu avea.

— Jean, îmbracă-te repede! Trebuie să duci un mesaj ministrului de război.

Valetul dispăru fără să scoată un cuvânt şi se întoarse

după două minute. Între timp, Hohenegg scrisese câteva rânduri pe un cartonaş pe care i-l dădu valetului.

— Du acest mesaj ministrului de război. Nu te întorci până ce nu primeşti un răspuns! Aruncă un ochi şi pe străzi, să-mi spui dacă ai văzut ceva deosebit! Nu uita că număr fiecare minut până la întoarcerea ta!

Servitorul trebuie că făcuse adesea astfel de comisioane, căci plecă fără să mai piardă timpul cu vreo întrebare. Dură o jumătate bună de ceas până ce se auziră din nou paşi în antreu. Hohenegg îşi întâmpină valetul foarte încordat.

— Ei?

— Stăpâne, nu am putut să predau mesajul.

— De ce?

— Pentru că excelenţa sa, domnul ministru de război, a fost arestat la miezul nopţii.

Contele avu impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Se lăsă moale pe scaun. Nu se aşteptase la o asemenea veste.

— Povesteşte! rosti el anevoie, după un timp.

— M-aţi însărcinat să observ ce se întâmplă pe străzi. Nu am văzut nimic neobişnuit. Când am ajuns la locuinţa ministrului de război am văzut santinela care-şi făcea rondul, ca de obicei. Am vrut să trec, dar soldatul mi-a pus arma pe piept şi m-a oprit. „Încotro? „ — „La ministru.”„A fost arestat la miezul nopţii. Nu mai este aici.” M-am speriat al naibii, dar mi-am venit repede în fire. „Ştiam, dar nu voiam să merg chiar la el, ci la adjunctul lui. Am ordin să-l chem la castelul ducelui.”„Nici adjunctul nu mai este. S-a dus la şeful poliţiei să-l aresteze şi de acolo, se duce să aresteze alte câteva persoane.” M-am gândit că e de ajuns ce am auzit, şi am făcut cale întoarsă să vă aduc raportul.

Contele ascultase scrâşnind din dinţi. Când valetul isprăvi, sări de pe scaun şi bătu nervos cu piciorul în podea.

— E prea târziu! Ah, de-aş fi evadat doar cu o oră mai

devreme, situaţia ar fi fost cu totul alta. Dar n-ai intrat la bănuieli alaltăieri, când nu m-am mai întors din plimbarea unde plecasem cu ducele?

— Bănuieli? Dar Alteţa Sa ne-a trimis printr-o solie înştiinţarea că aţi plecat într-o călătorie.

— Idiotule! Nici acum nu-ţi dai seama că ducele a scornit minciuna asta pentru a nu da de gândit prietenilor mei? Dar încă nu am pierdut totul. Lasă că îmi revin eu şi atunci... atunci...

De mânie, îşi încleşta pumnii aşa de rău, încât îşi înfipse unghiile adânc în carne. Se linişti apoi şi spuse:

— Jean, fugi şi pregăteşte caii! Trebuie să plec, iar tu mă vei însoţi! În zece minute, trăsura să fie în faţa porţii. Mergem mai întâi la prinţesa Asta.

— La prinţesă? Dar, stăpâne, la ora asta?

— Ce-mi pasă? Prinţesa trebuie să vină cu mine, căci libertatea ei e în pericol dacă mai zăboveşte pe aici măcar o oră în plus. Nu mai pune întrebări, ci treci imediat la treabă! Trăsura să fie la timp în faţa porţii!

Mult înainte de timpul cuvenit, noul director al ospiciului se ridică din pat. Răspunderea care atârna pe umerii lui de cu o zi înainte; nu-l lăsa să mai doarmă. Se hotărî să facă un tur prin saloane.

Începu cu celula în care fusese închis contele. O găsi goală şi se sperie rău de tot, îşi trezi imediat colegii şi apoi îşi chemă toţi angajaţii. Astfel se văzu că portarul lipsea. I se bătuse la uşă fără succes şi se intrase cu forţa. Camera arăta clar că acolo se făcuseră în grabă pregătiri de plecare. Se cercetă mai departe şi se descoperi că fugarii ieşiseră pe poarta laterală.

La gândul că poate fugise şi Natter, personalul se grăbi spre celula unde era închis conspiratorul. Din fericire, acesta era încă acolo.

— În numele lui Dumnezeu, ce ne facem? întrebă unul din

medici.

— Câţi birjari care închiriază sunt pe aici? se interesă noul director.

— Patru.

— Repede, patru oameni să se ducă la ei! Dacă aflăm cu cine a plecat, poate descoperim şi încotro a, luat-o. Eu plec chiar acum în capitală. Închiriaţi-mi una din cele patru trăsuri! Dar mai înainte, trebuie să trimitem o telegramă.

— Cui?

— Ducelui şi doctorului Brandauer. E de presupus că Hohenegg s-a dus mai întâi la Fürstenberg şi dacă telegrafiem acolo, putem spera să-l prindem chiar în oras, dacă nu a plecat de mult timp de aici din ospiciu.

Directorul se duse în camera lui. Încă nu terminase cu pregătirile de plecare, când unul din trimişi se întoarse la el cu veşti.

— Ai şi venit?

— Da. Nu am putut să fac rost de nici o trăsură.

— De ce?

— Birjarul nu era acolo. A fost tocmit chiar de aseară.

— Cu ce destinaţie?

— Spre capitală.

— Aha! Du repede telegramele astea!

Scrise câteva cuvinte pe formulare, pe care i le dădu servitorului. Un altul îi aduse vestea că în câteva minute avea să vină o trăsură. Noul director plecă, lăsându-şi colegii să continue cercetările pe urmele celor fugiţi.

În castelul ducelui era consiliu mare. Suveranul se hotărâse să dea poporului o constituţie şi aceasta nu numai la sfatul doctorului Brandauer. Îşi dăduse seama că greşise faţă de poporul său prin aceea că puterea pe care o primise, el o lăsase pe mâini trădătoare. Greşise fiindcă stăruise în iluzia că această putere o primise de la Dumnezeu şi fiindcă socotise că nu avea nevoie să mai ceară şi părerea supuşilor

săi.

De aici şi până la convingerea că trebuia să o rupă cu tradiţia trecutului nu fusese decât un pas, pe care nobilul duce nu şovăise să-l facă.

Arestarea conspiratorilor se petrecuse fără nici un incident. Revoluţia fusese, astfel, înăbuşită în faşă. Dar acum era necesar ca, în locul revoltei iscată din ignoranţă şi interesele personale, să se facă altceva mai bun, care să fie într-adevăr de folos poporului. Iată de ce ducele şi consilierii săi nu-şi găsiseră odihna până ce nu dezbătuseră o constituţie, al cărei proiect fusese întocmit de mult timp de către Max, fără ca naşul său, ducele, să aibă nici cea mai mică bănuială.

Trei ore după arestarea insurgenţilor, în camera de lucru a ducelui intră un servitor.

— În antreu se află cineva care doreşte să vorbească cu domnul doctor Brandauer.

— Cine e?

— Thomas Schubert, fierarul şef.

— Vin acum. Alteţa Sa îmi îngăduie?...

— Poţi să rămâi aici, Max. Sunt sigur că Thomas are un mesaj foarte important pentru noi toţi. Poate să intre.

Servitorul plecă şi în urma lui intră Thomas. Făcu o plecăciune în faţa celor din cameră şi apoi luă poziţia de raport.

— Alteţă, îngăduiţi-mi să stau de vorpă cu tânărul meu stăpân!

— Dă-i drumul!

— Punul meu domn doctor, a sosit o depeşă pentru dumneavoastră!

— Ai adus-o cu dumneata? întrebă Max.

— Uitaţi-o! Meşterul nu a vrut s-o deschidă fiindcă nu venise pe numele lui.

Max deschise telegrama, şi o citi.

— E în regulă Poţi să pleci. Spune-i tatălui meu că o să vin şi eu în curând!

— La ordin, domnule doctor!

Mai făcu o plecăciune, după care plecă. Max se întoarse către duce.

— Alteţa Sa îmi permite să dau citire telegramei?

— Te rog!

— Este surprinzătoare! Iată cum sună:

„Taverna Waldenburg. *Max Brandauer! Inamicul se apropie.Trecătorile sunt supravegheate de oamenii mei*. *Dacă am avea până mâine câteva tunuri*, *am birui imediat duşmanul*. *Vorbiţi degrabă cu ducele! — Lilga*.*”*

— Nu este uimitor, Alteţă?

— Până peste poate. Ai vreo explicaţie?

— S-ar putea. Alteţa Voastră ştie că de-a lungul graniţelor ţării se practică foarte multă contrabandă, dar ce întindere are şi câţi oameni sunt implicaţi, numai un cunoscător ar putea spune. Nu cred că mă înşel dacă socotesc că sunt angajaţi în această activitate mai multe sute de oameni, care sunt iscusiţi în mânuirea armelor şi, în ciuda îndeletnicirii lor ilegale, sunt credincioşi ducelui lor. Datorită felului ei nomad de viaţă, Lilga întreţine anumite relaţii cu ei şi se pare că are asupra lor o influenţa deloc de neglijat. De aceea cred că a reuşit să-i ridice împotriva duşmanilor atacatori.

— Dar cum îţi explici cuvintele „Duşmanul se apropie!”?

— Alteţă, în legătură cu aceasta, recunosc că şi eu mă aflu în faţa unei enigme.

— Imaginează-ţi! Fără vreo declaraţie de război şi fără vreun schimb de note diplomatice în prealabil!

Nici unul din consilierii ducelui nu putu găsi vreo explicaţie.

— Cu toate că mesajul sună aşa de puţin credibil, vorbi

Max mai departe, eu aş sfătui-o pe Alteţa Voastră să îi acorde atenţie. Eu m-am convins că Lilga se află în posesia unor situaţii şi planuri politice secrete, aidoma unui om de stat, şi sunt nevoit să admit că şi acum ştie exact ce face. De aceea îi cer Alteţei Voastre să dea curs cererii ei.

— Dar e bine să-mi trimit soldaţii alături de contrabandişti?

— Soldaţii n-au de ce să afle alături de ce fel de camarazi urmează să lupte. Şi apoi, nici nu avea dovada clară că avem de-a face într-adevăr cu nişte contrabandişti. Oare nu s-a folosit şi regimul spaniol de briganzi şi de contrabandişti pentru a lupta împotriva lui Napoleon? Şi apoi, iertare, Alteţă, dar ce îi face pe oameni să devină contrabandişti?

— Vrei să spui că de vină ar fi justiţia sau politica economică greşită? E un reproş îndrăzneţ, dar sună exact la fel ca şi opinia tatălui tău. Nu ţi-o iau în nume de rău, ba, dimpotrivă, sunt deja pregătit să elimin taxa vamală. Ai vreo propunere pentru cel care va conduce operaţiunea din munţi?

— Consider că este potrivit căpitanul Helbig.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, Max. Îl voi trimite de urgenţă pe secretarul meu particular la el şi...

Ducele fu întrerupt de intrarea valetului.

— Alteţă, căpitanul Helbig vă roagă să-l primiţi!

— Vorbeşti de lup şi lupul, la uşă! se bucură ducele. Spune-i să intre!

Cel anunţat intră ţinând în mână o telegramă deschisă. După ce făcu o reverenţă în faţa suveranului şi dădu prietenos mâna cu Max, spuse:

— Alteţă, după ce i-am dus la loc sigur pe cei arestaţi şi m-am asigurat că nu au cum să scape de acolo, m-am dus să inspectez santinelele rămase la post. Terminasem de inspectat mai multe străji, fără să remarc nimic deosebit. Dar când am ajuns la casa şefului de poliţie, am aflat de la santinelă că la scurt timp după arestarea împricinatului sosise

o telegramă pe care straja a predat-o adjunctului celui arestat. Acesta a deschis-o, dar nu a putut s-o citească pentru că era scrisă într-un cod secret, aşa că a pus-o laolaltă cu celelalte hârtii confiscate. De unde putea să vină telegrama? Fireşte că de la unul din conspiratori, având în vedere că expeditorul se folosise de un cod secret. Dar cine putea fi? Cunoşteam de acum numele tuturor celor vinovaţi şi cu toţii erau instalaţi la răcoare. Să ne fi scăpat ceva din vedere? Nu am mai stat pe gânduri şi m-am grăbit de îndată cu telegramă cu tot încoace. Speram să-l găsesc aici pe doctorul Brandauer, care deţine cheia cifrului.

— Aţi procedat foarte bine, dragă domnule căpitan, spuse Max. Daţi-mi telegrama!

Doctorul căpătase o îndemânare atât de mare în descifrarea documentelor conspiratorilor, încât acum era un fleac pentru el să citească cele câteva rânduri care stăteau scrise pe hârtia cu pricina.

— Alteţă, ascultaţi ceva incredibil: *„Domnule şef de poliţie, a sosit momentul. Jos cu tiranul! De urgenţă şi chiar în această noapte. Altfel, va fi prea târziu. Contele Hohenegg.”*

— Imposibil! strigă ducele consternat.

— Aşa aş vrea să cred şi eu, Alteţă. Dar telegrama este veritabilă.

— De unde a fost trimisă?

Max se uită la antetul depeşei.

— Din Bergstein.

— Bergstein? A, e clar! Este chiar oraşul de care aparţine ospiciul!

— Da, nu e nici o îndoială că Hohenegg a evadat.

— Dar cum?

— Alteţă, consider că nu are rost să ne batem capul cu modul în care a evadat; raportul directorului ne va lămuri chestiunea. Mai important este să vedem cum putem pune din nou mâna pe cel fugit.

— Crezi că vom putea?

— De ce nu? E clar că Hohenegg poartă convingerea că telegrama va sosi la timp pentru a mai putea declanşa revolta. De aceea cred că se va întoarce în capitală pentru a se afla la faţa locului în cazul când va izbucni revoluţia.

— Dar pentru aşa ceva o nevoie de o îndrăzneală pe care...

— ...pe care contele Hohenegg o posedă, cu siguranţă. În orice caz, trebuie să luăm în considerare şi faptul că am putea da peste el aici, în oraş. Nu mai avem timp de pierdut, fiindcă imediat ce va observa că scânteia revoltei nu s-a aprins, va încerca să părăsească de urgenţă oraşul. De aceea vă cer, Alteţă, zece oameni care să mă însoţească. Sunt de ajuns pentru a mă ajuta să-l arestez pe conte, dacă se mai află încă pe aici.

— Îi vei avea, Max. Pentru dumneavoastră, domnule căpitan, am altă însărcinare. Ia staţi, când a fost trimisă telegrama?

— La cincisprezece minute după miezul nopţii, spuse Max, aruncând o privire pe depeşă.

Ducele se uită pe rând la cei de faţă, apoi spuse rar , şi răspicat:

— Cincisprezece minute după miezul nopţii? Domnii mei, este un mare noroc că domnul conte a reuşit să fugă cu un ceas prea târziu! Această oră a preîntâmpinat o mare nenorocire. Să mulţumim cerului!...

Era puţin peste ora patru şi jumătate când Max pătrundea cu escorta militară pe strada unde se afla casa lui Hohenegg. În faţa uşii era oprită o trăsură la care erau înhămaţi doi bidivii focoşi, care de nerăbdare răscoleau pământul cu copitele. Brandauer se afla cam la sută de paşi depărtare când văzu ieşind din casă doi bărbaţi care se urcară apoi în trăsură. Lui Max i se păru că unul din ei e chiar contele. În clipa următoare, trăsura se puse în mişcare şi trecu în cea

mai mare viteză pe lângă Max şi însoţitorii săi. Doctorul nici nu apucă să se întrebe de ce trăsura nu o lua spre ieşirea din oraş, ci mergea chiar spre centru, că trăsura şi dispăru pe dinaintea lor. Dintr-o ochire, Max văzu că în trăsură se afla chiar contele Hohenegg. În clipa următoare, doctorul îşi şi făcuse un plan. Din câteva salturi, ajunse din urmă trăsura şi se urcă pe locul servitorului, în spate. Totul se petrecu fără ca cei din trăsură sau vizitiul să bage de seamă. Trăsura mergea înainte cu viteza gândului. Max mai avusese timp să le facă soldaţilor semn cu mâna, ca să vină repede după trăsură. La primul cot care le ieşi în cale, Max îi văzu pe soldaţi alergând în urma trăsurii.

Plimbarea nu fu prea lungă. Pasagerului clandestin nu mică îi fu mirarea când văzu că trăsura se opreşte în faţa palatului care o găzduia pe prinţesa Asta. Ce treabă avea contele cu ea? înainte de a se da jos vizitiul de pe capră ca să deschidă uşa trăsurii, Max sări jos şi se ascunse sub intrarea unei case alăturate. Contele coborî şi dispăru pe sub arcada porţii palatului.

Max avu de aşteptat cam zece minute, căci de atât timp avu nevoie prinţesa pentru a se ridica din pat să întâmpine acel vizitator noptatic. Îşi părăsi apoi ascunzătoarea, îşi ridică gulerul mantalei şi-şi îndesă pălăria pe cap, după care se duse la poarta palatului, pe unde intrase şi contele.

În capul scării îşi făcu apariţia portarul.

— Încotro mergeţi? Asta nu-i oră de vizite!

Max scoase din buzunar permisul de la duce.

— Vă rog să vă uitaţi la acest act! Îmi închipui că nu aveţi de gând să refuzaţi un împuternicit al Alteţei Noastre?

Portarul deveni pe loc mai politicos.

— Iertare, dar nu aveam cum să ştiu! Sosirea dumneavoastră are vreo legătură cu vizita contelui Hohenegg?

— Negreşit, Am să-i aduc un mesaj foarte important,

încotro s-a dus?

— În salonul de primire.

— Cum ajung acolo?

— Este la primul etaj, a doua uşă pe dreapta. Stimatul domn doreşte să-l conduc?

— Mulţumesc! Mă descurc şi singur!

Spunând acestea, Max o luă la fugă pe scări. Ajunse la uşa cu pricina şi se opri să tragă cu urechea. Dinăuntru răzbăteau voci înăbuşite. Max putu să deosebească o voce de femeie şi una de bărbat. Se hotărî imediat şi apăsă fără zgomot clanţa, după care întredeschise puţin uşa. Acum reuşea să audă tot.

— Prea bine, domnişoară, voi vorbi la obiect. Trebuie să mă însoţiţi neîntârziat în oraş; poate va trebui să plecăm din ţară, căci trupele tatălui dumneavoastră urmează să treacă chiar azi graniţa ţării noastre...

— Nu ştiţi ce vorbiţi, domnule conte. Ce treabă ar putea să aibă tatăl meu ca să...

— Înălţime, sunt la mijloc raţiuni bine întemeiate!

— În acest caz m-ar fi chemat înapoi ca să nu-mi pună în pericol libertatea!

— La început aşa a fost stabilit. Dar au intervenit apoi evenimente atât de neaşteptate, încât a fost imposibil să vi se mai trimită vorbă. Chiar în această zi poporul Nordlandiei se va răscula pentru a-l declara duce pe contele von Hohenegg...

— Vai! strigă ea speriată.

— Tatăl dumneavoastră va interveni în sprijinul acestui plan...

— A, înţeleg!

— Actualul duce va înceta din această seară să deţină puterea executivă. Soarta Nordlandiei va intra pe alte mâini începând cu ziua de mâine.

— Într-ale dumneavoastră?

— Da.

Contele răspunsese cu o siguranţă pe care, altfel, nu o simţea deloc în străfundul sufletului său. Spera că telegramele pe care le trimisese oamenilor săi de încredere din afara capitalei ajunseseră la destinaţie şi că revoluţia avea să se întindă chiar din această zi în toată ţara, cu excepţia capitalei, unde regimul rămăsese învingător. Dacă ar fi ştiut că şi oamenii săi din provincie erau de-acum arestaţi!

— Conte! strigă prinţesa. Acum pricep bine. Vă rog să-mi spuneţi dacă socotelile dumneavoastră politice mă includ şi pe mine.

— Alteţă, mărturisesc că planul cel mai drag sufletului meu este acela al căsătoriei dumneavoastră cu fiul meu…

— Ajunge! îi tăie vorba prinţesa cu voce aspră. Fiul dumneavoastră nu s-a bucurat niciodată de simpatia mea. În ceea ce vă priveşte, domnule conte, cu toate că rangul pe care îl aveţi ar trebui să-mi impună respect, sunt nevoită să recunosc că posedaţi cel mai josnic caracter din câte am văzut! Sunteţi vinovat de înaltă trădare! Îndrăzniţi să mă amestecaţi şi pe mine în mocirla care vă înconjoară. În timp ce eu mă bucur aici de cea mai de seamă ospitalitate, distrugeţi totul fără nici o urmă de scrupule. Domnule conte, vă dispreţuiesc! Plecaţi imediat din faţa ochilor mei, altfel îmi chem servitorii!

Contele rămase un timp fără replică, după care vorbi pe un ton care arăta desluşit cu câtă greutate se stăpânea:

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, prinţesă?

— Ultimul!

— Atunci vă voi aduce la cunoştinţă şi cuvântul meu! Trebuie să învingem şi vom învinge. Pentru acest caz eu deţin promisiunea verbală şi în scris din partea tatălui dumneavoastră că veţi deveni soţia fiului meu.

— Niciodată!

— Deocamdată, să lăsăm această chestiune aşa cum este! Nu vă mai întreb decât dacă doriţi să părăsiţi de îndată

oraşul.

— Nu, rămân. Vreau să fac dovada că nu am nici cea mai mică legătură cu trădarea pe care aţi comis-o. Plecaţi acum! Nu mai am pentru dumneata nici măcar un moment la dispoziţie.

Max auzi un zgomot ca şi cum contele s-ar fi apropiat de fată. Cât ai clipi, deschise uşa şi intră. Făcând o reverenţă adâncă în faţa prinţesei, roşie la faţă de mânie, se întoarse apoi către Hohenegg:

— Domnule conte, mă iertaţi că mă amestec în discuţie!

Acesta se întoarse surprins şi, când dădu cu ochii de cel intrat, chipul i se întunecă de spaimă, dar îşi reveni repede.

— Ce căutaţi aici? Cum aţi intrat?

— Ca şi dumneavoastră, domnule conte!

— Ieşi afară, ticălosule!

— Ba rămân, căci am de discutat ceva. Străduiţi-vă să vă comportaţi cuviincios. Ascultaţi aici, domnule conte! Spuneaţi că armata Sudlandiei va porni chiar astăzi încoace, iar eu vă spun că va fi învinsă. Mai credeaţi că poporul se va răscula chiar astăzi iar eu cred, dimpotrivă, că nu se va ajunge la revoluţie. Au fost anihilate toate persoanele pe care vă bizuiaţi. Aşa că puteţi să vă daţi seama şi singur că presupunerile dumneavoastră nu se vor confirma. Ducele nu va fi defel detronat în această seară. Domnule conte, sunteţi prizonierul meu!

Această declaraţie îl înmărmuri pe conte. Chipul i se înroşi de furie.

— Dumneata în persoană vrei să mă arestezi? E de tot râsul!

— În curând se va vedea dacă vorbele mele sunt demne de tot râsul, spuse Max calm. Domnule conte, nu mă subapreciaţi! Eu am fost cel care am dat de urma conspiraţiei. Tot eu am fost cel care am descifrat documentele complicelui dumneavoastră. Prin urmare,

suntem în posesia numelor conspiratorilor; îi cunoaştem pe toţi şi i-am arestat chiar în această noapte. Pentru Înălţimea Voastră e prea târziu. Eu personal mă aflu în faţa dumneavoastră pentru a vă sfătui ce este cel mai bine să faceţi în această conjunctură.

— A... vreţi să mă sfătuiţi!

— Da, eu! Şi aţi face foarte bine dacă aţi urma acest sfat. Ambii Hohenegg sunt pierduţi dacă nu se schimbă nimic.

— Zău? rânji dispreţuitor contele. Şi sfatul pe care doreaţi să mi-l daţi?

— Nu aveţi altceva de făcut decât să vă lăsaţi condus de mine.

— Şi unde aveţi de gând să mă conduceţi?

— La duce, care va lua o hotărâre în ceea ce vă priveşte.

— Câtă bunătate! Şi dacă nu mă supun?

— Aveţi de suportat consecinţele.

— Le voi suporta.

Dintr-o săritură, trecu pe dinaintea lui Max şi o zbughi spre uşă. Doctorul ar fi putut să-l prindă, dar renunţă din consideraţie faţă de prinţesă şi apoi, considera că este în siguranţă. Escorta sa militară trebuia să fi ajunşi de mult la palatul prinţesei, aşadar, contele urma să nimerească drept în mâinile soldaţilor.

Cu toate acestea, Max se înşelase. Soldaţii aflaţi pe urmele trăsurii o pierduseră din ochi şi le trebuise mult timp până ce o găsiseră din nou. Când Max ieşi pe poartă văzu cum trăsura evadatului tocmai dădea colţul străzii. Mult în josul străzii îi văzu pe soldaţi care se îmbulzeau încoace. Erau extraordinar de mâhniţi că ajunseseră prea târziu, dar Max nu putu să le aducă vreo vină când află motivul care-i împiedicase.

După ce subofiţerul dădu raportul, doctorul ordonă:

— Repede, urmăriţi trăsura! Chemaţi toate santinelele! Cel care îl prinde pe conte primeşte o sută de taleri! Aştept

acasă raportul vostru!

Soldaţii plecară degrabă, iar Max se întoarse la prinţesă, pentru a-i da lămuririle de cuviinţă.

— Luaţi loc, vă rog! îi spuse ea.

— Mulţumesc.

— Numele dumneavoastră este Brandauer?

— Da.

— Alteţa Sa, ducele, frecventează mult familia dumneavoastră?

— Da, şi sunt foarte onorat.

— Să înţeleg că astăzi aţi acţionat din însărcinarea sa?

— Aşa este. Înălţimea voastră să-mi îngăduie o scurtă descriere a situaţiei. E adevărat că trupele Sudlandiei au pornit încoace, dar ştiu că vin cu intenţii bune.

— Aşa cred şi eu. Nu voi părăsi Nordlandia până ce această neînţelegere nefericită nu va fi rezolvată.

— Am fost pus în situaţia de a auzi ultima parte a discuţiei pe care aţi purtat-o cu contele şi nu-mi pot reţine admiraţia pentru convingerile nobile pe care vi le-aţi exprimat foarte ferm. Dar acum să vă dau raportul.

Începu să-i explice planurile cărora urma să le cadă victimă. E adevărat că unele lucruri le trecu sub tăcere, dar cu toate acestea, prinţesa primi o expunere destul de fidelă a ceea ce trebuia să ştie.

— Vă mulţumesc, spuse ea când Max isprăvi. Fără să vreţi, mi-aţi permis să arunc o privire în străfundul inimii dumneavoastră care bate sincer în spiritul dreptăţii şi al fidelităţii faţă de duce. Daţi-mi voie să vă întorc complimentul pe care mi l-aţi făcut adineauri şi să nutresc speranţa că ne vom mai întâlni.

Rostind ultimele cuvinte, obrajii i se îmbujorară, iar mâna pe care i-o întinsese lui Max zăbovi o clipă mai mult decât era nevoie în mâinile lui. Tulburarea fetei îi pricinui o fericire cum nu mai cunoscuse până atunci. Ar fi fost în stare să se arunce

la picioarele ei şi ar fi vrut să-i poată mărturisi că fiecare bătaie a inimii lui îi aparţinea ei, dar îşi înăbuşi sentimentele şi spuse doar:

— Dacă Alteţa voastră îmi porunceşte să vă vizitez din nou, am să mă supun cu cea mai mare plăcere.

— Vizitaţi-mă ori de câte ori veţi socoti că aveţi nevoie sau vă face plăcere! Sunteţi oricând binevenit. Vă mulţumesc că m-aţi scăpat de prezenţa acelui om. Mergeţi sănătos acum!

Max se duse acasă, cu gândul să se odihnească măcar câteva ceasuri după încordarea de peste noapte. Trebuie să fi dormit cam trei ore, când fu trezit de o bătaie în uşă. La încuviinţarea lui, în pragul uşii apăru silueta lungană a fierarului şef, Thomas Schubert.

— Domnule doctor, un domn doreşte să vă vorbească.

— Cine e?

— Nu-l cunosc.

— Să aştepte un moment; vin imediat.

— La ordin, domnule doctor!

Max se îmbrăcă rapid şi coborî. Îl recunoscu imediat pe vizitator. Era noul director al ospiciului, care tocmai atunci sosise şi găsise de cuviinţă să se ducă mai întâi la Brandauer.

După ce schimbară saluturile de rigoare, Max începu să vorbească, căci observase încordarea celuilalt.

— Domnule director, cunosc pricina sosirii dumneavoastră. Vă rog să-mi povestiţi cum s-a întâmplat!

Directorul îşi începu raportul. Se vedea bine că îi venea foarte greu. Când isprăvi, Max spuse:

— Domnule director, acum nu avem timp să intrăm amănunte. Aşteptaţi până mâine, când veţi face un raport complet Alteţei Sale!

— Aşa voi face. Dar mă tem că Alteţa Sa şi chiar dumneavoastră, domnule doctor, veţi crede că noi suntem vinovaţi de ceea ce s-a întâmplat şi aş vrea să ştiţi că nu-i aşa…

—Liniştiţi-vă, îl întrerupse Max. Sunt convins că v-aţi făcut datoria. Până acum încrederea pe care am învestit-o, în dumneavoastră nu mi-a dat motive de îndoială.

— Vă mulţumesc, domnule doctor! spuse doctorul oarecum liniştit. Credeţi că putem să punem din nou mâna pe cel fugit?

— Sper din tot sufletul. Ei, cred că vom afla chiar acum.

Intrase Thomas, împreună cu subofiţerul escortei pe care Max o trimisese în urmărirea contelui.

— Ei? L-aţi prins?

Cel întrebat salută milităreşte.

— La ordin, domnule doctor, din păcate nu l-am prins.

Spunând acestea, făcu o mutră aşa de abătută, că Max se amuză în sinea lui fără să vrea. Bănuia că omul era tulburat nu atât pentru că-l scăpase pe conte, cât pentru că acum nu mai primea recompensa. Thomas nu se putu abţine să remarce:

— Ia uite că flăcăul mai şi spune „la ordin”! Ordinul era să-l prindă şi să-l aducă încoace. Dar poporul de rând nu are nici talent şi nici înzestrare pentru astfel de misiune. Mie nu mi-ar fi scăpat!

Fireşte că nici Max nu era mulţumit, dar îşi găsea şi lui o parte de vină. Dacă în loc să fi stat la discuţii cu contele l-ar fi arestat pe loc, acestuia i-ar fi fost imposibil să fugă. Cu toate acestea, avea convingerea că încă mai puteau să-l prindă. Se întoarse către subofiţer.

— E în regulă. V-aţi făcut datoria şi nu aveţi ce face acum dacă acţiunea a dat greş. Vă însărcinez pe dumneavoastră, împreună cu oamenii pe care-i comandaţi, să supravegheaţi casa lui Hohenegg pentru o perioadă scurtă. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Voi avea grijă să fiţi eliberaţi la timp.

Omul plecă; Max îşi luă apoi rămas bun de la directorul spitalului şi se duse degrabă la duce, pentru a-l înştiinţa că operaţiunea se soldase cu insucces. Când pătrunse în antreu,

uşa camerei de primire a ducelui se deschise şi ieşi un ofiţer. Max îl recunoscu — era trimisul sudlandez.

Max primise permisiunea de a intra neanunţat la orice oră din zi la naşul său, ducele, aşa că nu ezită nici acum să facă uz de acest privilegiu. Dar când trecu pragul, se dădu îndărăt uimit. Ducele nu era singur, aşa cum presupusese Max, ci împreună cu prinţesa din Sudlandia. Vru să se retragă cu scuze, dar ducele îl rugă să rămână.

Suveranul ţinea în mână o hârtie, pe care o dădu acum doctorului.

— Citeşte, Max, şi minunează-te!

Max făcu o reverenţă în faţa prinţesei şi apoi citi hârtia cu pricina. Cele citite trebuie că erau îmbucurătoare, căci Max nu-şi putu stăpâni râsul, în ciuda faptului că se afla în faţa a două persoane de rang foarte înalt. Ducele se întoarse către Asta, care se aşezase pe sofaua turcească şi o întrebă:

— Înălţime, aţi primit vreo telegramă care să vă cheme acasă?

— Nu, Alteţă.

— Curios. În orice caz, nu mă aşteptam la o accelerare atât de mare a evenimentelor. Nu cunosc încă opinia dumneavoastră, dar simpatia personală pe care v-o port îmi cere să nu trec sub tăcere conţinutul acestei scrisori. Înălţimea Sa, tatăl dumneavoastră, îmi spune următoarele, cu alte cuvinte: spre cel mai mare regret al său, a aflat că ţara mea fierbe sub presiunea revoltei, că tronul şi domnia mea, ba chiar şi propria mea persoană se află în cel mai mare pericol. În această situaţie consideră că e de datoria domniei sale să-mi fie alături ca un bun vecin ce este şi, cum un corp de armată tot se află trimis în apropierea graniţei pentru exerciţii de manevră, a dat ordin ca acesta să treacă graniţa pentru a înăbuşi revolta în forţă. Prinţesă, pot să vă rog să-mi daţi şi părerea dumneavoastră?

Asta se înroşise până în vârful urechilor; ochii i se

umeziseră de mânie, dar şi de durere.

— Alteţă, sunt sânge din sângele tatălui meu. Vă spun că este o ruşine. Acest conte odios, Hohenegg, a mânjit cu o mare neruşinare numele onorabil al tatălui meu. Cer ca nelegiuitul să fie aspru pedepsit. Alteţă!

— Dorinţei dumneavoastră i s-a şi dat curs până acum. Dar gândiţi-vă că nu numai contele este vinovat.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, Alteţă, şi de aceea vă cer să mă luaţi ostatic!

Ducele veni lângă fată şi-i luă mâna. Vocea îi era blândă şi prietenoasă când o rugă:

— Draga mea copilă, nu aveţi de ce să primiţi nici cel mai mic reproş. Sunteţi liberă. Dacă doriţi să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră, mă voi îngriji imediat de cele necesare. Dar dacă vreţi să cuceriţi, recunoştinţa mea, a poporului meu şi chiar a poporului sudlandez, am să vă rog să rămâneţi, dar nu ca ostatic, ci ca mijlocitor paşnic între mine şi tatăl dumneavoastră.

— Rămân, Alteţă! Ce trebuie să fac?

— Să trimiteţi de îndată două depeşe, una către tatăl dumneavoastră şi alta către comandantul acelui corp de armată care a trecut deja graniţa ţării noastre.

— Cine este acesta?

— Prinţul moştenitor, fratele domniei voastre.

— Aha! Aşa voi face! Alteţă, vă rog să-mi dictaţi.

— Eu nu pot. Max să aibă bunătatea să scrie! El cunoaşte forma în care se întocmesc telegramele secrete, pentru ca cele pe care le vom trimite să fie foarte credibile. Hotărârea mea e luată şi dispoziţiile sunt date. Telegrafiaţi acum că nu se observă nici cea mai mică urmă de revoltă populară şi că trupelor trebuie să li se ordone încetarea imedială a înaintării, dacă nu vor să se facă de râs. Mâine în zori voi proclama Constituţia, apoi, în cursul aceleiaşi zile, voi trimite la graniţă o parte din armată pentru a opri înaintarea sudlandeză în

stadiul în care se află. Celelalte trupe, comandate de baronul Falkenau se vor îmbarca pentru a încolţi duşmanul dinspre mare. Vedeţi, Înălţime, cât de sincer vă vorbesc. Sunt convins că meritaţi toată încrederea mea. Să dea Domnul ca neînţelegerile dintre noi să ia sfârşit fără prea multă vărsare de sânge!

— Aşa să ne ajute Dumnezeu! spuse Max.

— Aşa să dea Domnul! spuse şi prinţesa, cu lacrimile înecându-i privirile.

În seara aceleiaşi zile doctorul Brandauer se dusese la palatul contelui Hohenegg mai ales pentru a căuta dovezi de complicitate la vinovăţie a fiului acestuia. Căutările sale scoaseră la iveală mai multe dovezi de vinovăţie ale tatălui, dar nu lăsară să se vadă nimic care să indice participarea fiului la conspiraţie. Părea că Hohenegg îşi lăsase intenţionat fiul afară din joc, fie pentru a-l proteja în cazul în care ar fi fost descoperit, fie pentru că faimoasa slăbiciune de caracter a „contelui cel drăguţ” nu era tocmai indicată pentru a-l iniţia în tainele unei conspiraţii de o asemenea anvergură. Max mai descoperi încă ceva care-l umplu de bucurie. Printre hârtiile contelui se afla originalul unui tratat pe care suveranul Sudlandiei voise să-l încheie cu mulţi ani în urmă cu o putere străină. Acest document dispăruse în mod misterios din biroul secretarului său particular, baronul von Gollwitz. Această chestiune făcuse multă vâlvă chiar şi dincolo de graniţă, în Nordlandia. Tratatul nu fusese încheiat, iar baronul căzuse în dizgraţia Curţii, neputând să facă dovada nevinovăţiei sale. Dar iată că acum documentul îşi făcuse apariţia printre hârtiile contelui von Hohenegg. Dar mai important era că actul avea o anexă care cuprindea numele adevăratului făptaş, împreună cu suma pe care o primise pentru sustragerea lui din partea contelui. Aşadar, secretarul particular al suveranului din Sudlandia era nevinovat, iar Max era bucuros că îl putea scoate din culpă.

Nici nu bănuia ce rol important avea să joace acest act regăsit după mulţi ani şi care părea lipsit de orice valoare…

21. Cad vălurile

Era în noaptea zilei următoare. Unul din defileele care-şi croiesc drum direct prin munte, făcând legătura între Nordlandia şi Sudlandia, se îngustează atât de mult în apropierea orăşelului Waldenburg, încât merită cu prisosinţă numele de trecătoare.

Drumul care străpunge trecătoarea urcă abrupt şi foarte sinuos, pentru a coborî pe cealaltă parte a muntelui la fel de abrupt. Trecătoarea lungă, preţ de două ceasuri de mers pe jos, constituie un punct strategic natural de apărare. În caz de război între cele două ţări, acesta este primul punct care trebuie luat în considerare dacă se doreşte victoria.

Luna se ridicase ca o monedă de argint deasupra culmilor munţilor. Lumina rece a astrului prieten al pământului nostru lăsa la iveală o scenă de război. În punctul cel mai înalt al trecătorii ardeau mai multe focuri, în jurul cărora se aflau aşezate făpturi ciudate. Nu purtau uniforme militare, ci veşminte sărace de locuitori ai muntelui, dar cuţitele care li se iţeau la brâu, ca şi bâtele scurte pe care le strângeau în mâini sau care se odihneau alături de ei arătau desluşit că se adunaseră acolo cu intenţii deloc paşnice.

La lumina lunii şi a focurilor se puteau zări baricade uriaşe făcute din trunchiuri de copaci răsturnaţi care făceau imposibilă intrarea în trecătoare. Baricadele erau întărite cu blocuri masive de stâncă.

În jurul unuia din focuri stătea cârciumarul tavernei din Waldenburg. Oamenii strânşi în jurul lui, neobişnuit de tăcuţi, formau un grup aparte faţă de ceilalţi, care erau extraordinar de gălăgioşi. Tăcerea lor avea o pricină bine întemeiată;

printre ei se afla cineva care nu trebuia tulburat din somn — era Lilga.

— Ştii tu sigur? întrebă unul din cei adunaţi acolo pe cârciumar.

— Am aflat chiar de la ea că sudlandezii urmează să vină chiar în noaptea asta, iar ea ştie totul întotdeauna.

— Dar ce motiv să fie pentru a se ajunge la război?

— Asta să-i întrebi pe domnii cei mari, care fac şi desfac lucrurile. Noi nu avem altceva de făcut decât să executăm ordinele.

— Dar o să fim noi aşa de puternici ca să oprim o armată întreagă?

— Nătărăule! Cine ar putea trece de baricadele astea? Şi apoi, trebuie să primim tunurile.

Chiar în acel moment, dinspre partea nordică a trecătorii se auziră paşi grăbiţi. Oamenii se întoarseră şi-l recunoscură pe Horgy, gitanul.

— Lilga doarme încă? îl întrebă el pe cârciumar.

— Da. N-o tulbura, căci n-a mai dormit de două nopţi.

Cu toate acestea, noul venit o trezise pe Lilga. Îşi aruncă mantaua de pe umeri şi se ridică în capul oaselor.

— Ai întârziat, Horgy! îl dojeni ea.

— Nu s-a putut altfel, vaidzină. M-au ţinut lângă ei, ca să fie siguri că au o călăuză pricepută.

— Aşadar, vin?

— Da.

— Câte?

— Opt tunuri.

— Cine le comandă?

— Un căpitan pe nume Helbig.

— E bine.

Sări în picioare şi cu toţii îşi dădură seama că vestea îi adusese bucurie. Gitanul vorbi mai departe.

— Şi-a luat cu el un grup de oameni cu care vine înaintea

celorlalţi. Trebuie să sosească din moment în moment.

Într-adevăr, chiar în acea clipă se auziră tropote de cai şi apăru o trupă de călăreţi. În fruntea lor se afla căpitanul. Acesta sări de pe cal şi se duse la Lilga. Se uită cu mare curiozitate la gitană, despre care auzise numai lucruri minunate.

— Sunteţi Lilga, vaidzina gitanilor?

— Da.

— Ducele m-a trimis cu întăriri. Recunosc că nu v-aţi înşelat când ne-aţi anunţat că sosesc sudlandezii.

— Regina gitanilor ştie precis ce spune şi ce face, răspunse ea mândră. Era chiar timpul să sosiţi. Vă anunţ că sudlandezii vor fi aici într-o oră.

— Aţi avut până acum vreo ciocnire cu ei?

— Nu.

— Foarte bine! Îi vom lua prin surprindere.

Măsură cu priviri de cunoscător baricadele.

— Câte baricade aţi ridicat?

— Cinci.

— A! Sunt de ajuns?

— Nici o grijă! Printre oamenii mei se află câţiva foşti artilerişti care încă nu au uitat ce au de făcut. Au ridicat baricadele cu mare iscusinţă.

— Bun; trebuie să le inspectez. Daţi-mi un om să mă însoţească!

— Vă însoţesc chiar eu!

Plecară. Când se întoarseră, căpitanul ordonă să se facă o breşă în baricadă pentru a se instala tunurile.

— Prin apropiere se mai află vreun alt drum care taie muntele?

— Da, dar e anevoios şi e cunoscut doar de contrabandişti.

— Nu e bine! S-ar putea să-l mai cunoască şi alţii.

— Nu cred. De altfel, am postat oameni şi acolo.

— Foarte inteligent. Sunteţi un adevărat strateg, Lilga!

Se auziră acum scârţâituri şi huruituri. Veneau tunurile. Helbig se duse să coordoneze operaţiunea de instalare a lor.

Într-adevăr, baricadele fuseseră ridicate cu pricepere în punctele cele mai potrivite. Cea aflată în punctul cel mai de jos putea domina drumul care se întindea jos în vale, fără să lase nimic de bănuit despre fortificaţiile de mai sus. Era atât de bine făcută baricada, încât Helbig avu un moment de îndoială dacă va putea trece pe acolo cu tunurile.

Tocmai cu aceasta se îndeletnicea, când fu văzut un om venind în fugă pe drumul principal.

— Cine-i acolo? întrebă santinela de după baricadă.

— Tjemba!

— Iscoada noastră, domnule căpitan, raportă santinela.

Tjemba sări peste trunchiurile de copaci şi dădu cu ochii de artilerie.

— A, bine că au ajuns tunurile. Sosesc sudlandezii!

— Sunt mulţi?

— O armată întreagă. Sunt conduşi de contrabandiştii de pe la ei.

— Cât de aproape sunt?

— În zece minute ajung jos în vale.

— Santinele voluntare, la raport!

La acest apel ieşiră în faţă cam cincizeci de contrabandişti.

— Oameni buni, trebuie s-o iau înainte cu o parte din voi. Nu am voie să încep ostilităţile înainte de vreme. Cine vine cu mine?

— Toţi! strigară ei în cor.

— Bine! Pregătiţi-vă! Înainte!

Se întoarseră şi plecară cu căpitanul în frunte. Acesta îşi lepădase sabia, tunica militară şi cascheta, şi-şi luase pălărie, jachetă şi bâtă de contrabandist. Din vârful muntelui era ceva de mers până în locul unde trecătoarea făcea o cotitură

îngustă. Acolo i se păru căpitanului punctul cel mai potrivit pentru planurile sale. Îi ordonă cârciumarului să se posteze de pază în spatele unui brad, cam la cincizeci de paşi în josul drumului. De aici se puteau deja zări la lumina palidă a lunii caschetele sudlandezilor care înaintau. Tropote slabe vesteau că în fruntea lor se afla cavaleria.

— Rămâneţi aici şi fiţi pregătiţi să trageţi! ordonă căpitanul, apoi plecă mai departe până ajunse la un brad.

Se ascunse înapoia bradului şi în curând văzu câţiva ofiţeri care se apropiau conduşi de doi inşi.

— Stai! Strigă el, când i se păru că erau suficient de aproape. Cine-i?

Aceştia se opriră şi se sfătuiră în şoaptă. Apoi se auzi:

— Prieteni! Cine eşti?

— Nordlandez. De când se pătrunde pe teritoriu străin fără negocieri prealabile şi fără declaraţie de război?

— Eşti cam obraznic! La o parte, altfel măturăm drumul cu tine!

— Mă aflu aici ca trimis al ducelui meu. Pătrunderea voastră încalcă dreptul civil. Această ţară şi acest drum sunt proprietatea noastră. Vom şti să le apărăm. Noapte bună!

Se retrase cu paşi înceţi. După câtva timp se auzi că bradul fusese doborât.

— Aveţi vizibilitate suficientă? întrebă căpitanul.

— Da! i se răspunse. Ai noştri sunt obişnuiţi cu întunericul.

—Atunci, trageţi zece câte zece salve!

Izbucniră primele împuşcături. De jos se auzi un urlet prelung. Şi apoi zece, şi încă zece salve. La o asemenea primire nu se aşteptase deloc inamicul. Nu ştia cine îi stă în faţă şi hotărî să aştepte zorile. Acest răgaz socotea că nu are cum să-i fie primejdios, fiindcă ştia că Nordlandia nu e pregătită de război şi că era suficient de ocupată cu înăbuşirea revoltei.

Un ceas mai târziu, înălţimile începură să se lumineze, dar

valea mai stăruia încă în întuneric. Căpitanul stătea înapoia unui copac şi se uita înspre vale. Negurile se învolburau ca nişte talazuri agitate. Se făcuse îndeajuns de multă lumină pentru a putea ţinti cu precizie. Putea acum să măture drumul sub bătaia tunurilor doar într-un sfert de ceas. Duşmanul se va speria cu siguranţă şi cei aflaţi între fortificaţii nu se vor putea retrage. Ordonă să fie duse şase tunuri jos, iar celelalte două să le îndrepte spre ultima cotitură a drumului.

Deodată, dinspre avanposturi răsunară focuri de armă. Inamicul îşi dăduse seama că adversarii erau oameni simpli ai muntelui şi nu militari şi forţase atacul, astfel încât avangarda nordlandeză fusese nevoită să se retragă, dacă nu voia să aibă pierderi omeneşti. Avangarda numai ce apucă să se refugieze în spatele fortificaţiilor, că inamicul şi apăru, cu ofensiva înainte. Ezită o clipă la vederea baricadelor, dar apoi se aruncă în atac. Helbig îi lăsă să se apropie cât mai mult, după care tunurile îşi lăsară masca jos si Vulturul Nordlandiei se ridică deasupra întăriturilor.

— Foc! ordonă căpitanul.

Cele opt tunuri bubuiră toate odată. O ploaie de ghiulele lovi inamicul. Peste tot în josul şi în susul văii răsună un urlet prelung care dovedi că tunurile îşi făcuseră datoria.

Războiul începuse!

În dimineaţa ce urmă, în toată Nordlandia răsunau clopotele. Ca un fulger se răspândise vestea, chiar şi până în cel mai mărunt cătun al ţării, că ducele renunţase la guvernul actual şi îndepărtase consilierii şi miniştrii trădători pentru a da poporului său o constituţie. Poporul urma să trimită la Curte un reprezentant ales din rândurile sale pentru a delibera asupra constituţiei. Toată ţara fu de acord cu numirea lui Max Brandauer, care se simţi foarte onorat de această alegere. Ducele trimisese comunicate în toate colţurile ţării şi, sub numele său, îl pusese pe acela al lui Max

Brandauer, în calitate, de consilier personal.

Toată ţara era la unison şi nu se ridicase nici măcar o singură voce împotrivă. Când se află ce primejdie ameninţase capitala şi prin ce mijloace fusese îndepărtată, întreg poporul fu cuprins de indignare, la care consimţiră chiar şi cei ce plănuiseră pe ascuns revoluţia.

Spre după-amiază sosi un al doilea comunicat prin care ducele anunţa intrarea sudlandezilor în ţară, chemând toţi luptătorii la arme. Acest comunicat aţâţă dragostea de patrie a întregului popor. Cu toţii se grăbiră să intre sub arme şi chiar în cursul zilei firele de telegraf zbârnâiau în urma depeşelor plecate din toate colţurile ţării, prin care se cerea permisiunea de a se constitui, regimente de voluntari.

În dimineaţa următoare, în portul din Bartolomeu îşi ridica ancora flota nordlandeză, formată din şapte veliere, pentru a porni spre sud. Dar se întâmpla ceva curios. Comandantul flotei nu se afla pe un vas de linie, ci pe o fregată zveltă de o construcţie neobişnuită. Trebuia că era un navigator de excepţie.

Fregata mergea tot înainte, nefiind posibilă nici un fel de comunicare cu celelalte vase, ale căror, căpitani se pare că primiseră ordine precise şi ştiau prea bine ce au de făcut. Într-un sfârşit, fregata dispăru din raza vizuală; celelalte vase luară între ele o distanţă mare, formând o linie foarte întinsă. Nici un vas inamic nu ar fi putut să mai scape.

Fregata se îndepărtase mult de celelalte veliere, ca şi cum intenţiona să meargă în recunoaştere.

La timonă se afla un bărbat lat în umeri, pe chipul căruia se citea plăcerea cu care manevra corabia. Lângă el se afla un altul, scund şi uscăţiv, cu o căciulă roşie pe cap. Discutau foarte bine dispuşi.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce binecuvântare să fii pe un vas ca ăsta! Nu-i aşa, Karavey?

— Da. Sunt curios acum să aflu ce gânduri are Falkenau!

— Eu ştiu.

— Ei?

— Ascultă aici! Într-o singură noapte a fost înaintat de la gradul de căpitan la cel de comandant de escadron. Fii atent, şefule de echipaj, să vezi ce o să păţească primul sudlandez care-i va ieşi în cale lui Falkenau!

— Ce m-aş bucura!

Atunci, dinapoia punţii superioare se auzi un strigăt:

— Timonier, patru noduri spre vest!

— Aoleu, începe distracţia! spuse Schubert, apucând timona.

— Patru noduri spre vest înseamnă că ne depărtăm şi mai mult de flotă. Trebuie că s-a descoperit ceva acolo.

— Şi eu cred. Nu vezi velierul de colo?

— Aşa e! Îmi închipui că de acum ştie cu cine are de-a face!

— Negreşit. Simt deja mirosul de praf de puşcă în aer.

Artur nu-şi dezlipea ochii de pe velierul din zare.

Deodată, se întoarse spre căpitanul fregatei.

— Căpitane, nu vrei să capturezi vasul acela?

— Dacă nu ne depărtăm prea mult de flotă.

— O s-o prindem iarăşi din urmă.

— Ce vas este?

— Un vas de linie sudlandez. Îl cunosc bine; se numeşte „Poseidon”. Este foarte vechi şi cam greoi.

— Cu toate acestea, pare să fie mai tare ca noi!

— E adevărat că e mai mare şi are echipaj mai numeros. Dar vom termina repede cu el.

— Însă „Poseidon” nu avea treabă prin Antile? Ce caută aici?

— Ba da. S-a întors acasă în cel mai nepotrivit moment. Hei, timonier, încă două noduri!

— La ordin!

— Aşa căpitane; acesta a fost ultimul meu ordin! De

acum, dumneavoastră comandaţi!

Fregata o luă drept spre cursul vasului de linie. Într-un sfert de ceas îl ajunse.

— Pregătiţi-vă, băieţi! Lucrurile se încing! strigă căpitanul, după care îşi duse binoclul la ochi şi cercetă orizontul.

Când i se adresă lui Artur, din vocea lui răzbătea uimirea:

— Pe toţi dracii, comandante! La orizont se vede un velier şi în spatele lui încă unul!

— Unde? Ar fi trebuit să le văd şi eu!

— Aţi dat comanda de manevră în linie dreaptă în spatele lui „Poseidon” şi nu aţi avut cum să-l observaţi pe celălalt.

Artur luă şi el binoclul.

— Tot un vas sudlandez cu trei arbori. E foarte solid. Sper că al treilea nu este la fel.

— N-ar fi bine să ne întoarcem, comandante?

— Ca să ne facem de râs? „Poseidon” va fi al nostru, iar restul va veni de la sine.

Zece minute mai târziu se aflau lângă vasul de linie, putând acum să vadă şi a treia corabie. Era tot un vas de linie, însă era o fregată. Ambele, sub pavilion sudlandez.

„Poseidon” ridică pavilionul.

— Comandante! spuse căpitanul. Ce îndrăznim noi este imposibil!

— Vreţi să-mi predaţi mie înapoi comanda?

— Cu plăcere.

Bravul navigator era mândru că i se încredinţase o asemenea însărcinare.

— Fregată! se auzi de pe celălalt vas. Ce corabie sunteţi?

— Fregata „Sperber”[1], comandant von Falkenau.

— A, Artur von Falkenau?

— Da.

— Încotro?

— Spre… „Poseidon”!

---

[1] „Uliul” (germ.)

— Este război între Nordlandia şi Sudlandia?

— Da. Sudlandia ne-a atacat. Predaţi-vă!

— Oho! Trebuie să ne mai gândim puţin! Veniţi mai aproape de noi!

— Nici vorbă! Hei, acolo jos, luaţi bordee!

Cele două vase mergeau acum strâns una lângă cealaltă. Fregata ridică tunurile şi trase. „Poseidon” se cutremură sub zdruncinătura ghiulelelor, care o loveau pe deasupra şi sub linia de plutire. Corabia fusese luată pe picior greşit, dar până la urmă îşi ridică şi ea tunurile.

— Hei, căpitane! spuse Artur. Pântecele corăbiei e bine atins. Dă fuga jos şi cheamă băieţii să vină sus pe punte! Hei, Schubert, pânzele jos!

În urma acestei comenzi fregata făcu o voltă strânsă şi ghiulelele vasului de linie inamic nimeriră doar pupa. Toată salva nimeri în apă.

— Bravo! Întoarce din nou, Schubert, întoarce! Sus pânzele! Foc!

Vasul de linie se zdruncină zdravăn sub lovitură. „Poseidon” nu mai putea înainta, era prea greoaie. Dar cu toate acestea, nu-şi coborî pavilionul, căci conta pe sprijinul celorlalte două corăbii.

— Lăsaţi-l pe Matusalem să intre la apă; e al vostru! strigă Artur. Locotenente, întoarce! Înainte spre al doilea vas inamic! Schubert, la pământ!

Timonierul se aruncă la podea, iar comandantul îşi făcu aşa de bine datoria, încât fregata făcu o voltă strânsă şi porni spre al doilea vas.

— Comandante, spuse căpitanul, nu e de ajuns. Dacă îl atacăm pe ăsta, al treilea vas inamic ne va lua vântul!

— Îl vom recăpăta. Hei, Martin!

— Da, comandante!

— Cincizeci de taleri dacă-l nimereşti!

Omul se lăsă în genunchi lângă tun, gata să tragă.

— Hei! strigă atunci santinela de la postul de observaţie. Ce-i chestia de acolo?

Artur se uită în direcţia unde arăta marinarul şi ce văzu îl uimi. La cel mult o jumătate de milă se afla un vas cu vele negre, care venea spre ei cu viteză şi care din cauza culorii nu fusese observat până atunci. Catargele se aplecau sub greutatea pânzelor. Mergea cu aşa o viteză, de parcă îl mâna o forţă nevăzută.

Timonierul văzu şi el vasul, puse mâna la gură şi strigă:

— Hei, comandante! E „Căpitanul negru”!

— Şi ce dacă? strigă Artur. Atacaţi sudlandezul. Martin, pregăteşte-te!

Fregata ajunsese drept în faţa vasului de linie şi trase. Ghiuleaua nimeri în pupa şi o zdrobi.

— Bravo! Foc la tribord!

Tunul trăgea necontenit. Comandantul vasului de linie fusese luat prin surprindere, aşa că pierdu momentul.

— Opreşte, Schubert! ordonă Artur. Înainte de toate, voia să vadă cu ce scop venea spre ei „Căpitanul negru”. Fregata sudlandeză se apropiase şi ea, aşa că acum toate patru vasele puteau să vadă foarte bine „Tigrul”. Era o mare îndrăzneală din partea piraţilor să vină aşa de aproape de patru vase puternice.

Nici nu luă în seamă „Uliul”, ci se îndreptă spre vasul de linie, pe care Artur tocmai îl ciuruise cu o salvă. Chiar când ajunsese foarte aproape, ca o lovitură de fulger, căzură pânzele. Se vedea doar arborele golaş şi nimeni nu-şi putea imagina de unde provenea viteza aceea. La timonă nu era nimeni, pe punte, iarăşi nimeni. Doar la vela triunghiulară se afla un individ de statură uriaşă, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o sabie turcească în mână.

Pe toate cele patru vase nu erau puţini cei cărora le sărise inima din piept. „Tigrul” trecu printre „Uliu” şi unul din vasele de linie. În acel moment, uriaşul ridică iataganul şi vasul se

cutremură de trei ori. Trei salve bubuiră în direcţia vasului de linie, după care trecu mai departe. Dar nu merse prea departe, ci făcu o voltă în direcţia fregatei sudlandeze. Acum se vedea desluşit că sub carenă apa fusese înghiţită de o forţă uriaşă, nevăzută. Şi, deodată, se ridică un pavilion, parcă fără nici un ajutor din partea vreunei mâini omeneşti — era nordlandez.

— Ura! Ura! izbucniră toţi cei de pe „Uliu''.

Chiar şi Artur striga. La un asemenea aliat, nu se aşteptase.

— Întoarce, Schubert, spre tribordul fregatei! comandă el. La fund cu ei!

„Uliul” întoarse. În acel moment, însă, fregata coborî pavilionul sudlandez şi ridică steagul alb. Se predă fără rezistenţă şi bine făcu, fiindcă altfel ar fi fost pierdută, acum când celelalte două vase de linie nu-i mai puteau sta alături, fiindcă şi ele coborâseră pavilioanele.

Acum „Tigrul” se întoarse şi se duse spre „Uliu”. Trase două semnale care-i cereau să ţină capă.

— Căpitane, supuneţi-vă şi preluaţi din nou comanda! ordonă Artur. Vreau să-l cercetez mai bine.

Merse în spatele bordajului ca să nu poată fi văzut de pe „Tigru”. Velele căzură şi corabia neagră încetini şi ea. Cele două vase se legănau una lângă cealaltă.

— Hei „Uliule”! Cine e căpitan? strigă omul în negru, care citise numele fregatei pe pavilion.

— Căpitan Baldauf cu comandant Falkenau la bord!

— Artur von Falkenau?

— Da.

— Rugaţi-l să vină imediat la bordul vasului meu!

— Oho! La bordul unui vas de piraţi?

— Nu e de piraţi, ci este un vas nordlandez!

— Ce faceţi, comandante? întrebă căpitanul cu jumătate de glas.

— Mă duc.

— Câţi oameni să vă însoţească?

— Doi vâslaşi; merg cu barca cea mică.

Barca fu lăsată la apă şi în două minute, Artur se căţăra la bordul „Tigrului”.

Nu văzu pe nimeni altcineva, în afara omului în negru care stătea la vela triunghiulară. Acesta dădu să vină spre el, dar se opri uluit.

— Frick! Frick Wilmers!

— Ah, de unde ştiţi numele ăsta?

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Artur von Falkenau şi de ieri sunt comandant de escadron.

Omul în negru sfredeli cu privirea chipul lui Artur. Apoi, pricepu brusc şi spuse mucalit:

— Veniţi cu mine, domnule comandant!

O luă înainte spre dunetă şi deschise.

— Pentru moment intraţi în cabină! Vin şi eu după ce mai dau câteva ordine.

Artur se supuse şi intră. În urma lui se închise uşa şi se trezi faţă în faţă cu o tânără doamnă în veşminte orientale.

— Suleika!

Aceasta se ridicase la intrarea lui.

— Frick... Wilmers! strigă ea uimită, dar observă imediat că era îmbrăcat în uniformă militară; îi văzu şi tresele de gradat.

— Ce-i asta? Un... comandant!

— Da, pe care nu-l mai cheamă Frick Wilmers, ci Artur von Falkenau.

Fata îşi împreună mâinile uluită.

— E cu putinţă? Salvatorul... meu?

— Pe care Frick Wilmers voia să vi-l prezinte. Iertaţi-mă pentru gluma făcută!

Stătea în faţa lui îmbujorată până în vârful urechilor. Când

vorbi din nou, vocea îi tremura uşor.

— De ce a fost nevoie de acel incognito?

— Pentru că am vrut să gust din fericirea de a vă sluji cu toate puterile mele, Suleika.

Frumuseţea şi uluirea fetei îl tulburară profund. Când continuă, îi luă amândouă mâinile.

— Suleika, acum sunt kapudan-paşă, aşa cum v-aţi exprimat nu de mult dorinţa faţă de bătrâna Horn. Vă supără că mi-a spus?

Fata se îmbujora şi mai tare. El nu se mai putu înfrâna şi o strânse la piept, dând să-i sărute buzele roşii ca fraga.

— Suleika, m-am gândit la tine de când te-am scos din valuri. Spune-mi, pot să te păstrez pentru toată viaţa mea?

Fata îşi sprijini căpşorul pe pieptul lui.

— Îţi mulţumesc, făptură dulce şi minunată!

O strânse şi o sărută înfrigurat.

— Aha, comandantule, se auzi din spatele său, văd că nu pierdeţi timpul deloc!

Se întoarse. Omul în negru intrase neauzit.

— Excelenţă!

— Aşadar, mă recunoaşteţi? Ei, atunci, să dăm cărţile pe faţă!

Îşi dădu jos vălul negru care-i acoperise faţa.

— Bun venit pe „Tigru”!

— Fioroasa corabie de corsari! râse Artur.

— Dar nu sunteţi şi dumneavoastră un pirat care vine, vede şi învinge? Şi totuşi, în ceea ce priveşte afirmaţia dumneavoastră că ar fi o corabie de corsari, vă înşelaţi. „Căpitanul negru” aparţine de mult timp legendei. Padişahul nu are nici un tâlhar de mare în flota sa. Numai că de această dată am acţionat din proprie iniţiativă şi nu din ordinul sultanului, aşa că am fost nevoit să revin la vechiul pavilion. Nu aveam cum să arborez steagul sultanului şi cu atât mai puţin al Sudlandiei, acum că negocierile pentru preluarea

comenzii flotei sudlandeze au căzut. Aşa că, până ce voi fi ajuns în situaţia de a pune vasul meu în slujba Nordlandiei, am acţionat în calitate de „Căpitan negru”. Şi aţi văzut cât de repede am rezolvat chestiunea. Dar despre acestea, mai târziu! Nu avem timp de tratative prea îndelungate. Mergeţi la Karlshafen?

— Da, flota mea este deja plecată.

— Pot să mă alătur şi eu?

— În ce calitate?

— Deocamdată, ca unul din căpitanii dumneavoastră. Vă dau „Tigrul” ca vas amiral.

— S-a făcut! strigă Artur bucuros. Un astfel de ajutor este benefic pentru întreaga mea flotă. Dar relaţiile dumneavoastră cu Sudlandia?

— Nu contează! Dar, comandante, sunteţi un diavol în carne şi oase! Să îndrăzniţi să atacaţi trei vase deodată! Le luaţi drept captură?

— Fireşte!

— Vă voi ajuta; pot să remorchez unul sau doua dintre ele.

— Folosiţi şi puterea aburului?

— Aţi ghicit!

— Bineînţeles. Nu aveţi nici timonă şi nici elice; aveţi, în schimb, un cazan de aburi.

— Aşa e. Şi nu e nici o vrăjitorie la mijloc. Când ne vom linişti, veţi putea face o vizită pe vas. Acum, veniţi pe punte! Vă însoţesc la bordul celor trei capturi, ca să vi le înmânez personal.

Când ajunseră din nou afară, Artur găsi puntea populată cu un echipaj îmbrăcat din cap până în picioare în haine orientale. Unul din aceştia veni spre el. Nurvan-paşa îl prezentă.

— Locotenentul meu, Savab, care conduce „Tigrul” când nu mă aflu eu la bord.

Acest mod de a face prezentările nu corespundea deloc cu

fanfaronada obişnuită a orientalilor, aşa că cel prezentat se uită dezaprobator la superiorul său şi spuse:

— Da, eu conduc „Tigrul” şi oricine mă cunoaşte ştie că mă pricep să-mi măsor puterile cu corabia asta. Căci eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur…

Era o săptămână mai târziu. În tot acest răstimp se întâmplaseră multe. Reprezentanţii circumscripţiilor electorale se aflau deja la Fürstenberg, pentru deliberarea legii supreme — Constituţia. Karlshafen se afla de acum în mâinile Nordlandiei, iar generalul Falkenau îşi adusese deja armata în capitala Sudlandiei, cucerită cât ai bate din palme. Nordul ţării era ocupat de insurgenţi şi de trupe care li se alăturaseră. Între ele şi trupele nordlandeze se aflau regimentele prinţului moştenitor, care ceruse protecţia suveranului. Numai contelui Hohenegg nu i se dăduse de urmă. În schimb, portarul ospiciului, împreună cu nevasta lui, care ajutaseră la evadarea contelui, fuseseră prinşi când încercau să treacă graniţa şi trimişi înapoi la Fürstenberg. Suma de bani găsită asupra lor fusese confiscată.

Ducele de Nordlandia stătea la masa lui de scris cu o scrisoare deschisă în faţă. Lângă el luase loc Max.

— Aşadar, prinţesa Asta mă roagă să-i dau încuviinţarea prin intermediul tău pentru ca să împărtăşească situaţia nefericită a tatălui ei?

— Da. Trebuie să sprijin această rugăminte, Alteţă.

— Mi-e cu neputinţă să refuz o asemenea cerere. Max, îţi datorez foarte mult, ba poate chiar totul, iar un suveran are puterea de a-şi arăta recunoştinţa. Vrei să-mi răspunzi deschis la o întrebare?

— Aşa voi face, răspunse el simplu.

— O iubeşti pe prinţesă?

— Alteţă, nu mă pot împotrivi glasului inimii, pe care, însă, trebuie s-o subordonez raţiunii. Îmi voi călca pe inimă.

— Poate că nu vei avea nevoie. Asta ce spune?

— Nu i-am mărturisit încă nimic, dar ştiu că nu-i sunt indiferent.

— Bun. Vrei să o duci tu la tatăl ei?

— Eu?

— Da, tu, împreună cu mine. Planul tău în legătură cu Falkenau s-a adeverit. Îl avem nu numai pe prinţul moştenitor, ci şi pe insurgenţii sudlandezi. Prin această scrisoare, Falkenau îmi arată că suveranul e gata să înceapă negocierile. Am discutat până acum raţiunile pentru care trebuie să încheiem pacea, aşa că sunt pregătit să mă deplasez în compania ta la armată. Asta ne va însoţi. Ar fi de dorit ca tânărul Falkenau şi chiar acest misterios Nurvan-paşa să vină la locul de întâlnire. Dacă-i chemi cu o telegramă pe amândoi la Karlshafen de urgenţă, în două zile îi vom putea întâlni acolo.

— Aşa voi face, Alteţă.

— Şi pe urmă, crezi că vei avea timp şi pentru altceva?

— Pentru ce?

— Am auzit că acum o vizitezi pe prinţesă în fiecare zi?

— Aşa este.

— Înseamnă că adesea vine la părinţii tăi?

— Câteodată. Stă ore întregi de vorbă cu mama.

— Atunci vei avea prilejul să-i înmânezi această scrisoare. Conţine o surpriză foarte plăcută pentru ea.

— Mulţumesc, Alteţă! Această făptură încântătoare merită un mesaj care să-i aducă bucurie.

— Rândurile acestea i-o vor aduce cu siguranţă! Acum, în ceea ce priveşte călătoria noastră, nu mergem cu trenul, ci cu trăsurile. Două sunt de ajuns. Una pentru mine şi tatăl tău, iar cealaltă pentru Asta, pentru tine şi mama ta.

— Cum, Alteţă, porunciţi ca părinţii mei?...

— Negreşit! Tatăl tău îmi este cel mai credincios prieten şi trebuie să ia parte la victoria mea. Şi, cum tocmai mi-ai

povestit ce simpatie există între Asta şi mama ta, atunci îi va ţine companie prinţesei, căci oricum trebuia să-i găsesc o însoţitoare. În ceea ce priveşte servitorii eu sunt asigurat, dar tu, încă nu. Ce zici de Thomas al nostru?

— O, ar merge cu cea mai mare plăcere.

— Atunci, asta este. Rămâi cu bine, fiule!

— Dumnezeu să vă ocrotească, Alteţă!

Îşi strânseră mâinile, ca doi bărbaţi uniţi prin legături aidoma celor de sânge. Ducele îl lăsă pe doctor pradă unei mari tulburări, cu ochii umezi de recunoştinţă. Ducele observă, îl luă pe după umeri, îl strânse la piept şi-l sărută pe frunte.

— Max, Dumnezeu nu mi-a dăruit copii, dar dacă ar fi să-mi aleg unul, tu ai fi acela. Să-mi rămâi credincios cum mi-ai fost şi până acum!

Se întoarse, căci şi ochii săi purtau lacrimi pe care nu voia să le lase să iasă la iveală.

Max se ocupă mai întâi de depeşe, după care se duse la prinţesă.

— Bun venit, domnule consilier particular! îl întâmpină ea. Să cred că mi-aţi adus vreo veste bună?

— Cum aşa?

— Citesc pe chipul dumneavoastră.

— Chipul meu e ca o carte deschisă, Înălţime?

— Nu, dar nu e nici aşa cum ar trebui să fie un diplomat.

— Mulţumesc! Am aflat veşti într-adevăr îmbucurătoare pentru domnia voastră.

— Ah!

— Alteţa Sa m-a însărcinat să vă înştiinţez că s-a hotărât să vă însoţească în călătoria spre tatăl dumneavoastră, alături de mine. Pleacă în compania tatălui meu şi vă întreabă dacă îngăduiţi ca alături de domnia voastră s-o aveţi pe mama mea?

— Cu toată plăcerea, domnule consilier.

— Mulţumesc! Trebuie să admit că negocierile cu tatăl dumneavoastră sunt rezultatul celor mai înalte consideraţii. Poate veţi găsi vreo explicaţie în această scrisoare scrisă de mâna ducelui; m-a însărcinat să v-o înmânez.

Prinţesa desfăcu scrisoarea şi o citi.

— Această scrisoare, domnule consilier, conţine câteva rânduri în care Alteţa Sa îmi cere să vă predau ambele înscrisuri după ce le voi fi citit. Vă rog să le luaţi!

Max le citi. Ochii i se împăienjeniră, iar buzele îi tremurau de tulburare.

— Ei, domnule conte? îl întrebă Asta, cu vocea la fel de tremurândă.

— Nu, pot să accept! Nu sunt vrednic de atâta dragoste şi bunătate!

— O, ba da! Mă bucur din suflet că sunt prima care vă felicită…

În poieniţa din faţa colibei lui Tirban iarba fusese cosită ca să se facă loc pentru o tabără de corturi arătoase, aşezate pentru cei doi suverani, al Nordlandiei şi al Sudlandiei.

Negocierile la care fusese chemat chiar şi conducătorul revoluţionarilor se desfăşurau acum din plin, apropiindu-se de un final paşnic. Principala cerinţă a revoluţionarilor — o constituţie aidoma celei întocmite de ducele Nordlandiei, fusese rezolvată, celelalte chestiuni privind doar puncte a căror soluţionare nu mai avea cum să fie dificilă.

În ultima seară, locul era luminat ca ziua de sute de torţe, iar conducătorii se adunaseră la un picnic. La marginea luminişului se aşezaseră supuşii lor printre care se aflau şi fraţii Schubert. Între ei, stătea şeful de echipaj Karavey, gitanul.

— Vedeţi acum, le spunea mândru cârciumarul, că am avut dreptate când am zis că Wilmers este, de fapt, Falkenau?

— Pfui! Şi eu puteam să spun ceva asemănător, despre

care nu ai mai fi avut de ce să râzi, aşa cum am făcut eu, spuse Karavey.

— Ei, ca de exemplu?

— Ce-ai spune dacă eu ţi-aş zice că Brandauer este fiul ducelui, Falkenau este un Brandauer şi Nurvan-paşa, Hohenegg?

— Sfinte Sisoe al catargelor, strigă timonierul, ai înnebunit de tot băiete!

— „Aşa e!” ar spune Kasimir, se băgă în, vorbă şi Thomas. Pe ce am eu mai drag dacă nu eşti mai nepun decât Heinrich şi Kasimir!

— Cum adică? Dar ce, ei sunt nebuni? întrebă fratele său.

— Păi da. Au pus ochii pe Parpara mea, dar până la urmă, tot a mea a rămas.

— Zău?

— Zău. În seara dinainte să plec în călătoria asta ne-am înţeles. Ne căsătorim; am să devin hangiu şi am să-mi ridic un atelier de fierărie în curtea hanului.

— Te felicit din suflet!

— Şi eu! spuse Karavey.

— Mulţam! Vă invit pe amândoi la nunta mea! Amin!

De după tufişurile de pe partea cealaltă ieşi la iveală o siluetă, de femeie, păşind şovăitor. Max o recunoscu şi sări în picioare.

— Lilga!

Chemarea lui atrase şi atenţia ducelui, care se ridică şi el.

— Lilga, vino aici!

Cea chemată se apropie supusă.

— Alteţă, nu vă mâniaţi pe fiica boiniarilor că îndrăzneşte…

O întrerupse cu un gest grăbit.

— Lilga, faci parte dintre noi şi tot ce s-a întâmplat este în mare parte opera ta. Aşază-te lângă noi!

— Îngăduiţi ca Lilga să rămână în picioare până ce-şi va fi

desăvârşit lucrarea la care trudeşte de atâta amar de timp!

— Adică?

— Bovania este zeiţa răzbunării. Odinioară mia poruncit să mă răzbun şi am ascultat-o. Am condamnat şi acum am venit să-mi primesc la rândul meu condamnarea pe care domnia voastră trebuie să mi-o dea.

Vorbele îi răsunau enigmatic. Nu-i răspunse nimeni aşa că merse mai departe.

— Mărite domn, sunteţi pregătit să mă ascultaţi?

— Vorbeşte!

— Atunci daţi-mi voie să aduc pe cineva care-şi are locul aici, dar care nu peste multă vreme va apărea în faţa altui fel de judecată.

Făcu un semn înspre tufiş. Ieşiră Horgy, Tjemba şi Tirban. Primii doi duceau o targă făcută din crengi, iar cel de-al treilea avea grijă ca omul purtat pe targa să nu cadă. Îl aduseră în mijlocul conducătorilor, după care se îndepărtară. Lilga se duse la el şi dădu la o parte pânza care-l acoperea. De jur-împrejur izbucni un strigăt. Pe targa zăcea contele von Hohenegg, cu faţa plină de sânge. Lilga se apleca mult peste el, apoi se ridică, nu înainte de a lăsa un pacheţel pe pieptul rănitului, care horcăia din greu, de parcă pachetul ar fi atârnat zeci de pfunzi.

— Bovania l-a ajuns din urmă şi l-a doborât. Cine mai vrea să-l vadă în ochi? Odată a fost atât de frumos şi de distins; iar vorbele i-au sunat aşa de dulci şi de drăgăstoase, că fiica boiniarilor s-a lăsat păcălită şi s-a dus după el. A călcat în picioare încrederea logodnicului ei — care avea un suflet mult mai nobil decât el şi în rest, era aidoma lui în toate cele, căci era fratele lui, Wilhelm.

— Lilga! strigă Nurvan-paşa, cu vocea înăbuşită de uluială. Îţi dai seama ce vorbeşti?

Ceea ce aflase acum Nurvan-paşa de la Lilga era atât de incredibil, încât raţiunea îl oprea să creadă, cu toate că

enigma originii lui părea să fie astfel dezlegată dintr-o lovitură. Şi apoi, de ce să nu fi fost posibil? îşi aduse aminte acum cu claritate de scena din temniţa contelui şi de uimirea care-l cuprinsese pe acesta când dăduse cu ochii de tatuajul de pe braţul lui. Când gitana vorbi mai departe, nu o mai întrerupse, ci îi sorbi cuvintele din gură.

— Ba spun adevărul. Aşa cum el m-a înşelat pe mine, tatăl său a înşelat-o pe mama mea. I-a promis că o ia de soţie, dar mai târziu a părăsit-o, deşi ea i s-a oferit întru totul, pentru o fată nobilă. Mama a căutat să se răzbune. După doi ani, când a ajuns din nou prin împrejurimi, s-a strecurat noaptea la palat. Cum toate căile îi erau cunoscute, nu i-a fost greu să-l fure pe contele cel mic şi să dispară cu el.

Katombo încremeni, dimpreună cu toţi cei de faţă.

— Lilga, cum poţi să dovedeşti că sunt un Hohenegg?

— Prin tatuajul de pe braţul tău, care s-a şters în parte odată ce ai înaintat în vârstă; reprezintă blazonul familiei Hohenegg! Pe deasupra, am reuşit să pun mâna pe actele tale de naştere, iar mama, înainte de a muri, mi-a lăsat scris cu mâna ei despre felul în care te-a răpit, copil fiind. Documentele sunt cele de pe pieptul contelui. Ele sunt dovada că eşti un Hohenegg! Dar mai aşteaptă puţin cu întrebările! Minutele acestui om sunt numărate de Bovania. Trebuie să mă grăbesc înainte ca el să moară. Conte Hohenegg, eşti conştient? Auzi tot ce spun?

— Da, răspunse cu greu cel întrebat

— Ai ştiut că fratele tău este Katombo şi recunoşti asta acum?

— Da.

— Mai departe! Am rămas la conte şi am trăit cu el, aşa că i-am descoperit toate secretele. Tânjea după domnia Nordlandiei. Ducesa şi baroana de Falkenau erau bune prietene. Locuiau în acelaşi castel, una în aripa dreaptă şi cealaltă în aripa stângă, Zeiţa Providenţei a făcut ca

speranţele amândurora să fie împlinite deodată şi să nască aproape în acelaşi ceas, ducesa un fiu şi baroana o fiică. Baroana a murit la naştere, pe când baronul era plecat în străinătate...

Acum fu rândul lui Falkenau să se mire.

— Are dreptate! strigă el foarte tulburat. Pe atunci eram departe de ţară. Dar, Lilga, tu ţi-ai dat cuvântul că baroana nu a dat naştere unei fete, ci...

Gitana făcu un gest cu mâna aşa de poruncitor, că baronul amuţi, şi continuă fără să ia în seamă vorbele lui.

— Contele Hohenegg nu a putut să îndure faptul că ducele avea un moştenitor la tron. Ducesa a primit fetiţa, iar băieţelul a ajuns la o doică, fiica moaşei, dar care habar nu a avut de schimbare.

La auzul acestor cuvinte, ducele fu cuprins de o agitaţie nemăsurată.

— Femeie, eşti întreagă la minte? Ai dovezi? Păi, înseamnă că tânărul comandant von Falkenau, aici de faţă, este fiul meu!

— Ascultaţi mai departe, Alteţă! În grabă, scutecele copilului nu au mai fost schimbate, aşa că doica le-a primit pe cele care aveau brodate însemnele ducale. Femeia se mai află încă în viaţă şi e nevasta birjarului Beyer, de la ospiciu. Dacă domnia voastră, ar merge acolo, ar vedea un tablou pe care fiul său l-a desenat.

— Aşa e, încuviinţă Max. Am fost odată acolo şi-mi amintesc precis că femeia mi-a povestit ceva despre aceste lucruri. Spune mai departe, Lilga!

— Fetiţa a murit şi mai târziu a răposat şi ducesa. Contele ştia că eu i-am aflat toate secretele; nu mai avea încredere în mine pentru că-şi închipuia că am să-l trădez. De aceea a atentat la viaţa băiatului. Eu m-am răzbunat salvându-l pe băiat. M-am dus adesea la nevasta fierarului Brandauer. Ea ştia de darul pe care mi-l dăduse Bovania, acela de a vedea în

viitor şi, când a născut un băieţel, m-a rugat să-i ghicesc. Doica la care se afla pe atunci prinţul locuia alături de fierar şi…

— Aşa e! strigă bătrânul Brandauer.

— Până la urmă am acceptat. Le-am spus ei şi nevestei fierarului că trebuia să fiu singură cu copiii în grădină pentru o jumătate de oră. Mi-au încredinţat sugarii; i-am dus într-un tufiş şi le-am schimbat hăinuţele între ei. Doica l-a primit pe fiul fierarului, iar nevasta fierarului, pe fiul ducelui. I-am spus contelui că am schimbat prinţul. Aceasta a fost răzbunarea mea. Dar încotro l-am dus, n-a aflat niciodată, a rămas…

Ducele nu-şi mai putu stăpâni tulburarea.

— Femeie, nu minţi?

— Întrebaţi-l chiar pe el! E doborât de dureri şi va recunoaşte totul. Conte Hohenegg, am minţit?

— Nu! horcăi el.

— Juri pe numele lui Dumnezeu, în faţa căruia ai să apari în curând?

— Da!

— L-aţi auzit, Alteţă. Max Brandauer e fiul dumneavoastră. Iar fiul dumneavoastră, meştere Brandauer, e Artur von Falkenau.

Era un moment extraordinar. Ducele, care-şi primise fiul şi moştenitorul la care nu mai spera de mult, se uită la Max ca şi cum nu mai era stăpân pe simţurile sale. Ochii bătrânului Brandauer se plimbau neîncrezători şi întrebători de la Max la Artur, de parcă ar fi stat în cumpănă pe care din ei să-l aleagă. Bătrânul Falkenau privea în jurul său cu un chip care parcă spunea: nu pricep nimic, dar absolut nimic.

Paşa fu primul care rupse tăcerea.

— Meştere Brandauer, ascultă-mă şi întreabă-l pe Artur dacă nu a fost aşa! Când a venit pe iahtul meu şi l-am privit în ochi pentru prima dată în viaţa mea l-am strigat cu numele dumitale. Arăta exact ca dumneata pe vremuri.

În sfârşit, încordarea celor de faţă mai slăbi. Puterea de convingere a celor auzite era aşa de mare, încât nu mai exista loc de îndoială. Max se aruncă în braţele ducelui, care-i săruta fruntea şi obrajii aproape plângând; Artur, faimosul căpitan de marină, se întoarse timid spre bătrânul Brandauer. Dar ezitarea sa nu dură decât o clipă. Când văzu lacrimile din ochii bătrânului, ţâşnite din durere, dar şi din bucurie, îl luă pe după umeri şi-i spuse un singur cuvânt:

— Tată!

Bietul bătrân se frânse la auzul acestui cuvânt. Îşi trase fiul la piept si spuse adânc tulburat:

— Băiete, nici nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng. Cel mai mult mi-ar fi plăcut să vă păstrez pe amândoi. Să mă ia naiba dacă nu eşti un flăcău de ispravă întocmai ca Max al meu... adică, am vrut să spun, ca prinţul!

De-abia acum, singurul păgubit din toată povestea atrase atenţia asupra lui:

— Uite cum am rămas singur şi al nimănui! spuse baronul cel bătrân.

— Ba nu, tată! strigă Artur, luându-l de braţ şi ducându-l spre bătrânul Brandauer. Eu sunt şi rămân al tău. Pe amândoi vă iubesc la fel de mult.

O singură făptură nu participa la bucuria generală — Lilga. Să i se fi împietrit sufletul aşa de mult încât nu se mai putea bucura de fericirea celor din jur? Sau se gândea la propriul său fiu, ucis cu atâta cruzime?

Când euforia regăsirilor se mai potoli, Lilga vorbi mai departe:

— Tigrul îşi iubeşte puiul şi-l apără de duşmani. Acesta, însă, şi-a smuls din piept inima de tată şi şi-a internat copilul său şi al meu în ospiciu, unde l-a aruncat în braţele morţii. Spune, conte Hohenegg, căpitanul von Wallroth era fiul tău ori ba?

— Era.

— Şi noi doi nu am fost căsătoriţi în secret de un preot?

— Ba da.

Luă pacheţelul de pe pieptul contelui şi-l depuse în mâinile ducelui.

— Alteţă, aveţi aici dovada că Nurvan-paşa este un Hohenegg veritabil. Acum am isprăvit şi aştept sentinţa care-mi va fi sortită.

Ducele o privi îndelung.

— Lilga, cu toate că istorisirea ta îmi lasă câteva nelămuriri, de un lucru sunt sigur. Ai acţionat de bună credinţă şi noi toţi îţi datorăm recunoştinţă. Acum voi rosti sentinţa.

Îl luă pe Max de mână şi-l duse la principele şi principesa Sudlandiei.

— Înălţimile Voastre, îl recunoaşteţi pe Max Brandauer ca fiul şi urmaşul meu?

— Da! i se răspunse într-un glas.

— Atunci iau asupra mea onoarea de a-i încredinţa mâna musafirei mele dragi, prinţesa Asta, fiica domniilor voastre. Inimile lor au ales. Consimţământul Înălţimilor Voastre va aduce cu sine şi rezolvarea tuturor divergenţelor politice.

Părinţii îşi dădură bucuroşi consimţământul, văzându-şi fiica aruncându-se la pieptul fiului ducelui. După aceea, Katombo luă mâna Suleikăi şi a lui Artur.

— Alteţă, îmi îngăduiţi să-l răsplătesc pentru pierderea lor pe Falkenau şi pe Brandauer, dăruindu-le o fiică?

Ducele râse.

— Ah! Surprize mari, dragă paşă! Vă recunosc drept conte von Hohenegg. Veţi primi toate titlurile, onorurile şi bunurile acestei case.

— Opriţi-vă, Alteţă! strigă paşa. Familia Hohenegg nu a murit încă.

— Ba da! Acesta de aici zace în chinurile morţii. Dumnezeu să-i ierte păcatele, fiindcă eu i le-am iertat. Iar

ginerele dumneavoastră nu poate fi decât moştenitorul de drept al familiei Hohenegg. Ţara mea îi stă la dispoziţie. Va face o mare cinste Nordlandiei dacă va primisă-i fie oaspete câteva luni. Şi acum, tu, Lilga! Cum a ajuns contele pe mâinile tale?

— L-am aşteptat.

— L-ai... aşteptat? Ştiai pe ce drum a fugit?

— Ştiam.

— Cine ţi-a...

— Alteţă, regina boiniarillor nu are nevoie să primească veste de la alţii. Mulţumiţi-vă doar cu ce vă spun: l-am aşteptat. Trebuia să vină, căci Bovania, zeiţa răzbunării, l-a trimis pe mâinile mele. Şi a venit! A venit ca un fugar şi a fost descoperit şi urmărit de Horgy Tjemba. Contele nu s-a putut salva altfel decât aruncându-se din trăsură, cu gând să fugă mai departe pe jos. Fiind noapte, a greşit drumul, pe care nu-l cunoştea, şi a căzut într-o râpă. Mi l-au adus zăcând în dureri care l-au făcut să-i vină mintea de pe urmă.

— Ce ai de gând să faci acum? Ca soţie de conte ai dreptul să...

— Vă mulţumesc, Alteţă! Fiica boiniarilor nu stă niciodată într-un loc anume; rătăceşte, până ce Bovania îi cheamă sufletul la ea...

Bucuria acestor reîntâlniri îi atrăsese şi pe supuşi. Câţiva servitori fură nevoiţi să ducă de acolo leşul contelui, care între timp îşi dăduse duhul. Dar fiecare avu parte de o vorbă prietenoasă din partea ducelui, care-şi răspândea asupra tuturor lumina bucuriei ce-i cuprindea sufletul.

Două perechi preferaseră singurătatea — Artur cu Suleika şi Max cu Asta.

Cei din urmă se retrăseseră înapoia unui brad, căci aveau multe să-şi spună, când Lilga veni la ei.

— Vă mai aduceţi aminte, prinţe şi prinţesă, ce v-am prezis atunci la fierărie?

— Fiecare cuvinţel! încuviinţă Max.

— Pe atunci, domnia ta mânuia ca pe un fleac ciocanul greu. Acum a venit vremea să mânuieşti cu tot atâta uşurinţă sceptrul la fel de greu. Ciocanul s-a transformat în sceptru. Mânuieşte-l cu blândeţe, dar nu uita că uneori se cere şi forţă! Ascult-o pe Lilga, fiica boiniarilor, care va dispărea chiar azi şi fie ca „sceptru şi ciocan” să devină vorbele care să vă călăuzească toată viaţa!

Din spatele altui copac ieşi cineva care până atunci savurase pe furiş o „Ampalema” şi care auzise totul. Acum găsi de cuviinţă că era timpul să se retragă.

— Ce pine ştie să vorbească Lilga! murmură el mulţumit. Fostului Brandauer, care acum e prinţ, i se potrivesc vorpele ei, căci acum ţine în mână sceptrul. Eu, Thomas Schupert, care n-am devenit defel prinţ, am să păstrez ciocanul. Dar nişte vorpe călăuzitoare tot am să scriu şi eu deasupra uşii casei mele: „Ampalema şi Parpara!”

Sfârşitul volumului 27

EDITURA EDEN
Piaţa Presei Libere nr. 1
Corp central, Etaj 8, Camera 860
Bucureşti — Sector 1
Telefon 222.48.60
Căsuţa poştală 33—99
Bucureşti

Coli de tipar: 34,
Bun de tipar: 25.02.1997

Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cuj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. *146*
Comanda nr. 70032

karl may

OPERE

SECRETUL ŢIGANCII

Cartea de faţă — editată iniţial de autor cu titlul **„Sceptru şi ciocan"** — apare pentru prima oară în România. Cine ar fi crezut că ea nu este altceva decât predecesorul faimosului roman „Insula giuvaierurilor", conturând lumea aceloraşi eroi într-o cascadă de aventuri spectaculoase, în stare să le definească adevărata lor biografie? În centrul acţiunii, frumoasa Lilga, regina ţiganilor, dotată cu puteri magice, şi temerarul Katombo, marinar de înaltă vocaţie, purtătorul unui destin misterios, fascinat pe parcursul dezlegării lui. Dragostea şi gelozia, dorinţa de putere şi răzbunarea sunt temele majore ale cărţii, care ne plimbă pe trei continente, până la triumful dreptăţii.

Sub tipar:

INSULA GIUVAIERURILOR,

cu aceiaşi eroi, reîntâlniţi după 10 ani.

13.700 + 275 T.L. = 13.975